JEFFREY ARCHER

HOTI DE ONOARE

JEFFREY ARCHER

HOȚI DE ONOARE

RAO International Publishing Company

„O poveste ingenioasă, plină de suspans, de schimbări și întorsături neașteptate.“

Daily Express

„De la începutul în trombă pînă la cacealmaua din final, o lectură extrem de agreabilă.“

Today

„De o energie debordantă, nesfîrșită.“

Guardian

„O intrigă ce se desfășoară în ritm alert... O lectură extrem de agreabilă. E primul roman de Jeffrey Archer pe care îl citesc ; nu va fi însă și ultimul.“

Mail on Sunday

„Puțini scriitori au faima lui Archer în a te face să întorci pagină după pagină... O zbenguială extravagantă — poate cea mai bună carte a lui."

The Times

Pentru Geoffrey și Babs

PARTEA ÎNTÎI

„Atunci cînd în cursul evenimentelor umane...“

CAPITOLUL UNU

NEW YORK
15 februarie 1993

Antonio Cavalli îl fixă intens pe arab, socotind că arăta mult prea tînăr pentru funcția de prim-consilier al ambasadorului la Națiunile Unite.

— O sută de milioane de dolari, spuse Cavalli, pronunțînd fiecare cuvînt rar și apăsat, aproape acordîndu-le un respect ceremonios.

Hamid Al Obaydi dădu un bobîrnac mărgelei din șiragul care îi spînzura pe degetul mare; zgomotul plesniturii începea să-l irite pe Cavalli.

— O sută de milioane pare acceptabil, răspunse prim-consilierul într-o engleză prețioasă.

Cavalli aprobă în tăcere. Singurul aspect care-l neliniștea în privința tranzacției era faptul că Al Obaydi nu încercase să se tîrguiască, mai ales că suma pe care o propusese reprezenta dublul a ceea ce se aștepta să obțină. Cavalli învățase, pe propria piele, să nu aibă încredere în cel care nu se tocmește. Inevitabil, în primul rînd asta însemna că nu are nici o intenție de a plăti.

— Dacă sînteți de acord în privința sumei, continuă el, nu ne rămîne decît să stabilim cum și unde vor fi efectuate plățile.

Prim-consilierul mișcă încă o mărgea pe șirag, înainte de a da aprobator din cap.

— Zece milioane vor fi plătite imediat în bani lichizi, restul de nouăzeci de milioane vor fi depozitați într-un cont al unei bănci elevețiene, imediat după îndeplinirea contractului, propuse Cavalli.

— Dar ce obțin pentru primele mele zece milioane ? se interesă prim-consilierul, privindu-și fix interlocutorul, a cărui obîrșie era la fel de greu de ascuns ca și a sa.

— Nimic, replică Cavalli, deși realiza că arabul avea tot dreptul să întrebe.

În fond, dacă Cavalli nu-și onora partea sa din tranzacție, prim-consilierul avea mult mai mult de pierdut decît banii guvernului său.

Al Obaydi mișcă o altă mărgică, înțelegînd că nu prea avea de ales — îi trebuiseră doi ani pentru a obține o întrevedere cu Antonio Cavalli. Între timp, președintele Clinton fusese înscăunat la Casa Albă, iar propriul lui șef devenise din ce în ce mai nerăbdător în așteptarea răzbunării. Al Obaydi știa că, dacă nu acceptă condițiile lui Cavalli, șansele lui de a găsi pe cineva capabil să îndeplinească misiunea înainte de 4 iulie erau la fel de promițătoare ca apariția lui „zero“ la ruletă la o ultimă învîrtitură a bilei.

Cavalli își ridică privirea spre imensul portret agățat pe peretele din spatele biroului prim-consilierului. Primul său contact cu Al Obaydi fusese la cîteva zile după încheierea războiului. Pe vremea aceea, americanul refuzase propunerea arabului, mai ales că puțini erau cei care credeau că liderul prim-consilierului va mai fi în viață în momentul în care ar putea fi stabilită întîlnirea preliminară.

Totuși, cum lunile treceau, Cavalli începuse să se convingă că potențialul lui client ar putea supraviețui mai mult decît președintele Bush. Astfel, a fost fixată o întîlnire de tatonare.

Fusese ales ca loc al întîlnirii biroul de pe Strada 79 din New York al prim-consilierului. În afara faptului că, după gustul lui Cavalli, era un pic prea oficial, locul avea calitatea de a întări credibilitatea părții care se arătase dispusă să investească o sută de milioane de dolari într-o acțiune atît de îndrăzneață.

— Cum vreți să fie plătite primele zece milioane ? se interesă Al Obaydi, ca și cum l-ar fi întrebat pe un adevărat agent imobiliar despre arvuna pentru o căsuţă situată în cartierul mai puţin recomandabil de lîngă podul Brooklyn.

— Întreaga sumă trebuie să fie în bancnote de o sută de dolari, uzate şi nemarcate, şi va fi depusă la bancherii noştri din Newark, New Jersey, răspunse americanul, privindu-l printre pleoapele uşor strînse. Şi, domnule Obaydi, adăugă el, nu trebuie să vă reamintesc că avem echipamente care pot verifica...

— Nu aveţi de ce să fiţi neliniştit în privinţa modului în care ne vom respecta obligaţiile, îl întrerupse Al Obaydi. După cum sugerează clişeele voastre occidentale, banii nu sînt decît o picătură într-un ocean. Singura mea îngrijorare este dacă veţi reuşi să vă respectaţi angajamentele.

— Dacă aţi fi avut vreun dubiu în privinţa posibilităţilor noastre de a rezolva această afacere, n-aţi fi dorit cu atîta insistenţă întîlnirea noastră, ripostă Cavalli. Dar, aş putea fi şi eu la fel de încrezător în posibilităţile pe care le aveţi pentru a face rost de o sumă atît de mare într-un timp atît de scurt ?

— Poate v-ar interesa să ştiţi, domnule Cavalli, că banii se găsesc deja într-un seif din subsolul sediului Naţiunilor Unite. Deşi, nimeni nu s-ar aştepta ca o sumă atît de mare să fie depozitată în cavoul unei organizaţii falimentare.

Zîmbetul care i se întipărise pe faţă vădea plăcerea arabului pentru propria vorbă de duh, în ciuda faptului că buzele lui Cavalli nu schiţaseră nici măcar un surîs.

— Cele zece milioane vor fi depuse mîine la prînz la banca dumneavoastră, continuă Al Obaydi, ridicîndu-se de la masă şi dînd de înţeles oaspetelui că întîlnirea se încheiase. Prim-consilierul îi întinse mîna, iar vizitatorul i-o strînse fără tragere de inimă.

Cavalli mai aruncă o ocheadă portretului lui Saddam Hussein, se întoarse şi părăsi repede încăperea.

Intrînd în sală, Scott Bradley fu întîmpinat de rumoarea caracteristică stării de aşteptare.

Își puse foile pe masa din față, lăsîndu-și privirea să se plimbe deasupra amfiteatrului. Încăperea era plină pînă la refuz de tineri studenți nerăbdători care-și țineau, în așteptare, creioanele și pixurile deasupra topurilor de foi galbene.

— Numele meu este Scott Bradley, începu cel mai tînăr profesor al Facultății de Drept, iar aceasta va fi prima din cele paisprezece prelegeri de drept constituțional.

Șaptezeci și patru de chipuri îl fixau pe bărbatul înalt, cu o ținută ușor neglijentă, care, în mod evident, habar n-avea că îi lipsea nasturele de la gulerul cămășii ; nici pieptănătura nu era prea reușită, reflectînd indecizia matinală a profesorului în alegerea părții pe care ar fi trebuit trasată cărarea.

— Aș vrea să încep această primă prelegere cu o declarație personală, anunță el.

Cîteva creioane și pixuri fură puse deoparte.

— În această țară există mai multe motive pentru a practica dreptul, începu el, dar numai unul este valoros pentru voi și, în mod sigur, este singurul care mă interesează. El se aplică fiecărei fațete a profesiunii pe care s-ar putea să fiți interesați s-o urmați și nicăieri n-a fost mai bine definită ca în originalul, scris de mînă, pe pergament, al Declarației Unanime a celor Treisprezece State Unite ale Americii :

„Considerăm ca adevăruri de la sine grăitoare că toți oamenii sînt egali din naștere, că ei sînt înzestrați de creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile, că printre acestea se numără și viața, libertatea și dreptul la fericire. “ Prin esența ei, această unică frază diferențiază America de oricare altă țară de pe glob.

În unele privințe, națiunea noastră a progresat viguros după 1776 — continuă profesorul, neacordînd încă nici o atenție propriilor fișe cu însemnări, pendulînd prin fața catedrei și trăgînd de reverele destul de ponositei haine de tweed — în timp ce în alte privințe am regresat destul de repede. Fiecare dintre voi, cei din acest amfiteatru, poate fi o parte a viitoarei generații de slujitori ai legii sau a celei de infractori — a făcut o pauză, urmărind mulţimea tăcută — şi aţi fost dăruiţi cu cel mai de preţ har care vă poate ajuta în luarea deciziei, o inteligenţă de primă mînă. Cînd colegii mei şi cu mine vă vom învăţa tot ce ştim, veţi putea, dacă doriţi, să vă amestecaţi în lumea de afară şi să ignoraţi Declaraţia de Independenţă, socotind că singura ei valoare este dată de cea a pergamentului pe care este scrisă, considerînd-o anacronică şi nesemnificativă sau, continuă el, puteţi opta pentru a fi de folos societăţii, sprijinind legea. Acesta este drumul ales de marii avocaţi. Avocaţii nepricepuţi, nu mă refer la cei proşti, sînt cei care încep prin a-şi aservi legea, ceea ce, vă reamintesc, este doar pasul anterior încălcării ei. Pentru aceia dintre voi care doresc să urmeze o asemenea cale, trebuie să vă avertizez că nu am ce să vă învăţ, pentru că sînteţi de partea cealaltă a procesului educaţional. Bineînţeles, puteţi asista la cursurile mele, dar „a asista“ este tot ce veţi face.

Încăperea era atît de tăcută, încît Scott se opri, aruncînd o privire pentru a verifica dacă mai era cineva în amfiteatru.

— Nu sînt cuvintele mele — reluă el, pironindu-şi privirea pe feţele atente — ci ale decanului Thomas W. Swan care a conferenţiat în acest amfiteatru în primii douăzeci şi şapte de ani ai acestui secol. Nu văd nici un motiv pentru a nu-i cita spusele, ori de cîte ori mă adresez noilor cursanţi ai Facultăţii de Drept a Universităţii Yale.

Pentru prima oară de la începutul prelegerii, profesorul deschise dosarul din faţa lui :

— Logica, începu el, este ştiinţa şi arta de a raţiona corect. Veţi spune că este o definiţie în limita bunului simţ. Şi nimic atît de neobişnuit, ne reaminteşte Voltaire, dar cei care fac caz de „bun simţ“ sînt adeseori cei prea leneşi pentru a-şi educa minţile. Oliver Wendell Holmes a scris odată : „Nu logica i-a dat viaţă legii, ci practica“.

Creioanele şi pixurile începură să umple cu furie paginile galbene, continuînd în acelaşi ritm în următoarele cincizeci de minute.

Cînd Scott Bradley își termină prelegerea, își puse însemnările în dosar și părăsi în grabă încăperea. Nu avea chef să se răsfețe ascultînd ropotul de aplauze care marca, ca de fiecare dată în ultimii zece ani, finalul prelegerii introductive.

De la început Hannah Kopec fusese considerată ca o intrusă și o singuratică deși, adeseori, șefii considerau acest din urmă lucru drept un avantaj. Lui Hannah i se spusese că șansele ei de a fi recrutată erau fragile, dar cum depășise cea mai dură perioadă, antrenamentul fizic de douăsprezece luni, și deși, în ciuda premiselor sale socio-emoționale, nu ucisese pe nimeni — șase din ultimii opt cursanți o făcuseră — șefii erau acum convinși că era în stare s-o facă. Hannah știa că putea.

Cînd avionul decolă de pe aeroportul Ben Gurion din Tel Aviv spre Heathrow, Hannah reflectă din nou la motivul care determinase o tînără de douăzeci și cinci de ani, aflată la apogeul carierei de manechin, să-și dorească să fie primită de Institutul de Informații și Sarcini Speciale — cunoscut mai bine sub numele de Mossad — cînd ar fi putut să-și aleagă un soț dintr-o mulțime de bărbați bogați din o duzină de capitale ale lumii.

În zilele războiului din Golf, treizeci și nouă de rachete Scud căzuseră în Tel Aviv și Haifa. Treisprezece oameni fuseseră uciși. În ciuda jalei generale și a tînguirilor oficiale, ușor histrionice, guvernul israelian ezitase la ideea răzbunării, datorită tenacelor manevre politice ale lui James Baker, care îi asigurase că forțele coaliției vor avea grijă și de această problemă. Secretarul de stat american nu reușise să-și țină promisiunea. Pe de altă parte — Hannah se gîndea destul de des la acest aspect — Baker nu-și pierduse întreaga familie într-o noapte.

Hannah depusese cererea de intrare în Mossad chiar în ziua ieșirii din spital. O refuzaseră, presupunînd că timpul îi va vindeca durerea. În următoarele două săptămîni, Hannah repetase zilnic pelerinajul la sediul Mossadului, trezindu-le convingerea că suferinţa, departe de a fi închisă, încă sîngera.

În a treia săptămînă, încă reticenţi, îi îngăduiseră să participe la cursul obligatoriu de pregătire a proaspeţilor recruţi, fiind convinşi că n-o să reziste mai mult de două zile şi că se va întoarce la cariera de manechin. Greşiseră pentru a doua oară. Pentru Hannah Kopec, răzbunarea era un medicament mult mai puternic decît ambiţia. În următoarele douăsprezece luni, programul ei începea înainte de răsăritul soarelui şi se sfîrşea tîrziu, în noapte. Se hrănise cu mîncăruri care ar fi fost aruncate şi de vagabonzi şi uitase plăcerea somnului pe un pat moale. Încercaseră totul pentru a o face să renunţe, dar nu reuşiseră. La început, instructorii o trataseră cu delicateţe, zăpăciţi de corpul ei graţios şi de privirea languroasă, pînă cînd unul dintre ei se trezise cu un picior rupt : nu crezuse nici un moment că Hannah se poate mişca atît de repede. Şi în sălile de cursuri, agerimea minţii ei reuşea să-i surprindă pe instructori, nelăsîndu-le timp de odihnă.

Dar acum se aflau pe terenul ei preferat.

Încă de la o vîrstă fragedă, Hannah fusese convinsă că poate vorbi mai multe limbi. Se născuse în 1968 în Leningrad şi, paisprezece ani mai tîrziu, la moartea tatălui ei, mama sa făcuse imediat demersurile pentru obţinerea vizei de emigrare în Israel. Noul vînt de libertate, care începuse să sufle dinspre Ţările Baltice, îi facilitase obţinerea aprobării.

Familia lui Hannah nu rămăsese mult timp într-un kibbuţ ; mama ei, o prezenţă încă atrăgătoare şi strălucitoare, primise mai multe cereri în căsătorie, una dintre ele din partea unui văduv bogat. Acceptase.

Cînd Hannah, sora ei Ruth şi fratele lor David s-au instalat în noua lor reşedinţă din elegantul district al Haifei, întregul lor mod de viaţă s-a schimbat. Noul lor tată vitreg era îndrăgostit nebuneşte de mama lui Hannah şi îi răsfăţa cu darurile pe care totdeauna şi le dorise să le facă unei familii pe care nu o avusese.

La terminarea școlii, Hannah se decisese pentru studiul limbilor străine, contactînd universități din America și Anglia. Mama nu fusese de acord, adesea sugerînd că fața ei cu trăsături perfecte, bogatul păr negru și privirea care putea zăpăci orice bărbat între șaptesprezece și șaptezeci de ani, s-ar potrivi mai bine profesiei de manechin. Hannah rîsese, explicîndu-i că vrea să realizeze ceva mai mult în viață.

Cîteva săptămîni mai tîrziu, după ce Hannah se întorsese de la Vasser unde avusese o întrevedere pentru posibila ei înscriere la facultate, se alăturase restului familiei care-și petrecea vacanța de vară la Paris. Își făcuse planuri să viziteze Roma și Londra, dar amabilii parizieni o copleșiseră cu invitații și, cînd cele trei săptămîni de vacanță au zburat, realizase că nu ieșise măcar o dată în afara Parisului. Era în ultima zi de joi a vacanței, cînd Agenția de mode Rivoli i-a oferit un contract pe care nici un teanc de diplome universitare nu i l-ar fi obținut. I-a dat mamei biletul de avion de întoarcere la Tel Aviv și a rămas la Paris pentru a începe lucrul. În timp ce se instala la Paris, sora ei Ruth pleca la Zürich pentru ultimul an de școală, iar fratele lor David se înscria la Facultatea de Economie din Londra.

În ianuarie 1991 copiii se reîntorseseră în Israel pentru a-și sărbători mama, cu prilejul aniversării a cincizeci de ani. Ruth era studentă la Școala de Artă Slade, David își completa studiile pentru un doctorat în filozofie, iar fotografia lui Hannan apăruse din nou pe coperta revistei *Elle*.

În același timp, americanii își masau trupele pe granița kuweitiană, multor israelieni li se strecura neliniștea în suflet la perspectiva unui război, dar tatăl vitreg al lui Hannah era convins că Israelul nu va fi implicat. În orice caz, casa lor, amplasată în partea de nord a orașului, era imună la orice atac.

O săptămînă mai tîrziu, în seara aniversării celor cincizeci de ani ai mamei, după mîncare și băutură îmbelșugate, somnul le-a fost un pic mai adînc. Cînd reuși să se trezească, Hannah s-a găsit imobilizată pe un pat de spital. Doar peste cîteva zile i s-a spus că o rachetă Scud, răzleţită de celelalte, îi ucisese instantaneu mama, sora şi fratele, doar tatăl vitreg supravieţuind.

În săptămînile cît a zăcut în spital, Hannah şi-a plănuit răzbunarea. Cînd convalescenţa era pe sfîrşite, tatăl ei vitreg i-a împărtăşit speranţa lui de a o vedea reluîndu-şi cariera de manechin, oferindu-se însă s-o sprijine în orice altceva ar fi vrut să facă.

Hannah l-a informat că vrea să se înroleze în Mossad.

Era o ironie a soartei că acum se afla într-un avion, spre Londra, pe care, în alte circumstanţe, l-ar fi putut lua fratele ei pentru a-şi desăvîrşi studiile la Facultatea de Economie. Era una din cei opt recruţi antrenaţi, trimişi la Londra pentru un curs intensiv de limbă arabă. Hannah făcuse deja un an de cursuri serale la Tel Aviv. Încă şase luni şi irakienii vor crede că ea s-a născut în Bagdad. Acum putea gîndi în arabă, chiar dacă nu totdeauna ca un arab.

Imediat ce Boeingul 757 ieşi dintre nori, Hannah îşi fixă privirea pe hublou, urmărind şerpuirile Tamisei. Adeseori, pe vremea cînd trăia la Paris, zburase deasupra Canalului Mînecii pentru a-şi petrece dimineţile de lucru în Bond Street sau Chelsea, după-amiezile la Ascot sau Wimbledon şi serile la Coven Garden şi Barbican. Dar, de data aceasta, nu simţea nici o bucurie la întoarcerea în oraşul pe care-l ştia atît de bine.

Acum, interesul ei se concentra doar asupra unei secţii obscure a Universităţii londoneze şi a unei căsuţe terasate, tipic englezească, dintr-o zonă numită Chalk Farm.

CAPITOLUL DOI

Revenind în biroul său de pe Wall Street, Antonio Cavalli începu să reflecteze mai serios la Al Obaydi și la întîlnirea lor. Din dosarul cuprinzînd informații despre noul client, furnizat de biroul din Londra și adus la zi de Debbie, secretara sa, reieșea că prim-consilierul ambasadorului se născuse la Bagdad, iar educația și-o desăvîrșise la Londra.

Cavalli se lăsă pe spătarul scaunului, închise ochii și, reamintindu-și prețiozitatea accentului și pronunția netă, rară a fiecărui cuvînt, și-l imagină pe Al Obaydi ca ofițer în armata britanică. Explicația putea fi găsită în dosar la capitolul „Educație“ : Școala Regală, Wimbledon, urmată de trei ani la Universitatea din Londra, studiind dreptul. De asemenea, Al Obaydi fusese un client obișnuit al restaurantului Lincoln Inn, deși numai Dumnezeu știa ce importanță avea și informația asta.

La reîntoarcerea în Bagdad, Al Obaydi fusese recrutat de Ministerul Afacerilor Externe. Promovase cu rapiditate, cu toate că Saddam Hussein se autoproclamase președinte, iar fidelii partidului Baas erau plasați cu regularitate în posturi pentru care nu aveau nici cea mai vagă calificare.

O nouă filă din dosar și pentru Cavalli devenise evident faptul că Al Obaydi era perfect capabil să se adapteze circumstanțelor neobișnuite. Ca să fim cinstiți, acesta era un aspect de care se mîndrea și Cavalli. Ca și Obaydi, și el studiase dreptul, în cazul lui la Universitatea Columbia din New York. Cînd sosise momentul ca absolvenții să-și depună cererile pentru a fi acceptați de cele mai importante firme de avocatură, Cavalli, datorită calificativelor obținute, se aflase întotdeauna pe lista de prioritate dar, cînd cei interesați aflau al cui fiu este, era șters de pe listă.

După o muncă de salahor de paisprezece ore pe zi, timp de cinci ani, la o firmă mai puțin importantă din Manhattan, tînărul Cavalli a început să realizeze că i-ar trebui încă cel puțin zece ani înainte de a spera să-și vadă numele imprimat pe frontispiciul firmei, în ciuda faptului că se însurase cu fata unuia dintre patroni. Tony Cavalli nu avea chef să-și irosească zece ani din viață ; s-a hotărît să-și creeze propria firmă de avocatură și să divorțeze.

În ianuarie 1982, „Cavalli and Co“ a primit autorizația de funcționare și, zece ani mai tîrziu, pe 15 aprilie 1992, compania avusese un profit de 157. 000 dolari, după ce impozitele fuseseră achitate integral. Ceea ce registrele contabile ale companiei reușiseră să ascundă era existența unei firme subsidiare create, de asemenea, în 1982, dar care nu fusese încorporată în „Cavalli and Co“. O firmă care nu-și plătea impozitele și pe care, în ciuda profitului în creștere an de an, nici măcar „Dun & Bradstreet“ nu putea să o găsească pe lista de VIP în materie de afaceri. Această firmă auxiliară era cunoscută de un grup de inițiați sub numele de „Talente“ — o companie specializată în rezolvarea problemelor pentru care degeaba răsfoiai Paginile Galbene, în căutarea specialiștilor adecvați.

Beneficiind de ambiția lui Cavalli și de relațiile tatălui său, compania fantomă a reușit repede să-și stabilească o reputație în rezolvarea problemelor pe care anonimii clienți le considerau de nerezolvat. Printre ultimele reușite ale lui Cavalli fuseseră recuperarea benzilor audio cu șuetele lui Sinatra și Nancy Reagan, care urmau să fie publicate în *Rolling Stone*, și furtul din Irlanda al unui tablou de Vermeer, pentru un colecționar sud-american excentric. Aceste reușite fuseseră mediatizate cu discreție în cercul clienților potențiali.

Clienții erau supuși unor verificări la fel de riguroase ca și cele suportate de viitorii membri ai Yacht Clubului din New York, deoarece, cum deseori avertizase tatăl lui Tony, este suficientă o greșeală pentru a-ți petrece restul vieții într-o ambianță mai puțin plăcută decît cele oferite de locuința lor de pe Strada 75 și de vila din Lyford Cay.

În ultimii zece ani, Tony își formase o mică rețea de reprezentanți, răspîndiți pe tot globul, care-i furniza clienții ale căror afaceri cereau o rezolvare mai puțin ortodoxă. Contactul lor libanez îl prezentase pe tipul din Bagdad, a cărui problemă intra, fără îndoială, în sfera lor de preocupări.

Cînd tatălui lui Tony i s-au prezentat prima oară datele generale ale Operațiunii „Calmul în deșert“, îi recomandase fiului său să pretindă o sută de milioane de dolari, ca o compensație pentru faptul că întreg Washingtonul va avea posibilitatea să-l urmărească pe Tony Cavalli la lucru.

— Doar o greșeală, îl avertizase bătrînul, lingîndu-și buzele, și te vei regăsi pe primele pagini ale tuturor ziarelor ; chestia asta ar fi mai tare decît anunțul că Elvis s-ar fi reîntors din mormînt.

După ce părăsi amfiteatrul, Scott Bradley grăbi pașii pe strada Grove Cemetery, sperînd să ajungă acasă, în apartamentul din St. Ronan, înainte de a fi acostat de unul dintre studenții doritori de informații suplimentare. Îi îndrăgea pe toți — ei, aproape pe toți — și era convins că peste cîtva timp le va permite celor mai serioși dintre ei să-și încheie hoinăreala de seară în apartamentul lui, la un pahar și o șuetă prelungită pînă tîrziu în noapte. Dar nu înainte ca ei să treacă în anul doi.

Scott reuși să ajungă în fața casei înainte de a fi acostat de vreunul din viitorii avocați. Pe de altă parte, puțini știau că, pe vremea cînd era un stîlp de nădejde al echipei de atletism a universității Georgetown, acoperise patru sute de metri în 48,1 secunde. Mulțumit că scăpase și de data asta, Scott urcă treptele în fugă, neoprindu-se pînă în fața apartamenului său de la etajul al treilea.

Apăsă pe clanță și intră. Niciodată nu încuia ușa. Nu era nimic de furat în apartamentul lui — chiar și televizorul era stricat. Unicul dosar, care ar fi probat că nu doar dreptul era domeniul în care era expert, fusese ascuns cu grijă pe raftul de cărţi, între „Taxe“ şi „Prejudicii“. Nu dădu atenţie vrafurilor de cărţi răspîndite peste tot şi nici prafului care impregna apartamentul, încît puteai să-ţi scrii numele în colbul de pe bufet.

Scott închise uşa şi, ca de obicei, aruncă o ocheadă chipului mamei sale din fotografia de pe bufet. Trînti vraful de note aduse de la facultate lîngă fotografia mamei şi luă de jos plicurile care se iţeau pe sub uşă. Traversă camera şi se lăsă să alunece într-un fotoliu vechi de piele, întrebîndu-se cîte dintre acele feţe luminoase, atente, îi vor mai urmări cursurile în următorii doi ani. Patruzeci la sută ar fi un procent bun, probabil însă că nu va depăşi treizeci la sută. Aceştia vor fi cei care se vor obliga la un program de salahoreală de paisprezece ore pe zi, şi nu doar în luna dinaintea examenului. Şi, cîţi dintre ei îşi vor face o profesie de credinţă din principiile fostului decan Thomas W. Swah ? Cinci la sută, cu puţin noroc.

Profesorul de drept constituţional îşi îndreptă atenţia spre teancul de scrisori care i se odihnea pe genunchi. Prima era de la American Express — o înştiinţare cu inevitabila sută de oferte gratuite care, chiar dacă ai fi ales doar una dintre ele, te-ar fi costat o grămadă de bani ; apoi o invitaţie din partea lui Brown de a ţine prelegerea lui Charles Evans Hughes despre constituţie ; o scrisoare de la Carol, care-i reamintea că trecuse destul timp de cînd nu-l văzuse ; o circulară de la firma unor agenţi de bursă care nu-i promiteau dublarea capitalului, dar... şi, în sfîrşit, un plic de un galben deschis, expediat din Virginia ; caracteristicile literelor bătute la maşină îi erau mai mult decît familiare.

Despică plicul şi extrase unica foaie de hîrtie prin care îi erau transmise ultimele instrucţiuni.

Al Obaydi străbătu agale parterul clădirii Adunării Generale şi se strecură într-un scaun, exact în spatele ambasadorului său. Ambasadorul avea căştile la urechi, prefăcîndu-se extrem de interesat de discursul omologului său brazilian. Parterul Adunării Generale era locul preferat de şeful lui Al Obaydi pentru discuţiile confidenţiale ;

bănuia că era singura încăpere din imobilul Națiunilor Unite care nu era împînzită de microfoanele CIA.

Al Obaydi așteptă răbdător pînă cînd ambasadorul își scoase una din căști și se lăsă ușor pe spătarul scaunului.

— Au fost de acord cu condițiile noastre, murmură Al Obaydi, ca și cum el ar fi sugerat suma optimă pentru tranzacție.

Buza superioară a ambasadorului se lăți peste cea de jos, semn binecunoscut de colegii săi, semnificînd nevoia de mai multe detalii.

— O sută de milioane, șuieră Al Obaydi. Zece milioane plătite imediat, celelalte nouăzeci la livrare.

— Imediat ? se miră ambasadorul. Ce înseamnă „imediat“ ?

— Mîine la prînz, șopti AL Obaydi.

— Cel puțin, Sayedi a anticipat această eventualitate, comentă ambasadorul cu un aer gînditor.

AL Obaydi admira modul în care superiorul său reușea întotdeauna să amestece respectul și insolența cînd se referea la „stăpînul meu“.

— Trebuie să trimit un mesaj la Bagdad, să le aduc la cunoștință celor din Ministerul de Externe detaliile succesului tău, continuă ambasadorul cu un zîmbet.

Al Obaydi ar fi zîmbit și el, dar își dădea seama că ambasadorul n-ar fi permis nici o implicare personală în derularea proiectului, mai ales că era încă în stadiu embrionar. Dacă reușea să nu fie amestecat prea tare în preocupările actuale ale mai tînărului său coleg, ambasadorul putea să-și continue existența tihnită la New York, așteptînd momentul pensionării, odată cu expirarea mandatului peste trei ani. Alegînd calea neimplicării, supraviețuise aproape paisprezece ani în timpul regimului lui Hussein, pe cînd mulți dintre colegii săi nu reușiseră să beneficieze de pensia oferită de stat. După cîte știa el, unul fusese împușcat în fața familiei, doi spînzurați și alți cîțiva erau raportați ca „dispăruți“, numai Allah știind ce poate însemna asta.

Ambasadorul irakian îi zîmbi larg colegului său britanic, cînd acesta trecu pe lîngă el, dar nu primi nici un răspuns la efortul depus.

— Snob înfumurat, mormăi arabul printre dinţi.

Ambasadorul îşi puse din nou casca la ureche, semnalîndu-i adjunctului că întrevederea se încheiase. Continuă să fie atent la greutăţile de care se izbesc încercările de salvare a pădurilor tropicale, asociate cu o cerere adresată Naţiunilor Unite pentru o viitoare subvenţie de o sută de milioane de dolari. Nu era o chestiune care să-l fi interesat pe Sayedi.

Hannah ar fi ciocănit la uşa din faţă a căsuţei, dar aceasta se deschise chiar înainte ca ea să închidă portiţa şubredă de la capătul aleii. O doamnă robustă, uşor supraponderală, cu părul negru şi cu un zîmbet radios ieşi, fremătînd, din casă pentru a o întîmpina. După părerea lui Hannah, ar fi avut cam aceeaşi vîrstă cu mama ei, dacă Mama ar mai fi trăit.

— Bine ai venit în Anglia, draga mea. Eu sînt Ethel Rubin, anunţă femeia, cuvintele ţîşnindu-i ca un şuvoi din gură. Îmi pare rău că nu este şi soţul meu acasă, este încă la birou şi cred că va mai întîrzia o oră.

Hannah era gata să răspundă, cînd Ethel continuă :

— În primul rînd, hai să-ţi arăt camera şi apoi poţi să-mi povesteşti despre planurile pe care le ai.

Luă una din genţile de voiaj ale tinerei, făcîndu-i semn s-o urmeze.

— Trebuie să fie atît de amuzant să vizitezi Londra pentru prima oară, continuă, în timp ce urcau scările, şi vor fi atît de multe lucruri captivante pe care le vei putea face în următoarele şase luni.

Cu fiecare propoziţie, care se revărsa ca un torent, Hannah începea să realizeze că Ethel Rubin habar n-avea care era adevăratul motiv al venirii ei la Londra.

După ce îşi despachetă lucrurile şi făcu un duş, Hannah se alătură gazdei sale în salon. Doamna Rubin continuă să sporovăiască, nefiind prea atentă la replicile sporadice ale lui Hannah.

— Știți cumva unde este cea mai apropiată sală de gimnastică ? se interesă Hannah.

— Soțul meu trebuie să apară dintr-un moment în altul, răspunse doamna Rubin.

Dar, înainte de a lansa următoarea propoziție, ușa de la intrare se deschise larg și un bărbat înalt, cu o claie sîrmoasă de păr negru și ochii de un negru parcă și mai adînc, se năpusti în încăpere.

După prezentările de rigoare și inevitabila întrebare despre felul cum a suportat zborul, Peter Rubin nu se pierdu într-o conversație sterilă despre posibilele plăceri pe care metropola londoneză i le-ar putea oferi lui Hannah. Ea realiză repede că Peter Rubin nu i-ar pune întrebări la care să nu poată oferi răspunsuri demne de crezare. Deși Hannah era convinsă că domnul Rubin nu era la curent cu misiunea ei, părea, la fel de evident, că nu considera venirea ei la Londra ca o banală vizită turistică.

Oricum, doamna Rubin n-o lăsă pe Hannah să se ducă la culcare pînă tîrziu după miezul nopții, moment în care vizitatoarea era complet epuizată. Cum puse capul pe pernă, căzu într-un somn adînc, neștiind că, în bucătărie, Peter Rubin îi explica doamnei Rubin că, pe viitor, musafira lor trebuie lăsată în pace.

CAPITOLUL TREI

Mașina prim-consilierului se strecură afară din garajul privat al Națiunilor Unite și se îndreptă spre vest, prin tunelul Lincoln de sub Hudson, în direcția statului New Jersey. Timp de cîteva minute rulară în tăcere, privirea șoferului aproape nedezlipindu-se de oglinda retrovizoare. După ce plăti taxa de intrare pe autostradă și mașina se angajă pe banda de New Jersey, șoferul îl încredință că nu erau urmăriți.

— Bine, răspunse sec Al Obaydi.

Era primul moment de relaxare pe care și-l oferea în acea dimineață, lăsîndu-și imaginația să fantazeze la ceea ce ar putea face, dacă cele zece milioane de dolari ar fi ale lui. Mai devreme, cînd trecuseră pe lîngă una din filialele băncii Midlantic Nation, se întrebase, pentru a mia oară, de ce nu ordonase șoferului să tragă pe dreapta și să depună banii pe un nume fals. Pînă în dimineața următoare ar fi străbătut jumătate din mapamond : chestia asta nu i-ar fi picat deloc bine ambasadorului. Și, cu un dram de noroc, Saddam ar fi murit înainte ca oamenii lui să pună mîna pe el iar, după moartea șefului suprem, cui i-ar mai fi păsat de Al Obaydi ?

Oricum, Al Obaydi nu crezuse, nici măcar pentru o clipă, că șocantul plan conceput de marele lider era realizabil. Sperase ca, după o perioadă rezonabilă, să poată raporta la Bagdad că nu era de găsit nici o persoană demnă de încredere sau eficientă pentru realizarea unei lovituri atît de îndrăznețe. Și, deodată, gentelmanul libanez își făcuse apariția la New York.

Două erau motivele pentru care Al Obaydi știa că nu poate lua nici măcar un dolar din teancurile îngrămădite în sacul de golf care se lăfăia lîngă el, pe bancheta din spate a mașinii. În primul rînd, era vorba de mama și sora lui care duceau o viață agreabilă în Bagdad și care, dacă banii ar fi dispărut pe neașteptate, ar fi fost arestate, violate, torturate și spînzurate — explicîndu-li-se celor interesați că individele colaborează cu un trădător. Pe naiba, explicație ! Saddam nu avusese niciodată nevoie de vreo justificare pentru asasinarea cuiva, mai ales dacă era vorba de cineva pe care l-ar fi bănuit de trădare.

În al doilea rînd, AL Obaydi — care îngenunchea de cinci ori pe zi cu fața spre Mecca, rugîndu-se ca, în cele din urmă, Saddam să-și găsească moartea ca un trădător — nu putea să ignore că lui Gorbaciov, Thatcher și Bush le fusese cu mult mai dificil să se mențină la putere, decît marelui Sayedi.

Încă din momentul în care ambasadorul îl însărcinase cu această afacere, AL Obaydi acceptase fatalist că, fără nici o îndoială, Saddam va muri de bătrînețe în patul lui, în timp ce propriile șanse de supraviețuire — cuvîntul favorit al ambasadorului — erau șubrede. Iar dacă Cavalli, după ce va fi primit banii, va rata dintr-un motiv sau altul acțiunea, totul se va sparge în capul lui Al Obaydi : sub un pretext oarecare va fi rechemat la Bagdad, arestat, supus la o judecată sumară și găsit vinovat. Atunci toate acele prelegeri minunate ținute de profesorul său de drept de la Universitatea londoneză se vor dovedi a fi doar apă de ploaie.

Mașina părăsi brusc autostrada și se îndreptă spre centrul Newarkului, în timp ce Al Obaydi se gîndea la ceea ce se va obține în schimbul banilor plătiți. Ideea acțiunii mustea de toate caracteristicile președintelui său. Era originală, presupunînd îndrăzneală, disponibilitate spre scandal, sînge rece și un rezonabil dram de noroc. Și acum Al Obaydi era convins că șansa de reușită a planului — fie și să treacă linia de start, ca să nu mai vorbim de finiș — nu ar fi mai mare de unu la sută. Oricum, anumiți indivizi din Departamentul de Stat estimaseră că şansa lui Saddam de a supravieţui Operaţiunii „Furtună în deşert" n-ar depăşi unu la sută. Iar dacă marelui Sayedi i-ar reuşi chestia pe care o pregăteau, Statele Unite ar ajunge de rîsul lumii şi Saddam ar avea locul asigurat în istoria arabilor, alături de Saladin.

Deşi Al Obaydi ştia exact unde este amplasat imobilul, îi ceru şoferului să oprească cu două intersecţii înainte de destinaţie. Un irakian, descinzînd dintr-o somptuoasă limuzină neagră chiar în faţa băncii, ar fi fost un pretext ideal pentru Cavalli să pună mîna pe bani şi să anuleze învoiala. După ce maşina se opri, Al Obaydi se prelinse pe lîngă sacul cu bani şi coborî pe trotuar. Deşi n-avea de străbătut mai mult de două sute de metri pînă la bancă, considera că drumul reprezenta momentul de risc al călătoriei. Privi strada în ambele sensuri. Satisfăcut, scoase sacul de golf din maşină şi îl aruncă pe umăr.

Prim-consilierul ambasadorului îşi dădea seama de ciudăţenia apariţiei sale, înaintînd pe aleea Martin Luther King, îmbrăcat într-un costum cumpărat de la Sacks de pe Fifth Avenue şi cu sacul de golf spînzurîndu-i de umăr.

Deşi îi luă mai puţin de două minute pentru a parcurge scurta distanţă pînă la bancă, Al Obaydi era lac de transpiraţie cînd ajunse în faţa intrării principale. Urcă treptele uzate şi pătrunse prin uşa turnantă. Fu întîmpinat de doi tipi înarmaţi care aduceau mai mult a luptători de sumo decît a conţopişti de bancă. Prim-consilierul fu condus repede la un lift, care se părea că-l aştepta şi a cărui uşă se închise în momentul cînd pătrunse înăuntru. Uşa se deschise doar cînd liftul ajunse la subsol. Al Obaydi păşi afară din lift, fiind întîmpinat de un alt individ, chiar şi mai înalt decît cei care-l luaseră în primire la intrare. Gigantul dădu scurt din cap, conducîndu-l spre uşa din capătul unui coridor mochetat. Cînd se apropie, uşa se deschise brusc şi Al Obaydi intră într-o cameră în care doisprezece bărbaţi stăteau în jurul unei mese largi. Deşi purtau costume sobre şi erau tăcuţi, nici unul din ei nu aducea a casier de bancă. Uşa se trînti în spatele lui şi auzi țăcănitul zăvorului ferecînd-o. Bărbatul din capul mesei se ridică de pe scaun, venindu-i în întîmpinare :

— Bună dimineața, domnule Al Obaydi. Cred că aveți ceva de depus pentru unul din clienții noștri.

Prim-consilierul se apropie în tăcere și îi întinse sacul de golf. Cel care îl primi nu se arătă surprins : văzuse valori transportate în tot felul de chestii, de la un crocodil pînă la un prezervativ.

Totuși, păru surprins de greutatea sacului, cînd îl ridică pe masă ; îi răsturnă conținutul și împărți comoara celorlalți unsprezece bărbați. Casierii începură să numere cu febrilitate, stivuind bancnotele în teancuri de zece mii. Nimeni nu-i oferise un scaun lui Al Obaydi, așa că își petrecu următoarele patruzeci de minute în picioare, neavînd altceva de făcut decît să le urmărească dibăcia.

Cînd numărătoarea fu încheiată, casierul șef mai verifică o dată numărul teancurilor. Exact o mie. Zîmbi, un zîmbet care nu îi era adresat lui Al Obaydi, ci banilor, apoi își îndreptă privirea spre arab, făcînd un semn ușor din cap, ca o recunoaștere a faptului că plata se făcuse în mod corect.

Sacul de golf îi fu înapoiat ; evident, obiectul nu făcea parte din tranzacție. Aruncîndu-l pe umăr, Al Obaydi se simți ușor ridicol. Casierul șef apăsă butonul unei sonerii aflate sub blatul mesei, deblocînd zăvorul automat al ușii.

Unul din tipii care-l întîmpinaseră la venire îl aștepta în fața ușii pentru a-l escorta la parter. Nici nu apucase Al Obaydi să pășească în stradă și însoțitorul său dispăruse.

Cu un enorm oftat de ușurare, Al Obaydi se îndreptă agale spre mașina care-l aștepta la două sute de metri. Își îngădui un ușor zîmbet de satisfacție, gîndindu-se la profesionalismul de care dăduse dovadă în realizarea întregii acțiuni. Era convins că ambasadorului îi va face plăcere că totul se derulase perfect. Bineînțeles, tipul își va aroga cea mai mare parte a reușitei, atunci cînd va informa Bagdadul că Operațiunea „Calmul în deșert“ demarase.

Al Obaydi se pomeni trîntit pe trotuar, înainte de a-și da seama ce îl lovise ; sacul de golf îi fu smuls de pe umăr, el neavînd nici o reacție. Privirea i se fixă pe siluetele celor doi adolescenți care o luaseră la picior în josul străzii, unul dintre ei strîngînd grijuliu trofeul.

Prim-consilierul ambasadorului se întrebă, cu o ușoară uimire, la ce o să-i folosească sacul de golf.

A doua zi dimineață, cîteva minute după ora șapte, își întîlni tatăl la micul dejun. Imediat după divorț, Tony revenise în casa familiei de pe Strada 75, în apropierea parcului. După ce ieșise la pensie, tatăl lui Tony își dedica cea mai mare parte a timpului hobbyului de o viață, colecționarea de cărți rare, manuscrise și documente istorice. De asemenea, își petrecuse multe ore împărtășindu-i lui Tony toată învățătura acumulată într-o viață de avocat, insistînd asupra căilor prin care se poate evita risipirea a prea multor ani din viață într-una din pușcăriile federale.

Valetul aduse cafeaua și pîinea prăjită, iar discuția celor doi bărbați alunecă spre afacerea în curs.

— Nouă milioane de dolari au și fost plasați în patruzeci și șapte de bănci răspîndite în toată țara, îi comunică Tony tatălui său. Alt milion a fost depus într-un cont cifrat la „Franchard et Cie“ în Geneva, pe numele lui Hamid Al Obaydi, adăugă, în timp ce-și ungea cu unt felia de pîine prăjită.

Tatăl zîmbi gîndului că fiul folosea vechiul truc pe care îl învățase cu mulți ani în urmă.

— Dar ce îi vei răspunde lui Al Obaydi, cînd te va întreba cum au fost cheltuite cele zece milioane ale lui ? se interesă președintele onorific al firmei „Talente“.

În următoarea oră Tony reluă în detaliu toate fazele operațiunii „Calmul în deșert“, întrerupt doar, din cînd în cînd, de cîte o întrebare sau o sugestie a bătrînului.

— Se poate avea încredere în actor ? se interesă bătrînul, înainte de a sorbi din nou din cafea.

— Lloyd Adams încă ne este dator cu peste treizeci de mii de dolari, răspunse Tony. În ultima vreme nu prea i s-au oferit scenarii, doar cîteva clipuri publicitare.

— Perfect, comentă bătrînul. Ce se aude cu Rex Butterworth ?

— Este la Casa Albă, așteptînd instrucțiunile.

Tatăl dădu din cap :

— Dar, de ce ai ales Columbus, în Ohio ?

— Facilitățile chirurgicale sînt exact cele de care avem nevoie iar decanul Facultății de Medicină este un tip extrem de talentat. I-am împînzit biroul și locuința cu microfoane.

— Și fata lui ?

— O ținem sub o supraveghere continuă.

Bătrînul își umezi buzele :

— Deci, cînd dai startul ?

— Marțea viitoare, cînd decanul va fi oaspetele de onoare al festivității care se organizează la școala fiicei sale.

Valetul reveni în cameră, începînd să strîngă masa.

— Ce se întîmplă cu Dollar Bill ? întrebă bătrînul Cavalli.

— Angelo este în drum spre San Francisco și va încerca să-l convingă. Nu putem porni acțiunea fără Dollar Bill. Este cel mai bun. De fapt, între el și ceilalți e o distanță bunicică, adăugă Tony.

— Atît timp cît nu bea, spuse președintele onorific al firmei.

CAPITOLUL PATRU

Bărbatul înalt, cu o constituție atletică, coborî din avion direct în terminalul U. S. Air al aeroportului național din Washington. Avea doar o geantă de voiaj pe care o ținuse cu el în avion, evitînd astfel caruselul de bagaje și privirile curioase care puteau aduce o posibilă recunoaștere. O singură persoană trebuia să-l recunoască, șoferul care-l va lua de la aeroport. Înalt de un metru nouăzeci, cu părul șaten ciufulit și cu trăsături fin cizelate, purtînd niște blugi de un albastru deschis, o cămașă crem și o haină albastru închis, avea acel farmec care atrage privirile femeilor.

Imediat ce trecu prin ușile automate ale terminalului și ieși brusc în lumina strălucitoare a soarelui de dimineață, portiera din spate a unui banal Ford negru se deschise în fața lui.

Urcă pe bancheta din spate a mașinii, fără să scoată un cuvînt ; tăcerea se prelungi preț de douăzeci de minute, pe durata călătoriei, cît străbătură capitala pînă în cealaltă parte a ei. Cele patruzeci de minute de zbor erau totdeauna binevenite, permițîndu-i să-și adune gîndurile și să se adapteze noii sale personalități. De douăsprezece ori pe an făcea aceeași călătorie.

Totul începuse pe vremea copilăriei lui Scott, în casa părintească din Denver, cînd descoperise că, sub costumele de mii de dolari de la Brooks Brothers, tatăl lui nu era avocatul respectabil pe care-l știa toată lumea, ci un nelegiuit care, dacă prețul era bun, reușea întotdeauna să găsească o cale pentru a încălca legea. Ani de zile, mama sa încercase să-i ascundă adevărul dar, cînd soțul ei fusese arestat, acuzat și, în cele din urmă, condamnat la șapte ani de închisoare, vechea scuză „trebuie să fie o neînțelegere“ nu mai avusese nici o valoare.

Tatăl lui a murit după trei ani de pușcărie de o criză cardiacă, așa cum se menționa în raportul medicului legist, neexistînd însă nici o explicație pentru urmele de lovituri din jurul gîtului. Cîteva săptămîni mai tîrziu, în timp ce el termina anul trei la Facultatea de Drept a Universității Georgetown, tot un atac de cord i-a răpus și mama. După ce coșciugul a fost coborît în groapă și bulgării de pămînt s-au rostogolit pe capac, Scott a părăsit cimitirul, rupînd definitiv orice legătură cu restul familiei.

Cînd a fost anunțată clasificarea finală, Scott Bradley era primul în anul lui ; a fost contactat de cîteva universități și de renumite firme de avocatură, interesate în planurile lui de viitor. Spre surpriza celor de un leat cu el, Scott a optat pentru o catedră obscură la Universitatea din Beirut. Nu a explicat niciodată de ce i-a fost necesară o ruptură atît de netă cu trecutul.

Sastisit de nivelul scăzut de receptivitate al studenților și plictisit de viața socială pe care i-o oferea metropola libaneză, Scott începuse să-și umple timpul cu audierea învălmășită de cursuri, de la religiile islamice la istoria Orientului Mijlociu. Cînd, după ani, i s-a oferit postul de profesor universitar în drept american, a realizat că sosise vremea să se întoarcă în Statele Unite.

Decanul Facultății de Drept a Universității îi sugerase într-o scrisoare că ar putea obține o catedră vacantă la Yale. A trimis cererea chiar a doua zi și, cînd i-a sosit răspunsul, și-a făcut bagajele.

După ce și-a luat în primire noul post, ori de cîte ori i se punea banala întrebare „Cu ce se ocupă părinții dumneavoastră ?“, răspundea sec „Amîndoi au murit și sînt singurul lor copil“. Exista un anumit tip de femeie fericită cînd i se furnizau asemenea informații — presupunea că partenerul tînjește după dragostea maternă. Unele dintre ele i-au poposit în pat, dar nici una suficient de mult pentru a deveni o părticică din viaţa lui.

Persoanelor în faţa cărora se prezenta de douăsprezece ori pe an nu le-a ascuns însă nimic. Detestau orice fel de minciună şi, cînd le-a parvenit raportul referitor la actele ilegale ale tatălui său, s-au arătat foarte suspicioase în privinţa motivelor reale care l-ar fi determinat pe Scott să li se alăture. Le răspunsese simplu că dorise să îndrepte, în felul său, ruşinea adusă familiei de către tatăl lui, şi refuzase orice discuţii ulterioare pe marginea subiectului.

La început nu l-au crezut. După o vreme, l-au acceptat aşa cum era, dar au trecut ani înainte de a căpăta încredere în el şi de a-i permite accesul la documentele secrete. Dubiile referitoare la motivele lui au început să se risipească, cam în perioada în care soluţiile prezentate de el pentru problemele Orientului Mijlociu se dovediseră mai bune decît cele furnizate de computer. Cînd administraţia Clinton a despus jurămîntul, noii echipe i s-a potrivit mănuşă harul special al lui Scott.

În ultima vreme fusese invitat de două ori la Departamentul de Stat, ca sfătuitor al lui Warren Christopher. Se amuzase cînd îl văzuse pe domnul Christopher apărînd la televizor, la prima emisiune de seară a actualităţilor, şi sugerînd o soluţie — în problema încălcării repetate a sancţiunilor de către Saddam — pe care el i-o schiţase puţin mai devreme, în cursul după-amiezii.

Maşina părăsi Şoseaua 123 şi se opri în faţa unor pereţi din oţel masiv. Porţile se deschiseră şi un paznic ieşi pentru a verifica identitatea pasagerului. Deşi, în ultimii nouă ani, Scott fusese unul din vizitatorii obişnuiţi, paznicul îi ceru actul de identitate :

— Bucuros de revedere, profesore, îl salută paznicul după ce îi înapoie actele.

Maşina o luă înainte pe alee şi se opri lîngă o clădire banală în care funcţionau birourile. Scott coborî şi pătrunse în imobil prin bariera care străjuia intrarea. O nouă verificare a actelor, urmată de un alt salut. Străbătu un coridor cu pereți crem, pînă ajunse în fața unei uși din stejar. Ciocăni ușor și intră, fără să mai aștepte permisiunea.

O secretară se afla în spatele biroului din celălalt capăt al camerei :

— Puteți intra, profesore Bradley, directorul adjunct vă așteaptă.

Școala de fete Columbus, din orașul Columbus, Ohio, este una din acele instituții care se mîndresc cu disciplina și activitatea științifică, exact în ordinea menționată. Adeseori, directoarea le explica părinților că este imposibil să o obții pe a doua, fără a o avea pe prima.

În opinia directoarei, doar puține erau circumstanțele care puteau justifica încălcarea regulamentului școlii. Cererea pe care tocmai o primise pica într-o astfel de categorie.

T. Hamilton McKenzie, unul din fiii favoriți ai orașului Columbus, decan al Facultății de Medicină la Universitatea de Stat Ohio, se adresa în acea seară absolventelor promoției '93. Primise un premiu Nobel pentru medicină, fiindu-i recompensate progresele pe care le realizase în chirurgia plastică și reparatorie. Succesele chirurgicale ale lui T. Hamilton McKenzie, ca urmare a intervențiilor sale asupra veteranilor de război din Vietnam și Golf, fuseseră trîmbițate de ziare de-a lungul și de-a latul țării și nu era oraș în care să nu găsești bărbați readuși la o viață normală grație geniului său. Cîțiva muritori mai puțin importanți, asupra cărora se revărsase preaplinul științific al laureatului Nobel, își foloseau talentul în ajutorul femeilor de o anumită vîrstă, făcîndu-le mai frumoase decît ar fi apărut chiar și în intențiile inițiale ale creatorului lor. Directoarea Școlii Columbus era convinsă că fetele vor fi interesate doar de succesele obținute de T. Hamilton McKenzie în remodelarea „minunaților noștri eroi ai războiului“, așa cum îi plăcea ei să-i numească.

Deși rochia era ținuta obligatorie pentru astfel de ocazii, directoarea considera că circumstanțele permit o încălcare a regulei. Acceptase ca Sally McKenzie, preşedinta asociaţiei elevilor şi căpitan al echipei de hochei pe iarbă, să chiulească de la ultima oră de clasă şi să dea o fugă pînă acasă, pentru a-şi schimba uniforma cu ceva mai potrivit ceremoniei din seara respectivă, la care punctul de atracţie era discursul tatălui lui Sally. În definitiv, Sally merita această favoare. Directoarea aflase de o săptămînă că domnişoara McKenzie obţinuse o substanţială bursă universitară pentru a studia chimia la Colegiul Oberlin.

Fusese chemat un taxi pentru a o lua pe Sally la ora patru. Avea să lipsească o oră de la cursuri, dar şoferul o asigurase pe directoare că pînă la ora şase va fi înapoi cu tată şi fiică.

Cînd dăngănitul clopotului capelei anunţă ora patru, Sally îşi ridică ochii spre profesor. Acesta dădu uşor din cap şi ea îşi adună cărţile. Le puse în geantă şi părăsi clădirea, străbătînd lunga alee în căutarea maşinii. Cînd ajunse în faţa anticelor porţi din oţel de la intrarea din capătul aleii, remarcă, uşor surprinsă, că singura maşină care aştepta era o somptuoasă limuzină Lincoln Continental. Un şofer în uniformă gri şi cu o şapcă jerpelită se sprijinea de maşină. Ştia ea foarte bine că o asemenea extravaganţă nu era în stilul tatălui ei şi, în nici un caz, în cel al directoarei.

Mîna tipului atinse cozorocul şepcii şi el întrebă :

— Domnişoara McKenzie ?

— Da, răspunse Sally, dezamăgită că lunga alee şerpuită le împiedica pe colegele ei să fie martore ale scenei.

Şoferul deschise portiera din spate şi Sally se urcă în maşină, înfundîndu-se în opulenţa banchetei din piele. Tipul se sui repede la volan, apăsă pe un buton şi geamul de protecţie dintre pasager şi şofer lunecă fără zgomot. Sally auzi ţăcănitul zăvorului de siguranţă.

Aruncînd cîte o ocheadă prin geamurile fumurii, îşi lăsă mintea să hoinărească, imaginîndu-şi, pentru o clipă, că ăsta ar fi stilul de viaţă pe care şi l-ar dori, după ce va pleca din Columbus.

Trecu ceva timp pînă cînd tînăra de șaptesprezece ani să realizeze că drumul ales de șofer nu era cel spre casa ei.

Dacă ar fi fost o problemă din manuale, T. Hamilton McKenzie ar fi știut exact ce are de făcut. În fond, viața lui se derula „ca la carte", cum deseori le reamintea studenților săi. Dar, întîmplîndu-se în realitate, povestea l-a zdruncinat destul de serios.

Dacă ar fi consultat pe oricare din experimentații psihiatri ai universității, ar fi aflat că multe dintre neliniștile, care se acumulaseră în el de-a lungul timpului, profitaseră de ocazie pentru a se exterioriza.

Faptul că-și adora unicul copil, pe Sally, era evident pentru toți. La fel de evidentă era plictiseala, vecină cu dezinteresul, pe care o simțea de mulți ani pentru Joni, soția lui. Dar niciodată n-ar fi crezut că, scos în afara sălii de operație — micul lui imperiu — ar putea ceda în fața unei stări tensionale.

T. Hamilton McKenzie începu prin a fi iritat, apoi exasperat, devenind extrem de nervos, așteptîndu-și fiica să apară acasă în acea seară de martie. Sally nu întîrzia niciodată, cel puțin, nu cînd avea întîlnire cu el. Chiar în orele de vîrf ale traficului, un drum cu mașina de la școală pînă acasă n-ar fi durat mai mult de treizeci de minute. Joni ar fi trebuit s-o ia pe Sally, dacă nu și-ar fi fixat o atît de tîrzie oră la coafor.

— Doar la ora asta a reușit Julian să mă programeze, i-a explicat ea.

Totdeauna Joni își rezolva treburile în ultimul minut. La cinci fără zece, T. Hamilton McKenzie telefonă la Școala de fete Columbus, interesîndu-se dacă nu cumva planul se schimbase în ultimul moment.

Directoarei i-ar fi plăcut să-i răspundă laureatului Nobel că Școala Columbus nu-și schimbă niciodată planurile, dar se mulțumi să-i spună că Sally părăsise școala la ora patru iar, cu o oră mai devreme, compania de taxiuri îi confirmase că mașina o va aștepta în fața porții de la intrare.

Joni repeta într-una, cu acel accent din sud pe care odinioară el îl găsise atît de atractiv :

— Stai puţin, trebuie să pice dintr-un moment în altul. Ştii că totdeauna te poţi baza pe Sally.

Într-un hotel din celălalt capăt al oraşului, bărbatul care le asculta cu atenţie conversaţia îşi umplu un pahar cu bere.

Spre ora cinci, T. Hamilton McKenzie ajunsese să nu-şi mai dezlipească privirea de pe fereastra dormitorului, dar paşii se încăpăţînau să nu se facă auziţi pe aleea din faţa casei.

Sperase că vor putea pleca la cinci douăzeci, acordîndu-şi suficient timp pentru o călătorie fără grabă şi cu o marjă de siguranţă de zece-cincisprezece minute. Dacă Sally nu apărea foarte repede, vor trebui să plece fără ea. O avertiză pe Joni că vor pleca la cinci douăzeci, comunicîndu-i că decizia era irevocabilă.

La cinci douăzeci T. Hamilton McKenzie îşi puse foile discursului pe măsuţa din hol şi începu să patruleze prin faţa intrării, ca şi cum şi-ar fi aşteptat soţia şi fiica să apară din direcţii opuse. La cinci douăzeci şi cinci, cum nici una nu-şi făcuse apariţia lîngă el, faimosul său „sînge rece“ începuse să arate evidente semne de dat în clocot.

Cînd Joni apăru în hol, după ce risipise o grămadă de vreme pentru a alege îmbrăcămintea adecvată pentru această ocazie, se simţi dezamăgită de lipsa evidentă de interes a soţului ei.

— Va trebui să plecăm fără ea, decise capul familiei. Dacă Sally speră să devină doctor, va trebui să înveţe că pacienţii au tendinţa de a deceda, atunci cînd sînt lăsaţi să aştepte.

— Dragule, n-ar fi bine să-i mai dăm cîteva minute ? murmură Joni.

— Nu, răcni el şi, fără alte comentarii, se îndreptă spre garaj.

Joni îi strînse foile cu însemnări de pe măsuţă şi le înghesui în geantă ; trase uşa după ea şi o încuie de două ori. Domnul McKenzie scosese maşina din garaj şi o aștepta la capătul aleii, bătînd nervos darabana pe schimbătorul de viteze.

Se îndreptară în tăcere spre Școala de fete Columbus. Privirea lui T. Hamilton McKenzie inspecta fiecare mașină pe care o intersectau, verificînd dacă nu cumva Sally se afla într-una din ele.

Un mic grup, condus de directoare, îi aștepta în fața treptelor de piatră de la intrarea principală a școlii. Distinsul oaspete coborî din mașină, urmat îndeaproape de soție, iar directoarea le ieși în întîmpinare, privirea ei căutînd și pe celălalt membru al familiei. Ridică întrebătoare din sprîncene.

— Sally n-a apărut acasă, mormăi doctorul McKenzie.

— Probabil va veni în cîteva minute, dacă nu cumva a și ajuns, interveni soția lui.

Directoarea știa că Sally nu este în școală, dar se gîndi că nu este politicos s-o contrazică pe soția oaspetelui de onoare, mai ales că tipii de la compania de taxiuri îi telefonaseră pentru a-i cere explicații.

La șase fără un sfert, directoarea îi conduse în biroul ei ; o tînără, cam de vîrsta lui Sally, la oferi pahare cu vin de Xeres și suc de portocale. Deodată, McKenzie realiză că starea de neliniște creată de întîrzierea lui Sally îl făcuse să uite acasă foile cu însemnări. Se uită la ceas, dîndu-și seama că timpul nu i-ar mai permite să-și trimită soția acasă ca să-i aducă foile. În orice caz, n-avea chef să îi facă pe amfitrioni părtași la clipa lui de zăpăceală. La dracu, blestemă el în gînd, niciodată nu-i fusese pe plac un auditoriu de puștani, iar fetele erau cele mai rele. Încercă să-și pună un pic de ordine în gînduri.

La șase fără trei minute, deși Sally încă nu apăruse, directoarea sugeră că ar fi vremea să se îndrepte spre sala de festivități.

— Nu putem să le lăsăm pe fete să aștepte, se scuză ea, s-ar crea un precedent neplăcut.

Chiar înainte de a părăsi camera, Joni scoase din poșetă foile cu însemnări și i le întinse soțului. Pentru prima oară, după ora cinci fără zece, trăsăturile doctorului se relaxară.

La şase fără un minut, directoarea îşi conduse oaspetele de onoare pe podium. Cele patru sute de fete se ridicară de pe scaune, aplaudîndu-l într-o manieră pe care directoarea ar fi calificat-o ca adecvată unor „adevărate doamne".

Cînd aplauzele se stinseră, directoarea se ridică de pe scaun, făcîndu-le semn fetelor că îşi pot relua locurile, ceea ce ele făcură cu un minim de zgomot. Directoarea se postă în faţa pupitrului de la marginea podiumului, lansîndu-se într-un elogiu la adresa lui T. Hamilton McKenzie, care, cu siguranţă, le-ar fi impresionat şi pe somităţile care îi decernaseră premiul Nobel. Panegiricul începuse cu Edward Zeir, fondatorul chirurgiei plastice moderne, continuase cu J. R. Wolte şi Wilhelm Krause, pentru a reaminti auditoriului că T. Hamilton McKenzie era continuatorul acestui spirit de excepţie, prin contribuţiile aduse la această ştiinţă aflată încă în faza de formare. Nu pomeni nimic de Sally şi multiplele ei reuşite şcolare, deşi paragraful exista în discursul pe care şi-l pregătise. Chiar şi în cazul dobîndirii unei invidiate burse naţionale universitare, puteai să fii pedepsit, dacă încălcai regulamentul şcolii.

Cînd directoarea se întoarse la locul ei, la mijlocul podiumului, T. Hamilton McKenzie se îndreptă spre pupitru. Îşi aranjă foile, tuşi şi începu să citească :

— Bănuiesc că mulţi dintre voi îşi imaginează că chirurgia plastică se ocupă doar de îndreptarea nasurilor, înlăturarea bărbiilor duble şi eliminarea pungilor de sub ochi. Vă asigur că toate acestea sînt doar chrurgie estetică şi nu plastică. Chirurgia plastică, urmă el — spre dezamăgirea multora dintre cele care-l urmăreau, bănui Joni — este ceva diferit.

Conferinţa continuă patruzeci de minute trecînd prin plastie Z, transplanturi, malformaţii congenitale, arsuri de gradul III, fără ca profesorul să-şi ridice măcar o dată privirea de pe foile din faţa lui.

Cînd termnină, aplauzele nu mai avură forța celor pe care le primise la intrare. T. Hamilton McKenzie presupuse că reacția era explicabilă, pentru că „adevăratele doamne“ își cenzuraseră emoțiile.

Revenind în biroul directoarei, Joni o întrebă pe secretară dacă avea noutăți în privința lui Sally.

— Nu sînt sigură, dar s-ar putea să fi fost în sală, răspunse tînăra.

În timpul prelegerii, Joni — care asista pentru a suta oară la o altă variațiune pe aceeași temă — scrutase cu privirea chipurile din sală și era convinsă că Sally nu se aflase în mijlocul auditoriului.

Se mai turnă vin în pahare și, după un interval de timp decent, T. Hamilton McKenzie își anunță intenția de a se îndrepta spre casă. Directoarea acceptă cu o ușoară înclinare a capului, conducîndu-și musafirii la mașină. Îi mulțumi chirurgului pentru prelegerea de înaltă ținută științifică și rămase în fața treptelor de la intrare pînă cînd mașina dispăru pe alee.

— N-am pomenit asemenea comportare de cînd mă știu, se confesă ea secretarei. Anunțați-o pe domnișoara McKenzie să se prezinte la mine mîine dimineață, înainte de serviciul religios. Primul lucru pe care vreau să mi-l explice este de ce a anulat comanda taxiului pe care i-l chemasem.

Și Scott Bradley ținuse o prelegere în acea seară, dar cu un auditoriu mai redus, doar șaisprezece cursanți, nici unul dintre ei nefiind sub treizeci și cinci de ani. Toți erau ofițeri CIA, cu ani buni de experiență în domeniul operațional. Cînd discutau despre logică, înțelesul noțiunii avea o semnificație mult mai practică decît aceea pe care Scott le-o transmitea în prelegerile sale de la Yale.

Toți acești bărbați acționau în prima linie, oriunde era nevoie. Adeseori, profesorul Bradley îi obliga să-i povestească în detaliu deciziile pe care le luaseră în condiții de stres și dacă prin ele se obținuseră rezultatele pe care le speraseră.

Îşi recunoşteau imediat greşelile. Nu era loc pentru orgoliu personal — era acceptată doar mîndria de a face parte din serviciu. Cînd Scott auzise prima oară de această profesiune de credinţă, îi taxase drept desueţi, dar acum, după nouă ani petrecuţi împreună în sălile de clasă şi cele de antrenament, era convins de sinceritatea sentimentelor lor.

Timp de mai mult de o oră Bradley le prezentase cîteva scenarii test, sugerîndu-le, în acelaşi timp, că în modul de abordare logică a problemelor, înainte de a ajunge la o concluzie sigură, trebuie de fiecare dată să pui în balanţă faptele cunoscute cu raţionamentul subiectiv.

Deşi în ultimii nouă ani Scott învăţase de la ei aproape la fel de mult cît reuşise şi el să le transmită, îi ajuta cu acelaşi entuziasm să transpună în practică cunoştinţele sale teoretice. Scott cochetase adeseori cu ideea de a participa activ la o acţiune, dorind să depăşească stadiul teoretic de testare.

După terminarea prelegerii, Scott li se alătură cursanţilor în sala de antrenament : urcări pe spaliere, căţărări pe frînghie, ridicări de haltere, exerciţii de karate, toate cot la cot cu ei, ca un membru deplin acceptat al echipei. Oricine ar fi încercat să-l ia peste picior pe profesorul de la Yale, s-ar fi ales cu o corecţie mai severă decît una verbală.

În timpul mesei de seară — fără alcool, doar apă minerală — Scott îl întrebă din nou pe directorul adjunct dacă i se va permite să participe la o acţiune adevărată.

Dexter Hutchins îşi aprinse ţigarea de foi :

— Ştii că nu avem nevoie de sezonieri. Renunţă la Yale, te angajăm şi, poate, ca răsplată, vom considera că poţi schimba sala de clasă pe ceva mai aerisit.

— Tot anul viitor o să fiu în concediu, îi reaminti Bradley superiorului său.

— Atunci, fă călătoria aia în Italia, pe care ţi-o doreşti dintotdeauna. După atîtea cine luate împreună în ultimii şapte ani, cred că am devenit la fel de expert în Bellini cît în balistică.

— Să știi că nu renunț să particip la o operațiune adevărată, îți dai seama, nu-i așa, Dexter ?

— Va trebui, cînd vei face cincizeci de ani, asta este vîrsta la care te vom pensiona.

— Dar n-am decît treizeci și șase...

— Te enervezi prea ușor pentru a deveni un bun profesionist în meseria noastră, îi răspunse directorul adjunct printre rotocoalele de fum.

Cînd T. Hamilton McKenzie deschise ușa de la intrare a casei sale, nici nu-i păsă de țîrîitul prelung al telefonului.

— Sally ? ! Sally ? ! strigă cu glas ascuțit, dar nici un răspuns.

Însfăcă receptorul, bănuind că s-ar putea să-i răspundă fata lui.

— Sally ? urlă în receptor.

— Doctorul McKenzie ? se interesă o voce mult mai potolită.

— Da, eu sînt.

— Dacă vă interesați unde este fata dumneavoastră, pot să vă asigur că este în siguranță și sănătoasă.

— Cine ești dumneata ? bolborosi McKenzie.

— Am să vă sun mai pe seară, doctore McKenzie, să vă mai calmați, îl anunță vocea cea blîndă. Între timp, în nici un caz să nu anunțați poliția sau vreo agenție particulară de detectivi. Vom ști imediat, și singura alternativă care ne rămîne este să v-o înapoiem pe drăgălașa dumneavoastră fiică... într-un coșciug, continuă vocea, după o scurtă pauză.

Telefonul amuți.

T. Hamilton McKenzie se albi și în cîteva secunde șiroia de transpirație.

— Care-i problema, scumpule ? îl întrebă Joni, privindu-l cum se prăbușește pe canapea.

— Sally a fost răpită, îi răspunse pe un ton uluit. Ne vor suna mai tîrziu, în cursul serii.

Privea ca-n transă telefonul.

— Sally a fost răpită ? repetă neîncrezătoare Joni.

— Da, se răsti el.

— Atunci, trebuie să anunţăm imediat poliţia, decise Joni, ridicîndu-se iute de pe canapea. Dragă, în fond, pentru asta sînt plătiţi.

— Nu se poate. M-au avertizat că vor afla imediat şi ne vor expedia-o pe Sally într-un sicriu.

— Un sicriu ? Eşti sigur că au spus aşa ceva ? întrebă Joni pe un ton calm.

— La dracu', bineînţeles că sînt sigur, dar mi-au spus că nu o să păţească nimic, atîta timp cît nu anunţăm poliţia. Nu pot să înţeleg. Nu sînt un tip bogat.

— Totuşi, rămîn la convingerea că trebuie să anunţăm poliţia. În fond, şeful poliţiei, Dixon, este prietenul nostru.

— Nu, nu ! răcni McKenzie. Nu înţelegi ? Dacă anunţăm poliţia, o omoară.

— Tot ce înţeleg e că ţi-ai ieşit din fire şi că fata noastră este în mare pericol, replică Joni. Trebuie să-l suni imediat pe Dixon, continuă ea după o scurtă pauză.

— Nu, decise soţul tranşant. Nu înţelegi nimic.

— Ba înţeleg foarte bine, răspunse Joni, păstrîndu-şi tonul calm. Eşti decanul Facultăţii de Medicină, dar ţi-ar plăcea şi rolul şefului de poliţie din Columbus, deşi n-ai nici cea mai vagă calificare pentru treaba asta. Cum ai reacţiona dacă un poliţist s-ar proţăpi în sala ta de operaţie, ţi-ar cere un scalpel şi s-ar pregăti să opereze în locul tău ?

T. Hamilton McKenzie o privi cu răceală, presupunînd că doar surmenajul putea fi motivul unei comportări atît de iraţionale.

În hotelul din celălalt capăt al oraşului, cei doi bărbaţi care le ascultau convorbirea avură un schimb de priviri.

— Mă bucur că vom trata cu el şi nu cu ea, comentă cel cu căştile la urechi.

O oră mai tîrziu, cînd se auzi din nou ţîrîitul telefonului, cei doi McKenzie săriră de pe canapea de parcă ar fi fost electrocutaţi.

Doctorul lăsă telefonul să sune de cîteva ori, impunîndu-și să fie calm. Ridică receptorul :

— McKenzie, spuse el.

— Ascultă-mă cu atenție și nu mă întrerupe, îi ceru vocea cea blîndă. Răspunzi doar cînd ți se va cere. Ai înțeles ?

— Da, bîigui McKenzie.

— Ai făcut foarte bine că nu te-ai lăsat influențat de soție să contactezi poliția, continuă vocea. Ai apreciat situația mai bine decît ea.

— Vreau să vorbesc cu fata mea, se burzului McKenzie.

— Doctore, te-ai uitat la prea multe filme de duzină. Fii convins că în viața de zi cu zi nu există eroine sau eroi. Să-ți intre asta în cap. Am fost suficient de clar ?

— Da, murmură McKenzie.

— Deja mi-am pierdut prea mult timp cu tine, spuse vocea blîndă.

În receptor se auzi zgomotul continuu al tonului.

Trecu mai mult de o oră pînă cînd telefonul sună din nou, timp în care Joni reîncercase să-l convingă că trebuie anunțată poliția. La prima sonerie, McKenzie se repezi la receptor :

— Alo ? ! Alo ? !

— Liniștește-te, doctore, îi ceru vocea cea blîndă. Și, de data asta, ascultă-mă. Mîine dimineață la opt treizeci pleci de acasă, ca de obicei, spre spital. Te oprești la Olentangy Inn, intri în sala cea mică a restaurantului și te așezi la una din mesele care nu sînt ocupate, de pe marginea sălii. Asigură-te că este o masă pentru două persoane. După ce ne convingem că nu ai fost urmărit, unul dintre colegii mei ți se va alătura pentru a-ți transmite ce trebuie să faci. Ai înțeles ?

— Da.

— Un singur pas greșit, doctore, și nu-ți vei mai revedea fiica. Încearcă să ții minte că meseria ta duce la prelungirea vieții, pe cînd a noastră, la scurtarea ei.

Un declic și telefonul amuți.

CAPITOLUL CINCI

Hannah era convinsă că putea realiza ce-și propusese. În fond, dacă nu reușea să-i păcălească la Londra, ce speranțe de succes ar mai avea la Bagdad ?

Pentru realizarea încercării alese o dimineață de marți, după ce, în ziua precedentă, petrecuse mai multe ore pentru recunoașterea zonei. Se hotărîse să nu împărtășească nimănui intențiile ei, temîndu-se că vreunul din membrii echipei Mossad s-ar arăta suspicios în fața prea multor întrebări.

O ultimă privire în oglinda de pe hol : tricou alb, pulover lălîu, blugi destul de ponosiți, pantofi și ciorapi de tenis, iar părul într-o ușoară dezordine.

Își luă micuța geantă jerpelită — unica amintire de familie pe care i se permisese s-o păstreze — și, cîteva minute după ora zece, ieși din casă. Doamna Rubin plecase mai devreme pentru „marile cumpărături“ cum le spunea ea, în încercarea de a goli rafturile de la Sainsbury de proviziile care îi erau necesare pentru două săptămîni.

Hannah o luă agale pe stradă, gîndindu-se că, dacă oamenii Mossadului i-ar afla intențiile, ar expedia-o imediat acasă. Intră în stația de metrou, îi arătă controlorului abonamentul și coborî pînă la linii, îndreptîndu-se spre capătul platformei, chiar în momentul în care trenul se năpustea în stație.

La Leicester Square schimbă metroul pentru cel de Piccadilly și, odată intrată în South Kensington, ajunse printre primii la scara rulantă. Nu o luă la goană pe trepte, cum i-ar fi dictat temperamentul, deoarece graba nu trece neobservată. Stătu liniștită pe treapta scării rulante, studiind reclamele de pe peretele opus, scăpînd astfel posibilelor priviri indiscrete ale celor care coborau. De pe perete o priveau noul Rover 200 cu motor cu injecție, whiskyul Johnnie Walker, un avertisment anti-Sida și afișul la spectacolul *Sunset Boulevard* de Andrew Lloyd Webber, la Adelphi. Ieșind la lumina zilei, Hannah cercetă cu privirea ambele sensuri ale străzii, traversă și se îndreptă spre locul selectat cu grijă pentru prima fază a operației, hotelul Norfolk, o clădire oarecare, de dimensiuni medii. În ziua precedentă făcuse o tură prin hotel pentru o verificare prealabilă a drumului spre grupul sanitar, nemaiavînd acum nevoie de alte informații.

Hannah deschise larg ușa și, după ce se asigură că nu mai era nimeni, se îndreptă spre cabina din capătul șirului, încuie ușa și apăsă închizătoarea genții jerpelite. Începu laboriosul proces de schimbare a identității.

Cît se dezbrăca, auzi de două ori pași, intrînd și părăsind apoi încăperea. Cît timp persoanele erau înăuntru, Hannah se ghemui pe scaunul closetului, reluîndu-și treaba doar după ce se convinsese că rămăsese singură.

Transformarea pentru noul rol îi luă aproape douăzeci de minute. Cînd ieși din cabină, se opri în fața oglinzii, pentru ultimele retușuri.

O rugăciune înălțată doar dumnezeului ei, nu și celui al persoanelor pe care le va vedea curînd, și Hannah părăsi încăperea, urcînd treptele pînă în holul hotelului. Înmînă geanta unuia din portari. În schimbul monedei primite, portarul îi dădu un cartonaș roșu. Hannah trecu prin ușile turnante, în urma unui grup de turiști și, cîteva secunde mai tîrziu, se regăsea pe trotuar.

Știa exact locul unde trebuia să meargă și cît va dura traseul, după ce-l cronometrase în verificarea din ziua precedentă. Spera ca topografia interioară a clădirii să corespundă celei furnizate de instructorul Mossadului. În fond, pînă acum el fusese singurul agent care pătrunsese în clădire.

Hannah se îndreptă agale spre Brompton Road.

Ştia că, odată ajunsă în faţa uşii de la intrare, nu-şi mai putea permite nici cea mai mică ezitare. Mai avea cam douăzeci de metri de străbătut şi aproape se hotărîse să renunţe la executarea planului. Dar, ajungînd în dreptul treptelor, le urcă şi se trezi ciocănind cu îndrăzneală la uşă. Peste cîteva clipe uşa se deschise şi în prag apăru un bărbat mătăhălos, cu un cap mai înalt decît ea. Hannah păşi înăuntru şi, spre mirarea ei, uriaşul se dădu la o parte, aruncă o privire scurtă în ambele sensuri ale străzii şi trînti uşa.

Paşii îi străbătură coridorul spre lumina sărăcăcioasă a scării, fără ca ea să privească măcar o dată în spate. Ajunsă la capătul mochetei decolorate, începu să urce încet treptele scării de lemn. Ştia că este vorba de primul etaj, a doua uşă pe stînga şi, cînd ajunse pe palier, o desluşi imediat : vopseaua cafenie era cojită iar clanţa de aramă părea să nu mai fi fost frecată de luni de zile. Apăsă încetişor clanţa şi deschise uşa. Conversaţia bolborosită încetă brusc la apariţia ei. Toate ocupantele camerei îşi întoarseră privirile spre ea.

Cum ar fi putut descoperi că Hannah nu mai fusese niciodată acolo, cînd din chip i se vedeau doar ochii ?

Apoi, una dintre ele reîncepu să vorbească iar Hannah se alătură în linişte grupului. Asculta cu atenţie, bucurîndu-se că înţelege aproape fiecare cuvînt, chiar şi atunci cînd trei sau patru vorbeau simultan. Testul decisiv se declanşă în momentul participării ei la conversaţie. Se prezentă sub numele de Sheka, spunîndu-le că soţul ei abia sosise la Londra şi nu i se permisese să-şi aducă decît o soţie. Ele înclinară aprobator din cap, exprimîndu-şi îndoiala despre capacitatea Serviciului Britanic de Imigrare de a accepta poligamia.

În următoarea oră, Hannah le află necazurile şi le discutară împreună : cît de împuţiţi, decadenţi şi contaminaţi de Sida sînt englezii ; că nu au niciodată timp să ajungă acasă pentru o hrană şi o băutură decente ; şi ploaia asta, se va opri vreodată ? Una din femeile înveşmîntate în negru se ridică pe neaşteptate, luîndu-şi rămas bun de la prietenele ei. Cînd o alta i se alătură, Hannah își dădu seama că i se ivise ocazia de a pleca. Le urmă în tăcere pe scări pe cele două femei, la cîțiva pași în urma lor. Gigantul care păzea intrarea le deschise ușa și toate trei ieșiră afară. Cele două se urcară pe bancheta din spate a unui somptuos Mercedes negru, în timp ce Hannah coti spre vest, refăcînd traseul spre hotelul Norfolk.

T. Hamilton McKenzie își petrecu cea mai mare parte a nopții încercînd să ghicească care ar putea fi dorința tipului cu voce blîndă. Își verificase carnetul de cecuri ; toată averea lui se compunea din aproximativ 230. 000 de dolari, în lichidități și polițe de asigurare, plus casa care, chiar după ce-și plătea ipoteca, nu valora mai mult de un sfert de milion de dolari, iar vînzarea ei nu era în nici un caz afacerea secolului, găsirea unui cumpărător putînd dura luni de zile. Toate adunate, abia dacă se apropiau de o jumătate de milion de dolari. Nu era prea sigur că ar putea obține de la bancă un împrumut mai mare de o sută de mii de dolari.

Și atunci, de ce fusese el cel ales ? Tații multora din fetele de la Școala Columbus aveau averi de zece-douăzeci de ori mai mari decît a lui — Joe Ruggiero, care repeta neîncetat tuturor că este proprietarul celei mai mari rețele de magazine de băutură, era de multă vreme multimilionar. Pentru o clipă, McKenzie se întrebă dacă nu cumva tipii, nu neapărat profesioniști, îl aleseseră din greșeală. Dar ideea se risipise atunci cînd gîndurile i se întorseseră la momentul răpirii și la tot ce urmase după aceea. Nu, trebuia să accepte că va avea de tratat cu profesioniști care știau exact ce vor.

La cîteva minute după ora șase se dădu jos din pat, aruncînd o privire pe fereastră : soarele încă nu apăruse. Încercă să facă cît mai puțin zgomot, deși era aproape convins că Joni, cu toate că stătea nemișcată, se trezise și ea. Făcu un duș fierbinte, se bărbieri și, din motive pe care nu și le putea explica, alese o cămașă nouă, costumul de duminică pe care-l punea doar cînd mergea la biserică și o cravată înflorată, cadoul primit de la Sally de Crăciun, în urmă cu doi ani, pe care nu avusese niciodată curaj s-o poarte.

Coborî în bucătărie şi, pentru prima oară în ultimii cincisprezece ani, îi făcu şi lui Joni cafeaua. Se întoarse cu tava în dormitor, găsind-o pe Joni, încă în cămaşa de noapte roz, stînd în vîrful patului şi frecîndu-şi ochii obosiţi.

McKenzie se aşeză la capătul patului şi băură cafeaua în tăcere. În decursul ultimelor unsprezece ore epuizaseră tot ce era de spus.

Luă tava şi coborî din nou în bucătărie, lungind-o cît mai mult cu spălatul şi aranjarea veselei. Următorul sunet pe care îl auzi fu bufnitura ziarului zvîrlit pe veranda din faţa uşii de la intrare.

Lăsă din mînă cîrpa de vase şi se grăbi să-şi ridice exemplarul din *Dispatch*, cu privirea măturînd prima pagină, întrebîndu-se dacă nu cumva presa mirosise ceva despre răpire. Cele mai multe dintre titluri se refereau la Clinton şi la din nou arzătoarele probleme irakiene. Preşedintele promisese că, dacă va fi necesar, vor fi trimise noi trupe pentru paza graniţei kuweitiene.

— Ar fi trebuit să-i termine atunci cînd au avut ocazia, mormăi McKenzie şi închise uşa. Nu e Saddam omul care să se ţină de o înţelegere.

Încercă să intre în detaliile articolului, dar cuvintele îi fugeau din faţa ochilor. Concluzia editorialului din *Dispach* era că preşedintele Clinton se va confrunta cu o primă criză adevărată. Preşedintele nici n-a început să ştie ce este o criză, se gîndi T. Hamilton McKenzie. La urma urmei, noaptea trecută fata lui dormise liniştită în Casa Albă.

Aproape că-şi regăsise buna dispoziţie cînd pendula din hol bătut ora opt. Joni apăru în capul scărilor. Îi aranjă gulerul cămăşii şi îi perie firişoarele de mătreaţă de pe umeri, la fel cum proceda în fiecare dimineaţă, la plecarea lui spre spital. Se abţinu de la orice comentariu în privinţa cravatei.

— Să vii direct acasă, continuă ea în virtutea ritualului obișnuit.

— Bineînțeles, aprobă el, sărutînd-o pe obraz și ieșind fără să mai spună ceva.

Cînd ușa garajului basculă în sus, văzu imediat că luminile de poziție ale mașinii erau aprinse și trase o înjurătură sănătoasă. Probabil că noaptea trecută uitase să le stingă, datorită supărării pricinuite de absența lui Sally. Acum era nervos pe el însuși și înjură din nou.

Se așeză la volan și băgă cheia în contact, rugîndu-se în gînd. Stinse luminile de poziție și, după o scurtă pauză, învîrti cheia în contact. Repetă mișcarea de cîteva ori, mai în grabă, mai încet, pompînd într-una pedala de accelerație, dar bateria se încăpățîna să scoată zgomote muribunde.

— Nu azi ! gemu el, lovind volanul cu palmele.

După alte cîteva încercări sări din mașină și alergă spre casă. Nu-și dezlipi degetul de pe sonerie, pînă cînd Joni nu apăru în pragul ușii, privindu-l întrebătoare.

— M-a lăsat bateria, dă-mi mașina ta, repede, repede !

— Este la service. De cîteva săptămîni mă tot pisai s-o duc.

T. Hamilton McKenzie nu avea timp de pierdut în comentarii. Îi întoarse spatele și o rupse la fugă pe alee, pînă pe stradă, încercînd să descopere, printre mașini, familiara culoare galbenă a taxiurilor cu indicativul 444 4444 afișat pe capotă. Dar realiză că are o șansă extrem de redusă de a găsi un taxi prin zonă în căutarea unui client, la o oră atît de matinală. Tot ce văzu fu autobuzul care se îndrepta spre el. Știa că stația este cam la o sută de metri și începu să alerge spre ea. Mașina îl depăși, cînd mai avea de alergat vreo douăzeci-treizeci de metri pînă la stație. Autobuzul se opri în stație și rămase în așteptare.

De abia trăgîndu-și sufletul, doctorul McKenzie se cățără pe scară.

— Mulțumesc, gîfii el. Treceți și pe strada Olentangy River ?

— Destul de aproape, bărbate.

— Atunci, dă-i drumul ! ceru T. Hamilton McKenzie.

Se uită la ceas : era opt şi şaptesprezece minute. Cu puţin noroc, încă mai putea ajunge în timp la întîlnire. Privirea i se plimba în căutarea unui scaun.

— Te costă un dolar, îl anunţă şoferul, urmărindu-i drumul spre spatele maşinii.

T. Hamilton McKenzie îşi scotoci buzunarele costumului de duminică.

— O, Dumnezeule, murmură el. Am uitat...

— Bărbate, nu încerca figura asta cu mine. N-ai bani, nu te plimbi ! McKenzie se întoarse din nou spre şofer :

— Înţelege-mă, am o întîlnire importantă. E o problemă de viaţă şi de moarte.

— La fel este pentru mine păstrarea slujbei. Ăsta-i regulamentul. Dacă nu plăteşti, debarcarea, aşa spun instrucţiunile.

— Dar..., bolborosi McKenzie.

Îţi dau un dolar pe ceas îi propuse un tînăr aşezat pe bancheta din al doilea rînd, părînd amuzat de discuţia celor doi.

T. Hamilton McKenzie aruncă o privire Rolexului de aur care-i fusese oferit cu ocazia sărbătoririi celor douăzeci şi cinci de ani de activitate la spitalul Universităţii statului Ohio. Îl smulse de la încheietură şi îl întinse tînărului.

— Chiar trebuie să fie o chestie de viaţă sau de moarte, zise tînărul, oferindu-i dolarul.

Lăsă brăţara ceasului să-i alunece pe încheietura mîinii.

T. Hamilton McKenzie îi înmînă şoferului hîrtia de un dolar.

— N-ai dat lovitura cu afacerea asta, îl compătimi şoferul, clătinînd nemulţumit din cap. În schimbul Rolexului puteai să te plimbi o săptămînă într-o limuzină luxoasă.

— Las-o baltă şi dă-i drumul ! ţipă McKenzie.

— Nu din cauza mea am stat pînă acum, replică şoferul, ieşind încet din staţie.

T. Hamilton McKenzie se așeză pe banca din față, dorindu-și să fie el la volan. Se uită la ceas : nu era la locul lui. Se întoarse spre tînăr și îl întrebă cît este ora. Adolescentul nu-și dezlipise nici o clipă privirea de pe noua sa achiziție, de care era foarte mîndru.

— Opt, douăzeci și șase de minute și douăzeci de secunde, veni răspunsul foarte exact.

McKenzie se holba pe fereastră, dorindu-și ca autobuzul să meargă mai repede. Pînă ajunse în apropierea Pieței Independenței, mașina opri de șapte ori pentru pasagerii care urcau și coborau, timp în care șoferului începuse să-i fie teamă că bărbatul fără ceas se afla în pragul unei crize cardiace. Cînd T. Hamilton McKenzie sări de pe scara autobuzului, auzi ceasul primăriei bătînd nouă fără un sfert.

— Dumnezeule, fă să-i găsesc încă acolo, se rugă el, începînd să alerge spre Olentangy Inn, cu speranța că nu va fi recunoscut de cineva. Se opri din alergare cînd ajunse în fața aleii care ducea la recepție. Încercă să se calmeze, dîndu-și seama că de abia își mai trăgea răsuflarea iar transpirația îi șiroia din creștet pînă în tălpi.

Împinse ușa batantă și intră în restaurant, lăsîndu-și privirea să cuprindă încăperea, neștiind ce sau pe cine trebuie să descopere. Își imagina că toți din încăpere se holbau la el.

În sală erau aproximativ șaizeci de mese pentru două și patru persoane și, după părerea lui, restaurantul era aproape pe jumătate plin. Două din mesele de pe marginea sălii erau deja ocupate, așa că McKenzie se îndreptă spre cea care avea avantajul că îi oferea cea mai bună perspectivă a intrării.

Se așeză și începu să aștepte, rugîndu-se ca ceilalți să nu-și fi schimbat planurile.

Hannah avu o ușoară bănuială că este urmărită, doar cînd ajunse la intersecția de la colțul pieții Thurloe. Bănuiala i se transformă în convingere cam prin dreptul lui South Kensington.

Un tînăr înalt, evident fără prea multă experienţă pentru o urmărire discretă, încerca să se fofileze, fără să reuşească, pe lîngă portalele caselor. Poate că o categorisise în rîndul persoanelor care nu sînt niciodată suspicioase. Hannah avea la dispoziţie aproape jumătate de kilometru pentru a-şi stabili următoarea mişcare. Cînd se apropie de hotelul Norfolk, ştia exact ce trebuie să facă. Avea nevoie de o marjă de timp între momentul intrării ei în hotel şi cel al urmăritorului, treizeci, maxim patruzeci de secunde, asta în cazul că amîndoi portarii ar fi fost foarte ocupaţi. Se opri în faţa vitrinei unui magazin, admirînd varietatea produselor cosmetice care umpleau rafturile. Îşi întoarse privirea spre rujurile din colţul vitrinei şi prinse imaginea urmăritorului reflectată în geamul lustruit. Se oprise lîngă un chioşc de ziare, la intrarea în staţia de metrou Kensington. Tînărul cumpăra un exemplar din *Daily Mail* — treabă de amator, aprecie ea — oferindu-i şansa de a traversa intersecţia în timp ce el aştepta restul. Ajunse în faţa uşii hotelului cam în timp ce el depăşea magazinul cu produse cosmetice. Hannah nu urcă în fugă treptele, ca şi cum ar fi fost conştientă de prezenţa urmăritorului, ci împinse atît de brusc uşile batante încît o bătrînă doamnă, care dorea să iasă din hotel, ateriză pe trotuar mult mai repede decît intenţionase.

Se îndreptă ca o săgeată spre cei doi portari care sporovăiau liniştiţi. Înainte de a ajunge la ei, în mîna lui Hannah se găseau cartonaşul roşu şi o monedă de o liră. Zgomotul monedei trîntite pe tejgheaua recepţiei atrase imediat atenţia celui mai în vîrstă dintre portari. Cînd văzu moneda, îi înşfăcă tichetul, recuperă micuţa geantă şi i-o aduse chiar în momentul în care urmăritorul ei se infiltra prin uşile batante. Hannah se îndreptă spre scara de la capătul culoarului, cu geanta lipită de stomac, ca urmăritorul să nu-şi dea seama ce duce. După ce ajunse pe a doua treaptă a scării, observînd că nu era nimeni prin preajmă, începu să coboare în fugă, traversă în goană holul şi se năpusti spre grupul sanitar unde putea fi în oarecare siguranţă.

De data asta nu era singură. O femeie între două vîrste se sprijinea de o chiuvetă, verificîndu-și rujul de pe buze. Îi aruncă doar o privire fugară lui Hannah care intra într-una din cabine.

Hannah se ghemui pe capacul closetului, cu bărbia sprijinită pe genunchi, așteptînd ca femeia să-și termine operațiunea de înfrumusețare. Mai trecură două-trei minute înainte ca femeia să plece. Cînd auzi ușa închizîndu-se, Hannah își coborî picioarele pe marmora rece a podelei, deschise geanta cea jerpelită, pentru a verifica dacă nu dispăruse ceva și, mulțumită că totul era în regulă, începu schimbarea vestimentației — tricoul, puloverul lălîu și pantalonii de jeans — totul într-un ritm susținut.

Reușise să-și pună pantofii de tenis, cînd ușa se deschise din nou și urmări cele două picioare cu ciorapi lungi traversînd încăperea și intrînd în compartimentul alăturat. Hannah țîșni afară, încheindu-și nasturii de la pantaloni, înaintea unei rapide verificări în oglindă. Își răvăși un pic părul și aruncă o privire circulară prin încăpere. Într-unul din colțuri se găsea un recipient mare pentru prosoapele murdare. Hannah ridică ușor capacul din plastic și scoase afară prosoapele. Înghesui gentuța la fundul recipientului și, după ce o acoperi cu prosoape, puse la loc capacul. Încercă să uite că geanta o însoțise de la Leningrad la Londra, via Tel Aviv — aproape jumătate de glob. Înainte de a-și mai verifica încă o dată coafura în oglindă, trînti o înjurătură în limba maternă. Părăsi cu pași liniștiți încăperea, încercînd să pară calmă, chiar nepăsătoare.

Prima imagine care i-a apărut în față fu cea a tînărului, răsfoind *Daily Mail* pe un scaun la capătul culoarului. Cu puțin noroc, nici n-o să se uite la ea. Ajunsese la prima treaptă, cînd tînărul își ridică privirea spre ea. Destul de arătos, gîndi ea, în timp ce privirea îi întîrzie un pic prea mult pe fața lui. Se întoarse și începu să urce treptele... scăpase de el. Reușise !

— Scuzați-mă, domnișoară, i se adresă o voce din spate. Nu vă fie frică, nu fugiți, comportați-vă normal.

Ea se întoarse și îi zîmbi. El îi răspunse printr-un zîmbet plin de farmec și apoi se înroși :

— N-ați văzut cumva o doamnă arabă în grupul sanitar ?

— Da, am văzut-o, răspunse Hannah. Dar de ce vă interesează ? întrebă la rîndul ei. Una din regulile de bază era aceea ca, oricînd era posibil, să-ți ții adversarul în defensivă.

— O, nu este nimic important. Îmi pare rău că v-am deranjat, răspunse el reluîndu-și locul la colțul coridorului.

Hannah urcă treptele, traversă holul și se îndreptă spre ușile turnante.

Păcat, gîndi ea, cînd ajunse pe trotuar. Tînărul arăta destul de bine. Se întreba cît timp va mai aștepta pe scaunul din colțul coridorului, pentru cine lucra și cui va raporta eșecul misiunii.

Hannah refăcea drumul spre casă regretînd că nu poate intra pentru o clipă la „Dino“, pentru o porție de spaghetti bolognese urmată de bucuria pe care i-ar oferi-o ultimul film al lui Frank Marshall, care rula la Cannon. Erau momente cînd își dorea să fie doar o tînără care n-are nimic altceva de făcut decît să viziteze Londra. Apoi, gîndul i se întoarse la mama, sora și fratele ei și, încă o dată, își spuse că toate bucuriile pe care și le dorea vor trebui să mai aștepte.

În prima parte a călătoriei cu metroul, într-un vagon aproape gol, Hannah începuse să creadă că, dacă o vor trimite la Bagdad, va reuși cu siguranță să treacă drept irakiană — cel puțin, atît timp cît nu va trebui să se culce cu cineva.

Cînd trenul ajunse la Green Park, doi tineri săriră în vagon. Hannah nu le acordă nici o atenție. Dar, cînd ușile se închiseră, își dădu seama că în afara lor nu mai era nimeni în vagon.

După cîteva clipe, unul dintre ei se îndreptă agale spre ea, cu un rînjet vag pe figură. Era îmbrăcat cu o haină neagră de aviator cu gulerul presărat de ținte, iar blugii strînși pe pulpe îl făceau să semene cu un balerin. Părul lui negru, țepos, era atît de țeapăn încît ziceai că de abia scăpase din spasmele unei terapii de șoc. Hannah aprecie că are în jur de douăzeci de ani. O privire scurtă spre picioarele tînărului, observînd bocancii masivi, de tipul celor purtați în armată. Deși era un pic cam plinuț, mișcările dovedeau că era destul de iute în acțiune. Prietenul lui rămăsese cu cîțiva pași în urmă, rezemat de grilajul ușii.

— Ce zici de propunerea prietenului meu, de o partidă rapidă de sex ? o întrebă, scoțînd un cuțit din buzunar.

— Șterge-o, îl sfătui Hannah pe un ton calm.

— O, un membru al clasei superioare ? rînji el cu același aer absent. Ai bucurie numai cînd o faci poștă, nu-i așa ?

— Iar pe tine te-ar bucura una peste bot, nu-i așa ?

— Domniță, nu fă pe deșteapta cu mine, spuse el în momentul în care trenul intra în Piccadilly Circus.

Prietenul lui se proțăpi în mijlocul ușii, ca un avertisment tăcut, adresat oricărui amator de a intra în ultimul vagon, că ar fi mai înțelept să se lase păgubaș.

Niciodată să nu atragi atenția, niciodată să nu dai naștere unui incident : una din regulile de bază pentru cei care își desfășoară activitatea în serviciile secrete, mai ales cînd acționează în străinătate. Regulamentul poate fi încălcat doar în cazuri extreme.

— Prietenul meu Marv ar avea chef să te reguleze. Știi chestia asta, păpușico ?

Hannah îi zîmbi în timp ce plănuia cum va părăsi vagonul cînd trenul va ajunge la următoarea stație.

— Îmi placi și mie, adăugă el. Dar le prefer pe ălea brune. E vorba de fundurile lor mari. Astea mă excită teribil.

— Prietenul tău este exact genul care te excită, zise Hannah, regretînd imediat că deschisese gura. Niciodată să nu provoci.

Auzi zgomotul lamei țîșnind din cuțit și o lucire fugară clipi în vagonul puternic luminat.

— Păpuşo, sînt două căi pentru a rezolva treaba asta — în linişte sau în gălăgie. Tu alegi. Dacă nu ai chef să cooperezi, va trebui să-ţi scrijelesc puţin frumoasele trăsături.

Adolescentul de lîngă uşă începu să rîdă. Hannah se ridică, fixîndu-şi agresorul. Făcu o scurtă pauză înainte de a-şi descheia nasturele de sus al pantalonilor.

— E a ta, Marv, decise tînărul, întorcîndu-se cu faţa spre amicul din uşă.

Nici nu zări piciorul ţîşnit prin aer, cînd Hannah se răsuci cu 180 grade. Cuţitul îi zbură din mînă şi vîjîi ca o ghiulea pînă în celălalt capăt al vagonului. Un braţ îl plesni năprasnic la baza gîtului şi el se prăbuşi grămadă pe podea, ca un sac de cartofi. Hannah păşi peste trupul căzut şi se îndreptă spre Marv.

— Nu, domnişoară, nu. N-am nici o vină. Owen e ăla care face totdeauna necazuri. Eu n-aş fi făcut nimic, nu eu, nimic...

— Dă-ţi jos pantalonii, Marv !

— Ce ?

Îşi strînse degetele de la mîna dreaptă.

— Tot ce doriţi, domnişoară.

Marvin trase de fermoar şi îşi dădu jos pantalonii, dezvăluind o pereche de chiloţi murdari şi cuvîntul „Mama“ tatuat pe coapsa dreaptă.

— Marvin, sper că mama ta nu este obligată să te vadă prea des în ţinuta asta, zise Hannah, ridicînd pantalonii. Acum, dă jos chiloţii !

— Ce ?

— Ai auzit bine, Marv.

Marvin îşi dădu încet chiloţii jos.

— Nu-i mare scofală de capul tău, aprecie Hannah, în momentul în care trenul intra în Leicester Square.

Cînd uşile se închiseră ermetic în spatele ei, lui Hannah i se păru că aude :

— Curva dracului, o să...

Străbătînd pasajul spre linia de nord, Hannah nu găsi nici o ladă de gunoi pentru a arunca lucrurile jegoase ale lui Marvin. Toate lăzile de gunoi fuseseră îndepărtate cu cîtva timp înainte, după o neașteptată recrudescență a acțiunilor teroriste ale IRA în metroul londonez. Trebui să care pantalonii și chiloții pînă la Chalk Farm unde, în sfîrșit, reuși să le arunce în ghena de gunoi de la colțul lui Adelaide Road, ca apoi să-și continue liniștită drumul pînă acasă.

Cînd Hannah deschise ușa de la intrare, o voce vioaie o anunță din bucătărie :

— Mîncarea e pe masă, draga mea.

Doamna Rubin intră în cameră și se așeză lîngă ea, începînd să turuie :

— Am avut cea mai extraordinară dimineață. Nici n-ai să crezi ce mi s-a întîmplat la Sainsbury...

— Ce servești, scumpule ? întrebă chelnerița în rochie roșie și cu șorț negru, pregătindu-și carnețelul pe care nota comenzile.

— Doar o cafea neagră, te rog, răspunse T. Hamilton McKenzie.

— Vine imediat, îl asigură ea pe un ton vesel.

McKenzie își opri încă o dată gestul reflex de a verifica ora, reamintindu-și că ceasul lui era la mîna tînărului care cine știe unde se afla acum. Privi ceasul de deasupra tejghelei barului : opt patruzeci și șase. Privirea i se fixă pe ușa restaurantului, cercetînd fiecare persoană care intra.

Primul care își făcu apariția fu un tînăr, elegant îmbrăcat, a cărui privire scrută încăperea, readucîndu-i lui McKenzie speranța și făcîndu-l să dorească ca privirea să se fixeze pe el. Dar bărbatul se îndreptă spre tejgheaua barului și se așeză pe un scaun rotativ, cu spatele la restaurant. Chelnerița reapăru, turnîndu-i nervosului doctor cafeaua neagră aburindă.

O tînără, purtînd o geantă de voiaj cu o agățătoare lungă din sfoară rămăsese lîngă ușă. Un alt tînăr, dichisit îmbrăcat, care intrase aproape imediat după ea, începu și el să-și rotească privirea prin încăpere. Speranțele lui McKenzie renăscură din nou pentru a se risipi cînd un zîmbet de recunoaştere lumină faţa bărbatului. Se îndreptă spre tejgheaua barului, aşezîndu-se lîngă tipul care sosise puţin mai devreme.

Tînăra cu geantă de voiaj se prelinse pe scaunul din faţa lui McKenzie.

— Locul este ocupat, o avertiză T. Hamilton McKenzie, acutele din ton crescînd cu fiecare cuvînt.

— Ştiu, doctore McKenzie, răspunse tînăra. Este ocupat de mine.

T. Hamilton McKenzie începu să transpire.

— Cafea, scumpo ? întrebă chelneriţa, apărînd lîngă masă.

— Da, neagră, răspunse scurt tînăra, neridicînd privirea.

McKenzie o cercetă cu multă atenţie. Părea să aibă în jur de treizeci de ani — o vîrstă la care încă nu avea nevoie de ajutorul lui profesional. Accentul îi trăda indiscutabila origine newyorkeză, deşi părul negru, ochii negri şi pielea măslinie erau mărturii sigure ale emigrării unor strămoşi din sudul Europei. Era zveltă, aproape fragilă, iar rochia cu motive de un brun autumnal, purtînd marca Laurei Ashley — care putea fi cumpărată în oricare din cele o mie de magazine răspîndite în toată ţara — îi conferea siguranţa anonimatului în mulţime. Nu se atinse de cafeaua din faţa sa.

McKenzie decise să atace :

— Vreau să ştiu ce face Sally.

— E bine, destul de bine, îl asigură tînăra pe un ton calm.

Se aplecă spre geantă şi, cu mîna înmănuşată, scoase din ea o foaie de hîrtie şi i-o întinse. El o despături :

Dragă tati,

Ei se poartă bine cu mine dar, te rog,
fii de acord cu tot ce-ţi cer.

Cu drag,
Sal

Nici o îndoială că era scrisul ei dar, oare, ar fi semnat ea vreodată „Sal“ ? Mesajul cifrat îi amplifică starea de nelinişte.

Tînăra se aplecă spre el și îi luă scrisoarea.

— Ticăloșilor ! N-o să scăpați atît de ușor, mîrîi el, fixînd-o cu intensitate.

— Liniștește-te, doctore McKenzie ! Nu ne impresionează nici retorica și nici amenințările, oricîte ar fi. Nu sîntem la prima operație de acest fel. Deci, dacă dorești să-ți revezi fiica...

— Ce așteptați de la mine ?

Chelnerița se reîntoarse la masă cu recipientul cu cafea dar, observînd că nici nu se atinseseră de cești, îi avertiză „Copii, se răcește cafeaua“ și plecă mai departe.

— N-am decît 200.000 de dolari. Cred că ați făcut o greșeală.

— Nu ne interesează banii tăi, doctore McKenzie.

— Atunci, *ce* naiba vreți ? Fac tot ce doriți pentru a-mi recăpăta fata.

— Compania pe care o reprezint s-a specializat în rezolvarea unor probleme mai deosebite și unul dintre clienții noștri are nevoie de talentul tău special.

— Dar puteați telefona pentru a obține o programare, cum face toată lumea, mormăi el pe un ton neîncrezător.

— Am impresia că programarea n-ar fi fost soluția ideală. Oricum, timpul este o problemă, și am presupus că Sally ar putea să ne ajute să nu mai stăm la coadă.

— Nu înțeleg.

— De asta sînt aici, îl asigură femeia.

Douăzeci de minute mai tîrziu, cînd cafeaua înghețase în cești, T. Hamilton McKenzie pricepuse exact ce se aștepta de la el. Rămase tăcut cîtva timp, înainte de a începe ezitant :

— Nu sînt sigur dacă pot s-o fac. În primul rînd, nu este etic din punct de vedere profesional. Și cred că îți dai seama cît de tare...

Tînăra se lăsă pe spătarul scaunului și mai scoase ceva din geantă. Un cercel mic, din aur, ateriză lîngă ceașca lui.

— Poate chestia asta te va ajuta să te decizi mai ușor.

T. Hamilton McKenzie luă între degete cercelul fetei sale.

— Mîine o să-l primești și pe celălalt, continuă femeia. Vineri, o să fie rîndul primei urechi. Sîmbătă, al celeilalte. Dacă-ți mai faci probleme în privința eticii, doctore McKenzie, pînă săptămîna viitoare nu va mai rămîne mare lucru din fata ta.

— N-o să îndrăzniți.

— Întreabă-l pe John Paul Getty III dacă nu am îndrăznit.

T. Hamilton McKenzie sări de pe scaun și se aplecă spre ea.

— Dacă asta dorești, putem urgenta întreg procesul de tranșare al fetei, îl avertiză ea, fără nici cea mai mică urmă de teamă în glas.

McKenzie se prăbuși înapoi în scaun, încercînd să se calmeze.

— Bine, spuse ea. Așa e mult mai bine. Cel puțin, se pare că acum ne înțelegem.

— Deci, care e următorul pas ? întrebă el.

— O să te sunăm mai tîrziu, după-amiază. Așteaptă acasă telefonul nostru. Sper că pînă atunci vei avea o altă viziune asupra eticii profesionale.

McKenzie era pe punctul de a protesta, cînd tînăra, ridicîndu-se de pe scaun, scoase o bancnotă de cinci dolari din geantă și o puse pe masă.

— Nu putem să-l lăsăm pe eminentul nostru chirurg din Columbus să spele vasele, nu-i așa ?

Se întoarse și aproape ajunsese la ușă cînd McKenzie realiză că ei știau și că el plecase de acasă fără să-și ia portofelul.

T. Hamilton McKenzie începu să se gîndească la propunerea ei, nefiind prea sigur că are o altă alternativă decît aceea de a accepta.

Dar era convins de un lucru. Dacă le va îndeplini cerințele, problema lui va fi un fleac față de cea căreia va trebui să-i facă față președintele Clinton.

CAPITOLUL ȘASE

Cînd auzi țîrîitul telefonului, Scott se afla la baza scării. Deși gîndurile i se învîrteau în jurul prelegerii pe care o susținuse dimineață, o luă la goană pe trepte. Deschise larg ușa și se repezi la telefon, trîntindu-și mama pe dușumea.

— Scott Bradley, gîfîi el, ridicînd fotografia mamei și reașezînd-o pe bufet.

— Am nevoie de tine la Washington, mîine dimineață. La nouă fix în biroul meu.

Dintotdeauna Scott se simțise impresionat de maniera directă a lui Dexter Hutchins, dezinvoltura acestuia trezindu-i senzația că munca pe care el, Scott Bradley, o depunea pentru CIA era infinit mai importantă decît cursul pe care-l ținea la Yale.

Îi trebuiră cîteva ore bune pentru a-i convinge pe doi colegi mai înțelegători să-i preia orele de a doua zi. Nu putea folosi scuza bolii, deoarece toată lumea din campus știa că nu-și luase nici măcar o zi de concediu medical în nouă ani. Așa că optă pentru „eternul feminin“, scuză care totdeauna trezea simpatia profesorilor mai în vîrstă, dar nu le dădu curioșilor prea multe amănunte.

Deși Dexter Hutchins nu-i oferea niciodată la telefon detalii despre motivul pentru care îl solicita, Scott îl intui citind ziarele de dimineață, pline cu fotografiile lui Yitzhak Rabin sosind la Washington pentru prima sa întîlnire cu președintele Clinton.

Scott luă dosarul, găzduit între „Taxe“ și „Prejudicii“, și scoase toate informațiile pe care le avea referitoare la noul prim ministru israelian. Strategia lui Rabin în privinţa Americii nu părea să difere prea mult de cea a predecesorului său. Beneficiase de o educaţie mai aleasă decît Shamir, părea mai conciliant şi mai amabil în stilul de abordare, dar Scott bănuia că, în cazul unei bătăi între cuţitari într-un bar de noapte, Rabin ar fi cel care să iasă nescrijelit.

Se rezemă de spătarul scaunului şî gîndurile i se îndreptară spre o blondă, pe nume Susan Anderson, care asistase la ultima întîlnire, la care fusese şi el invitat, cu noul secretar de stat. Dacă va participa şi ea la întîlnire, drumul la Washington va merita toţi banii.

Un tip cu o figură paşnică stătea pe scaunul rotativ de la capătul barului, sugînd ultimile picături din pahar. Guinnessul din pahar dispăruse de cîtăva vreme, dar irlandezul se încăpăţîna să spere că ritualul ridicării paharului va trezi o brumă de simpatie din partea barmanului, atît cît ar trebui ca tipul să mai toarne o picătură în paharul gol... Dar nu cu barmanul ăsta.

— Ticălosul, mormăi el printre dinţi. Totdeauna ăştia tineri n-au pic de suflet.

Barmanul habar n-avea cum îl cheamă pe client. De fapt, puţini îi cunoşteau numele, cu excepţia FBI-ului şi a Departamentului de Poliţie din San Francisco.

În dosarul pe care DPSF i-l întocmise lui William Sean O'Reilly, în dreptul vîrstei figura cifra cincizeci şi doi. Cei care nu-l cunoşteau i-ar fi dat mai degrabă şaizeci şi cinci de ani, nu atît din cauza hainelor ponosite, cît datorită cutelor care îi brăzdau fruntea, încreţitelor pungi de sub ochi şi celor cîţiva centimetri în plus din jurul taliei. În opinia lui O'Reilly, de vină erau doar cele trei pensii alimentare pe care le avea de plătit, cele patru condamnări pe care le ispăşise în închisori şi prea multele runde petrecute în tinereţe pe ringul de box. Niciodată, nici un reproş adresat berii Guinness.

Totul începuse încă de pe vremea şcolii, cînd O'Reilly descoperise, cu totul întîmplător, că poate imita semnăturile colegilor de clasă pe chitanţele pe care aceştia le semnau pentru a scoate din banca școlii ceva bani de buzunar. La sfîrșitul primului an de studiu la Colegiul Trinity din Dublin reușea să imite semnătura decanului și a casierului atît de perfect, încît pînă și respectivii erau convinși că-l răsplătiseră cu o bursă.

Pe vremea cînd poposise la închisoarea St. Patrick, Billy O'Reilly a deprins abecedarul falsificării bancnotelor cu Liam Plastrograful. Cînd a părăsit pușcăria, tînărul discipol nu mai avea ce învăța de la profesor. Descoperind că mama sa nu prea avea chef să-l reprimească în sînul familiei, Bill a falsificat semnătura consulului american din Dublin și și-a luat zborul spre zările promițătoare ale lumii noi.

Împlinise treizeci de ani și-și oferise drept cadou gravarea primei plăci a bancnotei de un dolar. În timpul procesului care a urmat, a aflat că realizarea fusese atît de măiastră încît FBI-ul n-ar fi mirosit niciodată nimic fără ajutorul unui informator. O'Reilly a fost condamnat la șase ani, iar redactorul rubricii de specialitate din *San Francisco Chronicle* l-a nășit cu numele de „Dollar Bill".

Cînd Dollar Bill a fost eliberat din închisoare, a trecut la bancnotele de zece, douăzeci și, mai tîrziu, la cele de cincizeci, iar condamnările au crescut direct proporțional. Perioadele dintre condamnări au fost agrementate cu trei soții, urmate de numărul identic de divorțuri. Nici pentru chestia asta n-ar fi primit binecuvîntarea mamei.

Cea de a treia soție a încercat să-l țină în frîu și, doar în perioadele în care nu găsea de lucru, Bill își exersa mîna producînd diverse documente — un pașaport suplimentar, un permis de conducere sau o cerere pentru asigurările sociale — chestii aproape inofensive, l-a asigurat el pe judecător. Judecătorul nu i-a împărtășit punctul de vedere și l-a trimis după gratii pentru o nouă repriză de cinci ani.

Deoarece, după ultima eliberare, toată lumea îl evita, Bill s-a văzut obligat să-și prostitueze talentul în tatuaje pe vizitatorii bîlciurilor și în picturi pe trotuare, chestie care, cînd nu ploua, abia dacă îi asigura rația zilnică de bere.

Bill ridică paharul gol încercînd parcă să-l hipnotizeze pe barmanul care îi răspunse cu o privire de o indiferență nesfîrșită. Aproape că nici nu-l băgă în seamă pe tînărul elegant, care se așezase pe scaunul de lîngă el.

— Ce băutură vă pot oferi, domnule O'Reilly ? se interesă o voce necunoscută.

— M-am pensionat, mormăi Bill, gîndindu-se cu o ușoară neliniște că tipul ar putea fi unul din reprezentanții noii generații de polițiști ai Departamentului de Poliție San Francisco — îmbrăcăminte dichisită, maniere alese — care încă nu-și făcuse norma de arestări pe luna în curs.

— Atunci, nu te-ar deranja să închini un pahar cu un fost deținut, nu-i așa ? întrebă tînărul dezvăluind un ușor accent specific Bronxului.

Bill ezită, dar setea învinse :

— O halbă de Guinness de la butoi.

Tînărul ridică mîna și, de data asta, barmanul nu se lăsă așteptat.

— Deci, ce vrei ? întrebă Bill, după ce sorbi o inghititură și se asigură că barmanul se îndepărtase.

— Talentul tău.

— M-am retras din afaceri. Ți-am mai spus-o.

— Și te-am înțeles de prima dată. Dar ce-ți cer nu este în afara legii.

— Ce-ai vrea să-ți fac la repezeală ? O copie a *Mona Lisei* sau poate una după *Magna Carta* ?

— Ceva mult mai la îndemînă, îl liniști tînărul.

— Mai dă un rînd, ceru Bill, nedezlipindu-și ochii de pe paharul gol din față, și poate o să-ți ascult propunerea. Dar, te avertizez că încă sînt pensionar.

După ce barmanul umplu pentru a doua oară paharul lui Bill, tînărul se prezentă ca fiind Angelo Santini și începu să-i explice lui Dollar Bill cam ce ar dori de la el. Angelo era mulțumit că datorită orei, patru după-amiaza, nu existau în jurul lor urechi indiscrete.

— Dar deja sînt mii din astea în circulație, zise Dollar Bill. Poți să le găsești peste tot. Se poate cumpăra o reproducere bună în oricare magazin modest de suveniruri.

— Se poate, dar nu o copie perfectă, insistă tînărul.

Dollar Bill, lăsă halba pe tejgheaua barului, gîndindu-se la semnificația ultimei propoziții :

— Cui îi trebuie ?

— Unui client, colecționar de manuscrise rare, răspunse Angelo. Oferă un preț bun.

Era o minciună acceptabilă, putea fi una și mai gogonată, gîndi Bill. Mai sorbi o gură din bere :

— O să-mi ia cîteva săptămîni, mormăi printre dinți. Și, oricum, trebuie să mă mut la Washington.

— Ți-am și găsit o căsuță convenabilă în Georgetown și sînt sigur că-ți putem procura toate materialele de care ai nevoie.

Dollar Bill rumegă în minte ultimele cuvinte ale tînărului, mai trase un gît de bere și spuse :

— Las-o baltă, e cam prea multă muncă. După cum ți-am spus, îmi vor trebui cîteva săptămîni și, asta e mai nasol, trebuie să mă las de băutură, adăugă el ușor melancolic, punînd paharul gol pe tejghea. Trebuie să înțelegi că sînt un perfecționist.

— De asta am și venit după tine din celălalt capăt al țării, replică Angelo calm.

Dollar Bill ezită, privindu-și interlocutorul cu mai multă atenție.

— Vreau 25.000 de dolari acum, încă 25.000 cînd termin treaba și toate cheltuielile plătite, zise irlandezul.

Tînărului nu-i venea să creadă în norocul care-l lovise. Cavalli îl autorizase să urce oferta la 100.000 de dolari, dacă avea convingerea că irlandezul își va face treaba. Apoi își reaminti că bosul lui nu avea încredere în cei care nu se tîrguiesc.

— 10.000 de dolari cînd ajungem la Washington și alți 20.000 de dolari cînd predai marfa.

Dollar Bill închină cu paharul gol :

— 30.000 de dolari la final dacă nu poți deosebi originalul de lucrarea mea.

— Dar noi trebuie să știm care este deosebirea, zise Angelo. Primești 30.000 de dolari, dacă nimeni n-o va descoperi.

În dimineață următoare, o limuzină neagră cu geamuri fumurii oprea în fața spitalului Universității statului Ohio. Urmînd instrucțiunile pe care le primise, șoferul gară maşina în spaţiul de parcare rezervat lui T. Hamilton McKenzie.

La ora zece trebuia să preia un pacient ca să-l transporte la spitalul Homes al Universităţii Cincinnati.

La zece şi zece doi infirmieri îmbrăcaţi în halate albe apărură prin uşile turnante, împingînd un cărucior pe rotile în care era un bărbat înalt, bine clădit şi, observînd maşina parcată pe locul rezervat decanului, se îndreptară spre ea. Şoferul sări de la volan şi deschise iute uşa din spate. Săracul, îl compătimi el, tot capul înfăşurat în bandaje, doar fante în dreptul buzelor şi nărilor. Să fi fost victima unor arsuri ?

Bărbatul masiv se transferă din cărucior pe bancheta din spate a maşinii, afundîndu-se în capitonajul luxos şi întinzîndu-şi picioarele.

— Am să vă prind centura de siguranţă, anunţă şoferul iar pacientul îi răspunse cu o tăcută acceptare din cap.

Şoferul se sui la volan, coborînd un pic geamul pentru a-şi lua la revedere de la cei doi infirmieri şi de la domnul mai în vîrstă, care stătea în spatele celor doi, o figură destul de distinsă, dar părînd atît de epuizat, încît şoferul nu-şi reamintea să fi văzut vreodată pe altcineva în asemenea hal.

Limuzina îşi începu călătoria într-o viteză redusă. Şoferul fusese avertizat să nu depăşească viteza legală, orice s-ar fi întîmplat.

Lui T.Hamilton Mckenzie îi revenea inima la loc privind maşina care se depărta pe aleea spitalului. Spera că cel puţin coşmarul lui se apropia de sfîrşit. Operase timp de şapte ore, iar noaptea dinainte fusese prima din ultima săptămînă cînd dormise buştean. Ultimul ordin pe care-l primise îi cerea să se ducă acasă şi să aştepte eliberarea lui Sally.

Cînd femeia care lăsase bancnota de cinci dolari pe masa de la Olentangy Inn îi explicase care le este dorinţa, McKenzie o considerase imposibilă. Nu din cauza scrupulelor etice, aşa cum încercase să se justifice, ci pentru că apreciase că niciodată nu va putea realiza o asemănare perfectă. Ar fi vrut să-i explice femeii despre autotransplant, epiteliul extern şi cel mai profund strat al dermei şi ce improbabil este să... Dar, cînd i l-au adus în birou pe tipul fără nume, a înțeles imediat motivele pentru care îl aleseseră. Avea aproape aceeași înălțime, poate o idee mai scund — unu, doi centimetri, nu mai mult — și poate cu trei, patru kilograme mai slab. Dar niște talonete și o cură cu hamburgeri Big Mac puteau rezolva ambele probleme.

Forma craniului și trăsăturile feței erau remarcabile, semănînd incredibil cu cele ale originalului. De fapt, în cele din urmă nu fuseseră necesare decît o rinoplastie și un transplant parțial. Rezultatele au fost bune, foarte bune. Chirurgul presupunea că părul roșu al bărbatului n-ar avea prea mare importanță, craniul putea fi ras, folosindu-se apoi o perucă. Cu o altă placă dentară și un machiaj perfect, doar membrii familiei ar fi fost în stare să sesizeze diferența.

Pe durata celor șapte ore petrecute în sala de operație, McKenzie fusese asistat de cîteva echipe diferite. Schimburile fuseseră motivate prin nevoia de ajutor odihnit în momentele în care începea să se simtă oboseala. Personalul spitalului nu-i pusese nici o întrebare, iar McKenzie era singurul care știa cum arată rezultatul final. Își îndeplinise obligațiile sale din tranzacție.

Femeia parcă Fordul Taunus — cea mai populară mașină a Americii — la vreo sută de metri de casă, nu înainte de a o întoarce cu botul în direcția spre care avea să plece.

Își schimbă pantofii în mașină. O singură dată fusese cît pe ce să fie prinsă și asta din cauza urmelor de nămol încrustate în tălpile pantofilor ei, FBI-ul, reușind pe baza lor, să circumscrie o zonă pe care o vizitase și ea cu cîteva zile mai înainte.

Își aruncă geanta pe umăr și coborî din mașină. Se îndreptă agale spre casă.

Se dovediseră inspirați în alegerea locului. Pe o rază de cîțiva kilometri nu era nici o clădire în jurul fermei, cu excepția unui grajd gol la capătul unei poteci pe care pînă și cei mai înfocați îndrăgostiți ar fi ezitat s-o aleagă pentru plimbare.

Casa părea nelocuită, dar ea ştia că ei sînt înăuntru, privind-o, urmărindu-i fiecare mişcare. Fără să mai bată la uşă, deschise şi, imediat, îl văzu în hol pe unul dintre ei.

— Sus, spuse tipul, ridicînd un deget.

Fără să scoată un cuvînt, trecu pe lîngă el şi începu să urce scările.

Intră direct în dormitor şi o găsi pe fată cocoţată în vîrful patului, citind o carte. Sally se întoarse şi îi zîmbi femeii zvelte care purta o rochie Laura Ashley în tonuri verzulii, sperînd că i-a mai adus ceva de citit.

Femeia ii răspunse cu un zîmbet timid şi, căutînd în geantă, scoase o carte pe care i-o întinse fetei.

— Mulţumesc, spuse Sally. Luă cartea, se uită la titlu, apoi trecu iute la pagina care prezenta un rezumat al subiectului.

În timp ce Sally părea încîntată de oferta promiţătoarei poveşti, femeia desfăcu sfoara cea lungă care servea drept agăţătoare la geanta de voiaj.

Sally deschise cartea la primul capitol, fiind convinsă deja că o va citi pagină cu pagină, pe îndelete. La urma urmei, nu putea şti cînd i se va oferi o altă carte.

Mişcarea fu atît de rapidă, încît nici nu simţi cînd funia i se încolăci în jurul gîtului. Capul lui Sally fu smucit pe spate şi vertebrele se rupseră cu un pocnet uşor. Bărbia îi căzu în piept.

Sîngele începu să i se prelingă din gură, pe bărbie, picurînd pe coperta cărţii *Timp pentru dragoste şi timp pentru...*

Limuzina aproape că se angajase pe breteaua de ieşire spre autostradă, cînd poliţistul îi făcu semn să oprească. Şoferul se arătă surprins, era sigur că nu depăşise viteza legală. Zărind în oglinda retrovizoare imaginea unei ambulanţe, se gîndi că poate i se cerea să tragă pe dreapta pentru a o lăsa să-l depăşească. Privirea i se mută din nou în faţă ; mîna poliţistului se agita frenetic, indicîndu-i să oprească la marginea şoselei.

Deşi nu-i venea în minte nici o explicaţie, reacţionă imediat la ordinul poliţistului, trăgînd maşina pe acostament. Ambulanţa intră şi ea pe acostament, oprind în spatele limuzinei. Polițistul coborî de pe motocicletă, se apropie de limuzină și ciocăni în geamul portierei șoferului. Acesta apăsă pe un buton și geamul alunecă încetișor în jos.

— E vreo problemă, domnule ofițer ?

— Da, domnule, avem de rezolvat o urgență, răspunse polițistul, fără să-și ridice ochelarii de pe cască. Pacientul dumneavoastră trebuie să se întoarcă imediat la spitalul Universității statului Ohio. Au apărut complicații neprevăzute. Trebuie să-l mutați în ambulanță și eu am să-i escortez pînă în oraș.

Șoferul îl privea cu ochi mari, aprobîndu-l cu înclinări repetate ale capului :

— Trebuie să mă întorc și eu la spital ? se interesă el.

— Nu, domnule, vă continuați drumul spre Cincinnati și vă prezentați la firma dumneavoastră.

Șoferul întoarse capul și văzu că lîngă ambulanță apăruseră doi infirmieri purtînd halate albe. Polițistul dădu scurt din cap și unul din infirmieri deschise ușa din spate a mașinii, iar celălalt îi desfăcu pacientului centura de siguranță, ajutîndu-l să coboare din mașină.

În oglinda retrovizoare, privirea șoferului îi urmărea pe cei doi infirmieri pilotîndu-l pe bărbatul masiv spre ambulanță. Auzi sirena motocicletei și privirea i se reîntoarse spre polițist : se postase în fața ambulanței, dirijînd-o pe breteaua de ieșire, urmînd să traverseze podul peste autostradă și să-și înceapă drumul de întoarcere spre oraș.

Întreaga operațiune durase mai puțin de cinci minute, lăsîndu-l pe șoferul limuzinei puțin buimac. Apoi, făcu ceea ce se gîndise că ar fi trebuit să facă în chiar momentul în care îl zărise pe polițist — să telefoneze șefilor, la Cincinnati.

— Eram pe punctul să te sunăm, îl asigură operatoarea de la centrala telefonică. Nu mai au nevoie de mașină, așa că te poți întoarce.

— Îmi convine, zise șoferul. Sper că nota de plată va fi suportată de client.

— Au plătit în numerar încă de joia trecută, replică ea.

Şoferul puse receptorul în lăcaşul lui şi porni pe drumul de întoarcere spre Cincinnati. Cîteva întrebări îl tot sîcîiau : de ce poliţistul aproape că se lipise de maşină, nepermiţîndu-i să iasă, de ce nu-şi ridicase ochelarii de pe cască ? Dar şterse repede din minte semnele de întrebare. Atît timp cît compania îşi primise banii, ce rost avea să-şi facă el probleme ?

Intră pe autostradă, neobservînd ambulanţa care depăşise sensul giratoriu pentru intrarea în oraş şi se angajase în fluxul traficului pe sensul de ieşire din oraş. Şoferul ambulanţei telefonă şi el superiorilor săi.

— Şefule, a mers ca la carte, răspunse el la prima întrebare.

— Bine, zise Cavalli. Şoferul ?

— În drum spre Cincinnati. A luat de bun tot ce i-am povestit.

— Bine, repetă Cavalli. Pacientul ?

— După cîte îmi dau seama, e în regulă, comunică şoferul aruncînd o privire spre spatele maşinii.

— Şi escorta de poliţie ?

— Mario ocoleşte pe un drum lăturalnic ca să-şi schimbe uniforma. În cel mult o oră ne ajunge din urmă.

— Cît mai ai pînă la următorul schimb ?

Şoferul aruncă o privire kilometrajului.

— Cam încă o sută treizeci de kilometri, imediat ce depăşim graniţa statului.

— Şi în continuare ?

— Încă patru schimburi de acolo şi pînă în Big Apple*. Şoferi noi şi maşini diferite la fiecare schimb. Pacientul vă va fi livrat mîine, cam pe la miezul nopţii, deşi s-ar putea să oprim de cîteva ori pe la moteluri, să-şi facă nevoile.

— Nu este cazul, decise Cavalli. Opriţi la marginea autostrăzii şi îl duceţi în spatele unui copac.

---

* New York (n.tr.)

CAPITOLUL ȘAPTE

Noua locuință a lui Dollar Bill se dovedi a fi fostul atelier al unui artist, la subsolul unui imobil din Georgetown. Camera de lucru era bine luminată și, la cererea lui Dollar Bill, temperatura nu depășea 19 grade C, păstrîndu-se o umiditate constantă.

Bill realizase mai multe încercări de probă, cum le spunea el, dar hotărîse să nu înceapă lucrul pe documentul final pînă nu primea toate materialele pe care le ceruse.

— Doar perfecțiunea mă mulțumește, îi reamintea neîncetat lui Angelo.

N-ar fi dorit ca numele lui să fie asociat unei realizări care, ulterior, putea fi denunțată ca făcătură. În fond, trebuia să-și apere reputația.

Timp de cîteva zile încercările lor de a-i găsi penițele adecvate se soldaseră cu eșecuri. Dollar Bill refuza tot ce i se aducea, pînă în momentul cînd i se arătă fotografia unor condeie care se găseau într-un obscur muzeu din Virginia. Își dădu consimțămîntul și a doua zi penițele erau în mîinile lui.

Custodele muzeului își împărtăși uimirea unui reporter de la *Richmond Times Dispatch*. Nici valoarea istorică și nici cea intrinsecă a lor nu justifica furtul condeielor. Ciudat, în vitrina alăturată se găseau obiecte mult mai valoroase.

— Depinde cine are nevoie de ele, comenta Dollar Bill cînd i se arătară tăieturile din ziare.

Cerneala fu mai uşor de găsit, după ce Bill se hotărîse în privinţa nuanţei exacte de negru. Ştia perfect cum să-i controleze vîscozitatea, prin reglarea temperaturii şi a evaporării, pentru a obţine acea decolorare specifică scriiturilor vechi. Încercaseră mai multe călimări, pînă cînd apreciară că are cerneală din belşug pentru lucrarea pe care o pregătea.

În timp ce alţii se agitau să-i facă rost de materialele necesare, Dollar Bill conspectă unele cărţi la Biblioteca Congresului, rezervîndu-şi în fiecare zi cîteva minute pentru o raită pe la Arhivele Naţionale ca să descopere singura greşeală pe care şi-ar putea permite s-o facă.

Dar cele mai multe probleme le avură cu procurarea pergamentului, deoarece Dollar Bill nu accepta în ruptul capului ceva cu o vechime mai mică de două sute de ani. Încercase să-i explice lui Angelo ce înseamnă metoda datării cu carbon 14.

Fuseseră aduse mostre de la Paris, Amsterdam, Viena, Montreal şi Atena, dar le aruncase pe toate. Doar cînd sosi pachetul de la Bremen, cu o selecţie de mostre datînd din 1781, Dollar Bill îi ferici cu zîmbetul pe care, în mod normal, numai Guinnessul i-l aducea pe buze.

Pergamentul fu pipăit, mîngîiat şi dezmierdat cu febrilitatea îndrăgostitului faţă de noua iubită dar, spre deosebire de ipoteticul îndrăgostit, Dollar Bill se arătă mai brutal faţă de obiectul atenţiei sale, presîndu-l, răsuncindu-l, netezindu-l pînă cînd fu sigur că este gata să primească botezul cernelii. Apoi pregăti zece foi de dimensiuni identice, deşi ştia că, în cele din urmă, doar una va mai fi folosită.

Bill studie cele zece foi de pergament timp de cîteva ore. Două dintre ele fură aruncate chiar din primul moment, alte patru împărtăşindu-le soarta pînă la sfîrşitul zilei. Folosind una din cele patru care îi rămăseseră, artistul produse o primă copie pe care Angelo, cînd o văzu, o socoti perfectă.

— Se poate să fie perfectă pentru o privire de amator, replică Bill, dar un specialist ar descoperi cele șaptesprezece greșeli pe care le-am făcut. Distruge-o !

În următoarea săptămînă, în noua locuință a lui Dollar Bill din Georgetown au mai fost realizate trei copii. În timp ce Bill lucra, nimeni nu avea voie să intre în cameră, iar în momentele de pauză ale artistului ușa încăperii era totdeauna încuiată. Lucra în schimburi de două ore, cu pauze tot de două ore între ele. De două ori pe zi i se aduceau mese frugale și nu bea decît apă, chiar și în timpul serii ! Noaptea, epuizat, adeseori dormea buștean timp de opt ore.

Cînd pe cele trei bucăți de pergament fură scrise cele patruzeci și șase de rînduri ale textului, Dollar Bill se declară satisfăcut doar cu două dintre ele. A treia fu distrusă.

Cavalli, informat de Angelo, părea mulțumit de progresele lui Dollar Bill, deși nici unuia dintre ei nu i se permisese să arunce o privire pe cele două copii finale.

— Acum vine partea cea mai grea, îi comunică Dollar lui Angelo. Cincizeci și șase de semnături, fiecare cu o altă peniță, cu apăsări diferite, cu nuanțe deosebite de cerneală și fiecare, în sine, o operă de artă.

Angelo acceptă analiza, dar fu mai puțin bucuros cînd află că Dollar Bill insistă să-și ia o pauză în fiecare zi, înainte de a începe plastografia semnăturilor, avînd chef să se îmbete cui.

Profesorul Bradley sosi marți seară la Washington și trase la Ritz Carlton — singurul hotel de lux pe care CIA i-l permitea itinerantului agent-profesor. După o cină ușoară la Jockey Club, în compania doar a unei cărți, Scott se reîntoarse în camera sa de la etajul cinci. Butonă telecomanda, schimbînd canalele de la un film prost la altul și mai prost, pînă ce adormi cu gîndul la Susan Anderson.

Dimineața următoare se trezi la șase treizeci și citi *Washington Post* de la prima pînă la ultima pagină, concentrîndu-se asupra articolelor care se refereau la vizita lui Rabin. În timp ce se îmbrăca, urmări la CNN un reportaj despre discursul pe care prim-ministrul israelian îl ţinuse la dineul din seara precedentă la Casa Albă. Rabin îl asigurase pe noul preşedinte american că doreşte aceleaşi relaţii călduroase cu America, apreciate atît de mult şi de predecesorul său.

După un mic dejun frugal, Scott ieşi agale din hotel îndreptîndu-se spre maşina care fusese trimisă să-l aştepte.

— Bună dimineaţa, domnule, fură singurele cuvinte pe care i le adresă şoferul pe toată durata drumului.

Drumul de plecare din oraş în acea dimineaţă de miercuri era o călătorie plăcută, dar Scott zîmbi mînzeşte observînd blocajele produse de maşinile navetiştilor pe cele trei sensuri de întoarcere ale şoselei.

Cînd ajunse la biroul lui Dexter Hutchins, cu zece minute mai devreme decît ora fixată, Tess, secretara directorului adjunct, îi făcu semn să intre direct în biroul şefului.

Dexter îl întîmpină cu o strîngere de mînă fermă şi cu o palidă încercare de scuză.

— Îmi pare rău că te-am adus în aşa grabă, îi spuse, scoţîndu-şi dintre buze chiştocul trabucului, dar secretarul de stat vrea să participi la şedinţa de lucru cu premierul israelian. În jurul prînzului vor bifa unul din acele dejunuri oficiale — miel la grătar şi bîrfa de rigoare — urmînd ca şedinţa de lucru să înceapă în jurul orei trei.

— Dar de ce vrea Christopher să particip şi eu ? se interesă Scott.

— Omul nostru din Tel Aviv pretinde că Rabin va pune pe tapet o problemă care nu este prinsă în agenda oficială. Asta este tot ce am putut afla. Nici un fel de alte detalii. Eşti la fel de expert în problemele Orientului Mijlociu ca oricare altul din departament, aşa că Christopher vrea să te aibă în preajmă. Am pus-o pe Tess să-ţi centralizeze ultimele informaţii încît, pînă începe şedinţa, să fii la curent cu situaţia la zi.

Dexter Hutchins luă un maldăr de dosare de pe colțul biroului și i-l întinse lui Scott. Toate erau ștampilate cu „Foarte secret“, în ciuda faptului că o bună parte din informațiile pe care le conțineau le puteai găsi în învălmășia din redacția lui *Washington Post*.

— Primul dosar se referă chiar la Rabin și la strategia Partidului Laburist ; celelalte conțin informații despre OLP, Liban, Iran, Irak, Siria, Arabia Saudită și Iordania, toate în conexiune cu strategia noastră actuală în problemele apărării. Dacă Rabin speră să scoată mai mulți bani de la noi, va trebui să-și facă alte calcule, în special după discursul lui Clinton de săptămîna trecută referitor la strategia pentru problemele interne. Găsești o copie la fundul topului.

— Fără îndoială, ștampilată și ea cu „Foarte Secret“, replică Scott pe un ton alb.

Dexter Hutchins își ridică sprîncenele, urmărindu-l cum își strînge dosarele și părăsește camera fără alte comentarii. Tess descuie ușa micii încăperi de lîngă secretariat.

— Nimeni n-o să vă deranjeze, profesore, îl asigură ea.

Scott răsfoi paginile primului dosar și începu să studieze raportul despre convorbirile secrete care se derulaseră în Norvegia între Israel și OLP. Cînd ajunse la dosarul referitor la conflictul irano-irakian, descoperi un pasaj substanțial scris de el însuși cu două săptămîni în urmă ; în cazul în care echipa de instructori ONU ar fi fost în continuare împiedicată să verifice instalațiile de apărare irakiene, Scott recomandase un atac surpriză asupra sediului Mukhbarat din Bagdad.

Tess îi aduse la ora douăsprezece cîteva sandvișuri și un pahar cu lapte pe o tăviță, iar el își continuă lectura cu rapoartele despre zonele irakiene cuprinse între paralelele 32 și 36, în care nu erau autorizate operațiuni aeriene. După ce termină de citit și discursul președintelui, Scott își petrecu următoarea oră încercînd să-și imagineze care era schimbarea sau surpriza pe care se pregătea să le-o furnizeze prim-ministrul israelian. Era adînc pierdut în gînduri, cînd Dexter Hutchins se iţi în uşa întredeschisă.

— Cinci minute, îl avertiză Dexter.

În maşina care-i ducea spre Departamentul de Stat, Dexter îl întrebă pe Scott dacă reuşise să-şi creioneze unele teorii despre surpriza pe care le-o pregătea Rabin.

— Cîteva, îl asigură Scott, dar aş prefera să văd cum îşi joacă cărţile pe care le are în mînă, înainte de a mă pronunţa. În fond, nu l-am văzut decît o dată şi atunci părea încă convins că Bush va cîştiga.

Odată ajunşi la intrarea de pe Strada C, le trebui aproape la fel de mult timp pentru a urca la etajul şapte al clădirii, cît îi era necesar lui Scott pentru a pătrunde în sanctuarul de la Langley.

La ora două cincizeci şi trei au fost conduşi în sala de conferinţe, încă goală. Scott îşi alese un scaun lîngă perete, chiar în spatele locului în care trebuia să stea Warren Christopher, dar uşor la stînga lui, în aşa fel încît să-l poată vedea clar pe premierul Rabin. Dexter se aşeză la dreapta lui Scott.

La trei fără un minut, cinci funcţionari superiori păşiră în încăpere, iar Scott se bucură observînd că Susan Anderson era printre ei. Părul ei blond, fin, era prins într-un coc, dîndu-i o înfăţişare mai severă, iar sobrul taior albastru îi accentua trăsăturile cizelate. Bluza albă cu o mică fundă la gît i-ar fi speriat pe mulţi bărbaţi ; pe Scott îl încînta.

— Bună ziua, profesore Bradley, îl salută ea cînd Scott se ridică în picioare. Dar îşi alese un scaun la dreapta lui Dexter Hutchins şi îi anunţă că secretarul de stat va sosi peste cîteva clipe.

— Ce mai fac băieţii de la Orioles ? o întrebă Scott, aplecîndu-se uşor în faţă şi căutînd să nu rămînă cu privirea aţintită la picioarele ei suple.

Din unul din multele dosare care îi trecuseră prin mînă, în mintea lui Scott se încrustase informaţia că Susan era o mare amatoare de baseball şi, cînd nu-l însoţea pe secretarul de stat în străinătate, nu rata nici un meci. Scott știa foarte bine că Orioles pierduse ultimele trei meciuri.

— La fel de bine ca și echipa de baschet a Universității Georgetown în NCAA, răspunse ea dintr-un foc.

— Cincisprezece egal, spuse Dexter ca un arbitru de tenis, savurînd evident schimbul de replici.

Ușa se deschise brusc și în încăpere pășiră Warren Christopher cu prim-ministrul israelian, urmați de oficialități din partea ambelor țări. Cele două delegații se așezară față în fața pe laturile mesei celei lungi, locurile fiind dictate de ierarhia funcțiilor.

Doar cînd se așeză pe scaunul din centru, avînd în față drapelul american, secretarul de stat îl remarcă pe Scott, salutîndu-l cu o ușoară înclinare a capului.

După ce toată lumea se așeză, secretarul de stat deschise întrunirea lansîndu-se, așa cum era de așteptat, într-un discurs neutru de salut, cea mai mare parte a lui putînd fi folosit pentru oricine, de la Elțîn la Mitterrand. Prim-ministrul israelian răspunse în același stil.

Următoarea oră fu rezervată discutării raportului referitor la întîlnirea din Norvegia dintre împuterniciții guvernului israelian și cei ai OLP.

În opinia lui Rabin, deși lucrările convenției progresau într-un ritm satisfăcător, păstrarea unui secret absolut era un punct vital pentru derularea întîlnirii, ca și cum i-ar fi fost teamă că o posibilă agitație a opoziției israeliene i-ar rata momentul unei declarații oficiale.

Secretarul de stat îi aprobă discursul în tăcere, comunicîndu-i apoi cît de plăcut impresionat ar fi Departamentul de Stat dacă Washingtonul ar fi locul ales pentru rostirea declarației. Rabin zîmbi, dar nu se lansă în promisiuni. Jocul de poker începuse. Dacă le-ar fi pus americanilor pe tavă o reușită care va beneficia de o imensă mediatizare, ar fi așteptat, în schimb, ceva de același calibru. Jocul de poker se apropia de sfîrșit, cînd echipa americană descoperi care era „surpriza“.

În timp ce discutau „toate celelalte probleme“, Rabin strecură ceva la care nimeni nu se aștepta. Timp de cîteva minute premierul se învîrti în jurul problemei, dar Scott se lămurise unde vrea să ajungă. Lui Christopher i se oferea în mod evident posibilitatea, dacă ar fi dorit-o, să curme din faşă discuţia căreia Rabin încă se codea să-i dea girul oficial.

Scott mîzgăli cîteva rînduri pe o foaie de hîrtie şi i-o întinse lui Susan. Ea le citi, înclină uşor capul şi, aplecîndu-se spre masă, plasă foaia pe mapa din faţa secretarului de stat. Acesta despături foaia, o citi dintr-o privire dar nu arătă nici un semn de surprindere. Scott presupuse că şi Christopher intuise dimensiunile bombei care era pe punctul de a fi lansată.

Prim-ministrul deviase discuţia spre rolul Israelului în conexiune cu Irakul, reamintindu-i secretarului de stat că guvernul israelian acceptase de trei ori strategia aliaţilor în operaţiunea „Furtună în deşert“, deşi Tel Aviv şi Haifa fuseseră bombardate şi nu New York sau Little Rock. Scott se amuză, reamintindu-şi că, la ultima întîlnire, Rabin alesese „New York sau Kennebunkport“.

Rabin continuă spunînd că au toate motivele să creadă că, din nou, Saddam pregăteşte realizarea unei arme nucleare şi tot Tel Aviv şi Haifa vor fi primele candidate pentru focoasele nucleare.

— Domnule secretar, încercaţi să ţineţi minte că în ultima decadă le-am mai distrus o dată reactoarele nucleare, spuse prim-ministrul. Şi, dacă va fi necesar, o vom face din nou.

Christopher dădu din cap, fără alte comentarii.

— Iar dacă Irakul va reuşi să-şi construiască o armă nucleară, continuă Rabin, nici compensaţiile şi nici simpatia, oricît de mari ar fi ele, nu ne vor ajuta de data asta. Iar eu, pe timpul mandatului meu, nu vreau să risc ca poporul israelian să suporte consecinţele unui asemenea deznodămînt.

Christopher rămînea în continuare tăcut.

— Mai bine de doi ani, de cînd s-a încheiat războiul din Golf, am aşteptat înlăturarea lui Saddam Hussein, fie de către propriul său popor fie, cel puţin, printr-o acţiune din afară, încurajată de dumneavoastră. Cu fiecare lună care trece poporul israelian se întreabă, cu tot mai multă tărie, dacă „Furtuna în deșert“ a fost chiar o victorie.

Christopher nu dădea nici un semn că ar dori să întrerupă perorația prim-ministrului.

— Guvernul israelian crede că le-a acordat suficient timp celor care ar fi vrut să rezolve problema. Ca urmare, am pus la punct un plan pentru a-l lichida pe Saddam Hussein.

Făcu o pauză pentru ca implicațiile declarației să se întipărească în mințile tuturor.

— În sfîrșit, am găsit o cale pentru a face o breșă în sistemul de securitate al lui Saddam, poate chiar să fim invitați în bunkerul lui. Va fi o operație mult mai dificilă decît capturarea lui Eichmann sau salvarea ostatecilor de la Entebbe.

Secretarul de stat îl privi cu atenție.

— Și vreți să ne împărtășiți și nouă acest plan ? îl întrebă calm.

Chiar înainte ca prim-ministrul să deschidă gura, Scott cunoștea răspunsul și bănuia că și Cristopher îl știa.

— Nu, domnule, n-am să vi-l spun, răspunse Rabin, neridicîndu-și privirea de pe foaia pe care o avea în față. Declarația mea nu are decît un scop, acela de a ne asigura că planul nostru nu va interfera pe cel al colegilor dumneavoastră de la CIA, deoarece sîntem informați că și ei pregătesc ceva asemănător.

Dexter Hutchins ciocăni ușor în lemnul scaunului. Scott mîzgăli cîteva cuvinte pe o foaie și i-o întinse lui Susan. Ea își puse ochelarii și, după ce citi mesajul, îl privi întrebător. Scott dădu energic din cap, iar ea se aplecă din nou spre masă, plasînd hîrtia în fața secretarului de stat. O ocheadă aruncată foii fu urmată, de data aceasta, de o reacție imediată :

— Nu avem un asemenea plan, zise Christopher. Pot să vă asigur, domnule prim-ministru, că informațiile dumneavoastră nu sînt exacte. Rabin păru surprins. Și nu trebuie să vă mai spun că sperăm să-i oferiți președintelui

Clinton o informare exhaustivă, înainte de a lua în considerare realizarea unei asemenea acţiuni.

Era pentru prima dată cînd numele preşedintelui era adus în discuţie şi Scott admiră modul subtil în care secretarul de stat făcuse ca avertismentul să nu pară o ameninţare.

— Am reţinut dorinţa dumneavoastră, domnule, replică prim-ministrul, dar trebuie să vă spun că nu pot garanta că poporul nostru va rămîne cu braţele încrucişate, dacă lui Saddam i se permite în continuare să-şi pună la punct arsenalul nuclear.

Christofer obţinuse compromisul de care avea nevoie şi poate chiar şi un uşor cîştig de timp. În următoarele douăzeci de minute, secretarul de stat încercă să piloteze discuţia spre zone mai liniştite, dar toţi cei din încăpere ştiau că, după plecarea oaspeţilor, un singur subiect va fi întors pe toate faţetele.

Cînd întîlnirea luă sfîrşit, secretarul de stat îşi conduse oaspetele la maşină, cerîndu-le membrilor echipei sale să-l aştepte în sala de conferinţe. Se întoarse după cîteva minute, întrebîndu-l imediat pe Scott :

— De ce eşti sigur că a încercat o cacialma cînd s-a referit la posibilul nostru plan de a-l elimina pe Saddam ? L-am urmărit cu atenţie, nici n-a clipit.

— De acord, domnule, replică Scott. Dar a fost singura propoziţie într-o discuţie de două ore, pe care a citit-o cuvînt cu cuvînt. Nici nu cred că a scris-o el. Probabil că declaraţia a fost concepută de unul din consilieri. Şi mai semnificativ mi se pare faptul că Rabin n-o consideră credibilă.

— Dar dumneata crezi că israelienii au pus la punct un plan pentru a-l omorî pe Saddam Hussein ?

— Da, domnule, sînt convins. Şi, în plus, în ciuda declaraţiei lui Rabin despre poporul care va trebui ţinut în frîu, bănuiesc că el este iniţiatorul acestui plan. Cred că este la curent cu toate detaliile, incluzînd data şi locul adecvate.

— Ai unele idei și despre modul cum ar putea să-și realizeze planul ?

— Nu, domnule, nu am, răspunse Scott.

Christopher se întoarse spre Susan.

— Peste o oră îi aștept în biroul meu pe Ed Djerijian și pe șeful lui de secție care răspunde de Orientul Mijlociu și trebuie să-l văd pe președinte înainte de plecarea lui spre Huston.

Christopher se îndreptă spre ieșire dar, înainte de a ajunge la ușă, aruncă o privire în spate :

— Mulțumesc, Scott. Mă bucur că te-am putut răpi o zi de la Yale. Mi se pare că în următoarele săptămîni o să te vedem destul de des pe aici. Secretarul de stat dispăru pe ușă.

— Te rog să primești și mulțumirile mele, spuse Susan, adunîndu-și hîrtiile și grăbindu-se să nu-și piardă șeful.

— A fost plăcerea mea, răspunse Scott, adăugînd după o clipă : Ce zici de o cină împreună diseară ? Jockey Club, ora opt ?

Susan se opri.

— Profesore Bradley, ar trebui să-ți desfășori investigațiile cu mai multă atenție. De șase ani trăiesc cu același bărbat și...

— Și am auzit că treaba a început să scîrțîie în ultima vreme, o întrerupse Scott. Oricum, domnul respectiv participă la o conferință în Seattle, nu-i așa ?

Susan mîzgăli cîteva cuvinte pe o foaie și i-o întinse lui Dexter Hutchins. Dexter o citi și, împingînd-o spre Scott, izbucni în rîs. „Este o cacialma“ era scris pe hîrtie.

Rămînînd singuri, se părea că și Dexter Hutchins avea nevoie de un răspuns la o întrebare :

— De ce ești atît de sigur că nu plănuim și noi asasinarea lui Saddam ?

— Nu sînt deloc sigur, admise Scott. Dar sînt convins că israelienii n-au nici cea mai vagă informație în privința asta.

Dexter zîmbi.

— Mulţumesc că ai fost cu noi, Scott. Rămînem în contact. Am o presimţire că în următoarele luni vei face naveta cu avionul la Washington.

Scott aprobă în tăcere, mulţumit că întîlnirea se apropia de sfîrşitul ei firesc şi că vor mai trece cîteva săptămîni pînă va fi din nou solicitat la Washington.

Scott luă un taxi pînă la Ritz Carlton şi, odată ajuns în cameră, începu să-şi strîngă lucrurile. În ultimul an încercase să-şi imagineze zeci de scenarii pe care israelienii le-ar fi putut folosi pentru a-l lichida pe Saddam Hussein, dar nici unul nu rezistase cînd luase în calcul extraordinarul sistem de protecţie de care beneficia preşedintele irakian în orice deplasare. Scott era de asemenea convins că prim-ministrul Rabin n-ar aproba niciodată o asemenea operaţiune, dacă n-ar fi sigur că agenţii lui au toate şansele de a se întoarce sănătoşi în Israel. Israelul nu avea nevoie ca încă o umilire să se adauge celorlalte probleme pe care le avea.

Cu telecomanda în mînă, Scott trecu rapid prin programele de ştiri. Preşedintele era în drum spre Houston pentru o campanie al cărei scop era strîngerea de fonduri pentru senatorul Bob Krueger, care va concura pentru postul lui Lloyd Bentsen în alegerile speciale din mai. Avionul preşedintelui decolase cu întîrziere de pe aeroportul Andrews. Nu era nici o explicaţie pentru decalarea orarului — noul preşedinte îşi cîştigase rapid reputaţia de a funcţiona după fusul orar „Standard Clinton“. Singura explicaţie oferită de corespondentul Casei Albe era că întîrzierea se datorase prelungirii discuţiei pe care preşedintele o avusese cu secretarul de stat. Scott stinse televizorul şi se uită la ceas. De abia trecuse de şapte seara iar zborul lui era programat pentru zece fără douăzeci. Avea suficient timp pentru a ciuguli ceva la repezeală, înainte de a pleca spre aeroport. Toată ziua nu i se oferiseră decît cîteva sandvişuri şi un pahar cu lapte şi se gîndi că CIA îi era datoare, cel puţin, cu o masă decentă.

Coborî la Jockey Club şi fu condus la o masă din colţul sălii. Un guraliv membru al Camerei Reprezentanților o asigura pe o blondă, care putea să-i fie fiică, că în întrunirea secretă pe care președintele o avusese cu secretarul de stat „se discutase amendamentul meu la bugetul apărării“. Blonda părea destul de impresionată, pe cînd șefa de sală îi urmărea cu o detașare deplină.

După ce comandă somon afumat, mușchi de vacă la grătar și o sticlă de jumătate de Mouton Cadet, Scott încercă încă o dată să trecă în revistă toate detaliile discursului prim-ministrului Rabin. Ajunse la concluzia că versatul politician nu le oferise nici cel mai vag indiciu referitor la „cum“ sau „cînd“ — sau chiar „dacă“ — israelienii își vor pune planul în aplicare.

La recomandarea șefei de sală acceptă și o porție din sufleul de ciocolată care era specialitatea casei. Era sigur că o asemenea masă nu se va repeta prea curînd și, oricum, a doua zi va trebui să-și petreacă cîteva ore în sala de gimnastică. După ce linse ultima linguriță, Scott își privi ceasul : opt și trei minute — încă mai avea timp pentru o cafea, înainte de a se arunca într-un taxi pentru aeroport.

Decise că o ceașcă era suficientă și făcu semn să i se aducă nota de plată. Scoase Master Cardul, așteptînd să apară șefa de sală.

— Tocmai a sosit invitata dumneavoastră, îi comunică aceasta deloc surprinsă.

— Invitata mea... ? începu Scott.

— Salut, Scott. Îmi pare rău că am întîrziat puțin dar, chiar cînd să plec, a venit președintele și ne-a bombardat cu întrebări.

Scott se ridică de pe scaun, strecurînd Master Cardul în buzunar, înainte de a o săruta pe Susan pe obraz.

— Ai spus ora opt, nu-i așa ? verifică ea.

— Da, bineînțeles, răspunse Scott cu naturalețe, ca și cum nu făcuse nimic altceva decît s-o aștepte.

Șefa de sală reapăru, oferindu-le două meniuri impresionante.

— V-aș recomanda somon afumat și mușchi de vacă la grătar, le propuse, fără ca nici măcar o umbră de zîmbet să-i treacă pe față.

— Nu, ar fi cam mult pentru mine, spuse Susan. Dar, Scott, nu-ţi fă probleme din cauza mea.

— Să nu crezi că doar preşedintele Clinton ţine dietă. Consomeul şi salata casei îmi convin de minune.

Scott o privea, în timp ce ea răsfoia lista de bucate, cu ochelarii proptiţi pe vîrful nasului. Schimbase austerul taior de un albastru închis cu o rochie midi roz care îi scotea şi mai mult în evidenţă trăsăturile delicate. Părul blond i se învolbura acum liber pe umeri şi, pentru prima oară de cînd o cunoştea, buzele îi erau conturate cu ruj. Ea îşi ridică privirea şi zîmbi.

— Crab pane, se decise ea.

— Cum a comentat preşedintele ? se interesă Scott ca şi cum încă s-ar fi aflat într-o întrunire la Departamentul de Stat.

— Nu cine ştie ce, răspunse pe un ton scăzut. Doar că, dacă Saddam va fi asasinat, i se pare normal ca el să devină ţinta prioritară a irakienilor.

— Un răspuns destul de omenesc, acceptă Scott.

— Hai să lăsăm politica, spuse Susan. Să vorbim despre lucruri mai interesante. De ce crezi că Ciseri nu este suficient de preţuit, în timp ce Bellini este supraevaluat ? se interesă ea.

Scott îşi dădu seama că şi Susan îi citise dosarul de cadre din scoarţă în scoarţă.

— A, de asta ai venit. Te pasionează arta.

În următoarea oră, discuţia se învîrti în jurul lui Bellini, Ciseri, Caravaggio, Florenţei şi Veneţiei, neobservînd cum trece timpul, pînă cînd şefa de sală reapăru lîngă masă.

Le recomandă sufleul de ciocolată, părînd uşor dezamăgită că amîndoi îi refuzară propunerea.

În timp ce-şi sorbeau cafeaua, Scott a depănat amintiri din viaţa la Yale, iar Susan a mărturisit că uneori o încearcă regretul de a fi refuzat propunerea de a ţine cursuri timp de un an la Stanford.

— Una din cele cinci universităţi care au fost onorate de cursurile pe care le-ai ţinut.

— Dar nu Yale, profesore Bradley, spuse ea, împăturindu-și șervetul. Scott zîmbi. Mulțumesc pentru această minunată seară, continuă ea, cînd șefa de sală le aduse nota de plată.

Scott o semnă în grabă, sperînd că Susan nu va observa nimic, iar serviciul contabil al CIA nu-și va pune prea multe întrebări despre cele trei consumații de pe nota de plată.

Cînd Susan se duse la toaletă, Scott își privi ceasul : zece și douăzeci și cinci. Ultimul avion decolase cu aproape o oră în urmă. Se îndreptă spre recepție, interesîndu-se dacă și-ar mai putea prelungi șederea cu încă o noapte. Recepționerul apăsă pe clapele computerului, studie rezultatul și îi comunică :

— Da, este în regulă, profesore Bradley. Ca de obicei, micul dejun la ora șapte și *Washington Post*, nu-i așa ?

— Mulțumesc, îi răspunse, în timp ce Susan apăruse lîngă el.

Ea își trecu brațul pe sub al lui și se îndreptară spre taxiurile care așteptau pe aleea pietruită din fața hotelului. Portarul deschise ușa primului taxi, în timp ce Scott o săruta pe obraz.

— Sper să te revăd curînd.

— Depinde doar de secretarul de stat, îi zîmbi Susan urcîndu-se în taxi.

Portarul închise portiera iar Scott îi însoți drumul spre Massachusetts Avenue cu fluturări de mînă.

Scott inspiră adînc și se gîndi că, după două mese copioase, nu i-ar strica o scurtă plimbare. Gîndurile îi pendulau neîntrerupt între Saddam și Susan, fiind convins că nu poate aprecia exact personalitatea nici unuia dintre ei.

După douăzeci de minute reveni agale la Ritz Carlton dar, înainte de a urca în camera lui, se întoarse în restaurant pentru a o răsplăti pe șefa de sală cu douăzeci de dolari.

— Mulțumesc, domnule, sper că v-au plăcut ambele cine.

— Dacă vreodată rămîi fără slujbă, știu o instituție în Virginia căreia i-ar fi foarte folositoare talentele tale speciale, o asigură Scott.

Șefa de sală se înclină ușor. Scott părăsi restaurantul, luă liftul pînă la etajul cinci și se îndreptă spre camera 505.

După ce deschise ușa, intră în cameră, fiind surprins că lăsase lumina aprinsă. Își scoase haina, străbătînd holul spre dormitor. Se opri, holbîndu-se la priveliștea care îi apăruse în față. Susan se cocoțase în mijlocul patului și, cu ochelarii pe vîrful nasului, răsfoia însemnările de la întrunirea de după-amiază. Își ridică privirea, întîmpinîndu-l cu un zîmbet dezarmant.

— Secretarul de stat mi-a cerut ca, înaintea următoarei întîlniri, să descopăr cît mai multe despre tine.

— Cînd este următoarea întîlnire ?

— Mîine dimineață, la nouă fix.

CAPITOLUL OPT

Semnătura lui Button Gwinnett se dovedi a fi o problemă. Scrisul era subţire şi mărunt, cu un „G“ destul de înclinat. Îi trebuiră cîteva ore lui Dollar Bill pentru a se hotărî că semnătura poate fi scrisă pe cele două foi de pergament care-i rămăseseră. În zilele care au urmat, îi fuseseră necesare cincizeci şi şase de nuanţe diferite de cerneală şi variaţii aproape imperceptibile de intensitate a apăsărilor pe duzina de peniţe folosite, înainte de a se declara mulţumit şi în privinţa lui Lewis Morris, Abraham Clark, Richard Stockton şi Caesar Rodney. Însă, cea pe care o considera indiscutabil o capodoperă, era semnătura lui John Hancock — forma, acurateţea, nuanţa cernelii şi intensitatea apăsării semănau perfect.

Irlandezul definitivă cele două copii ale Declaraţiei de Independenţă în a patruzeci şi opta zi de cînd acceptase trataţia lui Angelo în barul din San Francisco.

— Una este o copie perfectă, îl avertiză pe Angelo, cealaltă are un defect aproape insesizabil.

Angelo se uita uluit la cele două documente, incapabil să găsească cuvintele potrivite pentru a-şi exprima admiraţia.

— Cînd lui William J. Stone i s-a cerut în 1820 să realizeze o copie, i-au fost necesari aproape trei ani, zise Dollar Bill. Şi, foarte important, avea şi binecuvîntarea Congresului.

— Ai de gînd să-mi spui care este singura diferenţă dintre original şi copia pe care o consideri perfectă ?

— Nu, dar am să-ți spun că datorită lui William J. Stone am găsit drumul cel bun.

— Deci, care-i următorul pas ?

— Răbdare, îi recomandă artistul, aluatul nostru are nevoie de timp ca să dospească.

Angelo îl urmări pe Dollar Bill mutînd grijuliu cele două pergamente pe masa din mijlocul camerei pe care fusese montată o lampă cu vapori de xenon.

— Chestia asta dă o lumină identică celei naturale, dar cu o intensitate mult mai mare, explică Bill.

Apăsă pe comutator și camera se lumină ca un studio de televiziune.

— Dacă estimările mele sînt exacte, continuă Bill, în locul celor peste două sute de ani care i-au trebuit naturii pentru a îngălbeni originalul, lampa va reuși același lucru în treizeci de ore. Un zîmbet îi înflori pe față : Fără îndoială, e timp suficient pentru a te îmbăta.

— Încă nu e momentul, interveni Angelo pe un ton ezitant. Domnul Cavalli mai are o dorință.

— Și care ar fi aia ? se interesă Dollar Bill cu un pronunțat accent irlandez.

Ultimul capriciu al domnului Cavalli îi trezi interesul lui Dollar Bill.

— Am impresia că în aceste condiții ar trebui să fiu plătit dublu, fu singurul răspuns al falsificatorului.

— Domnul Cavalli este de acord să-ți dea încă zece mii, replică Angelo.

Dollar Bill aruncă o privire spre cele două copii, ridică nepăsător din umeri și acceptă, cu o înclinare a capului.

Treizeci și șase de ore mai tîrziu, președintele onorific și directorul executiv al firmei „Talente“ se urcau la bordul avionului-taxi spre Washington.

Înainte de a se întoarce la New York trebuiau să realizeze două evaluări. Dacă rezultatele amîndurora se dovedeau pozitive, pasul următor era organizarea unei întîlniri a echipei operaționale care avea să participe la realizarea acțiunii.

Dacă, totuși, rezultatele nu ar fi fost cele sperate, la întoarcerea pe Wall Street, Cavalli avea de dat două telefoane. Primul, domnului Al Obaydi căruia i-ar fi spus că este imposibil de a-i fi satisfăcută dorința, iar cel de-al doilea, contactului lor din Liban pentru a-l anunța că firma nu poate face afaceri cu un tip care pretinsese ca zece la sută din bani să fie depuși într-un cont pe numele său într-o bancă elvețiană. Cavalli ar fi dezvăluit și numărul contului pe care firma îl deschisese la Geneva pe numele lui Al Obaydi, transferînd astfel responsabilitatea eșecului acțiunii prim-consilierului ambasadei.

Cei doi bărbați ieșiră din terminalul principal, grăbindu-se spre mașina care-i aștepta să-i ducă la Washington. Trecură podul de pe Strada 14, îndreptîndu-se spre est pe Constitution Avenue, oprindu-se în fața Galeriilor Naționale, un imobil vizitat în premieră de amîndoi.

Cînd ajunseră în aripa estică a muzeului, se așezară pe una din băncile lipite de perete, chiar sub imensa sculptură a lui Calder, și începură să aștepte.

Zgomotul de pași îi smulse din reverie. Căutînd cauza larmei, descoperiră că masa de vizitatori își încetase mișcarea browniană, ordonîndu-se spre una din laturile sălii, în încercarea de a crea un culoar liber.

Cînd văzu prima oară personajul, Cavalli se ridică în picioare, într-un gest reflex. Tipii din garda personală — Angelo îi recunoscu pe doi dintre ei — îl pilotau prin coridorul uman, în timp ce el se oprea pentru a împărți cît mai multe strîngeri de mînă.

Cei doi lideri ai firmei făcură cîțiva pași înainte pentru a avea o cît mai bună priveliște a spectacolului. Era ceva cu totul deosebit : zîmbetul larg, călcătura și ritmul mersului, chiar și aceeași manieră de a întoarce capul. Cînd se opri în fața lor, aplecîndu-se ușor pentru a schimba cîteva vorbe cu un puști, cei doi Cavalli avură iluzia, pentru un moment, că personajul ar putea fi cel adevărat.

Bărbatul ajunse în fața intrării imobilului, iar băieții din garda personală îl conduseră spre a treia limuzină din şirul de şase care erau în aşteptare. În cîteva clipe, maşina se topi în depărtare într-un descrescendo sonor al sirenelor.

— Exerciţiul ăsta de două minute ne costă o sută de mii de dolari, comentă Tony, în timp ce se îndreptau spre ieşire.

Tocmai împingea uşa turnantă, cînd un băieţel îl împinse grăbit, răcnind cît îl ţineau plămînii :

— Tocmai l-am văzut pe Preşedinte ! Tocmai l-am văzut pe Preşedinte !

— A meritat cu prisosinţă toţi banii, zise tatăl lui Tony. Acum nu ne mai rămîne decît să aflăm dacă şi Dollar Bill este la înălţimea reputaţiei sale.

Cînd mai avea aproape patru luni pînă la terminarea cursului, Hannah primi un telefon prin care i se cerea să se prezinte urgent la ambasadă. Fu cuprinsă de presimţiri negre.

La examenele pe care le susţinea din două în două săptămîni, vinerea, Hannah primise note substanţial mai mari decît ceilalţi cinci agenţi participanţi la cursuri, care mai rămăseseră la Londra. I-ar fi părut al dracului de rău dacă i s-ar fi comunicat, după atîta muncă, că nu este socotită capabilă să facă faţă situaţiei.

Întîlnirea neprotocolară cu ataşatul cultural, un rang eufemistic pentru colonelul Kratz, omul numărul unu al Mossadului la Londra, fusese fixată pentru ora şase a acelei seri.

La seminarul de dimineaţă, Hannah reuşi cu greu să se concentreze asupra cărţilor profetului Mahomed, situaţia înrăutăţindu-se în cursul după-amiezii, cînd tema de studiu fusese „Ocupaţia şi Protectoratul Britanic în Irak între 1917-1932“. Fu fericită cînd reuşi s-o şteargă pe la cinci, fără să i se ceară să mai studieze ceva în plus.

În ultimele două luni, ambasada israeliană fusese un teritoriu interzis tuturor agenţilor cursanţi, cu excepţia cazului cînd erau invitaţi în mod special. Toată lumea ştia că somaţia de prezentare era urmată de înmînarea biletului de avion pentru întoarcerea spre casă : nu mai avem nevoie de tine. „La revedere“ și, dacă erai printre cei norocoși, un „Mulțumesc“. Doi dintre cursanți trecuseră în ultima lună prin acest ritual.

Hannah nu zărise clădirea ambasadei decît o dată, în goana mașinii, pe drumul de întoarcere spre casă. Nici nu mai știa prea bine pe unde este. Studiind o hartă a Londrei, o descoperi în Kensington, Palace Green, puțin retrasă din șosea.

Cîteva minute înainte de ora șase, Hannah ieșea din stația de metrou South Kensington. O luă înainte pe trotuarul larg care dădea spre Palace Green și, ocolind ambasada Filipinelor, ajunse exact la timp în fața imobilului în care funcționa Misiunea Israelului. Îi zîmbi polițistului de pază în timp ce urca treptele spre intrarea principală.

Se prezentă funcționarului de la recepție, explicîndu-i că are o întîlnire cu atașatul cultural.

— Primul etaj. Cînd ajungeți în capătul scării, veți vedea o ușă verde chiar în fața dumneavoastră.

Hannah urcă încetișor treptele monumentalei scări, încercînd să-și adune gîndurile. O undă de neliniște o străbătu cînd ciocăni la ușă. Aproape imediat, ușa se deschise larg :

— Încîntat de cunoștință, Hannah, o primi un tînăr pe care nu-l mai văzuse vreodată. Mă numesc Kratz. Îmi pare rău că te-am chemat pe neașteptate, dar avem o problemă. Te rog, ia loc, adăugă el, arătîndu-i scaunul confortabil de pe cealaltă parte a biroului lat.

Nu părea tipul de bărbat amator de sporovăială, fu prima concluzie a lui Hannah.

Se așeză țeapănă în scaun, iscodindu-l pe bărbatul din fața ei care i se părea mult prea tînăr pentru funcția de atașat cultural. Apoi își reaminti care era adevărata ocupație a colonelului la Londra. Kratz avea o față deschisă, cu trăsături calde și, dacă n-ar fi fost prematura calviție care-și croia drumul dinspre frunte în sus, ar fi putut trece drept un bărbat atrăgător.

Palmele lui masive se odihneau pe birou în timp ce privirea i se fixase pe Hannah. Ochii o urmăreau cu atîta concentrare, încît Hannah simțea cum o undă de teamă i se strecura în suflet.

Hannah își încleștă pumnul. Dacă tot urma să fie trimisă acasă, cel puțin ar fi dorit să-și susțină cauza, mai ales că-și pregătise și repetase pledoaria.

Atașatul cultural ezita, ca și cum își căuta cuvintele de început. Momentul prelungit de tăcere îi punea lui Hannah nervii la încercare ; ar fi vrut ca el să se decidă o dată. Era mai rău decît așteptarea rezultatelor la examenul pe care știi că l-ai picat.

— Cum te simți la familia Rubin ? se interesă Kratz.

— Mulțumesc, foarte bine, răspunse Hannah, fără să-i ofere alte detalii. Era decisă să nu-l lase să se îndepărteze de subiectul real al întîlnirii.

— Și cum merge cursul ?

Hannah ridică din umeri, dînd ușor din cap.

— Îți dorești să te întorci în Israel ? întrebă el.

— Numai dacă aș primi o misiune care să merite întoarcerea acasă, replică Hannah, ușor enervată că-și coborîse garda. Ar fi vrut ca, cel puțin pentru o clipă, să nu o mai privească.

— Ei bine, s-ar putea să nu te întorci în Israel, spuse Kratz.

Hannah se foi în scaun.

— Cel puțin, nu imediat, continuă Kratz. Poate, ar trebui să-ți explic. Deși cursurile mai durează încă patru luni — făcu o pauză deschizînd dosarul pe care-l avea în față — îndrumătorul tău ne-a informat că s-ar părea că notele pe care le vei obține la examenele finale vor fi mai bune decît ale celorlalți cinci agenți. De altfel, știi foarte bine chestia asta.

Era pentru prima oară cînd lui Hannah i se acorda rangul de agent.

— Deja am hotărît că vei face parte din echipa finală, se grăbi Kratz, anticipînd întrebarea ei. Dar, cum se întîmplă adeseori în activitatea noastră, avem o problemă.

Și, fiindcă timpul ne presează, ne-am gîndit că tu ai fi singura persoană bine pregătită pe care o putem folosi.

Hannah se aplecă peste birou.

— Dar am crezut că scopul antrenamentului prin care am trecut este o misiune la Bagdad.

— Bineînțeles, iar cînd va fi cazul, vei merge la Bagdad, dar acum vrem să te infiltrăm într-un alt teritoriu inamic. Nu avem o metodă mai bună pentru a ne lămuri cum te comporți în condiții deosebite.

— Unde ar trebui să merg ? întrebă Hannah, incapabilă să-și ascundă mulțumirea.

— Paris.

— Paris ? repetă Hannah pe un ton dezamăgit.

— Da. Am aflat că șeful Reprezentanței Irakului a solicitat guvernului său să-i trimită încă o secretară. A fost selecționată o tînără care, peste zece zile, va părăsi Bagdadul cu destinația Paris. Dacă dorești să îi iei locul, tînăra nu va ajunge niciodată pe aeroportul Charles de Gaulle.

— Vor ști în cîteva minute că nu sînt persoana pe care o așteptau.

— Puțin probabil, o asigură Kratz, scoțînd un dosar voluminos dintr-unul din sertarele biroului și începînd să-l răsfoiască. Tînăra despre care vorbim, după ce a absolvit liceul Putney, a studiat engleza la Universitatea Durham, în ambele cazuri beneficiind de burse acordate de guvernul irakian. Ar fi dorit să rămînă în Anglia dar, acum doi ani, cînd au fost anulate vizele studențești, a trebuit să se întoarcă la Bagdad.

— Dar familia ei...

— Tatăl a fost ucis în războiul cu Iranul iar mama s-a mutat la sora ei, undeva pe lîngă Karbala.

— Frați, surori ?

— Doar un frate în Garda Republicană. Găsești totul în dosar. Înainte de a ne comunica ce hotărîre ai luat, ai cîteva zile pentru un studiu temeinic al dosarului. Tel Avivul este convins că avem o șansă bună de a te infiltra în locul ei. Faptul că la Paris te simți ca acasă este un punct în favoarea ta. Misiunea ta va dura între trei şi, cel mult, şase luni.

— Şi după aceea ?

— Înapoi în Israel, pentru a participa la pregătirea finală pentru Bagdad. Apropo, dacă te hotărăşti să-ţi asumi această misiune, să ştii că scopul principal nu este să te folosim pe post de spion. Avem deja cîţiva agenţi în Paris. Dorim doar să te impregnezi de atmosfera care te va înconjura, să te obişnuieşti cu modul de viaţă al arabilor şi să gîndeşti la fel ca ei. Nu cumva să ţii vreun jurnal şi, în general, nu notezi nimic. Păstrezi totul în memorie. Ne vei raporta cînd te vom retrage de acolo. Să nu uiţi niciodată că misiunea ta finală este, de departe, mult mai importantă pentru Israel, decît ar putea fi vreodată sarcina pe care ţi-o încredinţăm acum. Zîmbi pentru prima oară : Poate ai nevoie de cîteva zile pentru a lua o decizie.

— Nu, mulţumesc, răspunse Hannah. De data aceasta, Kratz era cel care părea neliniştit. Accept cu bucurie, dar am o problemă.

— Care ? se miră Kratz.

— Nu mă descurc la maşina de scris şi, în nici un caz, în arabă.

Tînărul rîse :

— Va trebui să-ţi aranjăm un curs intensiv. Ar fi mai bine să pleci imediat de la familia Rubin şi să te muţi la una dintre locuinţele de serviciu de la ambasadă. Nimeni nu-ţi va cere explicaţii şi nici tu nu le vei oferi. Între timp, studiază dosarul acesta. Îi întinse un dosar pe a cărui copertă era scris, cu litere îngroşate, un nume : „Karima Saib“. În zece zile trebuie să-l înveţi pe dinafară. Viaţa ta depinde de cît de mult vei memora din acest dosar.

Kratz se ridică de pe scaun, ocoli biroul şi o conduse pe Hannah spre uşă.

— Încă ceva, spuse el în timp ce-i deschidea uşa. Cred că asta îţi aparţine.

Şi ataşatul cultural îi întinse lui Hannah o micuţă geantă jerpelită...

*

În maşina care-i ducea spre Georgetown, bătrînul Cavalli asculta explicaţiile fiului său : sirenele maşinilor fuseseră oprite la o sută de metri de muzeu, iar limuzinele se risipiseră, una după alta, la intersecțiile care urmaseră, amestecîndu-se în fluxul normal al traficului.

— Și actorul ?

— Fără perucă și cu ochelari cu lentile cenușii, Lloyd Adams este perfectul anonim. După-amiază se va întoarce la New York.

— Bravo.

— Iar limuzinele, după ce li se schimbă plăcile de înmatriculare, vor reintra în cîteva zile în trafic cu numerele originale de New York.

— Ești un adevărat profesionist, îl felicită tatăl.

— Da, dar a fost repetiția cu costume doar a unei secvențe. Ceea ce încercăm este punerea în scenă a unui spectacol în trei acte la care să asiste tot Washingtonul.

— Nu uita că ai primit o sută de milioane de dolari pentru a asigura o regie perfectă, îi reaminti bătrînul.

— Dacă reușim, va merita toți banii, îl asigură Tony, în timp ce mașina trecea pe lîngă hotelul Four Seasons.

Șoferul coti la stînga, în josul unei alei, oprindu-se în fața unei case care-și păstra aspectul pitoresc în ciuda anilor care trecuseră peste ea. Angelo îi aștepta lîngă portița de fier forjat din spatele căreia plecau treptele de piatră. Președintele onorific și directorul executiv se dădură jos din mașină și, conduși de Angelo, coborîră treptele fără să scoată un cuvînt.

Ușa de la subsol îi aștepta larg deschisă. După ce intrară, Angelo făcu prezentările de rigoare, iar Bill O'Reilly îi conduse de-a lungul coridorului spre camera sa. Ajunși în fața ușii, Dollar Bill o descuie într-un ritual care s-ar fi potrivit mai bine peșterii lui Aladin. Deschise ușa, făcînd o scurtă pauză înainte de a aprinde lumina și conducînd apoi procesiunea spre masa din centrul camerei, unde cele două pergamente așteptau să fie examinate. Le explică vizitatorilor că doar unul dintre ele era copia perfectă a originalului.

Bill le dădu cîte o lupă și se retrase lîngă perete, așteptînd aprecierile lor. Cei doi Cavalli nu prea erau siguri de unde ar trebui să înceapă, privirile lor pendulînd cîteva minute între cele două documente, fără ca ei să scoată un cuvînt. Tony își fixase atenția pe începutul primului paragraf „Atunci cînd în cursul evenimentelor umane...“, în timp ce bătrînul Cavalli părea fascinat de semnăturile lui Francis Lightfoot Lee și Carter Braxon, cărora colegii lor din Virginia le lăsaseră doar ultimul colțișor pentru a-și imortaliza numele.

După cîtva timp, bătrînul Cavalli se îndreptă de șale, se întoarse spre irlandezul cel mititel și, înapoindu-i lupa, zise :

— Maestre, tot ce pot să spun este că William J. Stone ar fi fost mîndru să te cunoască.

Dollar Bill se aplecă ușor, acceptînd complimentele adresate maestrului falsificator.

— Dar care dintre ele este copia perfectă ? întrebă Cavalli.

— Tot William J. Stone m-a îndrumat pe calea cea bună pentru rezolvarea acestei mici enigme.

Cei doi Cavalli așteptară în liniște ca Dollar Bill să-și continue explicația.

— Cînd Timothy Matlock a conceput originalul în 1776, a făcut trei greșeli. A reușit să corecteze două dintre ele prin simple înserări.

Degetul lui Dollar Bill se fixă pe cuvîntul „reprezentativ“, în care lipseau literele „e“ și „n“, mutîndu-se apoi cîteva rînduri mai jos, pe spațiul unde fusese sărit cuvîntul „doar“. Ambele corecturi fuseseră inserate cu un §.

— Dar, continuă Dollar Bill, domnul Matlock a mai făcut o greșeală de ortografie pe care n-a corectat-o. O s-o găsiți corectată de mine pe una din copii.

CAPITOLUL NOUĂ

După ce, seara, avionul o dusese la Beirut, a doua zi Hannah urma să se îmbarce în cursa de Paris. Nu fusese însoțită de nici unul din agenții Mossadului, pentru a evita riscul de a fi expusă în compania unei persoane care putea fi recunoscută. Orice israelian depistat în Liban era arestat imediat.

Formalitățile vamale și de verificare a documentelor durară mai mult de o oră, dar, în cele din urmă, Hannah, posesoare a unui pașaport britanic, părăsi aeroportul cărînd o geantă de voiaj și avînd asupra sa doar cîteva lire libaneze. Peste douăzeci de minute se afla în holul hotelului Hilton de lîngă aeroport, completînd fișa de înregistrare. Îi explică recepționerului că va rămîne doar o noapte în hotel, plătind în avans cu lire libaneze. Se duse direct în camera ei de la etajul nouă și nu se mai aventură afară toată ziua.

Primi doar un telefon la șapte douăzeci seara. La întrebarea lui Kratz, răspunse doar cu un „Da" și asta fu toată convorbirea.

La unsprezece fără douăzeci se duse să se culce, dar se perpeli în pat, trezindu-se aproape la fiecare oră. Între reprizele de somn agitat dădea drumul la televizor, ațipind din nou printre westernurile-spaghetti dublate în libaneză. În dimineața următoare, la șapte fără zece, era în picioare; mîncă un baton de ciocolată, descoperit în micuțul frigider din cameră, se spălă pe dinți și făcu un duș cu apă rece.

Cumpăni cîteva clipe în fața genții de voiaj pentru a alege îmbrăcămintea care i-ar fi plăcut Karimei; se îmbrăcă și se așeză pe colțul patului, privindu-se în oglindă. Nu-i plăcu ceea ce văzu.

Kratz insistase ca ea să-și tundă părul, să aducă cît mai mult cu domnișoara Saib, așa cum apărea ea în neclara, dar singura fotografie pe care o aveau. De asemenea, i se ceruse să poarte ochelari cu rame metalice, cu lentile din sticlă, fără dioptrii. În ultima săptămînă, deși exersase purtatul ochelarilor, încă nu se obișnuise cu ei, adeseori uitînd să-i pună sau, și mai dramatic, rătăcindu-i prin diverse locuri.

La opt și nouăsprezece minute primi un al doilea telefon prin care i se confirma că avionul decolase din Amman cu „încărcătura“ la bord.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd de pe coridor îi ajunse la urechi rumoarea sporovăielii femeilor de serviciu, deschise ușa și răsuci repede placa atîrnată de mîner, punînd-o în poziția „Vă rog, nu deranjați“. Începu să aștepte, nerăbdătoare, un nou apel telefonic, fie cu „Bagajul dumneavoastră s-a rătăcit“, ceea ce însemna că agenții Mossadului rataseră răpirea domnișoarei Saib și Hannah urma să se întoarcă la Londra, fie cu „Vi s-a găsit bagajul“, mesajul semnificînd reușita. Dacă primea cel de-al doilea mesaj, trebuia să părăsească imediat camera, să ia microbuzul hotelului pînă la aeroport și să aștepte momentul cînd va fi contactată, răsfoind cărțile din librăria de la parterul aeroportului. Curierul care va apărea lîngă ea îi va lăsa la îndemînă un pachet micuț conținînd pașaportul Karimei, dar cu fotografia schimbată, biletul de avion pe numele Saib, tichetul de bagaje și toate obiectele personale pe care tînăra le avusese asupra sa.

Hannah trebuia să se îmbarce cît putea de repede în avionul pentru Paris, avînd cu ea doar geanta de voiaj pe care o căra de la Londra. Pe aeroportul Charles de Gaulle trebuia să ridice bagajele Karimei Saib și să se îndrepte spre parcarea rezervată VIP-urilor. Avea să fie așteptată de șoferul ambasadorului irakian și condusă la ambasada

Iordaniei, unde se afla sediul Reprezentanței Irakului, deoarece ambasada irakiană din Paris era în mod oficial închisă. Din acel moment, Hannah trebuia să se descurce singură, îndeplinind toate ordinele date de personalul ambasadei și neuitînd nici o clipă că, spre deosebire de evreice, femeile arabe nu ieșeau din cuvîntul bărbaților. Hannah nu avea voie să contacteze ambasada Israelului sau să încerce să descopere cine era agentul Mossadului la Paris. Dacă situația o va cere, acesta va lua legătura cu ea.

— Ce fac dacă îmbrăcămintea Karimei nu mi se potrivește ? îl întrebase pe Kratz. Știi că sînt mai înaltă ca ea.

— Ia-ți suficiente lucruri în geanta de voiaj ca să te descurci cîteva zile, îi răspunsese el. Pe urmă, cumpără-ți la Paris tot ceea ce crezi că-ți va trebui pentru următoarele șase luni.

I se dăduseră două mii de franci pentru realizarea acestui scop.

— Cred că a trecut ceva timp de cînd n-ai mai fost la Paris pentru cumpărături, îi spusese ea. Ăștia de abia ajung pentru o pereche de blugi și două tricouri.

Fără nici o plăcere, Kratz îi mai întinsese cinci mii de franci.

La nouă și douăzeci și șapte se auzi soneria telefonului.

Cei doi Cavalli intrară în sala de întruniri și se așezară pe cele două scaune neocupate de la capetele mesei, așa cum ar fi procedat președintele onorific și directorul executiv al oricărei companii onorabile. Deși, pentru asemenea întîlniri, Cavalli folosea întotdeauna încăperea lambrisată în stejar de la subsolul casei părintești de pe Strada 75, nici unul din cei prezenți nu credea că ar fi vorba doar de un banal consiliu de administrație. Toți știau că nu va exista o ordine de zi, iar concluziile discuției nu se vor regăsi în procese verbale.

Pe masă, în fața fiecărui scaun ocupat de cei șase membri ai consiliului de administrație, erau plasate cîte un blocnotes, un creion şi un pahar cu apă, aceeaşi recuzită de care beneficiaseră miile de întruniri similare care se derulaseră în acea dimineaţă în întreaga Americă. Nota deosebită era dată de cele două plicuri lungi, plasate în faţa fiecăruia, unul subţire, celălalt voluminos, care nu dădeau la iveală nici cea mai vagă informaţie despre conţinuturile lor.

Privirea lui Tony făcu înconjurul mesei. Toţi participanţii aveau două lucruri în comun : erau specialişti de prima mînă în profesiunea lor şi încălcau legea fără cel mai mic scrupul. Doi dintre ei ispăşiseră pedepse în închisori, cîndva, cu ani în urmă, iar alţi trei ar fi urmat acelaşi drum, dacă n-ar fi reuşit la momentul potrivit să-şi asigure serviciile celor mai buni avocaţi.

— Domnilor, începu Cavalli. V-am invitat în această seară pentru a discuta despre o afacere care ar putea fi descrisă ca fiind un pic mai specială. Făcu o pauză, înainte de a continua : Un anumit comanditar ne-a cerut să furăm Declaraţia de Independenţă din Arhivele Naţionale.

Tony făcu din nou o pauză, aşteptînd ca rumoarea intervenţiilor să se domolească, fiecare dintre oaspeţi încercînd să se arate cît mai amuzant în comentarii :

— Simplu ca bună ziua, o facem sul şi plecăm cu ea sub braţ.

— Nu, soluţia ar fi să mituim tot personalul.

— Ba nu, dăm foc la Casa Albă, ar fi diversiunea ideală.

— Aşi, mai bine le trimitem o scrisoare prin care îi anunţăm că am cîştigat-o ca premiu la un concurs.

Înainte de a-şi relua prezentarea, Tony aşteptă ca preaplinul umoristic al colegilor să se potolească :

— Cînd ne-a abordat prima oară, am avut exact aceeaşi reacţie, le comunică Tony. Acum, după cîteva săptămîni de căutări şi pregătiri, sper însă că-mi veţi da posibilitatea de a vă prezenta cazul.

Hărmălaia încetă, toţi ascultînd cu atenţie fiecare cuvînt al lui Tony, deşi „scepticismul“ ar fi termenul cel mai potrivit pentru expresiile de pe feţele lor.

— În ultimele săptămîni, tatăl meu și cu mine am schițat un plan pentru a fura Declarația de Independență. Acum sîntem pregătiți să vă împărtășim tot ce știm deoarece, trebuie să recunosc, am ajuns la stadiul în care nu mai putem avansa în derularea proiectului fără ajutorul talentelor profesionale ale fiecăruia dintre cei prezenți aici. Dați-mi voie să vă asigur, domnilor, că alegerea dumneavoastră nu s-a făcut la întîmplare. Dar, pentru început, vreau să vă prezint Declarația de Independență.

Tony apăsă pe un buton de sub tăblia mesei și ușile din spatele lui se deschiseră larg. Un valet intră în cameră aducînd o foaie de pergament protejată între două lame de sticlă. Pergamentul fu pus în centrul mesei. Șase priviri sceptice se fixară asupra capodoperei. Trecură cîteva minute înainte ca vreunul din ei să se aventureze într-o opinie :

— Cred că este mîna lui Bill O'Reilly, zise Frank Piemonte, avocatul, aplecîndu-se și mai mult pentru a admira arabescurile fine ale semnăturilor de sub text. Odată, a vrut să mă plătească în bancnote false și chiar aș fi acceptat, dacă aș fi reușit să-l scot basma curată.

Tony dădu din cap și, după ce îi mai lăsă cîteva minute să cerceteze pergamentul, continuă :

— Deci, permiteți-mi să reformulez declarația mea anterioară. Planul nostru nu este axat pe furtul Declarației de Independență ci, mai degrabă, pe înlocuirea originalului cu această copie.

Doi dintre cei care se arătaseră sceptici pînă acum începură să zîmbească.

— Vă puteți imagina volumul de pregătiri care a fost necesar pînă acum pentru desfășurarea planului și, implicit, sumele cheltuite de tatăl meu și de mine. Dar, motivul pentru care continuăm este că sîntem convinși că recompensa, în cazul unui succes, depășește cu mult riscul de a fi prinși. Dacă veți deschide plicurile pe care le aveți în față, conținuturile lor îmi vor explica mai clar cuvintele. În interiorul fiecărui plic veți găsi o foaie de hîrtie pe care este scrisă suma pe care o veți primi dacă vă hotărîți să faceți parte din echipa operațională.

Cei șase bărbați se apucară să deschidă plicurile subțiri iar Tony continuă :

— Dacă, după ce veți citi cifra, vreunul dintre voi crede că recompensa *nu* este pe măsura riscului la care s-ar expune, acum este momentul cînd poate pleca. Sînt convins că aceia care vor rămîne se pot baza pe discreția celor care ne vor părăsi deoarece, nici nu trebuie să vă mai spun, viețile noastre vor fi în mîinile lor.

— Și ale lor în mîinile noastre, completă președintele onorific, intervenind pentru prima oară.

Un freamăt de rîsete nervoase se învîrteji în jurul mesei, în timp ce privirile celor șase nu se dezlipiseră de cecurile nesemnate pe care fiecare le avea în față.

— Această sumă reprezintă plata în cazul eșecului operației, continuă Tony. Dacă reușim, cifra va fi triplată.

— La fel va fi și condamnarea, dacă vor pune mîna pe noi, comentă Bruno Morelli, deschizînd gura pentru prima oară.

— Ca să rezumăm, domnilor, spuse Cavalli, ignorînd comentariul, dacă decideți să vă alăturați echipei operaționale, veți primi un avans de zece la sută la sfîrșitul întrunirii, iar restul în decurs de șapte zile de la realizarea contractului. Sumele vor fi depuse la băncile și în țările pe care le veți alege. Înainte de a lua o hotărîre, vreau să vă mai arăt ceva.

Tony apăsă iarăși pe butonul de sub tăblia mesei și, de data aceasta, se deschiseră ușile de la celălalt capăt al încăperii. Priveliștea care li se înfățișă îi făcu pe doi dintre musafiri să sară în picioare, altul rămase cu gura căscată, iar ceilalți trei se holbau neîncrezători.

— Domnilor, îmi pare bine că ați reușit să fiți azi alături de mine. Doream să vă asigur de deplina mea implicare în acest proiect și sper că vă simțiți în stare să faceți parte din echipa operațională. Acum, trebuie să vă părăsesc domnilor — urmă bărbatul care se oprise lîngă scaunul președintelui onorific, readucîndu-le în urechi accentul care devenise atît de familiar poporului american în ultimele șase luni — dar aveți posibilitatea de a studia amănunțit propunerea domnului Cavalli. Am cîteva întîlniri foarte urgente. Sînt sigur că mă înțelegeți.

Actorul zîmbi și, înainte de a dispărea din sală, strînse călduros mîna fiecăruia din cei aflați în jurul mesei.

Aplauze spontane izbucniră imediat după ce ușa se închise. Tony își îngădui un zîmbet satisfăcut.

— Domnilor, tata și cu mine ne retragem pentru cîteva minute, lăsîndu-vă timp să vă decideți în liniște.

Cei doi Cavalli se ridicară și părăsiră încăperea.

— Ce părere ai ? întrebă Tony, cînd ajunseră în biroul său, în timp ce-i pregătea bătrînului un whisky cu apă.

— Prea multă apă, sosi replica. Am impresia că ne așteaptă o noapte lungă.

— Dar crezi că au înghițit momeala ?

— Nu știu ce să spun, se codi bătrînul. Le-am urmărit chipurile în timpul prezentării tale și sînt al dracului de sigur că nu au nici o îndoială în privința muncii pe care ai depus-o. Toți au fost impresionați de pergament și de prestația lui Lloyd Adams dar, în afară de Bruno și Frank, nici unul nu s-a manifestat prea clar.

— Hai să începem cu Frank, spuse Tony.

— Acceptă primul și se răzgîndește imediat, cum face el de obicei, dar îi plac banii mult prea mult ca să dea cu piciorul unei oferte atît de tentante.

— Ești chiar atît de încrezător ? îl întrebă Tony.

— Nu este vorba numai de bani, răspunse tatăl. Frank nu va fi obligat să-și petreacă toată ziua acolo, nu-i așa ? Deci, își va primi partea indiferent ce se întîmplă. N-am întîlnit niciodată un avocat care ar putea fi un bun comandant în luptă. S-au obișnuit să fie plătiți, indiferent dacă pierd sau cîștigă.

— Dacă raționamentul tău este bun, atunci s-ar putea să avem o problemă cu Al Calabrese. El are cel mai mult de pierdut.

— Desigur, rolul lui de lider sindical al şoferilor îl obligă să fie cea mai mare parte a zilei în mijlocul scenei, dar ştiu că este un tip căruia îi place riscul.

— Ce zici de Bruno ? Dacă... dar se întrerupse brusc cînd uşile se deschiseră şi Al Calabrese păşi în cameră. Tocmai vorbeam de tine, Al.

— Sper că nu prea politicos.

— Ei, asta depinde de... începu Tony.

— Dacă accept ?

— Sau dacă refuzi, completă preşedintele onorific.

— Sînt al vostru din cap pînă-n picioare, ăsta este răspunsul, zîmbi Al. Cred că ar fi bine să ne prezinţi un plan cît se poate de precis. Se întoarse spre Tony. Îţi cer chestia asta pentru că n-am chef să-mi petrec restul vieţii în vîrful listei celor mai căutaţi americani.

— Şi ceilalţi ? se interesă bătrînul Cavalli, în timp ce Bruno trecu grăbit prin faţa camerei, fără să le spună măcar noapte bună.

CAPITOLUL ZECE

Enervată de țîrîitul telefonului, Hannah înșfăcă receptotul.

— Recepția, doamnă. Ne întrebam dacă ne părăsiți la prînz sau mai rezervați camera pentru încă o noapte ?

— Nu, mulțumesc, răspunse Hannah. Plec astăzi... într-un fel sau altul, completă pentru ea.

Peste două minute telefonul sună din nou. Era colonelul Kratz :

— Cu cine ai vorbit puțin mai devreme ?

— Recepția mă întreba cînd plec.

— În regulă, spuse Kratz. Ți s-a găsit bagajul, adăugă el și închise.

Hannah puse receptorul în furcă și se ridică în picioare. Un puseu de adrenalină îi străbătu trupul ; se afla în fața primului ei examen adevărat. Își luă geanta de voiaj și, părăsind camera, suci din nou plăcuța de pe ușă, aducînd-o în poziția „Vă rog, faceți curat“.

Așteptă cîteva minute în foaierul hotelului apariția microbuzului, care se întorcea din cursa de rutină de la aeroport. Se așeză pe una din banchetele goale din spatele mașinii și, după o scurtă călătorie pînă la terminalul îmbarcării, se îndreptă spre librăria de la parterul aeroportului, conform instrucțiunilor primite. Începu să răsfoiască cărțile de pe rafturi, uimită de numărul mare de autori americani și britanici pe care îi citeau libanezii.

— Domnișoară, știți unde aș putea schimba niște bani ?

Hannah se întoarse spre cel care i se adresase într-o arabă cu un ușor accent european, un preot cu un zîmbet binevoitor. Hannah se scuză, răspunzîndu-i tot în arabă că nu ştie unde este biroul de schimb dar, probabil, tînăra de la „Informaţii“ l-ar putea ajuta.

Reîntorcîndu-se spre cărţile din rafturi, Hannah simţi o altă prezenţă lîngă ea. Bărbatul scoase din raft o carte de Vikram Seth, *Un băiat potrivit*, punînd în locul ei un pachet subţire. „Succes“, îi şopti, dispărînd atît de repede încît ea nici nu reuşi să-i vadă chipul. Hannah luă din raft pachetul şi părăsi fără grabă librăria. Începu să caute ghişeul de îmbarcare pentru cursa de Paris. Se dovedi a fi cel la care se formase cea mai lungă coadă.

Cînd îi veni rîndul, solicită un loc la nefumători.

Tînăra de la ghişeu, după ce îi verifică biletul, începu să introducă datele în computer. Părea nelămurită.

— Domnişoară Saib, nu vă convine locul care v-a fost rezervat ?

— Ba da, e perfect, se grăbi Hannah, înjurîndu-se în gînd pentru o greşeală atît de prostească. Îmi pare rău că v-am deranjat.

— Îmbarcarea pentru zbor începe peste cincisprezece minute la poarta G, adăugă tînăra cu un zîmbet.

Bărbatul care părea cufundat în lectura cărţii lui Vikram Seth, pe care tocmai o cumpărase, urmări cu interes decolarea avionului. Mulţumit că-şi îndeplinise instrucţiunile, se îndreptă spre cea mai apropiată cabină telefonică, sunînd întîi la Paris, apoi pe colonelul Kratz pentru a-i confirma că „Pasărea şi-a luat zborul“.

Şi bărbatul îmbrăcat în veşmînt clerical dădu un telefon, după ce asistase la îmbarcarea domnişoarei Saib în avion. Apelul nu era pentru Paris sau Londra, ci pentru Dexter Hutchins în Langley, Virginia.

Cei doi Cavalli se întoarseră în cameră, reluîndu-şi locurile din capul mesei. Un scaun rămăsese liber.

— Îmi pare rău pentru Bruno, spuse preşedintele onorific, umezindu-şi buzele. Va trebui să găsim pe cineva la fel de talentat.

Cavalli deschise unul din cele șase dosare pe care le avea în față ; pe copertă era scris „Transport“. Îi întinse o copie lui Al Calabrese.

— Să începem cu escorta prezidențială, Al. O să am nevoie de cel puțin patru limuzine, șase motociclete de poliție, două sau trei mașini pentru transportul personalului, două camionete dotate cu aparatură de supraveghere și de un Chevy Suburban negru în care se va afla echipa de șoc, gata pentru a riposta oricărui atac. Toate mijloacele de transport trebuie să fie impecabile, încît nici cea mai suspicioasă privire să nu aibă ce să le reproșeze. Aș mai avea nevoie de încă un microbuz cu aparatură necesară pentru mass media, identic celui folosit de echipa de reporteri speciali ai Casei Albe. Nu uita că escorta va fi urmărită cu o atenție mult mai mare decît săptămîna trecută, cînd tot ce am avut de făcut a fost să pornim sirenele în ultimul moment și să le oprim după cîteva secunde. S-ar putea ca prin mulțime să se rătăcească vreun funcționar al guvernului sau un șmecher de la Casa Albă. Adeseori, copiii sînt cei care descoperă greșelile cele mai elementare și apoi le semnalează părinților.

Al Calabrese găsi în dosar o duzină de fotografii imortalizînd escorta prezidențială în drumul ei între Casa Albă și sediul Congresului. Fotografiile erau însoțite de un număr sensibil egal de pagini pline cu directive.

— Cît timp îți trebuie ca să aranjezi totul ? se interesă Cavalli.

— Trei săptămîni, poate patru. Am două camionete în stoc, exact ce ne trebuie, și o limuzină cu o caroserie antiglonț, pe care mi-o închiriază deseori guvernul pentru plimbările prin capitală ale șefilor de stat de mîna a doua. Cred că ultima stemă ce care i-am pictat-o pe ușă a fost cea a Uruguayului — și săracul tip nici n-a apucat să-l vadă pe președinte, mulțumindu-se cu cele douăzeci și cinci de minute acordate de Warren Christopher.

— Al, acum vine partea cea mai dificilă. Am nevoie de șase tipi în șeile motocicletelor de poliție, toți purtînd uniformele adecvate.

Al făcu o pauză, înainte de a se pronunţa.

— Asta o să dureze ceva mai mult.

— Al, n-am cum să-ţi acord mai mult. O lună este termenul limită pentru noi toţi.

— Nu va fi uşor, Tony. Doar nu pot pur şi simplu să dau un anunţ în *Washington Post* cerînd poliţiei...

— Ba poţi, Al. Într-o clipă ai să te lămureşti şi de ce. Cei mai mulţi dintre voi se întreabă de ce Johnny Scasiatore, care a fost nominalizat la Oscarul de regie pentru *Avocatul onest*, ne-a făcut onoarea să participe la această întrunire.

Cavalli nu mai găsi de cuviinţă să le spună că, după ce poliţia îl surprinsese pe Johnny în pat cu o minoră de doisprezece ani, solicitările studiourilor deveniseră din ce în ce mai rare.

— Începusem să mă întreb şi eu, admise Johnny.

Directorul executiv zîmbi :

— Adevărul este că prezenţa ta ne va permite să punem în mişcare întregul plan. Deoarece vei fi regizorul întregii operaţii.

— Vrei să furi Declaraţia de Independenţă şi, concomitent, să imortalizezi chestia asta într-un film ? îl întrebă neîncrezător Johnny.

Cavalli aşteptă ca rîsetele din jurul mesei să se liniştească.

— Nu chiar aşa. Dar toţi cei care asistă vor crede că realizezi un film, nu despre noi cum furăm Declaraţia de Independenţă, ci despre vizita Preşedintelui la sediul Congresului. Faptul că el se va opri cîteva momente la Arhivele Naţionale este o chestie pe care nimeni n-o va afla vreodată.

— Nu mai înţeleg nimic, protestă Frank Piemonte, avocatul echipei. Poţi să fii mai explicit ?

— Bineînţeles, Frank, mai ales că acum intri tu în scenă. Am nevoie de o ordonanţă din partea primăriei pentru a opri circulaţia timp de o oră între Casa Albă şi sediul Congresului, într-o anumită zi din ultima săptămînă a lunii mai. Discută direct cu tipii din departamentul de film și televiziune al primăriei.

— Cum să-mi justific cererea ? se interesă Piemonte.

— Că distinsul regizor Johnny Scasiatore dorește să-l filmeze pe președintele Statelor Unite în alocuțiunea pe care o va adresa Camerelor reunite ale Congresului și Senatului.

Piemonte îl privea neîncrezător.

— Clint Eastwood a izbutit o chestie identică anul trecut, așa că nu văd de ce n-ai reuși și tu.

— Atunci, ar fi mai bine să pui 250.000 de dolari în contul Ordinului Frățesc al Poliției, Loja nr. 1, sugeră Piemonte. Probabil, primarul și-ar dori ca o sumă asemănătoare să-i fie vărsată în fondurile pentru campania de realegere.

— Poți mitui toate oficialitățile pe care le cunoști, îl asigură Cavalli. De asemeni, vreau ca toți polițiștii care sînt pe statul nostru de plată, să fie pe poziție în ziua aceea — le veți spune că turnăm un film despre noul președinte.

— Ai vreo idee cît ar costa montarea unei operațiuni de o asemenea anvergură ? întrebă Johnny Scasiatore.

— Comparînd bugetul ultimului tău film cu beneficiile care vor rezulta din investiția pe care o facem, aș răspunde că da, replică Tony. Apropo, Al — continuă el întorcîndu-se spre liderul sindicatului camionagiilor — în aprilie se vor pensiona șaizeci de polițiști din Departamentul de poliție al Districtului Columbia. Angajează dintre ei cîți ai nevoie. Le spui că vor face figurație în film și îi plătești dublu.

Al Calabrese notă pe o foaie și o băgă în dosar.

— Succesul operației, continuă Tony, depinde în mod esențial de ceea ce se va întîmpla pe porțiunea cuprinsă între intersecția Străzii 7 cu Pennsylvania Avenue și intrarea de serviciu a Arhivelor Naționale.

Despături o hartă mare a Washingtonului și o plasă în centrul mesei, urmărind cu degetul Constitution Avenue.

— Johnny, după ce escorta dispare, filmul devine realitate.

— Dar cum intrăm şi ieşim din Arhive ?

— Asta nu mai este problema ta, Johnny. Rolul tău se încheie cînd cele şase motociclete şi escorta prezidenţială vor coti pe Strada 7. În continuare, este rîndul lui Gino să intre în scenă.

Gino Sartori, fost puşcaş marin, actualmente patronul celei mai veroase afaceri de protecţie din Cartierul de Vest, încă nu deschisese gura. Avocatul său îi repetase de multe ori : „Nu vorbeşti, pînă nu-ţi spun eu“. Acum, avocatul nefiind alături de el, Gino rămăsese cu buzele lipite.

— Gino, răspunzi de alcătuirea echipei de şoc. Am nevoie de opt agenţi din Serviciul Secret, care să acţioneze ca o echipă de contraatac. Aş prefera nişte tipi bine instruiţi, care au fost şcoliţi pe filierele guvernamentale. Estimez că aproximativ douăzeci de minute ne vor fi suficiente în interiorul clădirii, dar va trebui să ştim exact ce facem în fiecare secundă. Dabbie îşi va juca rolul de secretară, iar Angelo va fi îmbrăcat într-o uniformă a marinei şi va transporta o geantă mică, neagră. Voi fi şi eu acolo, pe post de asistent al preşedintelui, împreună cu Dollar Bill în rolul medicului preşedintelui.

Bătrînul Cavalli îşi ridică privirea, încruntîndu-se :

— Ai de gînd să fii în interiorul Arhivelor Naţionale în momentul înlocuirii documentului ?

— Da, sosi răspunsul ferm al lui Tony. Sînt singurul care cunoaşte fiecare segment al planului şi sînt al naibii de sigur că n-am să fiu doar un simplu spectator la această scenă.

— O întrebare, interveni Gino. Dacă, atenţie, am spus dacă, voi reuşi să-ţi găsesc persoanele de care ai nevoie, lămureşte-mă ce se va întîmpla : zici că ajungem la Arhivele Naţionale, iar cei de acolo ne deschid larg porţile, ne poftesc înăuntru şi ne pasează Declaraţia de Independenţă ?

— Ceva în genul ăsta, răspunse Cavalli. Tata m-a învăţat că succesul oricărei operaţiuni depinde de pregătirea ei. Mai am încă o surpriză pentru voi. Privirile curioase îl fixară din nou cu atenție. Îl avem în echipă pe unul dintre asistenții speciali de la Casa Albă ai președintelui. Se numește Rex Butterworth și este detașat pe această funcție de la Departamentul Comerțului pe o perioadă de șase luni. Se va reîntoarce la postul lui cînd candidatul propus de Clinton își va încheia treaba la Little Rock și se va alătura echipei guvernamentale. Ăsta este alt motiv pentru care trebuie să realizăm acțiunea în luna mai.

— Pare convenabil, aprecie Frank.

— Nu cine știe ce, spuse Cavalli. Se pare că președintele beneficiază în orice moment de serviciile a patruzeci și șase de asistenți speciali. Cînd Clinton și-a manifestat în mod clar interesul pentru comerț, Butterworth s-a oferit voluntar pentru acest post. În trecut, ne-a aranjat cîteva contracte în străinătate, dar chestia de acum va fi cel mai mare serviciu pe care ni-l face. Este la fel de evident că va fi și ultima lui misiune.

— Ai încredere în el ? întrebă Frank.

— De cincisprezece ani este pe lista noastră de plată iar a treia soție se pare că îi suge și ultimul dolar.

— Arată-mi una care nu face la fel, comentă Al.

— Butterworth se așteaptă să fie foarte bine plătit pentru a-și rezolva necazurile... și asta e tot. Ați mai rămas doar dumneavoastră, domnule Vicente, prieten apropiat al tatălui meu și patronul uneia din cele mai mari agenții turistice din Manhattan.

— Asta e latura legală a afacerilor mele, spuse bărbatul mai în vîrstă care stătea în dreapta președintelui onorific, locul potrivit pentru un vechi prieten.

— Nu partea legală ne interesează, îi făgădui Tony. După ce vom reuși să punem mîna pe Declarația de Independență, va trebui s-o ținem ascunsă cîteva zile și apoi s-o expediem afară.

— Dacă nimeni nu-și va da seama că a fost schimbată și mă vei informa cu suficient timp înainte despre locul unde dorești să ajungă, pare o chestie perfect realizabilă.

— O să ai o săptămînă, spuse Cavalli.

— Aș prefera două, răspunse Vicente, ridicînd o sprînceană.

— Nu, Nick, doar o săptămînă, repetă directorul executiv.

— Dă-mi totuși niște detalii despre destinația finală, îi ceru Vicente, răsfoind paginile dosarului pe care i-l dăduse Tony.

— Cîteva mii de kilometri. Iar rolul tău este vital, deoarece plata se face ramburs și, dacă nu reușești să livrezi marfa, nici unul dintre noi nu va fi plătit.

— Îmi dau seama. Totuși, trebuie să știu în ce mod vom transporta documentul. E nevoie să-l protejăm tot timpul între cele două lame de sticlă ?

— Nici eu nu știu, răspunse Cavalli, dar cred că poate fi făcut sul și pus într-un fel de cilindru. De altfel, am și comandat unul.

— Ce sînt foile astea goale din dosarul meu ? se interesă Nick.

— Nu sînt foi de hîrtie, ci de pergament, îi explică Tony, fiecare dintre ele avînd exact aceleași dimensiuni cu Declarația de Independență.

— Să sperăm că polițiștii și agenții vamali nu vor fi prea zeloși în căutările lor.

— Nu cred, gîndiți-vă că întreg mapamondul va fi cu ochii după ea, spuse Cavalli. N-ai fi primit banii ăștia, dacă puteam s-o expediez prin serviciul poștal.

— M-am temut că s-ar putea să-mi răspunzi ceva în genul ăsta, acceptă Nick. Deși am avut aceeași problemă, cînd ai vrut să furi tabloul de Vermeer de la Russborough și, nici pînă acum, vama irlandeză nu s-a dumirit cum am scos pînza din țară.

Cavalli zîmbi.

— Deci, acum fiecare știe care îi sînt atribuțiile. Cred că în viitor va trebui să ne întîlnim cel puțin de două ori pe săptămînă, în fiecare duminică la ora trei și în fiecare joi la ora șase, pentru a ne asigura că fiecare dintre noi respectă întrutotul programul stabilit. Orice desincronizare a unuia dintre noi va duce la blocarea tuturor.

Privirea lui Tony înconjură masa, urmărind capetele care se înclinau în semn de aprobare. Cavalli fusese dintotdeauna fascinat de ideea că și crima organizată trebuie să fie condusă la fel de eficient ca oricare altă companie publică, dacă afacerea se arată profitabilă.

— Deci, ne întîlnim joia viitoare la șase ?

Cei cinci bărbați aprobară, notînd în agendă.

— Domnilor, acum puteți deschide celelalte plicuri.

Încă o dată, cei cinci bărbați rupseră hîrtia plicurilor, fiecare scoțînd la iveală cîte un fișic gros de bancnote de o mie de dolari.

Avocatul începu să-i numere.

— Ăsta este avansul, le explică Tony. Cheltuielile se vor deconta la sfîrșitul fiecărei săptămîni, pe bază de chitanțe, cînd este posibil. Și, Johnny, continuă Tony întorcîndu-se spre regizor, să știi că nu finanțăm *Poarta raiului*.

Scasiatore avu un zîmbet de circumstanță.

— Mulțumesc, domnilor, spuse Tony, ridicîndu-se. Aștept cu nerăbdare să ne revedem joia viitoare la ora șase.

Cei cinci bărbați se ridicară de pe scaune și, în drum spre ușă, se opriră să-i strîngă mîna bătrînului Cavalli. Tony îi conduse pînă la mașinile lor. După plecarea ultimului musafir, își regăsi tatăl, care se mutase în birou, învîrtind în mînă un pahar de whisky, cu privirea fixată pe copia perfectă a Declarației de Independență, cea pe care Dollar Bill intenționase s-o distrugă.

CAPITOLUL UNSPREZECE

— Cu Calder Marshall, vă rog.

— Directorul Arhivelor nu poate fi deranjat. Participă la o întrunire. Cine întreabă ?

— Rex Butterworth, asistent special al președintelui. Poate domnul Marshall va fi atît de amabil să mă sune, cînd va fi liber. Mă găsește la Casa Albă.

Rex Butterworth puse receptorul în furcă, fără să mai aștepte continuarea, aproape invariabil aceeași, cînd interlocutorul afla că apelul era de la Casa Albă : „O, dar sînt sigur că pot să-l scot din întrunire, domnule Butterworth, vreți să așteptați un moment ?“

Dar nu asta era intenția lui Butterworth. Nu, asistentul special avea nevoie ca apelul să fie făcut chiar de Calder Marshall deoarece, o dată ce operatoarea de la centrala telefonică îi va înregistra numele, Marshall va fi prins în cursă. Butterworth realiza perfect că, fiind unul din cei patruzeci și șase de asistenți speciali ai Președintelui și, mai ales, într-o funcție temporară, erau șanse minime ca operatorii de la centrala telefonică să-i rețină numele. De altfel, convingerea și-o căpătase în raita pe care o dăduse în camera care găzduia centrala telefonică a Casei Albe.

Bătu darabana cu degetele pe birou și privi cu satisfacție dosarul pe care îl avea în față. Într-unul din cele două programe de lucru ale președintelui reușise să descopere informația de care avea nevoie. Din dosar reieșea clar că directorul Arhivei îi invitase pe fiecare din ultimii trei președinți — Bush, Reagan, Carter — să viziteze Arhivele Naționale, dar datorită unor „probleme mai arzătoare“, nici unul dintre ei nu găsise timp să onoreze invitația.

Butterworth știa prea bine că președintele primește în fiecare săptămînă, în medie, o mie șapte sute de invitații pentru a onora cu prezența sa diverse evenimente sau locuri. În ultima sa scrisoare, datată 22 ianuarie 1993, domnul Marshall evoca faptul că în răspunsul primit de la Casa Albă, președintele declara că îi este imposibil să dea curs invitației adresate la acea dată, dar domnul Clinton spera că viitorul îi va oferi posibilitatea de a efectua această vizită — răspunsul standard pe care cutiile poștale îl primeau pentru aproape o mie șase sute nouăzeci și nouă de cereri.

Dar, de data aceasta, dorința domnului Marshall avea șanse să se transforme în realitate. Butterworth continua să bată darabana pe birou, întrebîndu-se cît timp îi va trebui domnului Marshall să se decidă să-l sune. Putea să facă pariu că mai puțin de două minute. Își lăsă gîndurile să treacă încă o dată în revistă evenimentele ultimelor săptămîni.

Cînd Cavalli îi împărtășise prima dată ideea, se amuzase copios, mai mult chiar decît reușiseră cei șase bărbați care participaseră la întrunirea de pe Strada 75. Dar, după ce cercetase mai mult de o oră pergamentul, nereușind să-i descopere greșeala și după ultima întîlnire cu Lloyd Adams, începuse să se convingă, la fel ca și ceilalți sceptici, că substituirea Declarației ar putea fi realizabilă.

După o noapte de nesomn, în care analizase propunerea pe toate fațetele, a ajuns la concluzia că Tony Cavalli nu va reuși următorul pas fără ajutorul lui, dar, și asta era o chestie mult mai importantă, la cîteva minute după descoperirea furtului, rolul lui în afacere va deveni atît de evident, încît era sigur că-și va petrece restul vieții în pușcăria Leavenworth. Față de această alternativă, punea în balanță cei cincizeci și șapte de ani pe care-i avea — rămînîndu-i doar trei pînă la pensionare — cu o a treia soție care-i sugea și ultimul bănuț, într-un divorț căruia nu putea să-i facă față. Acum încerca să se obișnuiască cu ideea că-şi va petrece restul vieţii încropindu-şi existenţa din subţirica pensie guvernamentală.

Şi Cavalli cunoştea aceste aspecte, iar oferta de un milion de dolari — o sută de mii la semnarea contractului, restul de nouă sute de mii în ziua în care copia lua locul originalului — şi un bilet de avion clasa întîi pentru oricare ţară de pe glob, aproape îl convinseseră pe Butterworth să accepte propunerea lui Cavalli.

Însă Maria fusese cea care înclinase balanţa în favoarea lui Cavalli.

La o conferinţă pe teme de comerţ care se ţinuse în urmă cu un an în Brazilia, Butterworth întîlnise o tînără localnică care îi soluţionase cea mai mare parte a problemelor în timpul zilei, restul fiind rezolvate pe parcursul nopţii. Îi telefonase în dimineaţa care urmase propunerii lui Cavalli. Maria a părut bucuroasă să-l audă, bucuria devenindu-i mult mai expansivă, cînd a aflat că el îşi va abandona serviciul şi, beneficiind de o „moştenire rezonabilă“, se gîndise să se stabilească undeva, în străinătate.

În ziua următoare, asistentul special al preşedintelui se alăturase echipei lui Cavalli.

Pînă la sfîrşitul săptămînii, cheltuise cea mai mare parte a sutei de mii, achitîndu-şi datoriile şi plătind la zi pensiile alimentare primelor două soţii. Doar cu cîteva mii de dolari în buzunar, tot ce-i rămînea de făcut era să se implice din tot sufletul în realizarea planului. Nu îi trecuse nici un moment prin minte să se răzgîndească, deoarece ştia că nu are cum să pună banii la loc. Nu uitase niciodată că tipul căruia el îi luase locul pe statul de plată al familiei Cavalli neglijase să returneze odată o sumă mult mai mică, după ce făcuse anumite promisiuni. O dată fusese suficient. Pentru că individul ratase contractul promis pentru World Trade Center, bătrînul Cavalli se îngrijise să-i asigure funeraliile chiar în fundaţia imobilului. O astfel de despărţire de cele lumeşti nu i-ar fi plăcut lui Butterworth.

De-a lungul anilor, Butterworth servise cu credinţă familia Cavalli. Înlesnise la repezeală întîlniri cu diverşi politicieni, susurase, în urechile unor oficialități comerciale, cuvintele pe care aceștia le recepționau ca din partea cuiva bine plasat la Washington, manevrase ca ocazionalele informații trunchiate să fie transmise mai departe — toate asigurîndu-i un venit pe care-l socotea la înălțimea propriei opinii despre adevărata sa valoare.

După cum pronosticase, nu trecuseră două minute și telefonul de pe birou începu să sune ; își îngădui să-l lase un timp sunînd, apoi ridică receptorul. Secretara sa provizorie îl anunță că apelul era din partea domnului Marshall, întrebîndu-l dacă dorește să-i facă legătura.

— Da, mulțumesc, domnișoară Daniels.

— Domnul Butterworth ? se interesă o voce.

— La telefon.

— Sînt Calder Marshall de la Arhivele Naționale. Am înțeles că m-ați sunat. Îmi pare rău că n-am fost disponibil, participam la o întrunire.

— Nici o problemă, domnule Marshall. Mă întrebam dacă este posibil să dați o raită pînă la Casa Albă. Aș vrea să discutăm o problemă mai specială.

— Bineînțeles, domnule Butterworth. Cînd vă convine ?

— Săptămîna asta sînt prins pînă peste cap, spuse Butterworth, aruncînd o privire paginilor goale ale agendei, dar președintele va pleca la începutul săptămînii viitoare și poate aranjăm să ne vedem atunci.

Butterworth presupuse că, în scurta pauză care urmă, Marshall își verifica și el agenda.

— Vă convine marți la ora zece dimineața ? se interesă directorul Arhivelor.

— O clipă, să-mi verific agenda, replică Butterworth, uitîndu-se pe pereți. Da, e perfect. Am altă întîlnire la zece jumătate, dar sînt convins că într-o jumătate de oră putem acoperi toate problemele care ne interesează. V-aș ruga să veniți la intrarea de pe Pennsylvania Avenue. Veți fi așteptat și, după ce treceți de serviciul de securitate, veți fi condus în biroul meu.

— Intrarea de pe Pennsylvania Avenue, repetă Marshall. Desigur.

— Mulţumesc, domnule Marshall, aştept cu nerăbdare să vă văd marţea viitoare la ora zece, spuse Butterworth înainte de a pune receptorul în furcă.

Asistentul special al preşedintelui zîmbi, în timp ce forma numărul particular al lui Cavalli.

Scott îi promisese lui Dexter Hutchins că îşi va face timp să fie la Yale, cînd fiul acestuia se va prezenta la interviul premergător admiterii.

— Mi-a dat voie să-l însoţesc, spuse Dexter, şi asta îmi va da ocazia să te pun la curent cu ultimele noutăţi în mica noastră problemă cu israelienii. Şi, poate am găsit ceva care într-adevăr să te intereseze.

— Dexter, dacă speri că, în schimbul unei misiuni operaţionale, aş putea aranja ca fiul tău să fie primit la Yale, vreau să te asigur că nu am absolut nici o influenţă la Biroul de admiteri.

Rîsul lui Dexter răsună zgomotos în receptor.

— Dar aş fi bucuros să vă fiu ghid prin campus, iar băiatul poate conta pe tot sprijinul din partea mea.

Dexter junior se dovedi a fi copia fidelă a tatălui : aceeaşi înălţime, trupul masiv, mersul uşor aplecat spre spate şi acelaşi obicei de a se adresa la tot ce mişcă cu „Domnule“. După o oră de hoinăreală prin campus, tînărul îşi părăsi tatăl pentru a se prezenta la întrevederea cu şeful Biroului de Admiteri, iar profesorul de drept constituţional îl invită în apartamentul său pe directorul adjunct al CIA.

Chiar înainte ca uşa să se închidă în spatele lor, Dexter îşi aprinse trabucul. După cîteva pufăituri, spuse :

— Ai reuşit ceva cu mesajul codificat trimis de agentul nostru din Beirut ?

— Doar faptul că oricine se implică în activitatea serviciilor secrete o face din cauza unor ciudate motive personale. În cazul meu, motivele erau legate de tata şi de încăpăţînarea de cercetaş care sălăşluia în mine, determinîndu-mă să încerc, barem moral, să răscumpăr greşelile părintelui meu. În cazul lui Hannah Kopec, după ce Saddam Hussein i-a ucis familia, s-a pus imediat la dispoziția Mossadului. N-aș vrea să ies în calea unei persoane cu o asemenea motivație.

— Dar este exact ceea ce vei face, replică Dexter. Tot timpul mi-ai cerut să fii testat într-o misiune operațională. Ei bine, asta poate fi ocazia pe care o aștepți.

— Te-am auzit bine ?

— Trimestrul de primăvară la Yale se apropie de sfîrșit, nu-i așa ?

— Da, dar asta nu înseamnă că nu am o grămadă de treabă.

— A, înțeleg. Amatorul perfect, de douăsprezece ori pe an, cînd îți pică bine dar, în momentul în care s-ar putea să-ți murdărești mîinile...

— N-am spus asta.

— În regulă, atunci ascultă-mă cu atenție. În primul rînd, Hannah Kopec a fost una din cele opt tinere alese dintr-o sută de candidați pentru a studia araba la Londra. Asta, după o intensă pregătire fizică timp de un an la Herzliyah, unde s-a antrenat în autoapărare, tehnica misiunilor operaționale și activitatea de supraveghere. Caracterizările pe care le-a obținut sînt excelente. În al doilea rînd, stînd la taifas cu soția gazdei ei din Sainsbury, Camden Town, unde naiba o mai fi și asta, am aflat că Hannah a plecat pe neașteptate, în ciuda faptului că trebuia să se întoarcă în Israel, ca membră a echipei care pregătește asasinarea lui Saddam. Din acest moment, am pierdut-o. Apoi, cum deseori se întîmplă într-o muncă de detectiv bine făcută, am regăsit-o. Unul dintre agenții noștri, care lucrează la Heathrow, a zărit-o în magazinul cu produse scutite de taxe vamale, în timp ce tîrguia cine știe ce parfum ieftin. După ce a văzut-o îmbarcîndu-se în avion, agentul i-a telefonat omului nostru din Beirut, acesta urmărind-o ca o umbră din momentul aterizării. Aș putea spune că n-a fost prea ușor. Am pierdut-o din nou pentru cîteva ore. Apoi, a reapărut ca din senin, sub numele de Karima Saib, o tînără pe care Bagdadul o credea în drum spre Paris pentru a-și lua în primire postul de secretară a ambasadorului. Între timp, adevărata domnişoară Saib fusese răpită de pe aeroportul din Beirut, acum fiind sechestrată într-o casă bine păzită, undeva la marginea Tel Avivului.

— Dexter, unde ne duc toate astea ?

— Răbdare, profesore, îl potoli el, reaprinzînd ciotul ţigării de foi a cărei incandescenţă dispăruse de cîteva minute. Nu toţi ne-am născut cu acuitatea ta academică.

— Dă-i drumul mai departe, zîmbi Scott, pentru că acuitatea mea academică încă n-a fost pusă la încercare.

— Ei, acum ajung la partea care o să te bucure. Hannah Kopec nu a fost plasată la Reprezentanţa Irakiană din Paris, care funcţionează în clădirea ambasadei iordaniene, pentru a spiona.

— Atunci, de ce s-au mai obosit s-o scoată în faţă ? Şi, oricum, pe ce se bazează siguranţa asta a ta ? se miră Scott.

— Deoarece agentul Mossadului din Paris care — cum să-ţi spun ? — mai lucrează şi pentru noi, nici măcar n-a fost informat de prezenţa ei.

Scott se încruntă :

— Atunci, care este motivul plasării ei la ambasadă ?

— Nu ştim, dar sîntem al dracului de siguri că o să aflăm. Credem că Rabin n-o să dea startul misiunii de lichidare a lui Saddam Hussein atîta timp cît Hannah este în Franţa, aşa că nu ne rămîne decît să aflăm momentul reapariţiei ei în Israel. Iar tu ne vei ajuta să aproximăm acest moment.

— Dar aveţi un agent la Paris.

— Chiar mai mulţi, îl linişti Dexter, dar colegii din Mossad îi pot repera de la o sută de paşi şi, îmi pare rău că trebuie să admit, nu sînt total necunoscuţi nici contraspionajului irakian. Deci, Hannah Kopec este la Paris iar cîrtiţele Mossadului habar n-au. Te-aş trimite la Paris fără ca oamenii noştri să fie informaţi. Cam asta este totul. Bineînţeles, asta dacă simţi că-ţi poţi petrece timpul departe de Susan Anderson.

— M-a abandonat chiar în ziua cînd i s-a întors prietenul de la conferință. M-a sunat săptămîna trecută să mă anunțe că se mărită peste o lună.

— Un motiv în plus să pleci la Paris.

— Da, să caut acul în carul cu fîn.

— S-ar putea să fie un ac de aur și, în orice caz, n-am chef să aflu de pe prima pagină din *New York Times* despre o altă lovitură fulminantă a israelienilor și apoi să fiu obligat să-i explic președintelui de ce CIA habar n-a avut.

— Dar, cum să încep ?

— Cînd ți-o fi la îndemînă, încerci s-o acostezi. Îi povestești că ești agentul Mossadului la Paris.

— Și ea o să creadă bazaconia asta ?

— De ce nu ? Nu-l cunoaște pe agent, știe doar că există. Vreau să aflu...

Ușa se deschise și Dexter junior păși înăuntru.

— Cum a mers ? îl întrebă tatăl lui.

Tînărul străbătu camera și se prăbuși într-un fotoliu, fără să scoată un cuvînt.

— Chiar așa de rău, fiule ?

— Domnule Marshall, îmi pare bine că vă cunosc, spuse Butterworth întinzînd mîna spre directorul Arhivelor Naționale ale Statelor Unite.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Butterworth, răspunse Calder Marshall, cu o ușoară nervozitate în glas.

— Sînt bucuros că ați reușit să răspundeți invitației mele, continuă Butterworth. Luați loc, vă rog.

Butterworth reușise să obțină ca întîlnirea lor să aibă loc în camera Roosevelt din aripa vestică. Trebuise să se milogească din belșug pentru a convinge o secretară deosebit de scorțoasă care, de altfel, știa destul de bine cîte parale făcea domnul Butterworth. Fusese de acord, fără nici o tragere de inimă, să-i pună la dispoziție camera pentru treizeci de minute, și asta numai pentru că vizitatorul era directorul Arhivelor Naționale. Fusese de acord și cu a doua lui rugăminte, mai ales că președintele lipsea toată ziua de la Casa Albă. Asistentul special se aşezase în capul mesei, la care luau loc de obicei douăzeci şi patru de persoane, invitîndu-l pe domnul Marshall pe scaunul din dreapta, cu faţa spre tabloul lui Tade Stykal „Theodore Roosevelt pe cal".

Înalt, o idee peste un metru optzeci şi cu o siluetă care ar fi trezit invidia chiar şi multor femei aflate la jumătatea vîrstei lui, directorul Arhivelor era aproape complet chel, cu excepţia unei coroniţe de smocuri gri, la baza ţestei. Costumul îi pica prost, părînd a fi folosit doar în matinalele plimbări duminicale. Din fişa de cadre, Butterworth ştia că Marshall era mai tînăr decît el, dar se bucură vanitos la gîndul că, dacă ar fi fost văzuţi împreună, nimeni n-ar fi crezut că nu sînt de un leat.

S-a născut bătrîn, gîndi Butterworth, dar aprecierile îi erau cu totul altele în privinţa inteligenţei lui Marshall. După o *magna cum laude* la Universitatea Duke, Marshall scrisese o carte despre istoria Declaraţiei Drepturilor omului, considerată acum un text de referinţă pentru toţi studenţii la istorie. Cartea îi adusese o mică avere — pe care nimeni n-ar bănui-o, după felul cum se îmbracă, gîndi Butterworth.

În faţa lor, pe masă, se lăfăia un dosar ştampilat „Confidenţial" iar numele Calder Marshall era scris cu litere groase. În ciuda ochelarilor cu rame de os şi lentile groase pe care-i purta vizitatorul, Butterworth nu credea că directorul Arhivelor n-ar fi observat dosarul.

Butterworth făcu o pauză înainte de a-şi începe alocuţiunea, pregătită cu o meticulozitate similară celei pe care preşedintele o pusese în discursul inaugural. Cu degetele încrucişate, Marshall abia îşi stăpînea nervozitatea, aşteptîndu-l pe Butterworth să înceapă.

— În ultimii şaisprezece ani, începu asistentul special, aţi adresat mai multe invitaţii preşedinţilor pentru a vizita Arhivele Naţionale. Butterworth observă cu plăcere unda de speranţă din privirea lui Marshall. Dar actualul preşedinte chiar ar dori să accepte invitaţia dumneavoastră. Zîmbetul domnului Marshall se lăţi spectaculos.

În acest scop, președintele mi-a cerut, la întîlnirea noastră săptămînală, să vă transmit un mesaj, pe care ar aprecia să-l tratați ca strict confidențial.

— Strict confidențial. Desigur.

— Domnule Marshall, președintele este convins că se poate baza pe discreția dumneavoastră. Deci, cred că vă pot aduce la cunoștință că încercăm să găsim o fereastră în programul lui pentru a vizita Arhivele în ultima săptămînă a acestei luni, dar pînă acum, nimic nu este definitiv.

— Pînă acum nimic nu este definitiv. Desigur.

— Dorința președintelui Clinton este ca vizita să fie strict particulară, fără public sau presă.

— Fără public sau presă. Desigur.

— După explozia de la World Trade Center, trebuie să fim cu ochii în patru.

— Cu ochii în patru. Desigur.

— V-aș fi recunoscător dacă n-ați discuta despre această vizită cu personalul dumneavoastră, chiar și cu cei mai de încredere, pînă nu vom fi în stare să vă confirmăm o dată precisă. Lucrurile astea au un tipic al lor și s-ar putea, din motive de securitate, ca vizita să fie contramandată.

— Vizita să fie contramandată. Desigur. Dar, dacă va fi o vizită strict particulară, va fi vorba doar de turul obișnuit al Arhivelor sau președintele dorește să vadă ceva în mod special ? se interesă directorul Arhivelor.

— Mă bucur că m-ați întrebat, zîmbi domnul Butterworth, deschizînd dosarul pe care-l avea în față. Președintele are o singură dorință specială, apoi va fi în mîinile dumneavoastră.

— În mîinile mele.Desigur.

— Vrea să vadă Declarația de Independență.

— Declarația de Independență. Nimic mai simplu.

— Nu aceasta e dorința, spuse Butterworth.

— Nu ?

— Nu. Președintele vrea să vadă Declarația, dar nu cum a zărit-o, pe vremea cînd era proaspăt absolvent de la

Georgetown, sub blatul gros de sticlă. Ar dori să scoată rama, ca să poată cerceta pergamentul. Sper că îi veţi îndeplini această dorinţă, doar pentru cîteva momente.

De data asta, directorul Arhivelor nu mai încuviinţă imediat cu „Desigur“. Începu cu „Foarte ciudat“, continuînd „Sper că îi voi îndeplini dorinţa, chiar pentru cîteva momente“.

Urmă o lungă pauză, apoi spuse :

— Sînt convins că se poate aranja, desigur.

— Mulţumesc, răsuflă uşurat domnul Butterworth, încercînd să nu pară prea bucuros. Şi, ştiu că sînt pisălog, dar nici un cuvînt pînă nu definitivăm data.

Butterworth se ridică, aruncînd o privire pendulei din celălalt capăt al camerei. Intrevederea durase douăzeci şi două de minute. Avea timp suficient s-o şteargă din sala de conferinţe înainte de a fi dat afară de secretara cea aprigă.

Asistentul special al preşedintelui îşi conduse musafirul spre uşă :

— Tot sînteţi aici, iar preşedintele chiar se întreba dacă n-aţi dori să vizitaţi Biroul Oval ?

— Biroul Oval. Desigur, desigur.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Hamid Al Obaydi rămăsese singur în mijlocul camerei. După ce doi din cei patru gardieni îl dezbrăcaseră la pielea goală, ceilalți doi îi verificaseră sistematic fiecare cusătură a îmbrăcămintei, în căutarea oricărui obiect care ar fi putut pune în pericol viața președintelui.

La încuviințarea tăcută a bărbatului care părea a fi șeful gărzii, intrară în cameră, printr-o ușă laterală, un doctor, urmat de un infirmier, care ducea un scaun într-o mînă și o mănușă de cauciuc, în cealaltă. Scaunul fu plasat în spatele lui Al Obaydi, iar el fu invitat să ia loc, ceea ce și făcu. După ce îi controlă nările și urechile, doctorul îi ceru să deschidă larg gura și ciocăni fiecare dinte. Apoi îi forță și mai mult fălcile, cu ajutorul unei gheare din plastic, verificînd fiecare cută a obrazului. Mulțumit de rezultatul inspecției, îi scoase gheara dintre fălci. Lui Al Obaydi i se ceru să se ridice și să se întoarcă spre scaun ; trebui să desfacă larg picioarele și să se aplece în față, pînă ce palmele atinseră fundul scaunului. Al Obaydi auzi fîșîitul mănușii pe care doctorul și-o trăgea pe mînă și simți un fulger de durere, cînd două degete îi pătrunseră în rect. Țipă, iar gărzile din fața lui începură să rîdă. Arsura durerii se repetă și la extragerea la fel de neașteptată a degetelor.

— Mulțumesc, domnule prim-consilier, i se adresă dezinvolt doctorul, ca și cum i-ar fi luat temperatura la o ușoară stare gripală, puteți să vă îmbrăcați.

Al Obaydi se aplecă să-și ridice pantalonii, iar doctorul și infirmierul părăsiră camera. În timp ce se îmbrăca, se întreba dacă şi membrii Consiliului de Securitate erau supuşi unei umilinţe asemănătoare, de fiecare dată cînd Saddam convoca o întrunire a Consiliului Comandamentului Revoluţiei.

În ciuda faptului că, după ultima întîlnire cu Tony Cavalli, era convins că poate răspunde la toate întrebările care i-ar putea trece prin cap preşedintelui, Al Obaydi fusese cuprins de o uşoară nelinişte, cînd primise ordinul de rechemare la Bagdad pentru a-l informa pe Sayedi despre ceea ce ambasadorul cataloga cu umor ca „ultima poziţie a navei".

Cînd Al Obaydi sosise la Bagdad, după o călătorie prin Iordania care i se păruse interminabilă — zborurile directe fiind suspendate ca urmare a sancţiunilor dictate de Naţiunile Unite, nu i se permisese nici măcar să-şi tragă sufletul, darmite să-şi schimbe hainele. Fusese suit într-un Mercedes negru şi condus direct la sediul partidului Baas.

După ce se îmbrăcă, Al Obaydi îşi privi imaginea reflectată de micuţa oglindă de pe perete. Îmbrăcămintea pe care o alesese pentru această ocazie părea sărăcăcioasă faţă de cea care-i burduşea dulapurile din apartamentul său newyorkez : costume de la Saks de pe Fifth Avenue, pulovere Valentino, pantofi Church şi un ceas Cartier de aur masiv. Toate fuseseră abandonate în favoarea modestei costumaţii arăbeşti care se odihnea, în aşteptarea unor asemenea momente, pe fundul ultimului sertar al dulapului din Manhattan.

Cînd Al Obaydi se îndepărtă de oglindă, unul din paznici îi făcu semn să-l urmeze prin uşa de la capătul încăperii, deschisă acum pentru prima oară. În comparaţie cu austeritatea camerei în care fusese controlat, coridorul îl surprinsese plăcut : o mochetă în care piciorul se afunda pînă la gleznă, tablouri pe pereţi şi candelabre la tot pasul, răspîndind o lumină feerică.

Prim-consilierul îşi urmă ghidul de-a lungul coridorului, devenind din ce în ce mai impresionat de uşa masivă, placată cu aur, spre care se îndreptau. Cînd mai erau cîțiva pași pînă la ea, garda deschise o ușă laterală, introducîndu-l într-o anticameră la fel de luxoasă ca și coridorul.

Al Obaydi fu lăsat singur în cameră, dar nici nu apucase să se așeze pe canapeaua somptuoasă și ușa se deschise din nou. Sări în picioare, dar nu era decît o tînără care aducea o tavă, pe care aburea cafeaua turcească într-o ceșcuță.

Puse tava pe masă, se înclină respectuoasă și părăsi încăperea, fără nici un cuvînt. Al Obaydi ridică ceșcuța, gîndindu-se cu o ușoară nostalgie la cafeaua capuccino băută cu atîta plăcere la New York. Sorbi lichidul vîscos într-un gest reflex, doar din dorință de a face ceva.

Prima oră trecu încet : devenea din ce în ce mai nervos, nu găsise nici măcar o carte s-o răsfoiască și tot ce putea face era să se holbeze din cînd în cînd la imensul portret al lui Saddam Hussein. Gîndurile îi reveneau neîncetat la fiecare detaliu pe care i-l menționase Cavalli, regretînd că dosarul pe care îl întocmise se afla în geanta sechestrată de gărzi chiar la aeroport.

Pe parcursul celei de-a doua ore simți cum i se topește și ultima brumă de încredere iar, în cea de a treia, începu să se întrebe dacă mai avea șanse să părăsească imobilul pe propriile picioare.

Apoi ușa se deschise brusc și în fața privirii lui Al Obaydi fulgerară galbenul și roșul unei uniforme Hemaya, garda personală a lui Saddam.

— Președintele vă primește acum, îi spuse tînărul ofițer și Al Obaydi îl urmă de-a lungul coridorului spre ușa placată în aur.

Ofițerul ciocăni la ușă, o deschise și îi îngădui primconsilierului ambasadorului să intre în încăperea în care se adunaseră toți membrii Consiliului Comandamentului Revoluției.

Al Obaydi așteptă în picioare, ca deținutul din boxă, care speră că judecătorul îi va permite, cel puțin, să se așeze. Își repeta în gînd că nimeni nu dă mîna cu președintele pînă nu este invitat de către acesta. Își roti privirea în jurul mesei, remarcînd că, din cei doisprezece participanţi la consiliu, doar doi purtau costume — prim-ministrul Tariq Aziz şi procurorul general, Nakir Farrar. Ceilalţi zece membri îşi etalau uniformele militare, fără însă să poarte arme. Unicul pistol — în afara celor din tocurile generalului Hamil, comandantul gărzii prezidenţiale şi ale celor doi soldaţi care stăteau de strajă în spatele lui Saddam — se afla pe masă, în faţa preşedintelui, pe locul unde alţi şefi de state şi-ar fi pus blocnotesurile.

Al Obaydi realiză că frica de care fusese cuprins se datora privirii preşedintelui care nu-l părăsise nici măcar pentru o clipă de la intrarea în încăpere. Ţigara de foi a lui Saddam se îndreptă spre prim-consilierul ambasadorului, făcîndu-i semn să ocupe locul liber din celălalt capăt al mesei.

Ministrul de externe aşteptă încuviinţarea preşedintelui şi se întoarse spre bărbatul care de abia se aşezase pe scaun.

— Domnule preşedinte, după cum ştiţi, dînsul este Hamid Al Obaydi, prim-consilier al ambasadorului nostru la Naţiunile Unite la New York, cel căruia i-aţi făcut onoarea de a răspunde de îndeplinirea ordinelor dumneavoastră referitoare la furtul Declaraţiei de Independenţă de la americanii necredincioşi. Conform instrucţiunilor dumneavoastră, s-a întors la Bagdad pentru a vă informa personal despre modul în care progresează misiunea pe care i-aţi încredinţat-o. Domnule preşedinte, n-am avut posibilitatea să vorbesc cu el înaintea intrării aşa că, vă rog să mă iertaţi dar, la fel ca dumneavoastră, aştept cu nerăbdare informaţiile.

Trabucul lui Saddam se agită din nou, avertizîndu-l pe ministrul de externe să grăbească preambulul.

— Poate ar trebui să încep, domnule prim-consilier — Al Obaydi era surprins de modul protocolar de adresare, mai ales că familiile lor se cunoşteau de generaţii, dar îl acceptă, ştiind că Saddam percepea orice relaţie, cît de cît amicală, ca semnul unei posibile conspiraţii — cerîndu-vă să ne prezentaţi situaţia la zi a derulării planului conceput de preşedinte.

— Mulțumesc, domnule ministru de externe, răspunse respectuos Al Obaydi, ca și cum era prima oară cînd îl întîlnea.

Se întoarse cu fața spre Saddam, ai cărui ochi negri îl fixau cu aceeași intensitate.

— Domnule președinte, dați-mi voie să încep prin a vă spune cît de onorat am fost de încrederea pe care mi-ați acordat-o, oferindu-mi această sarcină, mai ales că ideea planului este în întregime a Excelenței Voastre.

Deși toți membrii Consiliului îl urmăreau cu atenție, Al Obaydi remarcase că, din cînd în cînd, fiecare dintre ei arunca cîte o privire spre Saddam, căutînd să-i descifreze reacțiile.

— Sînt bucuros să vă raportez că echipa condusă de domnul Antonio Cavalli...

Saddam îi făcu un semn procurorului general, care deschise dosarul gros pe care îl avea în față.

După Saddam, procurorul general, Nakir Farrar, era cel mai de temut personaj din conducerea irakiană. Toată lumea îi cunoștea faima. O diplomă *magna cum laude* în jurisprudență la Oxford, președinte al Asociației studențești și unul dintre obișnuiții casei la Lincoln Inn. Acolo îl și zărise prima dată Al Obaydi. Bineînțeles, Farrar nici nu-l băgase în seamă. Surse de încredere susțineau că Farrar fusese singurul irakian care ajunsese Consilier al reginei. Apoi survenise invazia celei de-a nouăsprezecea Provincii iar britanicii îl expulzaseră pe ambițiosul consilier, cu toate intervențiile unor persoane sus puse. Farrar se întorsese în orașul pe care-l părăsise cînd avea unsprezece ani și, imediat, își pusese remarcabilul său talent în slujba lui Saddam Hussein. Nu trecuse un an și Saddam îl și numise procuror general. Se zvonea că titlul și-l alesese singur.

— Domnule președinte, Cavalli este un nelegiuit newyorkez, de profesie avocat, avînd o firmă care îi permite să abordeze legal o asemenea operație.

Saddam încuviință, întorcîndu-și din nou privirea spre Al Obaydi.

— Domnul Cavalli a încheiat etapa de pregătire, iar echipa lui este gata să ducă la îndeplinire ordinele preşedintelui.

— Ştim care este data ? întrebă Farrar.

— Da, domnule procuror general, 25 mai. Clinton are un program foarte încărcat în acea zi la Casa Albă : dimineaţa este rezervată celor care îi concep discursurile, iar după-masa va fi ocupată cu echipa care elaborează strategia în domeniul sănătăţii şi el — ambasadorul irakian la Naţiunile Unite îl avertizase pe Al Obaydi să evite totdeauna titlul de „preşedinte“ cînd era vorba de Clinton — nu va apărea în public în ziua aceea, un aspect esenţial pentru misiunea noastră.

— Domnule prim-consilier, spuse procurorul general, a reuşit avocatul domnului Cavalli să obţină ordonanţa pentru închiderea porţiunii de drum în intervalul de timp pe care Clinton şi-l rezervă întrunirilor interne ?

— Nu, domnule procuror general, nu a reuşit, răspunse Al Obaydi. Totuşi, primăria va elibera un permis ca să se poată filma pe Pennsylvania Avenue, mai jos de intersecţia cu Strada 13. Dar strada va fi închisă circulaţiei doar pentru patruzeci şi cinci de minute. Se pare că această primăriţă este mai greu de convins decît predecesorul ei.

Cîţiva dintre membrii Consiliului păreau perplecşi.

— Este mai greu de convins ? întrebă ministrul de externe.

— Poate „a persuada“ ar fi un cuvînt mai potrivit.

— Şi ce formă ia această persuasiune ? se interesă generalul Hamil, aşezat la dreapta preşedintelui şi care cunoştea doar o singură formă de persuasiune.

— O contribuţie de 250.000 de dolari la fondurile pentru campania de realegere a ei.

Saddam începu să rîdă, ceilalţi din jurul mesei imitîndu-l aproape imediat.

— Ce ne spui de directorul Arhivelor, încă mai crede că vizitatorul va fi Clinton ? întrebă procurorul general.

— Da, este convins, răspunse Al Obaydi. Chiar înainte de plecarea mea, Cavalli a format o echipă de opt oameni pe care a trimis-o să inspecteze clădirea, într-o așa zisă recunoaștere preliminară a locului. Bineînțeles, băieții au fost prezentați ca agenți ai serviciului secret. Directorul Arhivelor a cooperat nesperat de bine, iar Cavalli a avut timp suficient pentru a verifica detaliile. Această repetiție îi va ușura mult acțiunea din 25 mai, cînd va schimba originalul Declarației cu o copie.

— Dar dacă, am spus dacă, reușesc să scoată originalul, și-au luat măsurile necesare pentru a-ți transmite documentul ? se interesă procurorul general.

— Da, răspunse încrezător Al Obaydi. Am înțeles că președintele dorește ca documentul să-i fie trimis lui Barazan Al Tikriti, venerabilul nostru ambasador din Geneva la Națiunile Unite. Cînd pergamentul va ajunge în posesia lui, și nu înainte, voi autoriza executarea plății.

Președintele încuviință cu o mișcare leneșă a capului. În fond, veneratul ambasador din Geneva era fratele lui vitreg. Procurorul general își continuă interogatoriul :

— Dar, am putea fi siguri că în mîinile noastre se va afla originalul și nu o copie perfect realizată ? Toată această fițiială în exteriorul și înăuntrul Arhivelor ar putea fi o înscenare pentru a ne arunca praf în ochi, iar documentul să nu fie schimbat.

Pentru prima oară, un zîmbet apăru pe buzele lui Al Obaydi.

— Am fost precaut, domnule procuror general, pretinzîndu-le o probă fără echivoc a schimbului. După ce copia va lua locul originalului, va fi în continuare expusă publicului. Pot să vă asigur că mă voi afla și eu printre vizitatori.

— Nu ai răspuns la întrebarea mea, replică tăios procurorul general. Cum vei fi sigur că sîntem în posesia originalului ?

— Pentru că pe documentul original scris de Timothy Matlock este o greșeală de scriere, care a fost corectată pe copia realizată de Bill O'Reilly.

Cu privire neîncrezătoare, procurorul general se lăsă pe spatele scaunului, în timp ce stăpînul lor îşi ridică din nou mîna.

— Alt nelegiuit, Excelenţă, îi explică ministrul de externe. Un falsificator, care a realizat copia documentului.

— Deci, continuă procurorul general, aplecîndu-se din nou asupra dosarului, dacă documentul care va fi expus publicului la Arhivele Naţionale după 25 mai are acea greşeală, vei şti că am fost traşi pe sfoară şi vei bloca plata ? Este corect ?

— Da, domnule procuror general, răspunse Al Obaydi.

— Care este cuvîntul scris greşit în original ? întrebă procurorul general.

Cînd Al Obaydi îi explică despre ce era vorba, Nakir Farrar comentă sec „Cît de oportun“ şi închise dosarul.

— Deci, dacă voi fi mulţumit de modul în care Cavalli şi-a onorat angajamentul iar pergamentul original se va găsi în mîinile noastre, cred că este necesar să am la îndemînă suma pentru plata finală, continuă Al Obaydi.

Ministrul de externe se uită spre Saddam care, încă o dată, se mulţumi să aprobe cu o mişcare a capului.

— Veţi avea suma pînă la 25 mai, îl asigură ministrul de externe. Mi-ar plăcea să am posibilitatea să analizăm împreună unele detalii, înaintea plecării dumneavoastră spre New York. Bineînţeles, cu aprobarea domnului preşedinte.

Trabucul se agită leneş în mîna lui Saddam, semn că preşedintele nu acorda importanţă unei asemenea cereri. Ochii îi rămăseseră fixaţi pe Al Obaydi. Prim-consilierul nu era sigur dacă ar trebui să plece sau să aştepte alte întrebări. Alese varianta de a rămîne. Trecură cîteva minute, pînă cînd cineva se decise să vorbească.

— Hamid, probabil eşti curios să ştii de ce acord atîta importanţă acestei hîrtii nefolositoare.

Întîlnirea cu preşedintele fiind o premieră pentru el, prim-consilierul ambasadorului rămase surprins cînd acesta i se adresă pe numele mic.

— Raționamentul Excelenței Voastre este mai presus de posibilele mele întrebări, replică Al Obaydi.

— Totuși, continuă Saddam, este o reacție normală să te întrebi de ce am chef să risipesc o sută de milioane de dolari riscînd, în același timp, și un conflict internațional, în cazul în care tu vei rata misiunea.

Al Obaydi înregistră cu o ușoară neliniște accentul pus pe „tu“.

— Sayedi, dacă binevoiți să-i acordați încredere unui suflet păcătos, aș fi fericit să-mi împărtășiți motivul.

Privirile celor doisprezece membri ai Consiliului se îndreptară spre președinte, încercînd să-i ghicească reacția la ditirambul prim-consilierului. Și Al Obaydi realizase că întinsese prea mult coarda. Aștepta, înspăimîntat, în ceea ce simțea a fi cea mai lungă tăcere din viața lui.

— Hamid, am să-ți împărtășesc secretul meu, spuse Saddam, în timp ce ochii săi negri se pironiseră pe chipul lui Al Obaydi. Cînd am cucerit a nouăsprezecea Provincie pentru poporul meu iubit, m-am pomenit că inamicul nu erau trădătorii care guvernau abuziv provinciile, ci puternica alianță a statelor vestice — deși, anterior, ajunsesem la o înțelegere cu ambasadorul american. „De ce ?“ m-am întrebat, cînd toată lumea știa despre Kuweit că este condus de cîteva familii corupte, cărora nu le pasă de bunăstarea propriului popor. Am să-ți spun eu de ce. Într-un singur cuvînt — petrol. Dacă a nouăsprezecea Provincie ar fi exportat boabe de cafea, n-ai fi văzut intrînd în Golf decît o șalupă americană echipată cu o catapultă.

Ministrul de externe zîmbi, dînd din cap aprobator.

— Cine sînt conducătorii care s-au unit împotriva mea ? Thatcher, Gorbaciov și Bush. Asta se întîmpla cu aproape trei ani în urmă. Și, care le-a fost soarta ? Thatcher a fost înlocuită printr-o manevră a propriilor ei suporteri, Gorbaciov a fost debarcat de cel pe care el îl destituise cu un an înainte, și a cărui poziție pare destul de șubredă acum ; Bush a suferit o înfrîngere umilitoare din partea electoratului american. Și toate astea, în timp ce eu rămîn Conducătorul Suprem și Președintele țării mele.

Urmă un ropot de aplauze care se stinse cînd Saddam își reluă discursul.

— Bineînțeles, mulți s-ar declara satisfăcuți cu o asemenea revanșă. Dar nu eu, Hamid. Deoarece locul lui Bush a fost luat de individul ăsta, Clinton, care nu a învățat nimic din greșelile predecesorului său iar acum l-a apucat cheful să pună la îndoială supremația mea. Dar, de data asta, doresc să-i umilesc pe Clinton și americanii săi necredincioși, cu mult timp înainte ca o posibilitate asemănătoare să li se ivească și lor. Vreau ca americanii să ajungă de rîsul întregului mapamond.

Cele douăsprezece capete aprobau în tăcere.

— Ați fost martorii abilității mele, cum i-am momit pe cîțiva americani lacomi, determinîndu-i să fure cel mai sacru document al istoriei lor naționale. Iar tu, Hamid, ești cel ales pentru a face cunoscut lumii întregi geniul meu.

Al Obaydi plecă smerit capul.

— Cînd Declarația va fi în mîinile mele, voi aștepta pînă la 4 iulie, cînd întreaga Americă se va bucura de o duminică liniștită, sărbătorind ziua Independenței.

Aproape că nimeni nu mai respira în încăpere în timpul pauzei făcute de președinte.

— Voi sărbători și eu ziua Independenței, dar nu la Washington sau New York, ci în piața Tahir, înconjurat de poporul meu iubit. Și atunci, eu, Saddam Hussein, președintele Irakului, voi da foc Declarației de Independență în fața mass mediei internaționale, transformînd-o în cenușă.

Hannah stătea întinsă pe patul din camera ei sărăcăcios mobilată, retrăind aceeași senzație pe care, puștoaică fiind, cu treisprezece ani înainte, o avusese în prima noapte petrecută la internat.

Cînd ajunsese pe aeroportul Charles De Gaulle, recuperase bagajele Karimei Saib, îngrijorată de ceea ce ar putea găsi înăuntrul lor.

Șoferul care o aștepta refuzase orice încercări de conversație, curiozitatea ei crescînd pe măsură ce se apropia de sediul ambasadei iordaniene. Rămăsese impresionată de clădire.

Splendida vilă veche de pe bulevardul Maurice Barrès era fosta casă a lui Aga Khan. Reprezentanței Irakului îi fuseseră repartizate două etaje, o probă indiscutabilă a faptului că iordanienii nu prea aveau chef să-l supere pe Saddam.

Prima persoană pe care o întîlnise, cînd intrase în ambasadă, fusese administratorul șef, Abdul Kanuk. În mod cert, individul nu avea aspectul unui diplomat și, cînd îl auzise vorbind, Hannah își întărise convingerea. Kanuk o anunțase că ambasadorul și prima secretară, Muna Ahmed, erau ocupați, ea urmînd să-și despacheteze bagajele și să aștepte în camera ei să fie chemată.

Camera strîmtă îi oferea spațiu doar pentru pat și cele două valize, iar Hannah bănuia că fusese folosită ca debara înainte de invazia delegației irakiene. După ce răscolise lucrurile din valiza Karimei Saib, realizase destul de repede că doar pantofii i se potriveau. Oscila între aprecierea pentru bunul gust al Karimei și ușoara enervare provocată de puținătatea îmbrăcămintei pe care o avea ea însăși.

Pe secretara șefă, Muna Ahmed, o cunoscu mai tîrziu, cînd serviră amîndouă cina în bucătărie. Se părea că secretarele ambasadei erau tratate la fel ca servitorii. Hannah reuși s-o convingă pe Muna că ambianța era mai bună decît se așteptase, mai ales că accesul la cele două etaje puse la dispoziție de ambasada iordaniană era permis doar membrilor delegației irakiene. Muna îi spuse că, deși în accepțiunea Corpului Diplomatic din Franța, ambasadorul Irakului era considerat șeful Reprezentanței irakiene, ei erau obligați să i se adreseze în toate ocaziile cu „Excelența Voastră“ sau „domnule Ambasador“.

În primele zile de activitate, biroul lui Hannah se afla vizavi de cel al Munei, într-o cameră alăturată celei a ambasadorului. Cea mai mare parte a timpului și-o petrecea bătînd la mașină. Înțelese destul de repede că nimeni nu era interesat în mod special de activitatea ei, atîta timp cît bătea la mașină toate materialele lăsate de ambasador pe dictafon. De fapt, asta deveni foarte curînd cea mai mare problemă a lui Hannah : trebuia să fie mai puțin eficientă, pentru a o pune mai mult în valoare pe Muna. Singura chestie pe care o uita întotdeauna era purtatul ochelarilor.

Serile, în timpul cinelor din bucătărie, Hannah află de la Muna cam tot ce ar fi trebuit să știe o irakiană aflată în străinătate, inclusiv căile de a evita avansurile administratorului șef, Abdul Kanuk. Începînd cu a doua săptămînă, deși curba acumulării de cunoștințe începuse să descrească, Hannah simțea că ambasadorul se bizuia din ce în ce mai mult pe ea. Tot ce avea de făcut era să nu arate prea multă inițiativă.

După terminarea programului de lucru, Hannah și Muna trebuiau să rămînă în camerele lor, nefiindu-le permisă părăsirea imobilului decît în compania administratorului șef, perspectivă care nu le tenta pe nici una dintre ele. Pe Muna n-o interesa nici muzica, nici să meargă la teatre și nici măcar să hoinărească prin cafenele ; era fericită să-și petreacă timpul citind discursurile lui Saddam Hussein.

Zilele se scurgeau încet, iar Hannah se amăgea cu speranța că agentul Mossadului din Paris — deși nu avea nici cel mai vag indiciu cine ar putea fi — îi va apărea în față, aducîndu-i vestea bună a reîntoarcerii în Israel pentru a participa la misiunea pentru care fusese pregătită. Se întreba dacă israelienii infiltraseră un om de-al lor în ambasadă. Deseori, singură în camera ei, încerca să ghicească cine ar putea fi. Șoferul ? Prea lipsit de reacție. Grădinarul ? Prea tîmpit. Bucătăreasa ? Destul de posibil — mîncarea era atît de proastă, încît te convingea că nu era de meserie. Abdul Kanuk, administratorul șef ?

Greu de crezut, mai ales că, de cel puțin trei ori pe zi, se împăuna că este vărul lui Barazan Al-Tikriti care, la rîndul lui, era fratele vitreg al lui Saddam Hussein și ambasadorul Irakului la Națiunile Unite în Geneva. Kanuk mai avea și meritul de a fi cel mai mare flecar din ambasadă, furnizîndu-i lui Hannah, într-o seară de bîrfă, mai multe informații despre Saddam Hussein și anturajul său decît ar fi reușit ea să obțină într-o săptămînă de la ambasador. Ca să fim drepți, ambasadorul nu prea avea chef să vorbească despre Sayedi în prezența ei iar, totdeauna cînd o făcea, era cu prudență și respect.

În cea de a doua săptămînă, Hannah fu prezentată soției ambasadorului. Se lămuri repede că doamna era o natură extrem de independentă, poate și datorită faptului că era pe jumătate turcoaică, și nu considera că printre îndatoririle ei figura și aceea de a rămîne mereu consemnată în interiorul ambasadei. Judecînd după standardele irakiene, unele manifestări ale ei lăsau de dorit : își însoțea soțul la cocteiluri și fusese văzută deseori umplîndu-și paharul, fără a aștepta să fie invitată. Și mai făcea ceva doamna ambasador — iar pentru Hannah chestia asta era extrem de importantă : se ducea de două ori pe săptămînă la piscina cea mai apropiată, cea de pe bulevardul Lannes. Ambasadorul se lăsă destul de ușor convins că noua secretară ar fi o tovărășie acceptabilă pentru soția sa.

Scott sosise la Paris într-o duminică. I se înmînaseră cheile unui apartament modest de pe strada Messina și i se deschisese un cont la Société Générale de pe bulevardul Haussmann, pe numele Simon Rosenthal.

Trebuia să telefoneze sau să trimită faxuri la Langley doar după ce o localiza pe agenta Mossadului. Agenții operativi nu fuseseră informați despre misiunea lui la Paris, iar lui i se ceruse să nu ia legătura cu nici unul dintre agenții de teren cu care lucrase de-a lungul anilor, acum răspîndiți prin toată Europa.

În primele două zile, Scott descoperi cele două locuri din care putea supraveghea intrarea principală a ambasadei iordaniene fără să poată fi zărit de cineva din interiorul clădirii.

Spre sfîrşitul săptămînii începuse să realizeze, pentru prima dată, ce înţelegeau agenţii prin „Ore de supraveghere". Începuse chiar să-i fie dor de unii din studenţii lui.

În timp, programul zilnic îi deveni unul de rutină. În fiecare dimineaţă, înainte de micul dejun, alerga zece kilometri în parcul Monceau şi apoi, cartul de pîndă. În fiecare seară, două ore erau rezervate exerciţiilor fizice într-o sală de antrenament de pe strada Berna, apoi, invariabil, o cină pregătită de el, pe care o mînca singur în micul său apartament.

Scott începuse să creadă că agenta Mossadului nu va ieşi vreodată din bunkerul ambasadei ; ba chiar se întreba dacă domnişoara Kopec se afla înăuntru. Soţia ambasadorului părea a fi singura femeie care ieşea şi intra cînd avea chef.

Şi, deodată, fără de veste, în marţea celei de-a doua săptămîni, soţia ambasadorului părăsi imobilul însoţită de cineva. Era Hannah Kopec ? O licărire trecătoare care dispăru cît ai clipi, în timp ce maşina se depărta în viteză.

Urmări Mercedesul, lăsînd suficientă distanţă între maşini pentru a nu fi remarcat de una din ocheadele şoferului în oglinda retrovizoare. Cele două femei erau conduse la bazinul de înot de pe bulevardul Lannes. Le privi în timp ce se dădeau jos din maşină. În fotografia pe care o văzuse la Langley, Hannah Kopec avea părul lung şi negru. Părul celei care o însoţea pe soţia ambasadorului era tuns, dar, indiscutabil, persoana era Hannah.

Scott mai conduse o sută de metri în josul străzii, trase pe dreapta şi opri maşina. Se întoarse pe jos pînă la intrarea sălii de înot şi plăti doi franci pe biletul de intrare. Se urcă la balconul care surplomba piscina. Pînă să-şi găsească un scaun într-un colţ mai întunecat, agenta Mossadului era deja în bazin, înotînd de zor. Scott îşi dădu seama în cîteva secunde că Hannah era aproape o profesionistă a înotului, deși costumul de baie, variantă irakiană, nu prevestea nici pe departe asemenea talent. Cînd soția ambasadorului își făcu apariția la marginea bazinului, Hannah încetini ritmul, aventurîndu-se doar într-o cîinească de-a latul bazinului.

După vreo patruzeci de minute, cînd doamna ambasador părăsi piscina, Kopec își reluă imediat strocul, acoperind fiecare lungime de bazin în mai puțin de un minut. După zece lungimi executate în același tempo, ieși din apă, dispărînd în vestiar.

Scott se întoarse la mașină iar, cînd cele două femei reapărură, lăsă Mercedesul să-l depășească, urmărindu-l pînă la ambasadă.

Seara tîrziu trimise un fax la Langley, lui Dexter Hutchins, înștiințîndu-l că o văzuse pe Hannah și că va încerca s-o abordeze.

În dimineața următoare, își cumpără un slip.

Hannah îl remarcă prima oară într-o joi. Tipul înota craul într-un ritm drăcesc, acoperind fiecare lungime de bazin în aproximativ patruzeci de secunde, dînd senzația că în tinerețe se ocupase în mod serios de sport. Încercă să se țină după el dar, după cinci lungimi de bazin, el mări strocul, ștergînd-o ca din pușcă. După încă o duzină de bazine, tipul ieși din apă, și se îndreptă spre vestiarul bărbaților.

În dimineața de luni a următoarei săptămîni, soția ambasadorului o anunță pe Hannah că nu va putea merge la obișnuita lor partidă de înot de a doua zi, deoarece trebuia să-l însoțească pe ambasador la Geneva, pentru a-l vizita pe fratele vitreg al lui Saddam Hussein. Hannah deja aflase despre proiectata vizită de la administratorul șef, care se părea că era la curent și cu cele mai amănunțite detalii.

— Nu pot să înțeleg de ce nu ai fost invitat și dumneata să-l însoțești, își exprimă bucătăreasa mirarea în seara aceea.

Administratorul şef rămase tăcut vreo două minute, pînă cînd Muna părăsi bucătăria îndreptîndu-se spre camera ei. Apoi, le destăinui o informaţie care o nelinişti pe Hannah.

În ziua următoare, lui Hannah i s-a permis să se ducă singură la piscină. Era bucuroasă că are un motiv să părăsească imobilul, mai ales că, în absenţa ambasadorului, şefia delegaţiei irakiene îi revenea lui Kanuk. Mercedesul fiind la dispoziţia lui, Hannah luă metroul pînă în bulevardul Lannes. Începu primul din cele treizeci de bazine pe care şi le propusese, uşor dezamăgită că nu-l zărea pe bărbatul care înota atît de bine. După ce şi-a terminat norma, se lipi obosită de o bară laterală, încercînd să-şi tragă sufletul. Deodată, îşi dădu seama că bărbatul înota spre ea, pe culoarul exterior. După ce ajunse în dreptul ei, se întoarse încet şi rosti distinct :

— Hannah, nu te mişca de aici, mă întorc.

Hannah bănui că tipul o cunoştea de pe vremea cînd ea era fotomodel, iar prima reacţie fu s-o şteargă imediat. Dar continuă să calce apa, aşteptîndu-l să se întoarcă, sperînd că ar putea fi agentul Mossadului de care-i pomenise Kratz.

Îl privi apropiindu-se, neliniştea amplificîndu-i-se cu fiecare bătaie a braţelor lui în apă. El ajunse lîngă bara de la marginea bazinului şi se apropie de ea.

— Eşti singură ?

— Da, şopti ea.

— M-am gîndit că nu se putea să n-o văd pe soţia ambasadorului. De obicei, deplasează o cantitate imensă de apă pentru o înaintare simbolică. Apropo, mă numesc Rosenthal. Colonelul Kratz mi-a cerut să te contactez. Am un mesaj pentru tine.

Lui Hannah i se păru absurdă strîngerea de mînă pe care o schimbară, în timp ce clipoceau apa la marginea bazinului.

— Ştii pe unde vine strada Bugeaud ?

— Da, răspunse ea.

— Perfect. Te aştept peste cincisprezece minute în barul de la Porte Dauphine.

Înainte ca ea să poată răspunde, bărbatul ieşi din apă cu o mişcare iute, dispărînd în direcţia vestiarului bărbaţilor.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Hannah intra în barul de la Porte Dauphine. Privirea îi înconjură camera şi de abia îl descoperi, cocoţat pe unul din scaunele înalte de lemn aflate sub o imensă pictură murală în culori.

Se ridică pentru a o întîmpina şi comandă o cafea pentru ea. O avertiză că nu vor putea sta de vorbă decît cîteva minute, deoarece ea trebuie să se întoarcă neîntîrziat la ambasadă. Sorbind prima sa cafea adevărată din ultimele săptămîni, Hannah îl privi cu atenţie, începînd să-şi reamintească plăcerea pe care ţi-o dă şueta la o cafea cu cineva interesant. Următoarea lui propoziţie o readuse în lumea reală.

— Kratz are de gînd să te retragă din Paris foarte curînd.

— Vreun motiv special ? întrebă ea.

— A fost fixată data operaţiei din Bagdad.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură Hannah.

— De ce spui asta ? se interesă Scott, aventurîndu-se pentru prima oară în domeniul întrebărilor.

— Ambasadorul speră să fie rechemat la Bagdad pentru a fi numit în alt post. Are de gînd să-mi ceară să-l însoţesc, răspunse Hannah. Cel puţin, asta e varianta pe care administratorul şef ne-a povestit-o tuturora, cu excepţia Munei.

— Am să-l avertizez pe Kratz.

— Simon, am nişte informaţii care l-ar putea interesa pe Kratz.

Începu să asculte cu atenţie relatarea amănunţită a lui Hannah despre organizarea internă a ambasadei şi despre vizitele diplomaţilor şi ale oamenilor de afaceri care, deşi oficial luau poziţie împotriva lui Saddam, încercau, în acelaşi timp, să facă afaceri cu guvernul irakian. După cîteva minute îi făcu semn să se oprească :

— Ar fi mai bine să pleci acum. S-ar putea să le fie dor de tine. Am să încerc să fixez o nouă întîlnire, cu prima ocazie, nu se putu el împiedica să adauge.

Ea zîmbi și, după ce se ridică de la masă, părăsi barul, fără o privire înapoi.

Seara tîrziu, Scott trimise un mesaj cifrat lui Dexter Hutchins în Virginia, anunțîndu-l că o contactase pe Hannah Kopec.

Răspunsul sosi o oră mai tîrziu, prin fax — conținea o singură instrucțiune.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Pe 25 mai 1993 soarele se ridică deasupra Capitoliului la ora cinci și douăzeci de minute. Razele măturară peluza din fața Casei Albe și, cîteva minute mai tîrziu, se strecurară pe nesimțite în Biroul Oval. La o sută de metri de Casa Albă, Cavalli se bătea pe umeri, încercînd să se dezmorțească.

Cavalli își petrecuse ziua precedentă în Washington verificînd, pentru a suta oară, și cele mai mici detalii. Pleca de la presupunerea că nu totul va merge șnur și, indiferent ce dereglare ar fi apărut, responsabilitatea nereușitei i-ar fi fost atribuită.

Johnny Scasiatore se îndreptă spre el și îi întinse o ceașcă în care aburea cafeaua.

— Nu-mi imaginam că ar putea fi atît de frig în Washington, îi spuse Cavalli lui Johnny, care era îmbrăcat cu o scurtă îmblănită.

— La ora asta a dimineții este frig aproape pe tot globul, replică Johnny. Întreabă orice regizor.

— Și chiar ai nevoie de șase ore de pregătire pentru trei minute de filmare ? se interesă Cavalli cu o mutră neîncrezătoare.

— Două ore de pregătire pentru fiecare minut de filmare, este regulamentul standard. Și, nu uita, trebuie să tragem această scenă specială de două ori, în condiții destul de neobișnuite.

Cavalli se opri la intersecția dintre Strada 13 și Pennsylvania Avenue, uitîndu-se la cele aproape cincizeci de persoane pe care Johnny le dirija pentru ultimele pregătiri. Unii marcau un traseu de-a lungul trotuarului, pe care se va deplasa camera ce va filma înaintarea lentă a celor şase maşini pe Pennsylvania Avenue. Alţii fixau reflectoare IK pe o distanţă de şapte sute de metri, pregătind şi generatorul de 200 kw, care fusese adus în centrul capitalei la ora patru dimineaţa. Fusese testat echipamentul de sunet pentru a fi siguri că vor fi recepţionate toate zgomotele — lăpăiala paşilor pe şosea, trîntirea uşilor maşinilor, vuietul surd al metroului, chiar şi bătăile ceasului din turnul vechii clădiri a Poştei.

— Chiar este necesară toată această cheltuială? întrebă Cavalli, în continuare neîncrezător.

— Dacă vrei ca toţi — cu excepţia noastră, bineînţeles — să creadă că fac figuraţie într-un film, atunci nu-ţi permiţi riscul jumătăţilor de măsură. Îmi fac treaba de aşa manieră încît oricine ne priveşte, specialist sau amator, să fie sigur că va vedea într-o zi filmul pe ecran. Mai mult, plătesc toţi figuranţii la baremurile maxime stabilite de sindicat.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că oamenii mei nu şi-au făcut un sindicat, comentă Cavalli.

Faţa îi era în plină bătaie a razelor soarelui ; probabil şi preşedintele se bucura de căldura lui acum, la douăzeci şi cinci de minute după ce terminase micul dejun.

Cavalli aruncă o privire spre bordul maşinii unde agăţase o listă cu tot ce trebuia verificat. Al Calabrese avea deja pe poziţie toate cele douăsprezece vehicule, zidurile de la Freedom Plaza apărîndu-le de vînt, în timp ce şoferii se îngrămădeau prin preajmă, sorbind din cafeaua fierbinte. Cele şase limuzine străluceau în soarele dimineţii, trezind privirile admirative ale trecătorilor, oamenilor de serviciu şi portarilor care părăseau birourile şi ale valurilor de navetişti, pe care îi deversa staţia de metrou Federal Triangle. Mîna unui zugrav mîngîie însemnul prezidenţial de pe a treia maşină iar o adolescentă dădu un bobîrnac steagului care flutura pe aripa din dreapta a maşinii.

Privirea lui Cavalli se opri pentru o clipă pe mașina poliției parcată în fața imobilului care găzduia birourile administrației Districtului Columbia. Pe șosea fuseseră amplasate bariere cu scopul de a proteja locul de fîțîiala pietonilor pe durata celor trei minute cruciale de filmare.

Lloyd Adams își petrecuse ziua precedentă verificînd ultimele retușuri pe care le cerea interpretarea personajului și aprofundînd încă o carte despre istoria Declarației de Independență. În timpul nopții, revăzuse la nesfîrșit o bandă video pe care era înregistrată o plimbare a lui Clinton pe Georgia Avenue, memorînd mișcarea aproape imperceptibilă a capului, accentul lui specific, ticul ușoarei tremurări a buzei inferioare. În lunea precedentă, Adams își cumpărase, direct din rafturile magazinului universal Dillard, un costum identic celui purtat de președinte la recepția din februarie, dată în onoarea prim-ministrului britanic. Alesese o cravată în nuanțe de roșu, alb și albastru, copie fidelă a celei pe care o purta Clinton în fotografia de pe coperta lui *Vanity Fair* din luna martie. Un ceas Timex aducea tușa finală la garderoba lui. În ultima săptămînă fusese confecționată o nouă perucă, de data asta cu o nuanță mai accentuată de gri. Adams o simțea ca turnată pe cap. În seara precedentă, regizorul și Cavalli îl obligaseră la o repetiție în costume : calificativul fusese „perfect“ — deși Johnny apreciase că scena leșinului de la sfîrșit fusese jucată prea cabotin. Cavalli era sigur că directorul Arhivelor va fi atît de surescitat, încît nu va da nici o importanță accentelor histrionice ale actorului.

Cavalli îi ceru lui Al Calabrese să treacă încă o dată în revistă schema de aranjare a grupului de care răspundea. Al încercă să nu pară prea exasperat, mai ales că detaliase aceeași poveste la fiecare din ultimele trei întruniri la care participaseră toți cei care răspundeau de buna derulare a operației.

— Doisprezece șoferi, șase motocicliști, enumeră el. Nu este prima oară cînd lucrăm împreună, iar patru dintre ei sînt foști caralii sau au activat în poliția militară.

Deoarece nici unul nu va intra în Arhivele Naţionale, le-am spus că vor participa doar la turnarea unui film. Doar cei pe care-i va dirija Gino ştiu exact care este ţelul nostru.

— Li s-a făcut un instructaj complet despre ce trebuie să facă, odată ajunşi în interiorul Arhivelor ?

— Da, bineînţeles, răbufni Al. Ieri am repetat lecţia de cel puţin şase ori, la început pe o hartă în biroul meu, iar după-amiază ne-am deplasat aici, pentru o plimbare pe traseu. Se vor deplasa pe Pennsylvania Avenue cu o viteză de cincisprezece kilometri pe oră, pe porţiunea pe care vor fi filmaţi, şi vor continua spre est, pînă la intersecţia cu Strada 7. Vor coti imediat la dreapta, dispărînd din privirile celor de pe platoul de filmare, ca să nu mai vorbim de cele ale poliţiştilor. Apoi, o fac din nou la dreapta, în faţa intrării de serviciu a Arhivelor Naţionale, oprindu-se la rampa pentru marfă. Angelo, Dollar Bill, Debbie, tu şi echipa de şoc coborîţi din maşini şi îl însoţiţi pe actor în clădire, unde veţi fi întîmpinaţi de Calder Marshall. După ce aţi pătruns în imobil, maşinile urcă rampa şi o fac la dreapta pe Strada 7, încă o dată la dreapta pe Constitution Avenue şi apoi drept înainte pînă la intersecţia cu Strada 14, cînd vor coti din nou la dreapta, întorcîndu-se la locul de filmare. Pînă la sosirea lor, Johnny va fi gata pentru o nouă dublă. Cînd se va primi semnalul tău că originalul a fost schimbat, filmarea va reîncepe imediat, totul derulîndu-se identic, doar că, de data asta, îmbarcăm echipa operaţională din faţa Arhivelor Naţionale.

— Iar, dacă totul merge ca pe roate, vom îmbarca nu numai echipa, dar şi Declaraţia de Independenţă, comentă Cavalli. Ce se întîmplă în continuare ? întrebă, vrînd să fie sigur că nu survenise nici o schimbare faţă de cele stabilite la întrunirea finală de la New York.

— Limuzinele părăsesc Washingtonul pe şase căi diferite, continuă Al. Trei dintre ele se reîntorc în capitală, dar numai după ce-şi schimbă plăcile de înmatriculare, alte două se duc direct la New York iar ultima se va îndrepta spre o direcție pe care numai tu o cunoști : asta va fi mașina care va transporta Declarația.

— Al, dacă totul merge uns, îți meriți banii. Dar, dacă se întîmplă ceva, și asta numai acolo o vom afla, atunci ne vom lămuri cîte parale faci, îl avertiză Cavalli în timp ce Al, după ce înșfăcase o ceașcă de cafea, se îndrepta spre oamenii lui.

Cavalli aruncă o privire ceasului : șapte și douăzeci și două de minute. Mătură cu privirea locul, reperîndu-l pe Johnny care venea întins spre el, congestionat la față. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să lucrez la Hollywood, se gîndi Cavalli.

— Am probleme cu un polițist care îmi interzice să amplasez reflectorul pe trotuar pînă la nouă jumătate. Asta înseamnă că nu voi putea începe filmarea decît după ora zece și, dacă din start, n-am decît patruzeci și cinci de minute...

— Liniștește-te, Johnny, îi ceru Cavalli, verificînd lista cu numele angajaților.

Își ridică privirea, încercînd să localizeze persoana în viermuiala de pe asfaltul din fața lui Freedom Plaza. În sfîrșit, îl reperă pe cel căutat :

— Îl vezi pe tipul înalt cu părul înspicat care încearcă s-o vrăjească pe Debbie ? întrebă el, arătînd cu degetul.

— Mda, răspunse Johnny.

— Ăsta e Tom Newbolt, fost șef de secție adjunct în Departamentul de poliție al Districtului Columbia, acum consultant în probleme de securitate. L-am angajat pentru toată ziua. Du-te și spune-i ce probleme ai și ne vom lămuri dacă merită cei cinci mii de dolari pe care ni i-a cerut firma lui.

Cavalli zîmbea urmărind startul vijelios al lui Johnny în direcția lui Newbolt.

Angelo rămase înmărmurit în fața bărbatului adormit. Se aplecă, îl apucă de umeri pe Dollar Bill și începu să-l scuture cu furie. Micuțul irlandez scoase o sforăitură, care părea să iasă mai degrabă din eșapamentul unui vechi tractor decît dintr-un trup omenesc. Angelo se apleacă şi mai mult, îmbătîndu-se de respiraţia lui Dollar Bill, care probabil că-şi petrecuse noaptea într-un butoi de bere.

Venindu-i mintea de pe urmă, Angelo îşi dădu seama că n-ar fi trebuit, în nici un caz, să-l părăsească în ajun pe Dollar Bill, nici măcar pentru un moment. Dacă nu ajungea la timp cu ticălosul ăsta la Arhive, Cavalli le va pune pielea pe băţ la amîndoi. Aproape era sigur de persoana care va duce la îndeplinire treaba şi chiar şi de metoda pe care ea o va folosi.

Continuă să-l scuture cu frenezie, dar ochii lui Dollar Bill se încăpăţînau să rămînă închişi.

La ora opt, la semnalul unui claxon, echipa de filmare luă o pauză pentru micul dejun.

— Treizeci de minute, reglementări sindicale, explică Johnny în faţa exasperării lui Cavalli.

Echipa se îngrămădi în jurul unui trailer — alt import costisitor — plasat pe asfalt, servindu-se cu ouă, şuncă şi chifteluţe. Cavalli trebui să recunoască că mulţimea de gură cască şi trecătorii care se fîţîiau prin preajmă nu păreau să aibă nici un dubiu că n-ar fi o adevărată echipă de filmare pregătindu-se să tragă o scenă.

Cavalli se hotărî să folosească cele treizeci de minute ale pauzei pentru a verifica dacă, într-adevăr, maşinile, după ce cotesc la dreapta pe Strada 7, nu mai pot fi zărite de nimeni de pe platoul de filmare din Pennsylvania Avenue.

Se strecură grăbit prin mulţime şi, cînd ajunse la colţul Străzii 7, o luă la dreapta. Dintr-odată, parcă intră în altă lume. Se părea că nimănui nu-i pasă de ceea ce se punea la cale la o distanţă de jumătate de kilometru. Îi făcu plăcere să-l zărească pe Andy Borzella frunzărind un *Washington Post*, pe o bancă din staţia unui autobuz de lîngă intrarea pentru marfă a Arhivelor Naţionale.

Cînd Cavalli reveni, micul dejun era pe sfîrşite, membrii echipei risipindu-se spre locurile lor, pentru verificările finale; nimeni nu dorea să i se impute vreo greşeală care să ducă la o filmare suplimentară.

Publicul din spatele barierelor se îngroșa cu fiecare minut care trecea iar polițiștii nu mai pridideau explicînd că se vor filma unele scene dintr-un film, dar treaba va începe doar peste cîteva ore. Unii păreau dezamăgiți de informația primită și plecau mai departe, făcînd loc altor amatori de spectacole pe gratis.

Telefonul celular al lui Cavalli începu din nou să sune. Apăsă pe butonul pentru convorbire și receptorul se umplu de unduirea vocalelor, tipică accentului din Brooklyn, a tatălui său. Conversația fu prudentă, președintele onorific rezumîndu-se să întrebe dacă erau probleme.

— Cîteva, admise Tony. Dar, pînă acum, nici una pe care n-am fi anticipat-o sau căreia nu i-am da de cap.

— Nu uita, anulează întreaga operație, dacă nu ești mulțumit de răspunsul pe care-l primești la telefonul de la ora nouă. Oricum, nu-ți poți permite luxul de a-l lăsa pe individ să se întoarcă la Casa Albă.

Apoi închise telefonul. Cavalli știa că tatăl lui avea dreptate în ambele privințe. Se mai uită o dată la ceas — opt și patruzeci și trei — și plecă în căutarea lui Johnny.

— Mă duc pînă peste drum, la Willard. Nu cred să stau prea mult, așa că vezi-ți de treabă în continuare. Apropo, văd că ai amplasat tot echipamentul pe trotuar.

— Bineînțeles, replică Johnny. După ce l-a lămurit Newbolt, polițistul ne-a și ajutat să cărăm toată marfa asta blestemată.

Cavalli zîmbi și, trecînd prin fața Teatrului Național, se îndreptă spre hotelul Willard. Din direcția opusă, Gino Sartori se grăbea spre el.

— Gino, îl chemă Cavalli, oprindu-se în fața lui. Oamenii tăi sînt gata ?

— Pînă la unu, ticăloșii naibii.

— Poți garanta că nu vor scoate o vorbă ?

— Vor fi ca mormîntul. Asta e, dacă nu, știu ei foarte bine că-și sapă groapa singuri.

— Unde sînt acum ?

— Or să apară din opt direcții diferite. Fiecare știe că trebuie să-mi raporteze pînă la nouă treizeci. Costume dichisite, cravate sobre, şi tocuri de pistol care să nu bată prea tare la ochi.

— Anunţă-mă cînd au apărut toţi.

— Aşa voi face, îl asigură Gino.

Cavalli îşi continuă drumul spre hotelul Willard şi, după ce se uită la ceas, mai încetini pasul.

Intră în hotel şi îl văzu pe Rex Butterworth care patrula nervos de-a lungul holului, ca şi cum singurul scop în viaţă i-ar fi fost bătătorirea mochetei albastru-aurie. Zărindu-l pe Cavalli, răsuflă uşurat, alăturîndu-i-se în drumul spre ascensor.

— Ţi-am spus să aştepţi liniştit într-un colţ şi nu să mărşăluieşti prin faţa recepţiei, ca să nu atragi atenţia vreunui jurnalist în căutare de subiecte.

Butterworth bolborosi o scuză în timp ce intrau în ascensor, iar Cavalli apăsă pe butonul etajului unsprezece. Îşi continuară drumul în tăcere şi intrară în camera 1137, cea în care Cavalli îşi petrecuse noaptea anterioară.

Acum, fiind doar ei doi, Cavalli îl privi cu mai multă atenţie. Transpiraţia lui Butterworth s-ar fi potrivit mai bine unei alergări de zece kilometri decît unei călătorii de unsprezece etaje cu liftul.

— Linişteşte-te, îi ceru Cavalli. Te-ai descurcat foarte bine pînă acum. Doar un singur telefon şi ţi-ai terminat treaba. Chiar înainte ca primul motociclist să ajungă la Arhivele Naţionale, te vei afla în avionul de Rio. Fii atent, ţi-e clar ce trebuie să-i spui lui Marshall ?

Butterworth scoase nişte foi cu însemnări, bîlbîi cîteva cuvinte şi spuse :

— Da, totul este în regulă, putem să-i dăm drumul.

Tremura ca o piftie.

Cavalli formă numărul privat de telefon al directorului Arhivelor şi, cînd auzi prima sonerie, îi întinse receptorul lui Butterworth. Amîndoi ascultau şiragul soneriilor. Cavalli întinse mîna pentru a lua receptorul. Aveau să încerce din nou peste cîteva minute. Deodată, se auzi un declic şi o voce spunînd :

— Calder Marshall la telefon.

Cavalli se grăbi spre camera de baie, ridicînd receptorul telefonului din derivație.

— Bună dimineața, domnule Marshall. La telefon Rex Butterworth de la Casa Albă. Doream doar să mă asigur că totul este în regulă, în așteptarea vizitei.

— Bineînțeles că totul este în regulă, domnule Butterworth. Fiecare membru al personalului meu a primit indicații precise să fie în biroul lui la ora nouă fix. De fapt, i-am și văzut pe cei mai mulți dintre ei, și numai adjunctul meu și custodele principal știu motivul exact. Le-am cerut să nu întîrzie în dimineața asta.

— Excelent, spuse Butterworth. Deși nu putem dispune de timpul președintelui, sperăm că în jur de zece să ajungem la dumneavoastră dar mi-e teamă că trebuie să fie înapoi la Casa Albă cel tîrziu la ora unsprezece.

— La unsprezece, desigur, repetă directorul Arhivelor. Cred că vom reuși să facem turul complet al Arhivelor în cincizeci de minute, deși mulți membri ai personalului meu ar dori să-l întîlnească pe președinte.

— Să sperăm că cele cincizeci de minute vor fi suficiente și toată lumea va fi mulțumită, replică Butterworth. Sînt probleme în legătură cu dorința specială a președintelui ?

— Nici una, îl liniști Marshall. Custodele este chiar bucuros să scoată rama de sticlă, înlesnindu-i astfel președintelui cercetarea pergamentului original. Declarația va rămîne în camera blindată pînă cînd președintele va părăsi imobilul. Sper că, la cîteva minute după plecarea lui, s-o putem expune din nou publicului.

— Se pare că sînteți stăpîn pe situație, domnule Marshall, îl complimentă Butterworth, în timp ce fruntea îi brobonea de transpirație. Tocmai plec să-l văd pe președinte și mi-e teamă că nu vom mai reuși să stăm de vorbă în dimineața asta, dar sunați-mă după-amiază să-mi povestiți amănunțit cum a decurs vizita.

Cavalli puse receptorul pe marginea băii și se întoarse în dormitor, oprindu-se în fața asistentului special al preşedintelui. Butterworth îl privea speriat. Cavalli dădu energic din cap dintr-o parte în alta.

— O secundă, domnule Marshall, se precipită Butterworth, mi-am consultat agenda şi-mi dau seama că nu voi fi de găsit după-masă. De mîine sînt în concediu şi i-am promis soţiei mele că voi pleca mai devreme de la birou ca s-o ajut la ultimele pregătiri.

— Oh ! Unde plecaţi ? se interesă inocent Marshall.

— Să-mi văd mama, în Charleston. Sînt convins că vizita preşedintelui va fi un succes desăvîrşit. Ce ziceţi de o întîlnire, după ce mă întorc ?

— Mi-ar face plăcere, îl asigură Marshall. Sper să aveţi o vacanţă plăcută în Carolina de Sud ; mai mult ca sigur că veţi găsi azaleele încă înflorite.

— Da, cred că da, acceptă Butterworth, fixîndu-l pe Cavalli care-şi lipise un deget de-a curmezişul gîtului. Mă sună la celălalt telefon, adăugă şi, fără alt comentariu, puse receptorul jos.

— Vorbeşti prea mult, prostule. Nici nu poate fi vorba ca el să încerce să te mai contacteze.

Butterworth privi spăşit în podea.

— Cît timp crezi că va trece, pînă cînd cei de la Casa Albă se vor întreba unde ai dispărut ? se interesă Cavalli.

— Cel puţin o săptămînă, răspunse Butterworth. Chiar sînt programat pentru concediul anual, iar şeful meu este convins că plec la Charleston.

— Măcar chestia asta ai aranjat-o bine, comentă Cavalli, întinzîndu-i biletul de avion pentru Rio de Janeiro şi o scrisoare de confirmare pentru nouă sute de mii de dolari depuşi la Banca Braziliei. Trebuie să mă întorc pe platou. Stai cuminte zece minute şi pe urmă iei un taxi pînă la aeroportul Dulles. Vezi, cînd ajungi în Brazilia, nu cheltui toţi banii pe fete... Rex, să nu cumva să-ţi treacă prin cap să te întorci. Dacă o vei face, să ştii că la aeroport nu vei fi aşteptat doar de poliţişti...

Angelo reuşise, numai el ştia cum, să-l vadă îmbrăcat pe Dollar Bill, dar damful de Guinness era la fel de persistent și, indiscutabil, personajul nu avea alura de doctor personal al președintelui — de fapt, nu aducea deloc a doctor.

— Îmi pare rău, amice. Îmi pare rău, amice, repeta la nesfîrșit Dollar Bill. Sper că nu te-am băgat într-un necaz.

— Și încă unul mare, dacă nu te limpezești la timp ca să-ți joci rolul și să supraveghezi transferul pergamentului în cilindrul special. Dacă Tony Cavalli miroase că n-am fost cu tine noaptea trecută, consideră-te deja mort, dar nu asta contează, important e că mă omoară și pe mine.

— Stai blînd, amice, și prepară-mi un Bloody Mary. Două părți suc de roșii și o parte votcă. Voi fi ca un boboc de trandafir în rouă, ai să vezi.

Angelo se holba neîncrezător la micuțul irlandez, al cărui cap se prăbușise din nou pe pernă.

În timp ce Tony Cavalli închidea ușa camerei 1137, pe coridor trecu o femeie împingînd un cărucior cu lenjerie murdară.

Cavalli luă liftul pînă la parter și părăsi imediat hotelul. Primul lucru care îi sări în ochi, în timp ce traversa scuarul dintre hotel și Pennsylvania Avenue, fu ambuteiajul traficului pe cei șapte sute cincizeci de metri de la intersecția cu Strada 15. Al și Johnny veneau în fugă spre el, din direcții diferite.

— Ce se întîmplă ? întrebă Cavalli într-o suflare.

— Poliția ne asigură că traficul este același ca în oricare altă dimineață, doar că noi am blocat o bandă și jumătate cu cele douăsprezece mașini și șase motociclete.

— La dracu', e greșeala mea, recunoscu Cavalli. Ar fi trebuit să mă gîndesc la chestia asta. Al, ce propui ?

— Îmi trimit băieții la garajul Atlantic de la intersecția dintre Străzile 13 și 7, pînă va reuși poliția să limpezească circulația și îi aduc înapoi în preajma orei de start.

— E al dracului de riscant, zise Johnny. Ordinul primăriei nu-mi acordă decît patruzeci și cinci de minute de filmare și, sînt sigur, n-o să-mi lase o secundă în plus.

— Dacă mașinile rămîn aici, s-ar putea să amîni la nesfîrșit primul tur de manivelă.

— O.K., Al, dă-i drumul, dar asigură-te ca băieții să fie din nou pe poziție la zece fără zece. Cavalli își verifică ceasul. Mai sînt douăzeci și șapte de minute.

Al o luă la goană spre mașinile care staționau. Cavalli se întoarse spre regizor :

— La ce oră îl scoți afară pe actor ?

— Nouă și cincizeci sau, mai exact, în momentul în care și ultima mașină a revenit pe poziție. Tipul se machiază în trailerul de colo, îi arătă Johnny cu degetul.

Cavalli urmări plecarea celor șase limuzine, răsuflînd ușurat cînd circulația reintră în normal.

— Ce se întîmplă cu băieții lui Gino, acum cînd mașinile au plecat ?

— Cei mai mulți dintre ei se fîțîie printre figuranți, dar nu au stofă de actori.

Telefonul celular al lui Cavalli începu să sune.

— Trebuie să mă întorc pe platou, altfel nu va mai fi nici un fel de film, îl avertiză Johnny.

Cavalli dădu din cap, rostind un „Da“ în receptor, în timp ce regizorul se depărta în grabă. Ceva îi atrase atenția lui Cavalli, pe cînd încerca să se concentreze asupra noutăților pe care le afla.

— Șefule, elicopterul este pregătit să decoleze la zece fix, dar aprobarea pentru decolare nu acoperă decît șapte minute. Dacă trec cele șapte minute, caraliii n-or să-l mai lase să se ridice, indiferent cît ai cotizat la Ordinul Frățesc al Poliției.

— Deși avem unele probleme, ne încadrăm încă în orar, îl asigură Cavalli. Decolați la ora zece și vă rotiți deasupra străzii. Cînd noi ajungem la Arhive, trebuie să fiți siguri că Marshall și personalul lui vă pot vedea și auzi. Asta-i tot ce ne interesează.

— În regulă, șefule. Am înțeles.

Cavalli își privi din nou ceasul. Era nouă și treizeci și șase iar traficul curgea lin acum. Se îndreptă spre ofițerul care fusese desemnat, de departamentul de film și televiziune al primăriei, să supervizeze filmarea.

— Nu vă faceți probleme, îl întîmpină locotenentul, înainte ca Tony Cavalli să deschidă gura. Indicatoarele de ocolire vor fi amplasate pînă la zece fără un minut, iar circulația va fi oprită. Vă promit că totul va fi conform orarului.

— Mulțumesc, domnule ofițer, spuse Cavalli, formînd în grabă numărul lui Al Calabrese... Cred că e timpul să începi să-ți aduci înapoi băieții.

— Numărul unu a și plecat, însoțit de doi motocicliști. Numărul doi este gata de plecare ; în continuare, vor pleca la intervale de douăzeci de secunde.

— Ți-ai greșit meseria, general de armată trebuia să fii, zise Cavalli.

— Vina e numai a guvernului. N-am beneficiat de educația potrivită.

Deodată, Pennsylvania Avenue se transformă într-o feerie de lumini. În mod reflex, privirile tuturor se îngustară dar, la fel de neașteptat, luminile se stinseră, făcînd ca soarele să pară un bec chior.

— Excelente lumini, auzi Cavalli comentariul regizorului. Am depistat doar un reflector care nu funcționează. Al șaptelea din dreapta.

Cavalli se opri pe șosea privind înspre colțul Străzii 13, de unde apărea prima dintre limuzinele lui Al, flancată de doi motocicliști, croindu-și drum prin traficul aglomerat. Zărind strălucitoarea limuzină neagră, Cavalli simți pentru prima oară un fior de nervozitate.

Un bărbat înalt, bine clădit, purtînd un costum albastru închis, cămașă albă, cravată în dungi albe, roșii și albastre și ochelari cu lentile negre se îndrepta spre el. Se opri lîngă Cavalli exact în momentul în care prima motocicletă și mașina de poliție care deschideau escorta apărură în curbă.

— Cum te simți ? îl întrebă Cavalli.

— Ca la orice premieră, răspunse Lloyd Adams. Am să-mi revin doar după căderea cortinei.

— N-ai de ce să ai trac, noaptea trecută îți știai perfect rolul.

— Nu mă gîndeam la replicile mele, îl asigură Adams. Marshall mă neliniştește.

— Ce vrei să spui ? întrebă Cavalli.

— N-a participat la nici o repetiţie, nu-i aşa ? Mi-e teamă să nu rateze intrările replicilor, îl lămuri actorul.

A doua maşină, însoţită de cele două motociclete, se alinia pe poziţie, în timp ce Al Calabrese traversa în fugă şoseaua iar Lloyd Adams se îndrepta spre trailer.

— Crezi că reuşeşti să-ţi termini treaba în cele nouă minute care au mai rămas ? întrebă Cavalli, după ce-şi privi ceasul.

— Dacă drăguţii ăştia de caralii nu se apucă, aşa ca în fiecare dimineaţă, să dirijeze circulaţia, mai mult încurcînd-o, n-avem probleme, răspunse Al.

Se îndreptă grăbit spre escortă pentru a supraveghea arborarea steagului prezidenţial pe a treia maşină din convoi, verificînd apoi caroseria în căutarea unor eventuale pete de murdărie, care ar fi putut apărea în timpul deplasării între garaj şi locul de filmare.

Camioneta care transporta personalul apăru şi ea pe poziţie. De pe scaunul înalt pe care trona, Scasiatore îşi luă porta-vocea, cerîndu-le actorului, secretarului, locotenentului şi doctorului să fie pregătiţi pentru a se îmbarca în maşinile numerele trei şi patru.

Cînd regizorul întrebă de locotenent şi doctor, Cavalli îşi dădu brusc seama că nu-i văzuse pe Dollar Bill şi Angelo toată dimineaţa. Poate aşteptau în trailer.

Un nou semnal sonor timp de cîteva secunde pentru a-i avertiza pe membrii echipei de filmare că mai sînt zece minute înainte de începerea turnării. Din cauza zgomotului, Cavalli aproape nici nu auzi soneria telefonului.

— Şefule, îţi raportează Andy. Sînt tot în faţa Arhivelor Naţionale. Vreau să-ţi spun că ambianţa e la fel de liniştită ca acum o oră, cînd ai trecut pe aici.

— În sfîrşit, cineva care nu doarme în post, zise Cavalli.

— Cam douăzeci-treizeci de persoane se fîţîie prin jur.

— O veste bună. Nu mă suni decît dacă ceva e în neregulă.

Cavalli închise telefonul, încercînd să-și reamintească problema care-l neliniștise înainte de a fi sunat de Andy. Unsprezece mașini și șase motociclete erau acum pe poziție. Mai trebuia să apară și ultima mașină. Dar gîndurile îi fuseseră zgîndărite de cu totul altceva. Momentul de concentrare fu din nou risipit de răcnetele unui polițist care se proțăpise în mijlocul lui Pennsylvania Avenue, anunțînd că așteaptă ordinul regizorului pentru a opri circulația. Johnny se înălță în scaun, mișcînd cu frenezie mîna în direcția celei de a douăsprezecea mașini, care rămăsese blocată în trafic, la aproximativ o sută de metri.

— Dacă deviezi circulația acum, urlă Johnny, aia de colo n-o să se alăture escortei în vecii vecilor.

Polițistul rămase în mijlocul străzii, încercînd să dirijeze cît mai fluent circulația, în speranța că limuzina va înainta mai repede, dar efortul nu-i părea încununat de succes.

— Figuranții în stradă, urlă Johnny și mai multe persoane, pe care Cavalli le presupunea a fi trecătorii care vor asista la deplasarea convoiului prezidențial, se precipitară pe partea carosabilă, începînd să mișune de colo-colo cu un aer degajat.

Johnny se înălță din nou în scaun întorcîndu-se, de data asta, spre mulțimea care se înghesuia în spatele barierelor. O secretară de platou îi întinse un megafon.

— Doamnelor și domnilor, începu el. Vom filma o scenă dintr-un film care-l va prezenta pe președinte rostind un discurs în fața celor două Camere reunite. Secvența de față imortalizează deplasarea convoiului prezidențial. V-aș fi recunoscător dacă ați considera că este vorba chiar de președintele adevărat, întîmpinîndu-l cu fluturări ale mîinilor, aplauze, aclamații încurajatoare. Vă mulțumesc.

Aplauzele spontane care urmară îl făcură pe Cavalli să izbucnească în rîs pentru prima oară în acea dimineață. Nici nu băgă de seamă cînd fostul șef de secție adjunct de la Departamentul de poliţie al Districtului Columbia se strecurase în spatele lui, în timp ce regizorul îşi lămurea spectatorii.

— Dacă nu o reuşeşti de prima dată, o să te coste o grămadă de bani.

Cavalli se întoarse spre fostul poliţist, încercînd să-şi stăpînească neliniştea.

— Mă refeream la blocarea circulaţiei, îl lămuri fostul poliţist. Dacă nu reuşiţi să trageţi scena în dimineaţa asta, va trece mult şi bine pînă cînd autorităţile vor accepta să treacă din nou prin circul ăsta.

— Nu e nevoie să-mi reaminteşti, mîrîi Cavalli.

Îşi întoarse privirea spre Johnny, care coborîse de pe scaunul înalt şi se pregătea acum să-şi ocupe locul pe platforma mobilă, gata să înceapă filmarea, cînd ultima maşină se va alătura convoiului. Secretara de platou îi înmînă din nou porta-vocea.

— Facem verificarea finală. Vă rog, controlaţi-vă poziţiile. Toată lumea pregătită în maşina numărul unu ?

Un claxonat strident pe post de răspuns.

— Maşina numărul doi ?

Alt claxonat.

— Maşina numărul trei ?

Alt claxonat ascuţit de la maşina care-l adăpostea pe Lloyd Adams.

Cavalli îl urmări prin parbriz pe pleşuvul actor săltînd capacul cutiei în care era peruca.

— Maşina numărul patru ?

Maşina numărul patru rămînea tăcută.

— Sînt în maşina numărul patru toţi cei care trebuie să fie acolo ? răcni regizorul.

În momentul acela, Cavalli îşi reaminti motivul sîcîielii de mai înainte : pînă acum nu-i zărise deloc pe Angelo sau pe Dollar Bill. Ar fi trebuit să verifice mai devreme. Se îndreptă grăbit spre regizor, în timp ce un locotenent de marină se precipita afară dintr-o maşină care oprise în mijlocul străzii. Era un tip înalt de un metru optzeci şi ceva, cu părul tuns scurt, purtînd o uniformă albă de paradă, cu o sabie bălăngănindu-i-se la șold și pieptul plin de medalii din campaniile din Panama și Golf. În mîna dreaptă căra o cutie neagră. Un polițist se pregătea să-l ia la întrebări, în timp ce Dollar Bill, cărînd o geantă mică de piele, îl urma la cîțiva metri, într-un pas mai domol. Zărindu-i, Cavalli se întoarse din drum, îndreptîndu-se calm spre mijlocul străzii, intersectînd traiectoria ofițerului de marină.

— Ce dracu' e în capul tău ? mîrîi Cavalli.

— Ne-am împotmolit în trafic, bîigui Angelo.

— Dacă ratăm acțiunea din cauza ta...

Reamintindu-și soarta pe care o avusese Bruno Morelli, fața lui Angelo luă culoarea uniformei.

— Sabia ? șfichiui Cavalli.

— Se potrivește perfect.

— Și medicul nostru ? E potrivit și el ?

— Îți promit că-și va face treaba, îl asigură Angelo, aruncînd o privire peste umăr.

— În ce mașină trebuie să fiți ?

— Numărul patru. Exact în spatele președintelui.

— Atunci, mișcați-vă fundurile mai repede.

— Îmi pare rău, pare rău, se auzi Dollar Bill printre gîfîituri. E vina mea, nu a lui Angelo. Iertare, iertare, repeta într-una, în timp ce locotenentul de marină deschisese portiera din spate a mașinii numărul patru. După ce Dollar Bill se prăvăli pe banchetă, Angelo, protejîndu-și sabia, se alătură așa-zisului doctor și trînti portiera.

Polițistul care-l urmărise pe Angelo își pregătea chitanțierul cu amenzi în timp ce privirea lui Cavalli era în căutarea lui Tom Newbolt. Tom deja venea în fugă spre ei.

— Lasă-l în grija mea, îi spuse lui Cavalli.

A doua camionetă, în care erau camerele video pentru supraveghere, se alinie în spatele camionului. Vocea șoferului se auzi prin geamul deschis :

— Îmi pare rău, șefule. Un tîmpit a rămas în pană chiar în fața mea.

Orologiul din vechiul turn al Poştei bătu ora zece. La un semnal al ofiţerului coordonator, mai mulţi poliţişti invadară strada. Unii dintre ei opreau circulaţia pe Pennsylvania Avenue, iar ceilalţi instalau indicatoarele de ocolire pentru a devia maşinile de la locul de filmare.

Cavalli îşi îndreptă privirea spre celălalt capăt din Pennsylvania Avenue, la o distanţă de aproximativ şapte sute de metri. Circulaţia era încă foarte greoaie, maşinile înaintînd bară la bară.

— Mai repede, mai repede ! urlă el, după ce se uită la ceas, aşteptînd nerăbdător degajarea circulaţiei.

— Imediat, răspunse strigînd ofiţerul care se postase în mijlocul străzii.

Cavalli îşi ridică privirea spre elicopterul alb-albastru al poliţiei care bîzîia zgomotos deasupra capetelor lor.

Nici Cavalli şi nici ofiţerul nu mai deschiseră gura cîteva minute, pînă nu auziră trei şuierături puternice din celălalt capăt al bulevardului. Cavalli aruncă o nouă privire ceasului. Pierduseră şase minute preţioase.

— Îl omor pe Angelo. Dacă...

— Totul e în regulă ! răcni ofiţerul coordonator.

Se întoarse spre Cavalli care îi şi făcu semn regizorului că totul era în regulă.

— Tot ne-au mai rămas treizeci şi nouă de minute, zbieră ofiţerul. E mai mult decît suficient ca să tragem de două ori.

Dar Cavalli nu mai auzi ultimele cuvinte ; o luase la goană spre maşina numărul doi. Smuci portiera şi se aruncă pe scaunul de lîngă şofer. Un alt gînd sîcîitor i se strecura în minte. Prin geamul portierei, privirea lui Cavalli începu să scruteze din nou mulţimea.

— Luminile ! strigă regizorul şi Pennsylvania Avenue începu să semene cu o seară de Crăciun la magazinul Macy.

— Atenţie toată lumea, începem filmarea în şaizeci de secunde.

Şoferii porniră motoarele limuzinelor şi motocicletelor, apăsînd pe acceleraţii. Figuranţii se plimbau în sus şi în jos, iar polițiștii nu permiteau accesul trecătorilor în spațiul de filmare. Regizorul se lăsă pe spătarul scaunului, verificînd reflectoarele, în special pe cel de-al șaptelea, care nu funcționase mai înainte.

— Treizeci de secunde, comunică Johnny prin portavoce, cu privirea fixată pe șoferul primei mașini. Nu uita că trebuie să înaintezi la pas. Platforma mea mobilă nu se poate deplasa în marșarier cu mai mult de cincisprezece kilometri la oră. Alo, pietonilor — privirea regizorului pendula în susul și în josul străzii — gîndiți-vă că sînteți aici pentru o plimbare și nu la un spectacol cu *Hamlet*.

Regizorul se întoarse spre mulțimea tasată în spatele barierelor.

— Am nevoie de ajutorul vostru. Aplaudați, chicotiți, faceți semne cu mîna și nu uitați că peste aproape douăzeci de minute repetăm exercițiul, așa că stați pe aproape, dacă vă este posibil... Cincisprezece secunde, avertiză regizorul, întorcîndu-și din nou privirea spre prima mașină din convoi. Baftă, tuturora !

Tony îl fixa pe Scasiatore, dorind ca treaba să înceapă odată. Acum aveau o întîrziere de opt minute — dar, era obligat să recunoască faptul că, în cazul președintelui actual, asta aducea o nuanță de autenticitate în plus.

— Zece secunde. Dă-i drumul ! Nouă, opt, șapte, șase, cinci, patru, trei, două, una... motor !

Femeia, care împingea căruciorul de rufe murdare de-a lungul coridorului, nu luă în seamă plăcuța cu „Nu deranjați“ agățată de ușa camerei 1137 și păși înăuntru.

Un bărbat grăsuliu, transpirînd abundent, stătea pe marginea patului. Forma un număr de telefon, cînd își ridică privirea și o zări.

— Ieși afară, tîrfă tîmpită, șuieră el, reîntorcîndu-se spre telefon pentru a forma ultimele numere.

În trei pași de felină ea ajunse în spatele lui. El se mai întoarse o dată, chiar în momentul în care ea se apleca deasupra lui, strîngînd cordonul telefonului în ambele mîini și încolăcindu-i-l în jurul gîtului. El își ridică brațul într-un gest reflex de apărare, dar pumnii ei strînși smuciră iute de cordon. Trupul lui se prăbuși înainte, alunecînd din pat pe covor, în timp ce vocea din telefon comunica „Vă mulţumim că utilizaţi AT & T".

Femeia îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să folosească cordonul telefonului. Era o treabă de amator — dar nimeni nu o numise pînă acum „tîrfă tîmpită".

Puse receptorul în furcă şi, aplecîndu-se, îl săltă cu uşurinţă pe umăr pe asistentul special al preşedintelui. Trupul fu zvîrlit în căruciorul pentru rufe murdare. Nimeni n-ar fi crezut că o femeie atît de fragilă ar putea ridica un cadavru atît de greu. De fapt, singurul folos pe care-l avusese vreodată de pe urma licenţei în fizică consta în aplicarea principiilor de funcţionare a scripeţilor, barelor oscilante şi sistemelor de pîrghii, în profesiunea pe care şi-o alesese.

Deschise uşa, aruncînd o privire de-a lungul coridorului. La ora aceea clienţii nu prea se vînzoleau prin hotel. Împinse căruciorul pînă la liftul de serviciu, aşteptînd răbdătoare sosirea ascensorului. După ce se sui în lift, apăsă pe butonul pentru garajul din subsol. Coborî în garaj, împingînd căruciorul pînă în spatele unei Honda Acord, maşină aflată pe poziţia a doua în topul popularităţii în America.

Protejată de un stîlp, îl mută iute pe asistentul special al preşedintelui din cărucior în portbagajul maşinii. După aceea, împinse căruciorul înapoi la lift, îşi scoase dizgraţioasa uniformă neagră, o aruncă în cărucior, extrăgînd din el geanta de voiaj cu agăţătoare lungă, din sfoară, şi expedie căruciorul la etajul douăzeci şi doi.

Înainte de a urca în maşină, îşi netezi rochia Laura Ashley şi îşi ascunse geanta sub scaunul din faţă. Ieşi din parcare direct în Strada F, dar nu apucă să parcurgă decît o distanţă scurtă şi fu oprită de un poliţist.

Femeia coborî geamul portierei.

— Urmaţi indicatoarele de deviere, îi comunică agentul, fără măcar să se uite la ea.

Ea aruncă o privire ceasului de la bord: era zece şi şapte minute.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Cînd mașina de poliție care deschidea convoiul ieși încetișor din curbă, platforma mobilă pe care se instalase regizorul își începu, cu o viteză egală, deplasarea în sens opus. Mulțimea din spatele barierelor începu să aclame și să-și fluture mîinile. Dacă ar fi fost o filmare adevărată, nici n-ar fi trecut douăzeci de secunde și regizorul ar fi dat comanda „Tăiați", din cauza tîmpitului de ofițer coordonator care rămăsese în mijlocul străzii, cu mîinile în șolduri, ignorînd faptul că nu el este vedeta filmului.

Cavalli era prea concentrat asupra traseului pe care-l aveau de parcurs, pentru a-l mai băga în seamă pe ofițer. Îi telefonă lui Andy, fiind sigur că acesta își continua lectura *Washington Postului* pe banca de pe Strada 7.

— Nu se întîmplă mare lucru aici, șefule. O ușoară agitație la baza rampei, dar nimeni de pe stradă nu-i acordă o atenție specială. La voi, totul e în regulă ? Sînteți în întîrziere.

— Da, știu, dar ajungem la tine în circa șaizeci de secunde, îl avertiză Cavalli.

Platforma mobilă ajunsese la capătul străzii, iar regizorul își ridică degetul mare, semnalul așteptat de șoferii mașinilor pentru a călca puțin pe accelerație, mărind viteza pînă la patruzeci de kilometri pe oră. Johnny Scasiatore sări de pe platforma mobilă și se îndreptă spre locul de unde pornise filmarea, plănuind tot ce avea de făcut pentru viitoarea dublă.

Cavalli închise telefonul și inspiră adînc, în timp ce alaiul prezindețial depășea Strada 9; privirea îi trecu peste monumentul lui Roosevelt, amplasat pe rondul de iarbă din faţa intrării principale a Arhivelor Naţionale. Prima maşină coti la dreapta pe Strada 7; mai aveau aproape cincizeci de metri pînă la drumul de acces spre rampa de încărcare. Motocicletele din faţă măriră viteza şi, cînd trecură pe lîngă Andy — nemişcat, la marginea trotuarului — o făcură scurt la dreapta, coborînd pe rampă.

Restul escortei se înşiruia într-o linie dreaptă peste drum de intrarea de serviciu, în timp ce maşina numărul trei cobora pe rampă, spre punctul de încărcare.

Primii care săriră din maşină fură cei din echipa de şoc, iar opt dintre ei, aşezîndu-se cu spatele la a treia limuzină, formară un cerc în jurul ei. După ce privirile celor opt bărbaţi scrutară împrejurimile, Cavalli se precipită din a doua maşină şi, alergînd pînă la limuzina în care se găsea Lloyd Adams, deschise portiera din spate.

Calder Marshall, care îi aştepta la baza rampei de încărcare, înaintă cîţiva paşi, întîmpinîndu-l pe preşedinte.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule Marshall, spuse actorul, întinzîndu-i mîna. Aşteptam cu nerăbdare să se ivească această posibilitate.

— La fel şi noi, domnule preşedinte. Îmi permiteţi ca, în numele personalului meu, să vă urez bun venit la Arhivele Naţionale ale Statelor Unite. Vă rog să mă urmaţi.

Lloyd Adams şi anturajul său se grupară ascultători în spatele lui Marshall care îi conduse spre un auster ascensor de marfă. În timp ce unul dintre agenţii serviciului secret îşi proptise degetul pe butonul „deschis“, Cavalli ordonă escortei să se întoarcă pe platoul de filmare. Cele şase motociclete şi douăsprezece limuzine demarară pe drumul de întoarcere spre regizorul care le aştepta pentru a trage o dublă.

Întreaga operaţie, cu pătrunderea actorului în clădire şi expedierea escortei, durase mai puţin de două minute, dar Cavalli era neliniştit de cele cîteva persoane care se grupaseră în celălalt capăt al străzii, lîngă sediul Comisiei Federale de Comerț, mirosind că se petrecea ceva important. Putea doar să spere că Andy va reuși să rezolve problema.

Cavalli se strecură iute în lift, fofilîndu-se în spatele lui Adams. Marshall se lansase într-o prelegere despre Declarația de Independență și modul în care, în sfîrșit, ajunsese unde trebuia să fie, la Arhivele Naționale.

— Cei mai mulți dintre noi știu că John Adams și Thomas Jefferson au conceput o variantă a Declarației, aprobate de Congres pe 4 iulie 1776. Totuși, puțini sînt cei care știu că al doilea și al treilea președinte au decedat în aceeași zi, pe 4 iulie 1826 — la cincizeci de ani de la semnarea oficială a Declarației.

Ascensorul se opri la parter și Marshall îi conduse spre biroul lui, de-a lungul unui coridor pardosit cu marmură.

— Domnule președinte, Declarația a parcurs un drum lung și plin de pericole pînă a ajuns în siguranța pe care i-o oferă acest imobil.

Cînd ajunseră în dreptul cele de-a cincea uși pe stînga, Marshall își pofti oaspeții în birou, la o ceașcă de cafea. Doi dintre agenții serviciului secret pășiră, iar ceilalți șase rămaseră pe coridor.

Lloyd Adams își bău cafeaua, dar Marshall își lăsă ceașca neatinsă, preferînd să continue lecția de istorie :

— După ceremonia semnării, pe 2 august 1776, textul Declarației a fost cizelat la Philadelphia dar, datorită riscului de a fi capturat de englezi, pergamentul original a fost transportat la Baltimore într-o diligență.

— Fascinant, aprecie Adams, lungind ușor silabele. Dar, binențeles, dacă ar fi fost capturată de infanteria engleză, mai existau și alte copii, nu-i așa ?

— Desigur, domnule președinte. De fapt, avem și aici o copie impecabilă, executată de William J.Stone. Totuși, originalul a rămas în Baltimore pînă în 1777, cînd a fost readus în Philadelphia.

— În altă diligență ? se interesă președintele.

— Exact, confirmă Marshall, nesesizînd ironia oaspetelui. Ştim şi numele celui care a condus diligenţa, un oarecare Samuel Smith. Apoi, în 1800, din ordinul preşedintelui Adams, Declaraţia a fost mutată la Washington şi găzduită, pentru început, la Departamentul de Finanţe. Între 1800 şi 1814 au mutat-o prin tot oraşul, poposind, în sfîrşit, în vechiul sediu al Ministerului de război de pe Strada 17.

— Deşi războiul nostru cu englezii era în plină desfăşurare în acel moment, interveni actorul.

Cavalli îl privi cu admiraţie; actorul îşi depăşise condiţia de simplu interpret, aprofundînd cu grijă tema propusă.

— Aşa este, domnule preşedinte, se bucură directorul Arhivelor. Iar cînd flota britanică a apărut în Chesapeake Bay, secretarul de stat, James Monroe, a ordonat ca documentul să fie din nou mutat. Deoarece, domnule preşedinte, responsabilitatea pentru păstrarea în siguranţă a documentului îi revine secretarului de stat şi nu preşedintelui — de altfel sînt convins că ştiţi acest lucru.

Lloyd Adams era la curent cu chestia asta, dar nu era sigur că preşedintele avea habar de ea şi se hotărî să nu rişte :

— E adevărat, domnule Marshall ? Atunci, poate că în locul meu, ar fi trebuit să fie aici Warren Christopher pentru a cerceta documentul.

— Secretarul de stat a avut amabilitatea să ne viziteze imediat după ce şi-a luat în primire postul, replică Marshall.

— Dar nu şi-a manifestat dorinţa de a muta din nou documentul, zise actorul.

Marshall, Cavalli, locotenentul şi doctorul rîseră înainte ca directorul Arhivelor să-şi continue prelegerea.

— Monroe, realizînd că englezii avansau spre Washington, a expediat Declaraţia în amontele Potomacului, la Leesburg, în Virginia.

— Pe 24 august, interveni ca un elev studios Adams, cînd englezii au transformat Casa Albă în ruine.

— Exact, se miră Marshall. Sînteți bine informat, domnule președinte.

— Ca să fiu sincer, mărturisi actorul, cu asta m-a pus la curent asistentul meu personal, Rex Butterworth.

Marshall zîmbi, auzind numele, dar lui Cavalli i se păru că actorul întinsese prea mult coarda.

— În noaptea aceea, în timp ce Casa Albă era făcută zob, grație spiritului prevăzător al lui Monroe, Declarația se afla în siguranță la Leesburg.

— Cînd au adus pergamentul înapoi, în Washington ? întrebă Adams deși știa la perfecție data.

— După cîteva săptămîni, domnule. Pe 17 septembrie 1814, ca să fim exacți. De atunci, Declarația a rămas în capitală, cu excepția unui transfer în Philadelphia, cu prilejul celebrării a o sută de ani de la independență, și a perioadei petrecute la Fort Knox, în timpul celui de-al doilea război mondial.

— În capitală, dar nu în acest imobil.

— Aveți din nou dreptate, domnule președinte. A avut mai multe locuințe înainte de a ajunge aici, cea mai rea fiind Oficiul de Brevete, unde a rămas agățată ani de zile în fața unei ferestre, expunerea îndelungată la soare aducîndu-i documentului prejudicii ireparabile.

În colțul în care se pripășise, Bill O'Reilly își aminti eforturile pe care le făcuse în cursul etapei pregătitoare, de orele de migăleală și copiile distruse, și totul, datorită stupidității de care dăduseră dovadă cei care se îngrijiseră, la vremea respectivă, de păstrarea documentului. Îi înjură, în gînd, pe toți funcționarii care se perindaseră de-a lungul timpului la Oficiul de Brevete.

— Și cît timp a rămas agățată acolo ? întrebă Adams.

— Treizeci și cinci de ani, răspunse Marshall. Oftatul care însoți răspunsul transmitea, ca și în cazul lui Dollar Bill, dar din cu totul alte motive, dezacordul față de iresponsabilitatea predecesorilor. În 1877, Declarația a fost mutată în biblioteca Departamentului de Stat. Nu numai că fumatul era un lucru obișnuit pe vremea aceea, dar în cameră era și un cămin. Ca o curiozitate, doar la cîteva luni după mutarea pergamentului, imobilul a fost serios afectat de un incendiu.

— Da, a scăpat ca prin urechile acului, zîmbi Adams.

— La sfîrşitul războiului, continuă Marshall, Declaraţia a fost luată de la Fort Knox şi adusă la Washington într-un vagon poştal şi găzduită în Biblioteca Congresului.

— Sper că nu a fost din nou expusă la o sursă de lumină, comentă Adams, în timp ce telefonul suna în buzunarul lui Cavalli.

Cavalli se îndreptă spre colţul camerei, recepţionînd raportul regizorului :

— Toată lumea este pe linia de start, gata de lucru, aşteptînd ordinul tău.

— Te sun cînd voi avea nevoie de tine, răspunse sec Cavalli. Închise telefonul, îndreptîndu-şi atenţia spre dizertaţia directorului Arhivelor.

— ...într-o carcasă termoizolantă, echipată cu un filtru care o protejează de efectele dăunătoare ale razelor ultraviolete.

— Fascinant. Totuşi, cînd a ajuns documentul în această clădire ?

— Pe 13 octombire 1952. A fost transportat de la Biblioteca Congresului la Arhivele Naţionale într-un tanc, sub escorta infanteriei marine.

— A început cu o diligenţă şi a terminat într-un tanc, zise actorul care remarcase că Tony Cavalli îşi consulta insistent ceasul. Ei, cred că a sosit timpul să văd Declaraţia în toată splendoarea ei.

— Desigur, domnule preşedinte, acceptă directorul Arhivelor.

Marshall îşî conduse grupul, format din actor şi anturajul lui, de-a lungul coridorului.

— În mod normal, Declaraţia este prezentată publicului în rotonda de la parter, dar noi o vom vedea în camera blindată în care o păstrăm în cursul nopţii.

Cînd ajunseră la capătul coridorului, directorul Arhivelor deschise procesiunea în coborîrea pe şirul de trepte spre subsol, în timp ce Tony Cavalli încerca să depisteze care ar putea fi cea mai la îndemînă ieșire în cazul unor posibile neplăceri. Era încîntat că directorul Arhivelor urmase cu sfințenie instrucțiunile, nepermițînd vînzoleala personalului pe coridoare. Cînd ajunseră la intrîndul de la baza treptelor, un bărbat mai în vîrstă, purtînd un halat lung, alb, îi aștepta în fața unei uși masive din oțel. Ochii i se luminară cînd văzu pe actor.

— Vi-l prezint pe domnul Mendelssohn, spuse Marshall. Domnul Mendelssohn este custodele șef și, trebuie să recunosc, adevăratul expert în tot ceea ce privește pergamentul. El vă va fi ghid pentru următoarele cîteva minute iar, după aceea, vom vizita restul clădirii.

Actorul, făcu un pas înainte, întinzînd mîna :

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Mendelssohn.

Bătrînelul se înclină, și, după ce strînse mîna actorului, deschise ușa din oțel.

— Vă rog să mă urmați, domnule președinte, spuse el, cu un sesizabil accent din Europa centrală.

Pătrunzînd în strîmta cameră blindată, Cavalli își supraveghea oamenii care se aranjaseră într-un cerc mic, privirile lor iscodind totul, cu excepția președintelui. Bill O'Reilly, Angelo și Debbie se postară pe locurile stabilite la repetiția din seara precedentă.

Cavalli îi aruncă o ocheadă „doctorului" Dollar Bill, care arăta ca și cum el ar fi avut nevoie de un medic.

Mendelssohn îl conduse pe actor spre un bloc masiv de beton armat, care se întindea pe o bună bucată a peretelui. Își trecu ușor mîna pe suprafața de beton, explicîndu-i președintelui că învelișul protector fusese construit pe vremea în care națiunea era obsedată de un posibil atac nuclear.

— Declarația este protejată de un înveliș de bare metalice, în greutate de cinci tone, încastrat în cele cincizeci și cinci de tone de beton și oțel ale camerei blindate în care vă aflați. Pot să vă asigur, domnule președinte, continuă Mendelssohn, chiar dacă Washingtonul ar fi ras de pe fața pămîntului, Declarația tot ar fi teafără.

— Impresionant, aprecie Adams, foarte impresionant.

Cavalli îşi privi ceasul : era zece şi douăzeci şi patru de minute, iar ei se găseau de şaptesprezece minute în interiorul clădirii. Deşi limuzinele erau în aşteptare, nu avea altă soluţie decît să-l lase pe custode să se desfăşoare în ritmul pe care şi-l alesese. La urma urmei, şi gazdele ştiau prea bine că timpul preşedintelui era limitat iar, dacă doreau să-i arate şi restul clădirii, trebuiau să se grăbească.

— Domnule preşedinte, întregul sistem este monitorizat electronic, continuă custodele, cu o superioritate plină de mîndrie. La apăsarea unui buton, Declaraţia, care întotdeauna este prezentată sau depozitată într-o poziţie verticală, călătoreşte de la acest nivel, prin uşile cuplate care se deschid, pînă la o carcasă din bronz solid, protejată de un ecran din sticlă şi plastic laminat, testat balistic. Filtrele pentru razele ultraviolete, amplasate în plasticul laminat, îi conferă stratului interior o uşoară tentă verzuie.

Actorul urmărea debusolat, dar domnul Mendelssohn, continuă cu aceeaşi dezinvoltură.

— În prezent ne aflăm la circa şapte metri sub sala de expunere dar, cum mecanismul poate fi acţionat manual, oricînd pot opri maşinăria. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule Marshall.

Directorul Arhivelor, înclină uşor capul, iar custodele apăsă pe un buton pe care nici actorul şi nici Cavalli nu-l remarcaseră pînă atunci. Învelişul metalic, în greutate de cinci tone, începu să alunece deasupra capetelor lor şi se auzi un zăngănit strident în momentul în care masiva carcasă din bronz, care adăpostea pergamentul îşi începu traseul pe care-l făcea zilnic, spre plafon. Cînd rama ajunse la înălţimea lor, domnul Mendelssohn apăsă un alt buton şi zăngănitul încetă imediat. Apoi, cu o detaşare seniorială, mîna i se îndreptă spre cadrul din bronz.

Lloyd Adams făcu un pas înainte, holbîndu-se la documentul încărcat de atîta istorie.

— Domnule preşedinte, pentru a vă îndeplini dorinţa, vă solicităm şi noi o mică favoare.

Actorul, ușor derutat de apariția unei replici la care nu se așteptase, aruncă o ocheadă spre colțul în care era Cavalli.

— Și care ar fi acea favoare ? întrebă prompt Cavalli, nemulțumit de o posibilă schimbare a scenariului tocmai spre finalul spectacolului.

— O nimica toată, îl asigură domnul Mendelssohn. Oamenii dumneavoastră să aibă amabilitatea să se întoarcă cu fața spre perete în timp ce domnul director și cu mine vom deplasa capacul exterior al carcasei.

Cavalli ezită, realizînd că adevărații agenți al serviciului secret, indiferent de situația creată, nu și-ar permite niciodată să nu fie cu ochii pe președinte.

— Am să vă ajut, domnule Mendelssohn, zise Adams. Sînt primul care mă supun dorințelor dumneavoastră.

Actorul se întoarse cu fața la perete, fiind imediat urmat de restul echipei. În scurtul interval de timp în care echipa habar nu avu ce se petrece în spatele ei, Cavalli auzi douăsprezece clinchete distincte și oftaturile exagerate ale celor doi bărbați, neobișnuiți cu manevrarea obiectelor grele.

— Mulțumesc, domnule președinte, spuse Calder Marshall, sper că rugămintea noastră nu v-a deranjat prea mult.

Cei treisprezece invadatori se întoarseră cu fața spre cutia masivă. Prin bascularea capacului din bronz, cutia dădea impresia unei cărți deschise.

Lloyd Adams, strîns urmat de Cavalli și Dollar Bill, pășiră spre cutie pentru a admira originalul, în timp ce Marshall și custodele mîngîiau cu privirea vechiul pergament. Deodată, fără nici un semn prevestitor, actorul se împletici pe spate, cu mîna încleștată de gît, prăbușindu-se leșinat pe podea. Imediat, patru dintre agenții serviciului secret se buluciră în jurul lui Adams, iar ceilalți îi împinseră afară din camera blindată, în coridor, pe director și custode, fără ca aceștia să aibă șansa de a deschide măcar gura. Tony trebui să admită că Jonnhy avusese dreptate — în scena leșinului, actorul se dovedise cabotin.

După ce ușa se închise, Cavalli observă că Dollar Bill, flancat de locotenent, se apropiase de pergament, privindu-l cu ochi pofticioși.

— Angelo, e timpul să ne apucăm de treabă, zise irlandezul, mișcîndu-și degetele.

Locotenentul scoase din geanta doctorului o pereche de mănuși subțiri pe care și le întinse pe mîini. Dollar Bill își juca degetele ca un pianist înainte de începerea unui recital. După ce își puse mănușile, Angelo se apleacă din nou și scoase din geantă un cuțit lung, subțire, plasîndu-i mînerul în palma lui Dollar Bill.

Pe durata pregătirilor, privirea lui Dollar Bill nu părăsise nici măcar pentru o clipă documentul. Nemișcarea tăcută a celor din încăpere trasmitea locului o senzație de cavou ; falsificatorul se apleacă deasupra pergamentului și introduse lama cuțitului sub colțul din dreapta sus al acestuia. Îl dezlipi cu blîndețe, repetînd ritualul și în colțul superior din stînga. Dollar Bill îi înapoie cuțitul lui Angelo și începu să ruleze pergamentul cu mișcări line, atent ca strînsoarea să nu producă vreo stricăciune.

În același timp, Angelo, după ce desfăcuse cingătoarea sabiei, scoase teaca, prezentînd-o ca la onor. Cavalli veni lîngă el și extrase cu grijă din lăcașul special construit în teacă, unde în mod normal ar fi stat sabia, copia realizată de Dollar Bill.

Cavalli și Dollar Bill schimbară trofeele, fiecare reluînd operația în ordine inversă. În timp ce Tony Cavalli împingea, centimetru cu centimetru, Declarația în teacă, Dollar Bill derula producția proprie pe placa de sticlă, mixtura chimică, încă lipicioasă, permițînd fixarea documentului. Falsificatorul strănută puternic. Nasul îi fusese sensibilizat de un damf ce aducea a timol. Dollar Bill mai aruncă o lungă privire drăgăstoasă creației proprii, verifică încă o dată locul unde făcuse corectura de ortografie față de original și, făcînd un pas înapoi, își abandonă cu regret capodopera în tutoratul grijuliu al Arhivelor Naționale.

După ce își termină treaba, Dollar Bill se retrase rapid spre locul unde zăcea Lloyd Adams. Debbie îi și desfăcuse gulerul cămășii, îi slăbise nodul cravatei și îi aplicase pe față puțin fond de ten, de o nuanță pală. Falsificatorul se lăsă pe un genunchi și, după ce își scoase mănușile de cauciuc, le aruncă în geanta plină cu loțiuni și creme de machiaj, în timp ce Tony Cavalli forma un număr la telefonul celular.

I se răspunse chiar înainte de a se auzi prima sonerie, dar Cavalli nu auzi decît un murmur nedeslușit.

— Începeți a doua filmare, ordonă Cavalli ferm și întrerupse legătura, făcînd semn cu mîna spre ușă.

Unul din agenții serviciului secret deschise larg ușa din oțel și Cavalli urmări cu atenție reacția celor doi care intrară : domnul Mendelssohn se repezi direct spre cutia care găzduia Declarația, în timp ce Marshall, care era palid și tremura ușor, se îndreptă imediat spre președinte.

Lui Cavalli îi făcu plăcere zîmbetul care se lățea pe fața custodelui, în timp ce se extazia în fata copiei create de Dollar Bill. Cu ajutorul lui Angelo, împinse la loc capacul și, aruncînd o ultimă privire drăgăstoasă pergamentului, închise repede cele douăsprezece clape amplasate pe cutie. Apăsă pe unul din butoane și zăngănitul strident se auzi din nou însoțind dispariția lentă a cutiei spre podea.

Privirea lui Cavalli se întoarse către actor, urmărindu-i pe cei doi agenți ai serviciului secret care-l ajutau să se ridice, în timp ce Dollar Bill își închidea geanta.

— Ce substanță chimică protejează pergamentul ? întrebă Dollar Bill.

— Timol, răspunse directorul Arhivelor.

— Bineînțeles, ar fi trebuit să-mi dau seama. Președintele este alergic și ar fi trebuit să mă aștept la o asemenea reacție. Nu intrați în panică. Trebuie să-l scoatem, cît se poate de repede, la aer curat și-și va reveni imediat.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, gemu Marshall, care încă nu se oprise din tremurat.

— Amin, zise micuţul irlandez, urmărind înaintarea actorului spre uşă.

Marshall o luă la picior, recăpătîndu-şi rolul de lider al procesiunii în urcarea pe scări, restul echipei bulucindu-se în spatele lui. Cavalli îl depăşi pe Lloyd Adams, care se împleticea la fiecare pas şi ajunse lîngă directorul Arhivelor.

— Nimeni, repet, nimeni nu trebuie să afle despre acest incident,îl averiză el, alergînd pe lîngă Marshall. Imaginea preşedintelui ar primi o lovitură teribilă, mai ales că este în funcţie de puţină vreme, iar dacă ne reamintim prin ce a trecut domnul Bush după călătoria pe care a efectuat-o în Japonia...

— După călătoria efectuată în Japonia. Desigur, desigur...

— Dacă vreunul din membrii personalului se va interesa de motivul care l-a determinat pe preşedinte să nu facă turul complet al imobilului, le spuneţi scurt că a fost chemat la Casa Albă pentru probleme urgente.

— Chemat înapoi pentru probleme urgente. Desigur, aprobă Marshall a cărui faţă era acum mai albă decît a actorului.

Cavalli răsuflă uşurat, observînd că interdicţia de deplasare pe culoarele Arhivelor, pe timpul vizitei preşedintelui, era respectată în continuare de către angajaţi. Ajunseră la liftul de marfă şi, după ce toată echipa se înghesui înăuntru, coborîră la nivelul rampei de încărcare. Cavalli ţîşni din lift înaintea tuturor, sprintînd scurt pe rampă pînă în Strada 7.

Era nemulţumit, atît de grupuleţul care încă se foia la celălalt capăt al străzii, cît şi, mai ales, de absenţa escortei. Aruncă o privire neliniştită spre dreapta, unde Andy stătea pe bancă, făcînd semn cu mîna spre Pennsylvania Avenue. Privirea lui Cavalli se mută spre direcţia indicată, observînd cum prima motocicletă a escortei cotea la dreapta pe Strada 7.

Coborî în fugă rampa, găsindu-l pe Lloyd Adams, lîngă o cutie poștală a Federal Express, sprijinit de doi agenți ai serviciului secret.

— Trebuie să ne mișcăm repede, zise Cavalli. La celălalt capăt al străzii s-au adunat cîteva persoane, care parcă încep să se întrebe ce se întîmplă aici.

Se întoarse către directorul Arhivelor care înțepenise lîngă custode, la baza rampei de încărcare.

— Vă rog să țineți minte că președintele a fost chemat înapoi la Casa Albă pentru probleme care nu suferă amînare.

Amîndoi aprobară cu mișcări viguroase din cap, în timp ce Tony Cavalli mai trase un sprint în susul rampei. Patru agenți ai serviciului secret apărură în fugă, exact în momentul în care mașina numărul trei se prelinse pe lîngă punctul de încărcare de la baza rampei. Cavalli smuci portiera limuzinei și îl împinse pe actor înăuntru. Circulația era strangulată de motocicletele care blocau convoiul, în timp ce ultima mașină se oprise în fața intrării de serviciu. Cînd Lloyd Adams fu împins în mașină, grupulețul de pe celălalt trotuar începu să se manifeste prin aplauze și fluturări ale brațelor.

Unul din agenții serviciului secret le făcu semn celor care așteptau pe rampă. Angelo, împleticindu-se în sabie, sări în mașina numărul doi, iar Dollar Bill și secretara se înghesuiră în cea de-a patra. Cînd Cavalli i se alătură lui Angelo pe bancheta din spate a mașinii a doua, dînd ordinul de pornire, motocicletele din escortă erau deja în mijlocul Străzii 7, blocînd circulația pentru a permite convoiului să se îndrepte spre Constitution Avenue.

Sirenele începură să șuiere, iar limuzinele își începură drumul în josul Străzii 7. Cavalli aruncă o privire în spate și răsuflă ușurat, constatînd că Marshall și Mendelssohn dispăruseră în clădire.

Privirea i se mută repede spre capătul estic al Străzii 7, acolo unde Andy le explica unor curioși că de fapt nu-l văzuseră pe președinte, nefiind vorba decît de o simplă repetiție pentru film, nimic mai mult. Cei mai mulți dintre trecători, dezamăgiţi de explicaţie, începuseră să se risipească.

Apoi, lui Cavalli i se păru că-l vede din nou pe tipul acela.

Cînd maşina lui Cavalli încetini pe Constitution Avenue, maşina de poliţie care deschidea convoiul se angajase deja la dreapta, pe Strada 14, însoţită de două motociclete. Sirenele fuseseră oprite iar celelalte maşini din escortă începură să se risipească una după alta, ajungînd la intersecţiile prestabilite.

Prima maşină făcu la dreapta pe Strada 9 şi din nou la dreapta în Pennsylvania Avenue, dispărînd în direcţia Capitoliului. A doua maşină continuă pe Constitution Avenue, rulînd pe banda din centru, în timp ce a patra coti la stînga pe Strada 12, iar a şasea la dreapta pe Strada 13.

A cincea făcu la stînga pe Strada 23 şi, trecînd peste Memorial Bridge, se pierdu în direcţia centrului vechi al oraşului. A doua maşină coti la stînga pe Strada 14 şi se îndreptă spre Jefferson Memorial şi, de acolo, pe bulevardul George Washington.

Cavalli, care stătea pe bancheta din spate a maşinii numărul doi, formă pe pager numărul regizorului. Cînd Johnny îi răspunse, singurele cuvinte pe care le auzi fură :

— E împachetată !

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Scott înălță în gînd o rugăciune ca soția ambasadorului să mai rămînă la Geneva sau, chiar dacă se întorcea, ceva s-o împiedice să-și facă apariția la piscină în acea joi. Își reamintea cuvintele lui Dexter Hutchins :

— Răbdarea nu este o virtute cînd lucrezi pentru CIA, este nouăzeci la sută din meserie.

Cînd se opri la marginea piscinei, Hannah îi spuse că soția ambasadorului încă nu se întorsese din Elveția. Nu-și mai dădură silința să înoate și hotărîră să se întîlnească, puțin mai tîrziu, în parcul de distracție din pădurea Vincennes.

În momentul cînd o văzu traversînd aleea, Scott își dori s-o strîngă în brațe. Însă, pentru o asemenea situație, în manualele CIA nu erau instrucțiuni, iar în ultimii nouă ani, nu discutase niciodată cu vreunul din agenți despre idilele care se nasc în timpul programului de lucru.

Hannah îl informă despre tot ce se întîmpla la ambasadă, inclusiv de un „ceva colosal“ care se pregătea la Geneva, deși încă nu știa amănunțit despre ce era vorba. La întrebarea ei, Scott răspunse că îi raportase lui Kratz și, nu peste mult timp, misiunea ei la Paris se va încheia. Noutățile o bucurară pe Hannah.

Cînd discuția ieși din sfera obligațiilor de serviciu, simțul datoriei îl avertiză pe Scott că ar trebui să insiste ca ea să se întoarcă la ambasadă. Dar, de data aceasta, o lăsă pe Hannah să-și aleagă momentul plecării. De multă vreme Hannah nu se simțise atît de bine, nereușind să-și stăpînească rîsul la istorioarele lui Scott despre supermanii parizieni pe care-i întîlnea în fiecare seară în sala de antrenament.

Plimbîndu-se prin parcul de distracții, Scott își dădu seama că îi datorează lui Hannah retrăirea acestor senzații și bucurii ale copilăriei.

— De ce cumperi vată de zahăr ? o întrebă el.

— Pentru că nimănui nu-i va trece prin cap că sîntem spioni, replică ea ; se va presupune că sîntem îndrăgostiți.

Cînd se despărțiră, după două ore, el o sărută pe obraz. Doi profesioniști comportîndu-se ca niște amatori. El își ceru scuze, ea rîse și dispăru.

Imediat după ora zece, Hamid Al Obaydi se alăturase grupului care se formase pe trotuar, peste drum de intrarea Arhivelor Naționale. Trebui să aștepte vreo douăzeci de minute pînă cînd Tony Cavalli ieși din Arhive, sprintînd pe rampa de încărcare, perfect sincronizat cu escorta care apăruse la colțul Străzii 7. La semnalul lui Cavalli, toți se aruncaseră în limuzine. Al Obaydi era impresionat de iuțeala în care se derulase acțiunea. Grupul de gură-cască, deși părea dezamăgit, se lansase în aplauze și aclamații.

Cînd prima mașină dispăru la colțul străzii, un individ — pe care, atunci cînd sosise, Al Obaydi îl găsise pe poziție — începu să le explice curioșilor că nu fusese președintele, ci doar un actor într-o repetiție pentru o filmare.

Pe Al Obaydi îl amuzaseră figurile decepționate ale celor din jur care, la auzul explicației, începură să se risipească. Al Obaydi traversă Strada 7, alipindu-se lungului șir de turiști, elevi și simpli curioși care se pregăteau să vadă Declarația de Independență.

Pentru urcatul celor treizeci și nouă de trepte ale Arhivelor Naționale îi trebui un număr egal de minute iar, în momentul cînd pătrunse în rotonda de la parter, fluviul uman se subțiase într-un rîuleț care, după ce traversa holul pardosit cu marmură, șerpuia pe cele nouă trepte, scurgîndu-se picătură cu picătură, sub privirile atente ale lui Thomas Jefferson și John Hancock. În fața lui, trona cutia masivă din bronz, care adăpostea Declarația de Independență.

Al Obaydi observă faptul că fiecare vizitator beneficia doar de cîteva clipe pentru a privi Declarația de Independență. Cînd piciorul i se înălță pe prima din cele nouă trepte, inima începu să-i bată mai tare, dar din cu totul alte motive decît ale celorlalți din coadă. Scoase din buzunar o pereche de ochelari ai căror lentile puteau mări de patru ori și cel mai mărunt scris.

Prim-consilierul ambasadorului păși pe centrul celei de-a noua trepte, cu privirea fixată pe Declarația de Independență. Prima reacție fu una de spaimă teribilă. Documentul era atît de perfect, încît nu putea fi decît originalul. Cavalli își bătuse joc de el. Mai mult, nenorocitul reușise să-i fure zece milioane de dolari printr-o manevră isteață. Înainte de a-și pune ochelarii Al Obaydi privi spre cei doi paznici care erau postați la fiecare capăt al cutiei, pentru a se asigura că nu-i acordă un interes special. Se aplecă deasupra ecranului de sticlă, pînă ce vîrful nasului ajunse la un centimetru de acesta, căutînd cuvîntul de a cărei grafie corectă depindea efectuarea integrală a plății.

Ochii i se holbară neîncrezători cînd ajunseră la propoziția: „Noi n-am manifestat lipsă de atenție față de frații noștri britanici.“

Ambasadorul și soția s-au întors din Geneva în vinerea următoare. Hannah și Scott aranjaseră să petreacă cîteva ore împreună în dimineața aceea.

Trecuseră mai puțin de trei săptămîni de cînd o văzuse prima oară în piscina de pe bulevardul Lannes. Iar, de la prima întîlnire, pe care el o aranjase în grabă la cafeneaua de pe strada Bugeaud, ceva mai mult de două săptămîni. Acolo se rostiseră primele minciuni; mici, la început, crescînd cu fiecare întîlnire, țesîndu-se într-o complicată pînză de amăgiri. Scott ar fi dorit să-i mărturisească adevărul dar, cu fiecare zi care trecea, noile minciuni care se împleteau în canava, îndepărtau spre infinit momentul mărturisirii.

Langley fusese încîntat de mesajele cifrate, iar Dexter îl felicitase pentru modul de excepție în care își îndeplinea misiunea :

— De multă vreme n-am avut un tînăr recrut care să se descurce atît de bine în misiune, accepta Dexter.

Dar Scott nu descoperise cifrul prin care să-l anunțe pe directorul adjunct că se îndrăgostise.

Citise dosarul lui Hannah din scoarță în scoarță dar, din informațiile seci nu puteai desluși adevăratul ei caracter. Felul cum rîdea — un zîmbet care ți-l trezea pe al tău, indiferent cît de supărat sau nervos erai, o inteligență care te fascina, arătînd, în același timp, o mare apetență pentru cunoaștere. Și, mai presus de toate, căldura și blîndețea ei care transformau fiecare moment petrecut împreună într-o eternitate. Cînd era cu ea, se simțea la fel de adolescentin ca și studenții pe care îi avea la Yale. Întîlnirile lor clandestine rareori depășeau o oră, poate două, dar fiecare dintre ele era trăită cu maximă intensitate.

Continuase să-i povestească totul despre ea, cu o sinceritate și onestitate care formau antidotul la țesătura lui de amăgiri, în timp ce el se complăcea în repetarea acelorași minciuni : că este agent al Mossadului, iar pe timpul misiunii la Paris se pretindea scriitor, adunînd materiale pentru o carte de călătorii, care nu va fi niciodată publicată. Asta era necazul cu minciunile — se înlănțuiau una din alta, într-o spirală fără de sfîrșit. Din păcate asta era și necazul cu încrederea : fiecare cuvînt al lui era literă de lege pentru ea.

Cînd se întoarse în seara aceea, luă o hotărîre care știa că n-o să le fie deloc pe plac celor de la Langely.

Mașina se strecură pe banda exterioară a bulevardului George Washington Memorial, îndreptîndu-se spre aeroport, și șoferul mai aruncă o privire în oglinda retrovizoare, confirmînd că nu erau urmăriți. Cavalli răsuflă ușurat, deși, dacă ar fi fost prinși cu documentul furat, avea pregătite două planuri diferite pentru a scăpa din încurcătură. Oricum, o mișcare reușită consta în depărtarea, cît se putea de repede, de locul infracțiunii. Stabiliseră de la inceput că unul din punctele cruciale care asigura reușita planului era transmiterea documentului lui Nick Vicente, în cel mult două ore după ce părăseau Arhivele Naționale.

— Hai s-o rezolvăm odată, spuse Cavalli, întorcîndu-se spre Angelo care se așezase pe bancheta din fața lui.

Angelo desfăcu cingătoarea sabiei. Cei doi bărbați stăteau față în față ca doi luptători japonezi de sumo, așteptînd fiecare ca celălalt să facă prima mișcare. Angelo ținea ferm sabia între picioare, cu mînerul îndreptat spre Cavalli. Acesta se aplecă peste ea și, cu o mișcare scurtă, trase de mîner. Apoi cu degetul mare și arătătorul, începu să extragă cilindrul subțire din plastic negru din lăcașul tecii. Angelo apăsă mînerul la loc și își agăță sabia de curea.

Cavalli ținea în palmă cilindrul subțire din plastic, lung de șaizeci de centimetri.

— Ar fi tentant să aruncăm o privire, spuse Angelo.

— Pentru moment, avem lucruri mai importante de făcut, îl temperă Cavalli, lăsînd cilindrul pe banchetă, lîngă el. Ridică receptorul, apăsă o singură tastă și așteptă răspunsul.

— Da ? se auzi o voce cunoscută.

— Sînt pe drum și voi sosi cu ceva marfă de export.

Urmă o pauză lungă, Cavalli întrebîndu-se dacă nu cumva pierduse legătura.

— Te-ai descurcat bine, sosi, în sfîrșit, răspunsul. Te încadrezi încă în orar ?

Cavalli aruncă o privire pe geamul portierei. Tocmai depășiseră semnul de ieșire pentru Autostrada 395 sud.

— Sînt la două-trei minute de aeroport. Dacă culoarul de zbor va fi liber, sper să ne vedem în jurul orei unu.

— Excelent, am să-l convoc pe Nick să vină şi el aici, aşa încît va putea prelua imediat marfa ca s-o expedieze clientului nostru. Te aşteptăm în jur de unu.

Cavalli puse receptorul jos, aruncînd o privire amuzată spre Angelo, a cărui vestimentaţie se reducea doar la haină şi chiloţi. Zîmbi şi dădu să facă un comentariu maliţios dar fu întrerupt de ţîrîitul telefonului. Ridică receptorul.

— Da.

— Andy la telefon. M-am gîndit că te-ar interesa să afli că e din nou prezentată publicului, iar cozile sînt la fel de lungi ca de obicei. Apropo, un arab s-a alipit grupului de pe trotuar şi a rămas acolo pînă aţi părăsit clădirea, apoi s-a aşezat la coadă să vadă Declaraţia.

— Bravo, Andy. Şterge-o la New York. Îmi povesteşti toate detaliile mîine.

Cavalli puse receptorul jos, gîndindu-se la informaţia pe care i-o furnizase Andy, în timp ce Angelo desăvîrşea un nod Windsor la o cravată pe care nici un locotenent nu şi-ar fi pus-o în ruptul capului. Încă nu-şi trăsese pantalonii.

Geamul fumuriu, care-i despărţea de şofer, lunecă în jos.

— Domnule, ajungem la terminal. N-am fost urmăriţi pînă acum.

— Bine, spuse Cavalli, privindu-l pe Angelo care-şi punea în grabă pantalonii. După ce schimbi numerele de înmatriculare, te îndrepţi direct spre New York.

Şoferul dădu din cap şi limuzina se opri în faţa intrării care ducea la pista unde se găseau avioanele închiriate. Cavalli înşfăcă tubul, sări din maşină şi, străbătînd terminalul în fugă, ajunse pe pistă. Privirea îi era în căutarea Learjetului. Îl văzu. Uşa cabinei se deschise şi scara mobilă fu lăsată la pămînt. Cavalli se îndreptă în fugă spre avion, urmat de Angelo care încerca să-şi îmbrace haina, în rafalele puternice ale vîntului.

Comandatul îi aştepta la capătul scărilor.

— Aţi venit la ţanc, încă putem păstra culoarul de zbor.

Cavalli zîmbi şi, după ce îşi strînseră centurile de siguranţă, comandantul apăsă pe un buton, readucînd scara la bordul avionului.

Avionul decolă după şaptesprezece minute, ridicîndu-se deasupra centrului Kennedy, în timp ce Tony şi Angelo savurau şampania din paharele oferite de steward. Cavalli refuză un al doilea pahar, încercînd să se concentreze asupra a ceea ce mai avea de făcut înainte de a putea considera că rolul său în acţiune se încheiase. Gîndurile i se reîntoarseră la Al Obaydi, începînd să se întrebe dacă nu cumva îl subestimase.

Cînd, cincizeci şi şapte de minute mai tîrziu, Learjetul ateriza pe La Guardia, şoferul lui Cavalli îi aştepta lîngă maşină, gata să-i ducă în cea mai mare viteză în oraş.

În timp ce şoferul şerpuia printre benzile autostrăzii, schimbînd constant direcţia spre vest, pentru a ajunge la podul Triborough, Cavalli îşi privi ceasul. Se pierdeau în marea de maşini care se scurgea în Manhattan la doar optzeci şi şapte de minute după ce-l părăsiseră pe Calder Marshall în faţa intrării de serviciu a Arhivelor Naţionale. Aproximativ cam în acelaşi timp care i-ar fi trebuit unui bancher din Wall Street pentru a servi prînzul, gîndi Cavalli uşor amuzat.

La unu fără cîteva minute, Cavalli coborî în faţa masivei case din piatră de pe Strada 75, iar Angelo îşi continuă drumul spre biroul lui din Wall Street, unde trebuia să monitorizeze apelurile prin care fiecare membru al echipei îşi prezenta raportul final.

Cînd Tony se dădu jos din maşină, valetul deja deschisese larg uşa casei.

— Pot să-l iau eu, domnule ? întrebă el, făcînd un semn spre tub.

— Nu, mulțumesc, Martin, răspunse Tony. Am nevoie de el. Unde este tata ?

— În sala de conferințe cu domnul Vicente, care a sosit acum cîteva minute.

Tony coborî cu pas iute scara spre subsol și traversă coridorul. Pătrunse în sala de ședințe, găsindu-și tatăl așezat în capul mesei, pierdut în conversație cu domnul Vicente. Președintele onorific se ridică de pe scaun pentru a-și felicita fiul, iar Tony îi întinse tubul din plastic.

— Salut, erou cuceritor, au fost primele cuvinte ale tatălui său. Dacă ai fi reușit asta pe timpul lui George al III-lea, precis te ungea cavaler... Ridică-te, sir Antonio !... Dar, în vremurile noastre va trebui să te mulțumești cu o compensație de o sută de milioane de dolari. Îi este permis unui bătrîn să arunce o privire originalului, înainte ca Nick să ni-l răpească ?

Tony rîse și, după ce scoase capacul tubului, extrase încetișor pergamentul, depunîndu-l cu blîndețe pe masa din sala de consiliu. Apoi, derulă cele două secole de istorie. Privirile celor trei bărbați se pironiră pe Declarația de Independență, căutînd grăbite felul cum era scris cuvîntul „Britanici“.

— Magnific, doar atît spuse bătrînul Cavalli și începu să-și lingă buzele.

— Interesant că numelor din josul paginii le-a rămas foarte puțin spațiu pentru semnături, observă Nick Vicente, după ce privise documentul timp de cîteva secunde.

— Dacă semnătura fiecăruia ar fi fost de dimensiunea celei a lui John Hancock, ne-am fi pricopsit cu o Declarație de două ori mai lungă, aprecie președintele onorific printre țîrîiturile telefonului.

Bătrînul Cavalli apăsă pe butonul interfonului.

— Da, Martin ?

— Domnul Al Obaydi pe linia privată, dorește să vorbească cu domnul Tony.

— Mulțumesc, Martin, spuse bătrînul, iar Tony se aplecă să ridice receptorul. Mai bine vorbește din biroul meu, aș putea asculta și eu pe derivație.

Tony dădu din cap și trecu în camera alăturată, ridicînd receptorul de pe biroul tatălui său :

— Tony Cavalli, zise el.

— Hamid Al Obaydi. Tatăl dumitale mi-a sugerat să sun în jurul acestei ore.

— Sîntem în posesia documentului de care aveți nevoie, îl anunță sec Cavalli.

— Vă felicit, domnule Cavalli.

— Sînteți gata să definitivați plata conform înțelegerii ?

— Fără nici o problemă, dar nu înainte de a ne livra documentul într-un loc la alegerea noastră, așa cum, sînt sigur că vă reamintiți, stipula și întelegerea noastră.

— Despre ce loc este vorba ? întrebă Cavalli.

— Mîine la ora douăsprece voi fi în biroul dumneavoastră și vă voi da ultimele instrucțiuni.

După o scurtă pauză, continuă :

— Printre alte lucruri.

Convorbirea se întrerupse.

Cavalli puse receptorul jos, încercînd să ghicească ce ar putea ascunde ultima replică a lui Al Obaydi, „Printre ale lucruri“. Se îndepărtă agale spre sala de consiliu, găsindu-i pe cei doi bărbați cufundați în studiul Declarației. Tony observă că pergamentul se afla într-o altă poziție.

— Ce crezi că a vrut să spună cu „ printre alte lucruri“, întrebă Tony.

— Habar n-am, răspunse bătrînul Cavalli și, aruncînd o ultimă privire documentului, începu să-l ruleze încetișor.

— Fără îndoială, voi afla mîine, îl asigură Tony, în timp ce, primind documentul de la președintele onorific, începu să-l introducă cu grijă în tubul de plastic.

— Deci, care îi va fi destinația finală ? întrebă Nick.

— Am să aflu detaliile mîine la prînz, răspunse Tony, ușor surprins că tatăl său nu-i relatase celui mai vechi prieten convorbirea telefonică cu Al Obaydi.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Stătea întins în pat lîngă ea, cu bărbia proptită în palmă, în timp ce primele raze ale soarelui se strecurau în cameră. Ea se mișcă ușor, fără să se trezească, iar degetul lui Scott începu să șerpuiască alene pe spatele ei. Încerca s-o trezească cu blîndețe, retrăind momentele serii care trecuse.

Cînd o privise în primele zile părăsind ambasada iordaniană, deși înveșmîntată în hainele lălîi, alese în mod evident după gustul Karimei Saib, Scott considerase că arată senzațional. Unele pachete, după ce le îndepărtezi ambalajul strălucitor, colorat, nu mai corespund așteptărilor. Cînd Hannah își scosese taiorul demodat pe care-l purta în ziua aceea, el rămase nemișcat, nevenindu-i să creadă că putea fi atît de frumoasă.

Dădu la o parte cearșaful care o acoperea și admiră priveliștea în fața căreia rămăsese cu răsuflarea tăiată în seara precedentă. Părul ei era tuns scurt ; se întreba cum vor arăta șuvițele lungi, fîlfîitoare, cînd vor ajunge, așa cum își dorea ea, să-i fluture peste umeri ; gîtul grațios, pielea mătăsoasă, ușor măslinie a spatelui și sveltețea picioarelor lungi.

Mîinile lui erau ca ale unui copil în fața mormanului de cadouri, căutînd febrile să atingă totul, deodată. Degetele se prelinseră în josul umerilor, pînă la arcuirea spatelui, sperînd că ea se va răsuci spre el. Se apropie și mai mult și, aplecîndu-se deasupra-i, începu să descrie cu degetul cercuri pe sînul ei. Cercurile deveneau din ce în ce mai mici, pînă cînd centrul lor ajunse în sfîrcul moale. Îi auzi oftatul ușor și, de data asta, se întoarse leneșă, poposindu-i în brațe, degetele lipindu-i-se de umeri, în momentul în care trupul i se mulase într-al lui.

— Nu este corect, profiți de mine, protestă ea adormită, cînd mîna lui îi pătrunse între coapse.

— Îmi pare rău, se scuză el, retrăgîndu-și mîna și sărutînd-o pe obraz.

— Nu ai de ce. Pentru Dumnezeu, Simon, chiar vreau să profiți de mine, șopti ea, lipindu-se de el.

Mîngîierile continuară, fiecare moment aducîndu-i descoperirea altor bogății. Cînd a penetrat-o, oftatul ei de plăcere fu diferit, era plăcerea de dimineață, mai calmă și mai blîndă decît chemările arzătoare ale nopții, dar aducîndu-le aceeași bucurie.

Pentru Scott fusese o experiență nouă. Deși, de mult timp nu mai ținea minte numărul partenerelor care i se perindaseră prin pat, niciodată nu cunoscuse o plăcere mai deplină.

Cînd îmbrățișarea luă sfîrșit, capul ei rămase pe umărul lui, iar el îi îndepărtă o șuviță rebelă de pe obraz, rugîndu-se ca în clepsidra următoarei ore, nisipul să se scurgă fir cu fir. Ura chiar și gîndul că ea va trebui să se reîntoarcă la ambasadă în dimineața aceea, deși știa că este obligată s-o facă. Dorea s-o păstreze doar pentru el, să n-o împartă cu nimeni.

Încăperea era acum scăldată în soarele dimineții, iar el se întreba cînd i se va oferi din nou șansa de a mai petrece o noapte întreagă cu ea.

Șeful Reprezentanței irakiene fusese rechemat la Geneva pentru probleme urgente și luase doar o secretară cu el, lăsînd-o pe Hannah să-și petreacă week-endul la Paris. Hannah dorise să-l anunțe imediat pe Simon despre graba în care plecase șeful Reprezentanței, informația urmînd să fie transmisă lui Kratz.

Încuiase de două ori ușa camerei și părăsise ambasada pe scara de serviciu. Hannah îi mărturisise că se simțise ca o elevă care o ștergea din dormitorul internatului pentru a participa la o petrecere nocturnă.

— Cea mai reuşită petrecere pe care mi-o amintesc, fuseseră ultimele lui cuvinte, înainte de a adormi unul în braţele celuilalt.

Dimineaţa se plimbaseră pe bulevardul Saint-Michel, intrînd prin magazine şi cumpărînd veşminte, pe care ea ştia că nu poate să le poarte, şi o cravată, căreia el, dacă ar fi fost singur, nu i-ar fi acordat nici o atenţie. Mîncaseră într-o micuţă cafenea din colţul unei străzi, lungindu-se două ore la o salată şi o sticlă de vin. După ce se plimbaseră pe Champs-Elysées, mînă în mînă, ca toţi îndrăgostiţii, se aşezaseră cuminte la coadă, pentru a intra la expoziţia Clodion, la Luvru. Lui i se păruse ocazia ideală de a face pe profesorul într-un domeniu în care se considera expert, ca să realizeze, în final, că i se potrivise mai bine rolul de învăţăcel. Îi cumpărase o pălărioară cu boruri pleoştite din micul magazin de la baza turnului Eiffel, constatînd, încă o dată, că era splendidă, indiferent cu ce se îmbrăca.

O masă de seară frugală, la Maxim, amîndoi simţind că nu-şi doreau decît să se reîntoarcă mai repede în micuţul lui apartament de pe malul stîng la Senei.

Îşi reaminti cum o urmărise ca-n transă în timp ce se dezbrăca, incapabil să facă vreo mişcare, chiar şi în momentul în care ea începuse să-i scoată hainele. Era ca şi cum nu şi-ar fi dorit să facă dragoste cu ea, deoarece momentul era atît de special încît îl vedea perpetuat la infinit.

Cu nici una din partenere — indiferent că fusese vorba de o ocazională noapte de amor cu o studentă sau de o legătură mai lungă, în care poate chiar îşi imaginase că este vorba despre dragoste — nu cunoscuse o senzaţie comparabilă celei trăite cu Hannah. Iar momentul care urmase actului de dragoste fusese la fel de special, aducîndu-i o bucurie pe care n-o mai cunoscuse : plăcerea îmbrăţişării era aidoma celei date de actul sexual.

Degetul lui şerpui lin la baza gîtului ei.

— La ce oră trebuie să te întorci ? întrebă cu un murmur.

— Cu un minut înainte de sosirea ambasadorului.

— Cînd este așteptat ?

— În principiu, avionul de la Geneva aterizează la unsprezece și douăzeci. Ar trebui să fiu la birou înainte de douăsprezece.

— Avem suficient timp să mai facem dragoste o dată, spuse el, punîndu-i degetul pe buze.

Ea îi crănțăni ușurel degetul.

— Oh, se văită el exagerat.

— Doar... o dată ? se miră ea.

La ora douăsprezece și douăzeci, Debbie îl conduse pe prim-consilierul ambasadorului în biroul lui Cavalli. Nici unul din bărbați nu comentă întîrzierea lui Al Obaydi. Tony îi indică un scaun, în fața biroului, și așteptă ca musafirul să se așeze. Pentru prima oară, prezența arabului îi producea o ușoară neliniște.

— După cum v-am spus ieri, începu Cavalli, sîntem în posesia documentului pe care îl solicitați. Sîntem gata să facem schimbul, pentru suma la care am convenit.

— O, da, nouăzeci de milioane de dolari, zise irakianul, unindu-și degetele sub bărbie. Lăsă o pauză, înainte de a continua. Bani lichizi la primirea mărfii, dacă-mi amintesc corect formularea din contract.

— Exact, aprobă sec Cavalli. Tot ce trebuie să știm acum este unde și cînd.

— Cerem ca documentul să fie la Geneva cel tîrziu marțea viitoare la ora douăsprezece. Veți depune documentul la domnul Pierre Dummond de la banca Dummond et Cie.

— Dar asta ne lasă doar șase zile pentru găsirea unui traseu sigur de părăsire a țării și...

— Dumnezeul vostru a creat lumea în exact același timp, dacă-mi amintesc corect Geneza. Este o poveste atît de fascinantă, continuă Al Obaydi, încît nici nu m-a mai interesat Exodul.

— Documentul va fi la Geneva marți la prînz, îl asigură Cavalli.

— Perfect, zise Al Obaydi. Iar dacă domnul Dummond va aprecia că documentul este autentic, se va conforma instrucţiunilor de a transfera suma de nouăzeci de milioane de dolari la oricare bancă pe care o veţi alege, de pe întreg globul. Dacă, pe de altă parte, nu reuşiţi livrarea sau documentul se dovedeşte a fi un fals, noi pierdem zece milioane de dolari, căpătînd în schimb doar un filmuleţ de trei minute făcut de unul dintre cei mai faimoşi regizori ai lumii. În această eventualitate, pachete similare celui pe care vi-l înmînez vor fi expediate directorului FBI şi şefului Comisiei parlamentare pentru lupta împotriva crimei organizate.

Al Obaydi scoase un plic gros din buzunarul interior al hainei şi îl aruncă pe masă. Expresia feţei lui Cavalli nu se schimbă, urmărindu-l pe prim-consilierul ambasadorului ridicîndu-se şi, după o uşoară înclinare, părăsind încăperea fără alt comentariu.

Cavalli era sigur că plicul îi va desluşi semnificaţia propoziţiei „Printre alte lucruri".

Sfîşie voluminosul plic galben, răsfirîndu-i conţinutul pe masă. Fotografii, cîteva duzini, şi documente la care era ataşată şi lista cu seriile bancnotelor. Îşi admiră imaginea din fotografie : conversînd cu Al Calabrese pe trotuarul din faţa Cafenelei Naţional, cu Gino Sartori în centrul lui Freedom Plaza, cu regizorul, cocoţat pe platforma mobilă, în plină discuţie cu fostul şef adjunct al Departamentului de poliţie al Districtului Columbia. Era şi o fotografie a lui Rex Butterworth surprins în timp ce intra în hotelul Willard şi două ale actorului — prima, stînd în maşina numărul trei, calviţia încă nefiindu-i mascată de perucă, iar a doua, imortalizînd momentul în care se precipita în maşină, la ieşirea din Arhivele Naţionale.

Degetele lui Cavalli începură să bată darabana pe blatul mesei. Îi revenise în minte imaginea care-l sîcîise în timpul derulării operaţiei. Al Obaydi era individul pe care-l zărise în ziua precedentă, pierdut în mulţime. Îl subestimase pe irakian. Poate ar fi mai bine să ia legătura cu reprezentantul lui din Liban şi să-i dezvăluie numărul contului din banca elvețiană în care fuseseră depuși banii pe numele prim-consilierului ambasadorului.

Nu. Chestia asta putea să aștepte pînă cînd restul de nouăzeci de milioane va fi plătit integral.

— Serios, ce să fac dacă o să-mi ofere slujba ?

Scott ezită. Nu putea aprecia în nici un fel cum ar fi reacționat Mossadul într-o situație similară. Știa doar cu precizie ce și-ar fi dorit *el* să facă. N-avea rost nici să-l sune pe Dexter Hutchins, deoarece i-ar fi răspuns, fără ezitare, s-o folosească în continuare pe Hannah pentru scopurile lor.

Hannah se întoarse spre ceea ce Scott numea, cu ușor amuzament, bucătărie.

— Poate ar trebui să-l întrebi pe colonelul Kratz ce trebuie să fac, sugeră ea în fața tăcerii lui prelungite. Explică-i că ambasadorul vrea să-i iau locul Munei dar, între timp, a intervenit altceva.

— Ce ? întrebă Scott neliniștit.

— Misiunea i se va încheia în primele zile ale lunii viitoare. S-ar putea să i se ceară să rămînă în continuare la Paris, dar administratorul șef spune în dreapta și-n stînga că ambasadorul va fi rechemat pentru a fi promovat în funcția de ministru adjunct la Externe.

Scott se abținu de la orice comentariu.

— Ce se întîmplă, Simon ? Ești incapabil să iei o decizie la o oră atît de matinală ?

Scott rămînea în continuare tăcut.

— Pari la fel de patetic în poziție verticală ca și în cea orizontală, glumi ea.

Scott se decise să-i mărturisească totul. Nu mai vroia să aștepte nici măcar un minut. Se îndreptă spre bucătărie, o cuprinse în brațe și îi mîngîie părul.

— Hannah, vreau să... începu el, dar se auzi soneria telefonului.

Se îndepărtă de ea, grăbindu-se spre receptor. Ascultă cîteva momente, înainte de a-i răspunde lui Dexter Hutchins.

— Da, sigur. Am să te sun, după ce voi reuşi să-mi fac o părere.

Ce naiba îl ţinea treaz pe Dexter în mijlocul nopţii ? se întrebă Scott, în timp ce punea receptorul în furcă.

— O altă iubită, dragule ? îl tachină Hannah zîmbind.

— Editorii mei se interesează cînd voi termina manuscrisul. Deja am depăşit şi ultimul termen.

— Ce le vei răspunde ?

— Acum, nu prea îmi stă mintea la asta.

— Numai acum ? îl întrebă ea, punîndu-i un deget pe nas.

— Ei, să zicem permanent, admise el.

Îl sărută uşor pe obraz şi murmură :

— Simon, trebuie să mă întorc la ambasadă. Nu mă însoţi, este prea riscant.

O strînse în braţe, vrînd să protesteze, dar se mulţumi să întrebe :

— Cînd te văd din nou ?

— Cînd va avea chef soţia ambasadorului să înoate, răspunse ea. Îl împinse uşurel. Dar am s-o pisez tot timpul, spunîndu-i cît de bine arată după o partidă de înot şi, poate, se va convinge s-o facă mai des.

Rîse şi îl părăsi, fără să mai scoată un cuvînt.

Scott rămăsese lîngă fereastră, aşteptînd-o să reapară pe uşa imobilului. Îi displăcea profund faptul că nu putea să-i telefoneze, să-i scrie sau s-o vadă oricînd ar fi vrut. I-ar fi plăcut să-i trimită flori, scrisori, vederi, chiar şi mici bileţele prin care să-i împărtăşească dragostea pe care i-o purta.

Hannah apăru în fugă pe trotuar, cu un zîmbet pe faţă. Aruncă o privire spre fereastră şi, după ce îi trimise lui Scott o bezea, dispăru după colţul străzii.

Alt bărbat, obosit şi înfrigurat de orele de aşteptare, o urmărea şi el, dar nu dintr-o cameră călduroasă, ci din intrîndul unei uşi de pe partea cealaltă a străzii.

În momentul în care Scott dispăru de la fereastră, bărbatul ieşi din umbra protectoare a intrîndului, urmînd-o pe Hannah în drumul ei spre sediul ambasadei.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

— Nu te cred, protestă ea.

— Mi-e teamă că adevărul este că nu vrei să mă crezi, zise Kratz, care sosise în dimineața aceea cu un avion de la Londra.

— Nu pot să cred că el este în slujba dușmanilor noștri.

— Atunci, poți să-mi explici de ce pretinde că este agent al Mossadului ?

În ultimele două ore, Hannah încercase, în fel și chip, să găsească o explicație logică minciunilor lui Simon, dar se declarase învinsă, nereușind să-și dea un răspuns convingător.

— Ne-ai comunicat tot ce i-ai spus și lui ? întrebă Kratz.

— Da, sosi răspunsul pe un ton jenat. Chiar ai verificat la toate serviciile de spionaj ale țărilor prietene ?

— Bineînțeles că da, răspunse Kratz. Nimeni din Paris nu a auzit de el. Nici francezii, nici englezii și, în nici un caz, CIA. Șeful secției lor mi-a comunicat personal că în dosarele lor n-a existat niciodată un oarecare Simon Rosenthal.

— Ce se va întîmpla cu mine acum ? întrebă Hannah.

— Vrei să lucrezi în continuare pentru țara ta ?

— Doar știi răspunsul, sigur că da, zise ea, fixîndu-l cu intensitate.

— Și încă mai speri să faci parte din echipa pentru Bagdad ?

— Da, este singura mea dorință. De ce crezi că am îndurat toate cele prin care am trecut, dacă n-aș vrea să iau parte la misiunea finală ?

— Atunci, îți respecți jurămîntul pe care l-ai făcut în prezența colegilor tăi în Herzliyah ?

— Nimic pe lume nu m-ar face să-mi calc jurămîntul. Știi asta. Doar spune-mi ce aștepți de la mine.

— Să-l ucizi pe Rosenthal.

Joi seara, Scott era în culmea fericirii ; Hannah îi telefonase în cursul după-amiezii, promițîndu-i că vor cina împreună vineri seară și chiar că s-ar putea să-și petreacă noaptea în apartamentul lui. Se părea că ambasadorul fusese chemat din nou la Geneva. Se pregătea, într-adevăr, ceva „mare“, deși ea încă nu-i știa dimensiunea exactă.

Scott decisese deja cele trei lucruri care se vor întîmpla cînd o va întîlni. Primul, va prepara singur cina, în ciuda comentariilor acide ale lui Hannah despre așa-zisa lui bucătărie. Al doilea, îi va mărturisi cine este cu adevărat, fără să-i mai pese de la cine ar veni apelurile telefonice care l-ar putea întrerupe. Și, al treilea...

Scott se simțea mult mai liniștit — cum nu fusese de cîteva săptămîni — acum că se hotărîse să „fie curat“, așa cum spunea maică-sa ori de cîte ori el încerca să scape de vreun necaz. Știa că va fi rechemat în State, imediat ce-i va comunica lui Dexter decizia pe care o luase, iar după cîteva săptămîni va fi trecut fără zgomot pe linie moartă. Dar chestia asta nu va mai avea nici o importanță, deoarece, al treilea lucru, și cel mai important dintre toate, avea de gînd s-o roage pe Hannah să-i fie soție și să-l urmeze în State.

Scott își petrecu după-amiaza mișunînd după cumpărături : baghete proaspete, crocante, cele mai fine ciupercuțe, cotlete suculente de miel și portocale mici, zemoase. Se întoarse acasă pentru a prepara un festin pe care spera că Hannah și-l va reaminti întotdeauna. Își pregătise și o pledoarie, convingîndu-se că, în timp, Hannah l-ar înțelege și l-ar ierta.

Odată cu venirea serii, Scott se surprinse uitîndu-se din ce în ce mai des la ceasul din bucătărie. Se simțea frustrat numai la gîndul că ea ar putea întîrzia mai mult de cîteva minute. Precedenta lor întîlnire fusese pe punctul de a fi ratată deoarece Hannah de abia reușise să părăsească ambasada, deși el acceptase de la bun început că, neexistînd un mijloc de comunicare directă, întîlnirile lor puteau fi anulate din cauze neprevăzute. Liniștea îi reveni cînd o văzu intrînd pe ușă, la cîteva minute după ora opt.

Hannah își scoase pardesiul și Scott zîmbi, observînd că purta rochia pe care i-o alesese el cînd fuseseră prima oară împreună la cumpărături, o rochie albastră, lungă, care îi atîrna neglijent pe umeri, făcînd-o să arate elegantă și provocatoare.

O îmbrățișă imediat dar lipsa ei de reacție îl surprinse. Părea distantă, aproape dușmănoasă. Sau poate era el mult prea sensibil ? Hannah se desprinse din îmbrățișare, privirea ei inspectînd masa aranjată pentru două persoane : șahul alb-roșu al feței de masă, cele două seturi de tacîmuri desperecheate.

Scott turnă un pahar de vin alb, pe care-l alesese pentru primul fel și dispăru în bucătărie, pentru ultimele finețuri la eforturile lui culinare, conștient că timpul pe care-l petreceau împreună era totdeauna prea scurt.

— Ce gătești ? întrebă ea pe un ton neutru și plictisit.

— Așteaptă și ai să vezi, răspunse el. Dar, pot să-ți spun că primul fel este o chestie pe care am învățat-o cînd... Se opri brusc... cu mulți ani în urmă, adăugă cu o voce stinsă.

În momentul cînd ezitase la finalul primei propoziții, o grimasă deformase trăsăturile lui Hannah, dar Scott nu avusese cum s-o observe.

Cîteva clipe mai tîrziu reapăru din bucătărie aducînd două farfurii cu ciupercuțe scoase din cuptor și cîte o felie de pîine aromată cu usturoi.

— Doar un strop de usturoi, o asigură el, şi asta din motive evidente.

Se aştepta la un răspuns caustic sau cel puţin amuzat, însă tăcerea ei îl făcu să se întrebe dacă îşi vor petrece noaptea împreună. Poate întrebările lui ar fi fost mai minuţioase, dar pregătirea dineului şi dorinţa susţinerii pledoariei-mărturisire nu-i mai lăsau timp să se gîndească şi la altceva.

— Aş dori să putem ieşi din Paris, să mergem la Versailles, ca nişte oameni obişnuiţi, spuse Scott, înfigînd furculiţa într-o ciupercă.

— Ar fi frumos, acceptă ea.

— Am o propunere şi mai bună.

Ea îşi ridică privirea din farfurie, fixîndu-l cu atenţie.

— Un week-end la Colmendor. Cu mulţi ani în urmă, cînd am citit viaţa lui Matisse, mi-am jurat că...

Iarăşi ezită, privirea ei se îndreptă din nou asupra farfuriei.

— Şi, de ce să rămînem doar în Franţa, continuă pe un ton mai vioi. Putem să ne petrecem viaţa întreagă în Italia. Au o sută de Colmendor.

O privi plin de speranţă, dar ochii ei nu se ridicau de pe farfuria pe jumătate plină.

Cu ce îi greşise ? Sau, poate ei îi era frică să-i împărtăşească ceva ? Îl îngrozea gîndul că va afla că trebuie să plece la Bagdad în timp ce, în visul lui, călătoreau împreună prin Veneţia, Florenţa şi Roma. Dacă Bagdadul era motivul nervozităţii ei, ar încerca să facă tot ce-i stătea în putinţă ca s-o determine să-şi schimbe hotărîrea.

Scott strînse farfuriile, reîntorcîndu-se peste cîteva momente cu suculentele cotlete de miel „à la provençale“.

— Mîncarea preferată a doamnei, dacă-mi amintesc bine, susură el ca un chelner stilat.

Dar singura recompensă fu un zîmbet palid.

— Ce se întîmplă, Hannah ? întrebă, în timp ce se aşeza pe scaunul din faţa ei.

Se aplecă peste masă, încercînd să-i mîngîie mîna, dar ea şi-o retrase iute.

— Sînt doar puțin obosită, zise ea neconvingător. Am avut o săptămînă grea.

Scott încercă alte subiecte de conversație : munca ei, teatru, expoziția Clodion de la Luvru și, chiar, încercările lui Clinton de a-i reuni pe cei trei Beatles, însă toate eforturile lui se loveau de răspunsurile ei amabile, dar lipsite de orice umbră de interes.

Continuară să mănînce în tăcere, pînă la ultima bucățică de carne.

— Și acum, vom încheia cu *ma pièce de résistance*.

Se aștepta ca strădaniile lui de bucătar șef să fie supuse unui rechizitoriu glumeț ; dar nu primi decît un zîmbet fugar și privirea distantă și tristă a minunaților ei ochi negri. Dispăru din nou în bucătărie, reapărînd imediat cu două boluri pline cu feliuțe de portocale pe care picurase un strop de Cointreau. Puse o cupă în fața ei, sperînd că apetisantele portocale îi vor schimba starea sufletească. Dar, în timp ce Scott își continua monologul, Hannah rămînea același auditor puțin receptiv.

Luă cupele, a lui goală, a ei de abia atinsă, și reapăru peste cîteva momente aducînd ceștile cu cafea ; a ei, exact cum îi plăcea : neagră, cu un vîrf de frișcă plutind deasupra și fără zahăr. A lui, neagră, fierbinte și cu mult prea mult zahăr.

Cafelele abureau în cești iar el hotărîse că era momentul propice pentru a-i mărturisi adevărul, cînd ea îi mai ceru niște zahăr. Oarecum surprins, Scott sări de pe scaun și se repezi în bucătărie : vărsă zahăr într-un bol, luă o linguriță și se întoarse în cameră, chiar în momentul în care ea își închidea poșeta.

Punînd bolul cu zahăr pe masă, se așeză pe scaun și îi zîmbi. Niciodată ochii ei nu exprimaseră o asemenea tristețe. Turnă coniac, învîrti paharul în mînă și sorbi o gură de cafea, mîngîindu-i chipul cu privirea. Ea nu se atinsese de cafea sau de coniac, iar zahărul pe care-l ceruse rămăsese neatins în bolul din mijlocul mesei.

— Hannah, începu Scott pe un ton blînd, vreau să-ţi mărturisesc ceva important, ceva pe care am dorit să ţi-l spun de multă vreme.

Îşi ridică privirea, observîndu-i lacrimile din colţurile ochilor. Ar fi vrut s-o întrebe de ce plîngea, dar îi era teamă că orice întrerupere l-ar face să-şi amîne la nesfîrşit mărturisirea.

— Numele meu nu este Simon Rosenthal, spuse pe un ton calm.

Hannah păru surprinsă, dar nu în felul în care se aştepta el — părea mai mult neliniştită decît curioasă. Scott mai sorbi o înghiţitură de cafea şi continuă :

— Te-am minţit chiar din ziua în care ne-am întîlnit şi, cu cît m-am îndrăgostit mai mult de tine, cu atît te-am minţit mai mult.

Ea nu scoase un cuvînt, iar el îi era recunoscător pentru că, într-o ocazie ca asta, ca şi în cazul prelegerilor la Yale, orice întrerupere îi deregla discursul. Îşi simţea gîtul puţin uscat şi mai bău un strop de cafea.

— Mă numesc Scott Bradley. Sînt american, dar nu din Chicago, aşa cum ţi-am spus cînd ne-am cunoscut, ci din Denver.

Deşi îl privea zăpăcită, Hannah nu îl întrerupse. Scott continuă să-şi poarte crucea mai departe.

— Nu sînt agent al Mossadului la Paris şi nici nu scriu o carte de călătorii. Nici pe departe, deşi, mărturisesc, adevărul poate părea mai straniu decît ficţiunea.

Îi luă mîna în palmă şi, de data asta, ea nu încercă să şi-o retragă.

— Te rog, lasă-mă să-ţi explic şi poate vei găsi în sufletul tău tăria să mă ierţi.

Îşi simţea gîtul din ce în ce mai uscat. Îşi termină cafeaua şi, după ce îşi umplu din nou ceaşca, mai puse o lingură de zahăr. Hannah încă nici nu se atinsese de ceaşca ei.

— M-am născut şi am crescut în Denver. Tata era avocat şi a sfîrşit în puşcărie, condamnat pentru fraudă. Am fost zdrobit de ruşine şi, cînd a murit şi mama, am acceptat un post la Universitatea din Beirut, deoarece nu mai aveam puterea să dau ochii cu amicii și cunoscuții.

În privirea lui Hannah se strecura o nuanță de simpatie. Scott se simți îmbărbătat, cuvintele înșiruindu-i-se mai ușor.

— Nu lucrez și nici n-am lucrat vreodată pentru Mossad.

Buzele ei se lipiseră într-o linie subțire.

— Munca mea nu e, nici pe departe, atît de romantică. După episodul Beirut, m-am întors în America pe post de profesor universitar.

Neîncrederea din privirea ei se transformă, deodată, în neliniște.

— O, da, de data asta îți spun adevărul. Vorbele începuseră să-i fie ușor nedeslușite. Predau dreptul constituțional la Yale. Hai să fim serioși, nimeni n-ar inventa o poveste ca asta, încercă el să glumească.

Mai sorbi o gură de cafea. I se părea mai puțin amară decît cea băută mai înainte.

— Dar, în același timp, sînt, hai să zicem, spion cu jumătate de normă și, după cum s-a dovedit, nu unul dintre cei buni. Și asta, în ciuda multor ani în care i-am învățat pe alții cum ar trebui făcută treaba asta.

Făcu o pauză.

— Dar experiența mea era doar cea a sălii de clasă.

Neliniștea ei părea să sporească.

— Nu trebuie să-ți fie frică, încercă el să-i readucă încrederea. Lucrez pentru cei buni, deși, bănuiesc, că treaba asta depinde din ce unghi o privești. În prezent, figurez ca agent temporar la CIA.

— CIA ? bîlbîi ea, neîncrezătoare. Dar mi-au spus...

— Ce ți-au spus ? întrebă el repede.

— Nimic, răspunse ea, plecîndu-și capul.

Oare Hannah îi cunoștea deja trecutul sau poate ghicise că povestea nu se prea lega ? ! Nu-i păsa. Nu dorea decît să se destăinuie complet femeii pe care o iubea. Fără minciuni. Fără dezamăgiri. Fără secrete.

— Cum ţi-am mărturisit, continuă el, fără să exagerez, mă duc de douăsprezece ori pe an în Virginia pentru a discuta cu agenţii CIA despre problemele care pot surveni în timpul misiunilor. Musteam de idei luminoase, care păreau ideale în liniştea şi confortul de la Langley, dar, acum, cînd am trecut şi eu prin unele situaţii pe care ei le întîlnesc frecvent, am să le acord tot respectul, mai ales că eu n-am prea reuşit mare lucru.

— Nu poate fi adevărat, îl întrerupse ea brusc. Simon, spune-mi că este doar o poveste.

— Îmi pare rău, Hannah. De data asta, totul este adevărat, oftă el. Trebuie să mă crezi. După mulţi ani de cereri repetate de a fi testat într-o misiune, m-au trimis la Paris, deoarece, bazîndu-mă că eram tobă de carte, am presupus că voi fi asul aşilor, dacă mi se va acorda şansa s-o dovedesc. Scott Bradley, profesor de drept constituţional. Infailibil în ochii studenţilor care-l adoră şi în cei ai şefilor de la Langley. După o asemenea performanţă, auditoriul nu aclamă în picioare, de asta putem fi siguri amîndoi.

Hannah îl fixa nemişcată.

— Simon, spune-mi că nu este adevărat. De ce m-ai ales ? De ce eu ?

El o luă în braţe.

— Nu te-am ales, m-am îndrăgostit de tine. Ei m-au ales. Şefii mei... şefii mei doreau să ştie de ce Mossadul te-a plasat.. te-a plasat în clădirea ambasadei iordaniene în care funcţionează şi Reprezentanţa irakiană.

Reuşea cu greu să fie coerent şi nu înţelegea de ce se simţea atît de toropit.

— Dar, de ce tu ? îl întrebă, strîngîndu-l în braţe pentru prima oară în acea seară. De ce CIA nu a folosit unul din agenţii obişnuiţi ?

— Deoarece... deoarece doreau să fie cineva care... cineva care să nu poată fi recunoscut de ceilalţi profesionişti.

— Oh, Dumnezeule, pe cine trebuie să cred ? gemu ea dezlipindu-se din îmbrăţişare.

Îl fixa cu o privire neajutorată.

— Poți să ai încredere în mine, pentru că am să-ți dovedesc... dovedesc că tot ce ți-am spus este adevărat.

Scott făcu cîțiva pași, încercînd să se îndepărteze de masă. Se simțea nesigur, pășind încet spre bufet ; se aplecă să tragă sertarul inferior și, după ce scotoci înăuntru, scoase o cutiuță din piele pe al cărei capac erau gravate în aur inițialele S.B.. Reuși să rămînă în picioare, sprijinindu-se cu o mînă de bufet. Privirea lui căuta chipul, parcă pierdut în ceață, al femeii pe care o iubea, dar nu reuși să-i deslușească expresia disperată care i se întipărise pe față. Încercă să-și reamintească tot ce-i vorbise pînă acum, întrebîndu-se ce ar trebui să-i mai spună.

— O, iubitul meu, ce am făcut ? suspină ea, cu ochii în lacrimi.

— Nimic, totul e din vina mea, bolborosi Scott. Dar avem toată viața în față pentru a ne amuza de chestia asta. Apropo, asta a fost o cerere în căsătorie. Sînt de acord că nu e cea mai nimerită formulă, dar te iubesc mai presus de orice. Sînt sigur că ai înțeles, continuă el, încercînd să facă un pas spre ea.

Hannah rămăsese nemișcată, urmărindu-l cu o privire pierdută.

El se împletici la următorul pas. Încercă din nou, se dezechilibră și se prăbuși pe masă, rostogolindu-se apoi pe podea, la picioarele ei.

— Nu pot să-ți reproșez nimic dacă sentimentele tale nu sînt la fel de puternice ca... au fost ultimele lui cuvinte, în timp ce lucrurile din cutia de piele, care se deschisese în momentul căderii pe podea, se răspîndiseră în jurul trupului nemișcat.

Hannah se prăbuși în genunchi, luîndu-i capul în palme. Printre hohotele de plîns, aceleași cuvinte se repetau :

— Te iubesc, bineînțeles că te iubesc, Simon. De ce n-ai avut suficientă încredere în mine, să-mi spui adevărul ?

Ochii i se opriră pe o mică fotografie pe care o ținea în mînă. Pe spatele ei, cîteva cuvinte : „Katherine Bradley -Vara, '66“. Desigur, doamna din fotografie era mama lui. Mîna ei înșfăcă pașaportul, care căzuse chiar lîngă capul lui, întoarse în grabă paginile, încercînd să citească printre lacrimi : Bărbat. Data naşterii : 11.07.1956. Profesia : profesor universitar. O altă pagină întoarsă şi o fotografie decupată din *Paris Match* căzu pe podea. Tînăra din imagine era ea, purtînd o creaţie a casei de mode Ungaro la prezentarea colecţiei de primăvară 1990.

— Nu, nu, Doamne, nu îngădui să fie adevărat, gemu ea cuprinzîndu-i iarăşi trupul în braţe. Fă să fie doar încă o minciună.

Privirea îi poposi pe un plic, cu un singur cuvînt scris pe el, „Hannah“. Îi lăsă încetişor capul pe podea, luă plicul şi îl deschise în grabă.

„Adorata mea Hannah,

Prin minte mi-au trecut zeci de posibile începuturi pentru această scrisoare. Dar nu există decît un singur început : te iubesc şi, la fel de important, este prima oară cînd m-am îndrăgostit, şi acum ştiu că niciodată nu voi iubi pe cineva cum te iubesc pe tine.“

— Nu ! urlă ea. Nu ! Lacrimile îi înnecaseră ochii, cititnd cuvintele ca prin ceaţă.

„Nu eşti doar iubita mea, dar şi cel mai scump prieten al meu. Niciodată n-am să doresc şi nici n-am să am nevoie de altcineva. Sînt fericit la gîndul că-mi voi petrece restul vieţii cu tine şi mă întreb cum am avut şansa să fiu atît de norocos.“

— Dumnezeule, te rog, nu ! implora ea cu capul căzut în piept. Şi eu te iubesc, Simon. Te iubesc atît de mult.

„Îmi doresc trei fete şi doi băieţi şi te avertizez că nu glumesc în privinţa asta. Vom discuta despre nepoţi mai tîrziu. Mi-e teamă că la bătrîneţe voi fi

irascibil și plictisitor, dar am să te iubesc veșnic. Nu avem vreme de pierdut..."

— Nu, nu, nu, țipă Hannah, aplecîndu-se să-l sărute.

Zvîncni în picioare, alergînd spre telefon. Printre hohote de plîns, formă numărul 17.

— Doamne, te implor, fă ca pilula să rămînă fără efect. Răspundeți, răspundeți, răspundeți ! urlă în receptor, în timp ce ușa apartamentului se deschise brusc.

Kratz și un alt bărbat, pe care ea nu-l cunoștea, se năpustiră înăuntru. Hannah lăsă telefonul și se repezi spre ei, aruncîndu-se în Kratz și trîntindu-l la podea.

— Ticălosule, ticălosule ! M-ai făcut să-l omor pe singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată ! Sper să arzi în flăcările iadului !

Gemetele îi erau punctate de pumnii care se zdrobeau de fața lui Kratz.

Cu o mișcare iute, bărbatul necunoscut o aruncă la o parte. Cei doi înșfăcară trupul inert al lui Scott și îl cărară afară din apartament.

Hannah zăcea într-un colț, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Trecu o oră, poate două, înainte ca ea să se tîrască pînă la masă, să deschidă poșeta și să scoată cea de-a doua pilulă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

— Casa Albă.

— Cu domnul Butterworth, vă rog.

Urmă o lungă tăcere.

— Domnule, nu găsesc pe nimeni cu acest nume. Doar un moment, să vă fac legătura la Serviciul Personal.

Directorul Arhivelor aşteptă liniştit, realizînd, cu fiecare secundă care trecea, că noua schemă de organizare a serviciului telefonic introdusă de administraţia Clinton era, în mod evident, nefolositoare.

— Serviciul Personal, îi întrerupse gîndurile o voce de femeie. Cu ce vă pot ajuta ?

— Încerc să-l găsesc pe domnul Rex Butterworth, asistent special al preşedintelui.

— Cine întreabă ?

— Marshall, Calder Marshall, directorul Arhivelor.

— Care arhive ?

— Arhivele Naţionale ale Statelor Unite.

O altă pauză interminabilă.

— Domnule, numele Butterworth nu-mi spune nimic, dar sînt sigură că realizaţi că avem peste patruzeci de directori şi asistenţi speciali ai preşedintelui.

— Nu, nu ştiam, admise Marshall.

O altă pauză la fel de lungă.

— După fişele noastre, se pare că persoana s-a întors la Departamentul de Comerţ, îi explică femeia. La noi figurează în schema A — asta înseamnă că era aici pentru o activitate temporară.

— Aveţi un număr de telefon unde-l pot găsi ?

— Nu, nu am. Dar dacă veți suna la Departamentul de Comerț, sînt sigură că o să vi-l găsească.

— Mulțumesc pentru ajutor.

— Îmi pare bine că v-am fost de folos, domnule.

Hannah nu va ști niciodată cît timp zăcuse în colțul camerei lui Simon. Nu și-l putea imagina sub numele de Scott, pentru ea el va rămîne veșnic Simon. O oră, poate două. Timpul nu mai avea nici o importanță.

Își reamintea cum se tîrîse spre mijlocul încăperii, încercînd să evite masa și scaunele răsturnate, un decor care amintea mai mult de un bar de noapte după o bătaie încinsă între bețivi.

Scosese pilula din poșetă și o aruncase în toaletă, cu automatismul propriu oricărui agent profesionist. Începuse să caute fotografiile prin învălmășeala de resturi și țăndări și, bineînțeles, scrisoarea care îi era adresată. Îngrămădise bruma de amintiri în geantă și, ajutîndu-se de un scaun răsturnat, reușise să se ridice în picioare.

Tîrziu, în noapte, zăcînd pe patul din micuța ei cameră de la ambasadă, cu privirea fixată pe albul rece al tavanului, realiză că îi este imposibil să-și reamintească ultimele ore, traseul de întoarcere, dacă se furișase în ambasadă pe scara de serviciu sau intrase pe ușa principală. Se întreba cîte nopți vor mai trece pînă cînd somnul nu-i va mai fi întrerupt de lungi momente de veghe ? Cît timp va trebui să se scurgă pînă cînd el nu va mai fi singura preocupare a gîndurilor ei ?

Știa că Mossadul nu o va lăsa să fie implicată, o va ascunde și o va proteja pînă cînd poliția franceză își va definitiva cercetările. Guvernele se vor întrece în salamalecuri diplomatice. Bineînțeles, în schimbul mușamalizării uciderii agentului lor, pretențiile americanilor vor fi mari, dar, pînă la urmă, vor cădea la învoială. Hannah Kopec, Simon Rosenthal și profesorul Scott Bradley se vor transforma în dosare de arhivă. Toți trei nu reprezentau decît numere care puteau fi schimbate, de care te puteai dispensa și care, desigur, puteau fi înlocuite.

Se întreba ce vor face cu trupul, trupul bărbatului pe care-l iubise. Bănuia că totul se va reduce la un mormînt, onorabil dar anonim. Îi vor argumenta că totul fusese făcut în interesul binelui general. Oriunde i-ar fi mormîntul, Hannah știa că niciodată nu i se va permite să pună o floare pe el.

Cu siguranță, nu i-ar fi pus pilula în cafea, dacă Kratz nu i-ar fi reamintit la nesfîrșit de cele treizeci și nouă de rachete Scud care semănaseră moartea în poporul israelian și, în special, de aceea care-i ucisese mama, fratele și sora.

Poate s-ar fi răzgîndit chiar și în ultimul moment, dar fusese avertizată că soarta lui Scott fusese pecetluită, indiferent de decizia ei. O asiguraseră că, în cazul unui refuz al ei, Scott și-ar fi găsit moartea în condiții mult mai violente.

Pregătindu-se să scoată prima pilulă din geantă, Hannah îl rugase pe Simon să-i aducă puțin zahăr, pentru prima și ultima oară în viață. De ce se repezise să-i aducă bolul cu zahăr ? De ce nu se mirase, de ce nu încercase să glumească pe seama efectelor zahărului asupra siluetei, de ce nu făcuse nimic care să-i fi amînat decizia ? Și, totuși, de ce așteptase atît de mult ca să-i mărturisească adevărul ?

Dacă și-ar fi dat seama că și ea avea atîtea lucruri să-i povestească ! Ambasadorul fusese rechemat în Irak — o promovare, explicase el. Va deveni, așa cum Kanuk deja le spusese, adjunct al ministrului de externe, ceea ce însemna că, în absența lui Muhammad Saeed Al-Zahiaf, va lucra direct cu Saddam Hussein.

Pe postul de ambasador urma să fie promovat Hamid Al Obaydi, actualmente numărul doi la Națiunile Unite la New-York a cărui activitate recentă reprezentase un mare succes pentru Irak și de la care Hannah ar avea multe de învățat. Ambasadorul îi oferise lui Hannah două variante : să rămînă la Paris sub ordinele lui Al Obaydi sau să revină în Irak, ca membră a echipei lui. Cu cîteva zile mai devreme, Mossadul ar fi considerat o asemenea ofertă ca o șansă extraordinară.

Hannah ar fi vrut să-i mărturisească lui Simon că nu-i mai păsa de Saddam și de rachetele Scud și chiar decesele membrilor familiei ei păreau o rană pe care timpul o va vindeca. Știa că nu mai era în stare să ucidă pe cineva, atît timp cît exista o persoană căreia să-și dedice viața.

Dar acum, că Scott era mort, dorința ei de răzbunare era mai puternică decît oricînd.

— Departamentul de Comerț.

— Cu Rex Butterworth, vă rog.

— La care secție ?

— Nu vă înțeleg, se bîlbîi directorul Arhivelor.

— Secția în care lucrează domnul Butterworth, îl lămuri operatoarea, pronunțînd rar fiecare cuvînt, ca și cum s-ar fi adresat unui preșcolar.

— Nu știu, recunoscu directorul Arhivelor.

— Numele acesta nu figurează în dosarele noastre.

— Dar Casa Albă mi-a spus...

— Nu mă interesează ce v-a spus Casa Albă. Dacă nu știți în ce secție...

— Puteți să-mi faceți legătura cu Serviciul Personal ?

— Așteptați un minut.

Se dovedi a fi un minut extrem de lung.

— Serviciul Personal.

— Calder Marshall la telefon, directorul Arhivelor Statelor Unite. Pot vorbi cu directorul ?

— Îmi pare rău, dar nu este disponibil. Vreți să vorbiți cu asistenta dînsului, Alex Wagner ?

— Da, ar fi minunat, acceptă Marshall.

— Nu este astăzi la birou. Puteți reveni mîine ?

— Da, oftă adînc Marshall.

— Mă bucur că v-am putut ajuta.

Cînd mașina lui Kratz opri în scrîșnet de frîne în fața Centrului cardiovascular de lîngă parcul Gilbert, erau așteptați pe treptele spitalului de trei doctori, doi infirmieri şi o asistentă. Se părea că ambasada nu precupeţise nici un efort.

Cei doi infirmieri coborîră în fugă spre maşină şi, după ce scoaseră trupul care zăcea pe bancheta din spate, îl cărară cu grijă pe trepte pînă la un cărucior pentru operaţii.

Chiar în timp ce căruciorul se deplasa de-a lungul coridorului, cei trei doctori şi asistenta începuseră să-i acorde pacientului primele îngrijiri. Asistenta îi scoase cămaşa şi pantalonii, în timp ce primul doctor îi deschidea gura, pentru a-i uşura respiraţia. Al doilea, un internist, se aplecă deasupra pieptului lui Scott, urmărindu-i bătăile inimii, în vreme ce al treilea îi lua tensiunea ; nici unul din ei nu părea să aibă speranţe.

Internistul se întoarse spre liderul Mossad, adresîndu-i-se fără echivoc :

— Nu vă pierdeţi vremea cu minciuni. Spuneţi-mi exact ce s-a întîmplat.

— L-am otrăvit, dar se pare că am greşit persoana.

— Nu mă interesează, i se răspunse. Ce otravă i-aţi administrat ?

— Un alcaloid din corn-de-secară.

Internistul i se adresă unuia din asistenţi :

— Sună la spitalul Widal şi află toate detaliile despre acţiunea otrăvii şi antidotul necesar, iute, spuse el în timp ce infirmierii împingeau căruciorul prin uşile batante ale unui bloc operator particular.

De-a lungul scurtei deplasări, primul doctor reuşise să ţină deschisă gura lui Scott, asigurînd un aflux permanent de aer. Deja îi apăsase limba, lăsînd un culoar liber spre laringe. Cînd căruciorul se opri în centrul sălii de operaţie, doctorul îi introduse în gură un tub curbat din plastic, de aproximativ zece centimetri, pentru a preîntîmpina orice posibilitate de a-şi înghiţi limba.

Asistenta îi aplică o mască pe nări şi pe gură, conectînd-o la tubulatura pentru oxigen de pe perete. De mască era ataşată o pungă de cauciuc pe care asistenta începu s-o pompeze cu regularitate, la intervale de trei-patru secunde, cu mîna stîngă, în timp ce cu dreapta sprijinea ferm capul lui Scott. Plămînii lui se umplură imediat cu oxigen.

Internistul își puse din nou urechea pe inima lui Scott. Nu auzea încă nimic. Își ridică privirile și făcu semn unui infirmier, care începu să întindă o pastă lipicioasă pe pieptul lui Scott. Locul îi fu luat de o asistentă care plasă mici discuri electronice pe locurile marcate cu pastă. Electrozii discurilor erau conectați la un echipament de monitorizare a inimii, amplasat pe măsuța de lîngă cărucior.

Linia fină care apărea pe ecran, înregistrînd tăria bătăilor inimii, dădu naștere unui semnal slab. În spatele măștii, în ochii internistului miji un zîmbet iar asistenta continuă să pompeze în același ritm oxigenul în gura și nările pacientului. Deodată, fără vreun avertisment, în echipamentul de monitorizare se auzi un sunet ascuțit. Privirile tuturor celor din blocul operator se întoarseră spre monitor, pe care apărea acum o linie subțire, dreaptă, dintr-un cap în celălalt al ecranului.

— Stop cardiac ! țipă internistul.

Dintr-un salt, fu lîngă cărucior ; își puse podul palmei pe pieptul lui Scott și începu să apese iute cu ambele brațe, cu mișcări sacadate, încercînd să readucă sîngele în inima pacientului. Ritmul mișcării brațelor — de patruzeci, cincizeci de ori pe minut — ar fi trezit invidia oricărui halterofil profesionist.

Un infirmier împinse defibrilatorul lîngă cărucior. Internistul plasă două bride mari electrice, lateral și la baza pieptului lui Scott.

— Două sute de jouli, ceru internistul.

— În regulă.

Se traseră un pas de lîngă cărucior în timp ce defibrilatorul transmitea șocul electric în trupul lui Scott.

Privirile le erau fixate pe ecranul monitorului ; internistul se aplecă din nou peste trupul lui Scott, începînd să execute aceleași mișcări ritmice de pompare cu ambele mîini, dar linia verde, subţire, de pe monitor nu dădea nici un răspuns.

— Două sute de jouli, încă o dată, ceru el ferm.

Toţi se retraseră de lîngă cărucior, urmărind efectele şocului electric. Dar linia se încăpăţîna să rămînă perfect dreaptă. Internistul se repezi din nou, repetînd masajul cardiac.

— Trei sute şaizeci de jouli, ceru internistul în disperare, dar asistenta care programa intensitatea şocului ştia că pacientul era mort.

Internistul apăsă pe un buton şi privirile tuturor urmăriră cum şocul de intensitate maximă, la limita suportabilităţii, străbătu trupul lui Scott. Îşi îndreptară atenţia spre ecranul monitorului.

— L-am pierdut, fu cît pe ce să zică internistul cînd, spre uimirea lor, linia de pe ecran începu să tremure uşor. Internistul reluă imediat masajul cardiac şi, în timp ce palmele pompau neîntrerupt, linia începu să contureze mai evident o fibrilaţie neregulată.

— Trei sute şaizeci de jouli, ceru din nou internistul.

Butonul fu apăsat şi privirile tuturor se îndreptară spre monitor. Fibrilaţia revenea la ritmul normal. Cel mai tînăr doctor din echipă răsuflă uşurat.

Internistul palpă în grabă o venă pe braţul stîng al lui Scott, şi introduse un ac direct în ea, ataşînd repede tuburile pentru transfuzie.

Un alt doctor veni în fugă în sala de operaţie, oprindu-se în faţa internistului :

— Antidotul este TNG.

Asistenta se îndreptă spre dulapul cu medicamente şi scoase o fiolă cu trinitrat de glicerină pe care i-o întinse internistului care deja avea o seringă pregătită. Extrase lichidul albăstrui din fiolă, aruncă un jet în aer pentru a fi sigur de fluiditate şi injectă conţinutul într-o valvă laterală a tubului de perfuzie. Privirea i se întoarse spre monitor. Linia tremurîndă îşi păstra ritmul constant.

Internistul se întoarse spre sora şefă :

— Crezi în miracole ?

— Nu, răspunse ea. Sînt evreică. Miracolele sînt doar pentru creștini.

În mintea lui Hannah se înjgheba un plan pe care Kratz nu l-ar fi putut împiedica în nici un fel. Se hotărîse să accepte funcția de secretară șefă și să-l însoțească pe ambasador în Irak.

O dată cu trecerea orelor, planul i se părea din ce în ce mai conturat. Era sigură că vor fi probleme. Nu din partea irakienilor, ci din a Mossadului. Hannah era convinsă că va trebui să preîntîmpine orice încercare din partea Mossadului de a o scoate din joc, aceasta însemnînd că nu va trebui să părăsească niciodată ambasada, nici măcar pentru o clipă, pînă în momentul în care ambasadorul se va reîntoarce în Irak. Va trebui să folosească toate tehnicile pe care le învățase în ultimii doi ani pentru a contracara încercările Mossadului.

Cînd va ajunge în Irak, va reuși să devină indispensabilă ambasadorului, va aștepta momentul potrivit și, după ce-și va îndeplini obiectivul, va muri fericită ca martiră a neamului.

Acum, cînd Simon era mort, viața ei nu mai avea decît un țel : asasinarea lui Saddam Hussein.

— Departamentul de Comerț.

— Cu Alex Wagner, vă rog, ceru directorul Arhivelor.

— Cine ?

— Alex Wagner, Serviciul Personal.

— Așteptați un minut.

Alt minut interminabil.

— Biroul Personal.

— Mă numesc Calder Marshall, sînt directorul Arhivelor Statelor Unite. Am căutat-o ieri pe doamna Wagner și mi-ați spus să încerc astăzi.

— Eu nu am fost ieri aici.

— Ei, atunci una dintre colegele dumitale. Pot vorbi cu doamna Wagner ?

— Aşteptaţi un moment.

Şi de data asta, momentul se lungi pe durata cîtorva minute bune.

— Alex Wagner, spuse vocea rece a unei femei.

— Doamnă Wagner, mă numesc Calder Marshall. Sînt directorul Arhivelor Statelor Unite şi este extrem de important să-l contactez pe domnul Rex Butterworth care a fost detaşat recent la Casa Albă, de la Departamentul de Comerţ.

— Sînteţi un fost angajat al domnului Butterworth ? se interesă vocea tăioasă.

— Nu.

— Sînteţi rude ?

— Nu.

— Atunci, îmi pare rău, dar nu vă pot ajuta, domnule Marshall.

— De ce ? izbucni directorul Arhivelor.

— Deoarece Legea privind secretul de stat ne interzice să furnizăm informaţii personale despre funcţionarii guvernului.

— Puteţi să-mi spuneţi numele directorului Departamentului de Comerţ sau şi asta intră sub incidenţa Legii secretului de stat ? se interesă directorul Arhivelor.

— Dick Fielding, şuieră vocea.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse directorul Arhivelor.

Telefonul se închise brusc.

Cînd Scott se trezi, primele gînduri i se îndreptară spre Hannah. Apoi adormi.

Cînd se trezi a doua oară, nu desluşi decît cîteva figuri înceţoşate care se aplecau deasupra lui. Adormi din nou.

Cînd se trezi iarăşi, siluetele începuseră să prindă un anume contur. Cele mai multe păreau a fi îmbrăcate în alb. Apoi adormi.

Cînd se trezi, era întuneric şi siluetele din jur dispăruseră. Încercă să-şi reamintească ce se întîmplase, dar era prea slăbit, prea vlăguit. Adormi din nou.

Cînd se trezi, putu, pentru prima oară, să le desluşească vocile, dar nu reuşi să înţeleagă sensul cuvintelor, oricît se strădui. Apoi adormi.

Cînd se trezi, îşi dădu seama că-l rezemaseră în şezut, de perna patului. Încercau să-l hrănească printr-un tub din plastic, cu un lichid călduţ, fără gust. Adormi din nou.

Cînd se trezi, un bărbat, îmbrăcat într-un halat lung, alb, cu un stetoscop, îi zîmbea blînd :

— Mă poţi auzi ? îl întreba vocea, articulînd clar fiecare cuvînt.

Încercă să dea din cap, dar adormi.

Cînd se trezi, alt doctor — de data asta îl distingea clar — îl asculta cu atenţie :

— Hannah, Hannah, au fost primele lui cuvinte. Adormi din nou.

Cînd se trezi, o femeie atrăgătoare, cu păr negru, scurt, şi un zîmbet cald, era aplecată deasupra lui. Îi zîmbi şi el şi o întrebă cît era ceasul. Poate că ei i se părea straniu, dar el voia să ştie.

— Trei şi cîteva minute, dimineaţa, murmură infirmiera.

— De cînd sînt aici ? reuşi el să întrebe.

— Puţin mai mult de o săptămînă, dar ai fost atît de aproape de moarte. Cred că voi, englezii, aveţi o expresie, „să baţi în lemn". Dacă prietenii tăi ar fi întîrziat un moment...

Apoi adormi din nou.

Cînd se trezi, doctorul îi povesti lui Scott că, atunci cînd fusese adus, toţi crezuseră că era prea tîrziu şi de două ori fusese declarat mort clinic.

— Antidotul şi electrostimularea inimii, combinate cu dorinţa ta imensă de a trăi şi, poate, şi teoria asistentei că s-ar putea să ai un Dumnezeu al tău, toate au dat peste cap sentinţele tehnice, spuse doctorul zîmbind.

Scott îl întrebă dacă fusese vizitat de o persoană cu numele de Hannah. Doctorul aruncă o privire pe carnetul agăţat la capătul patului. Fuseseră doar doi vizitatori şi, amîndoi, bărbaţi. Veneau în fiecare zi. Scott adormi din nou.

Cînd se trezi, cei doi bărbaţi pe care-i menţionase doctorul stăteau de o parte şi de alta a patului. Scott îi zîmbi lui Dexter Hutchins care-şi stăpînea cu greu plînsul. Adulţii nu plîng, ar fi vrut el să-i spună, mai ales cînd lucrează pentru CIA. Privirea i se întoarse spre celălalt bărbat. Nu văzuse niciodată o figură atît de marcată de vinovăţie, iar ochii roşii de nesomn transmiteau o imensă ruşine. Scott încercă să afle motivul unei asemenea nefericiri. Adormi din nou.

Cînd se trezi, amîndoi bărbaţii erau lîngă el, în scaune confortabile, pe jumătate adormiţi.

— Dexter, murmură el, şi amîndoi se treziră imediat. Unde-i Hannah ?

Celălalt bărbat — Scott de abia acum îi remarca ochiul învineţit şi nasul tumefiat — îşi găsi cu greu cuvintele pentru a-i răspunde.

Şi Scott adormi, dorind să nu se mai trezească vreodată.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

— Departamentul de Comerț.

— Cu directorul, vă rog.

— Cine întreabă ?

— Marshall, Calder Marshall.

— Dînsul așteaptă telefonul dumneavoastră ?

— În nici un caz.

— Domnului Fielding nu i se poate telefona fără o programare prealabilă.

— Dați-mi-o pe secretara lui, ceru Marshall.

— Ea nu preia niciodată apelurile telefonice.

— Atunci, cum Dumnezeu pot să obțin o programare la domnul Fielding ?

— Trebuie s-o sunați pe domnișoara Zelumski, de la oficiul de programări.

— Puteți să-mi faceți legătura sau trebuie mai întîi să am o programare pentru a vorbi cu ea ?

— Nu trebuie să fiți sarcastic, domnule, îmi fac doar meseria.

— Scuzați-mă. Poate reușiți să-mi faceți legătura cu domnișoara Zelumski.

Marshall așteptă răbdător.

— Domnișoara Zelumski, se auzi o voce în receptor.

— Vreau să-mi rezervați o convorbire cu domnul Fielding.

— Este vorba de o problemă de comerț intern, extern sau de clauza națiunii celei mai favorizate ? întrebă vocea plictisită.

— Nu, este ceva personal.

— Vă cunoaşte ?

— Nu, nu mă cunoaşte.

— Îmi pare rău, nu pot să vă ajut. Mă ocup doar de probleme legate de comerţ intern, extern şi de clauza naţiunii celei mai favorizate.

Directorul Arhivelor puse receptorul în furcă, înainte ca domnişoara Zelumski să spună fraza de rigoare :

— Îmi pare bine că v-am putut ajuta, domnule.

Degetele lui Marshall băteau nervoase pe tăblia biroului. Era timpul să schimbe tactica pe care o adoptase.

Cavalli sosise în seara precedentă la Hotel de la Paix din Geneva. Îşi rezervase un apartament modest, cu ferestrele spre lac. Nimic costisitor sau bătător la ochi. După ce se dezbrăcă, se cocoţă în pat şi programă televizorul pe CNN. Se uită cîteva minute, dar se părea că reporterii de la CNN acordau mai multă importanţă momentului în care frizerul personal al lui Clinton îi aranja frizura acestuia la bordul unui Air-Force one, pe una din pistele aeroportului din Los Angeles, decît doborîrii unui avion de către americani în zona interzisă zborului deasupra Irakului. Se părea că noul preşedinte era hotărît să-i dovedească lui Saddam că era la fel de dur ca Bush.

Dimineaţa, cînd se trezi, Cavalli sări din pat şi se îndreptă spre fereastră ; trase draperia, lăsîndu-şi privirea să admire cascada jeturilor cristaline care se ridica din fîntîna arteziană din mijlocul lacului. Părăsi fereastra şi se întoarse spre mijlocul încăperii : un plic fusese strecurat pe sub uşă. Se ridică şi, deschizîndu-l, scoase o notă prin care i se confirma întîlnirea cu bancherul său, domnul Franchard, la ora unsprezece a acelei dimineţi. Era gata să arunce nota în coşul de gunoi, cînd remarcă cele cîteva cuvinte scrise în grabă la capătul foii :

„Sper că-ţi va fi pe plac sortimentul pe care-l primeşti. Distrează-te din plin !"

N.V.

După un mic dejun frugal în cameră, înainte de a pleca spre întîlnire, Cavalli îşi împachetă lucrurile în valiză şi în geanta de voiaj.

Portarul îi răspunse la întrebare într-o engleză perfectă, confirmîndu-i traseul pînă la Franchard et Cie. În Elveția, portarii visează adresele băncilor, la fel cum colegii lor din Londra nu greșesc niciodată cînd te îndrumă spre teatre sau terenuri de fotbal.

Părăsind hotelul și îndreptîndu-se spre bancă, Cavalli simțea o ușoară senzație de nemulțumire : parcă nu totul era așa cum ar fi trebuit să fie... Își dădu seama destul de repede că ambianța era cauza ușoarei neliniști : străzile erau curate, trecătorii, bine îmbrăcați, sobri și tăcuți. Totul într-un contrast evident cu New York-ul.

Ajuns în fața intrării principale a băncii, Cavalli apăsă discretul clopoțel aflat sub la fel de banala placă din bronz pe care erau gravate Franchard et Cie.

Un portar răspunse apelului. Cavalli păși într-un hol perfect proporționat, pardosit cu marmură.

— Cred că doriți să mergeți direct la etajul zece, domnule Cavalli ? Știu că domnul Franchard vă așteaptă.

De-a lungul timpului, Cavalli nu vizitase decît de două ori acest imobil. Cum naiba reușeau ăștia să știe tot ? Iar anunțul portarului se dovedi a nu fi vorbă în vînt — deoarece, cînd Cavalli păși afară din lift, președintele băncii îl aștepta în fața ușii pentru a-i ura bun venit.

— Bună dimineața, domnule Cavalli, îl întîmpină el. Vreți să mergem în biroul meu ?

Biroul președintelui era o încăpere modestă, decorată cu bun gust, bancherii elvețieni neavînd nici un interes să-și sperie clienții prin etalarea unei bunăstări prea bătătoare la ochi.

Cavalli se uită surprins la pachetul voluminos, ambalat într-o hîrtie brună, care trona pe masa de consiliu, fără să ofere nici cel mai vag indiciu asupra conținutului.

— A sosit în dimineața asta, explică bancherul. M-am gîndit că s-ar putea să aibă o legătură cu întîlnirea noastră.

Cavalli zîmbi, se aplecă deasupra mesei și trase pachetul spre el. Rupse repede ambalajul brun, dînd la iveală o cutie pe al cărei capac era imprimat, de-a curmezişul: „Ceai — Boston“.

Cu ajutorul unui cuţitaş din argint masiv pentru deschis scrisori, pe care-l luase de pe biroul preşedintelui, Cavalli forţă capacul din lemn al cutiei. Nu luă în seamă uşoara grimasă de neplăcere care fulgeră pe chipul preşedintelui.

Privirea lui Cavalli scrută interiorul cutiei. La suprafaţă era un strat protector din cubuleţe de plastic expandat, pe care le scoase cu mişcări grăbite, risipindu-le pe masă.

Preşedintele aduse repede un coş de gunoi, plasîndu-l lîngă el, dar Cavalli nu-l observă, continuînd să scormonească în cutie pînă cînd mîna îi atinse cîteva obiecte învelite în foiţe de ambalaj.

Extrase un obiect şi, după ce dădu la o parte ambalajul, în faţa ochilor apăru o ceaşcă de ceai pictată în culorile Confederaţiei, de la primul Congres.

După cîteva minute, sub privirea zăpăcită a bancherului, pe masă se lăfăia întregul set al serviciului de ceai. Terminînd despachetatul, Cavalli părea şi el un pic derutat. Mai scormoni în cutie şi scoase un plic. Extrase hîrtia dinăuntru şi începu să citească cu voce tare:

„Acest set este o copie a faimosului serviciu de ceai creat în 1777 de Pearson and Son pentru comemorarea lui Boston Tea Party*. Fiecare set este însoţit de o copie autentică a Declaraţiei de Independenţă. Setul dumneavoastră are numărul 20917 şi a fost înregistrat în registrele noastre sub numele de J. Hancock.“

Scrisoarea fusese semnată şi verificată de actualul preşedinte al firmei, H. William Pearson VI.

Cavalli izbucni în rîs şi, continuînd să scotocească în cutie, după ce mai aruncă din cubuleţele spongioase, dădu de un cilindru subțire din plastic. Toată admirația pentru felul în care Nick Vicente reușise să păcălească serviciile vamale și să expedieze originalul. Chipul bancherului transmitea în continuare aceeași expresie de zăpăceală. Cavalli puse cilindrul în mijlocul mesei și începu să explice detaliat modul în care dorea să se deruleze întîlnirea de la ora douăsprezece.

---

* „Partida de ceai de la Boston“ — 16 decembrie 1773. Unul din primele momente ale revoltei împotriva autorităţilor britanice — lăzile cu ceai de pe trei vapoare au fost sfărîmate iar marfa aruncată în apă (n.tr.).

Bancherul aproba din cînd în cînd prin scurte mișcări ale capului, iar uneori mai nota cîteva idei pe blocnotesul pe care-l avea în față.

— Vreau să depozitați imediat acest tub într-un seif. Cheia îi va fi înmînată domnului Al Obaydi cînd — atenție, numai cînd — veți primi confirmarea prin telex a transferării întregii sume. Banii vor fi depuși în contul meu nr. 3 la sucursala dumneavoastră din Zürich.

— Puteți să-mi spuneți cam ce sumă anticipați să primiți de la domnul Obaydi ? se interesă bancherul.

— Nouăzeci de milioane de dolari, răspunse Cavalli.

Nici un mușchi nu tresări pe chipul bancherului.

Directorul Arhivelor căută numele secretarului de stat de la Comerț în repertoriul telefonic guvernamental, ridică receptorul și apăsă pe buton : 482.2000 era de acum înainte programat în memorie.

— Departamentul de Comerț.

— Cu Dick Fielding, vă rog.

— Așteptați un moment !

— Biroul directorului, se auzi o voce seacă.

— La telefon secretarul Brown.

Directorul Arhivelor așteptă doar cîteva secunde pînă i se făcu legătura.

— Bună dimineața, domnule secretar, îi ură o voce vioaie.

— Bună dimineața, domnule Fielding. La telefon este Calder Marshall, directorul Arhivelor Statelor Unite ale Americii.

— Am crezut...

— Ați crezut ?

— Cred că am ridicat alt receptor. Cum vă pot ajuta, domnule Marshall ?

— Încerc să localizez un fost funcţionar de-al dumneavoastră, Rex Butterworth.

— Nu pot să vă ajut în cazul acesta.

— De ce ? Să nu-mi spuneţi că „Legea secretului de stat“ vă interzice.

Fielding rîse :

— Nici pomeneală.

— Nu vă înţeleg, spuse directorul Arhivelor.

— Săptămîna trecută i-am trimis lui Butterworth o gratificaţie care a fost returnată cu menţiunea : „Adresă necunoscută“.

— Dar are o nevastă.

— Şi ea a primit acelaşi răspuns la ultima ei scrisoare.

— Dar mama lui din South Carolina ?

— A murit de cîţiva ani.

— Mulţumesc, îngăimă Calder Marshall şi puse receptorul în furcă.

Ştia exact cine era persoana pe care va trebui s-o sune imediat.

Dummond et Cie este una dintre cele mai moderne instituţii bancare din Geneva, fiind fondată în jur de 1781. În decursul a mai mult de două secole, banca a avut grijă de banii clienţilor, fără discriminări religioase sau rasiale. Dummond et Cie îşi dorise întotdeauna să încheie afaceri cu şeici arabi sau afacerişti evrei, cu lideri nazişti sau aristocraţi britanici, de fapt cu oricine le solicita serviciile. O strategie care se materializase prin dividende în toate valutele care făceau legea comerţului pe tot globul.

Banca ocupa douăsprezece etaje într-un imobil situat chiar lîngă Place de la Fusterie. Întîlnirea, care fusese stabilită pentru acea marţi la ora prînzului, trebuia să se desfăşoare în sala de consiliu de la etajul unsprezece, etajul de deasupra fiind rezervat biroului preşedintelui.

Preşedintele băncii, Pierre Dummond, deţinea această poziţie de nouăsprezece ani, dar rareori i se întîmplase să patroneze o întîlnire între două personaje atît de nepotrivite : un arab educat din Irak și fiul unui fost avocat al mafiei din New York.

La masa de consiliu puteau lua loc șaisprezece persoane dar, de data aceasta, doar patru locuri erau ocupate. Scaunul pe care stătea Pierre Dummond era așezat în centrul uneia din laturile lungi ale mesei, exact sub portretul unchiului său, François Dummond, fostul președinte al băncii. Actualul președinte purta un costum negru, cu o tăietură și un stil elegante, un fel de uniformă pe care o regăseai la oricare din cei patruzeci și opt de președinți ai băncilor care-și aveau sediile în imediata vecinătate. Cămașa lui avea o nuanță de bleu neinfluențată de moda milaneză, iar cravata era atît de discretă încît, la cîteva clipe după ce părăseai camera, doar dacă beneficiai de un spirit de observație cu totul remarcabil, ți-ai fi reamintit culoarea și desenul.

La dreapta domnului Dummond stătea clientul său, domnul Al Obaydi, al cărui costum, deși cu o ușoară nuanță mai modernă, era în același stil conservator.

În fața domnului Dummond se așezase președintele băncii Franchard et Cie, care — și cel mai neavizat observator ar fi remarcat — mai mult ca sigur beneficia și el de talentele croitorului domnului Dummond. La stînga lui Franchard, luase loc Antonio Cavalli al cărui costum Armani, la două rînduri, făcea ca posesorul lui să pară că ar fi greșit întîlnirea la care ar fi trebuit să participe.

Micul ceas de pe căminul Louis-Philippe din spatele domnului Dummond își isprăvi cele douăsprezece bătăi. Președintele își drese glasul și deschise întrunirea :

— Domnilor, scopul acestei întîlniri, care a fost fixată la propunerea noastră dar cu asentimentul dumneavoastră, este de a schimba un anume document contra unei sume de bani, convenite de către părți. Domnul Dummond își împinse ochelarii semicirculari pînă la rădăcina nasului. În mod normal, trebuie să încep, domnule Cavalli, întrebîndu-vă dacă sînteți în posesia documentului ?

— Nu, domnule, domnul Cavalli nu este în posesia documentului, interveni domnul Franchard, conform scenariului prestabilit cu Tony Cavalli, deoarece a considerat că documentul se va afla în siguranţă în seifurile băncii noastre. Dar, pot confirma că, imediat ce suma va fi transferată, ordinele pe care le-am primit sînt de a pune neîntîrziat documentul la dispoziţia dumneavoastră.

— Dar nu aşa ne-am înţeles, îl întrerupse Dummond, aplecîndu-se spre partenerul de discuţie. Părea şocat şi trecu un moment înainte de a continua. Guvernul clientului meu nu intenţionează să plătească nici măcar un cent înainte de a verifica extrem de scrupulos documentul. Ne înţelesesem ca documentul să fie adus aici pînă la ora prînzului şi, oricum, trebuia să ne convingem de autenticitatea lui.

— Clientul meu înţelege perfect acest lucru, replică domnul Franchard. Vă aşteptăm cu cea mai mare plăcere la orice oră vă convine la biroul meu pentru a realiza verificarea cerută. În funcţie de rezultatele acestei inspecţii, în momentul în care veţi transfera suma stabilită, documentul vă va fi înmînat.

— Totul este perfect, acceptă domnul Dummond, împingîndu-şi din nou ochelarii pe rădăcina nasului, dar clientul dumneavoastră nu a respectat înţelegerea iniţială, ceea ce, după părerea mea, permite guvernului clientului meu — accentuă cuvîntul „guvern“ — să-şi reconsidere poziţia.

— Clientul meu a considerat mai prudent, în aceste condiţii, să-şi ia o măsură de protecţie, depozitînd documentul în seifurile noastre, răspunse imediat domnul Franchard.

Oricine i-ar fi urmărit pe cei doi bancheri, înfruntîndu-se din priviri, ar fi fost surprins să afle că protagoniştii acerbei discuţii jucau şah în fiecare sîmbătă seara, domnul Franchard cîştigînd invariabil, şi tenis, în dupăamiezile de duminică, domnul Franchard pierzînd cu regularitate.

— Nu pot să accept acest nou aranjament, interveni pentru prima oară Al Obaydi. Guvernul meu m-a autorizat să plătesc numai o tranșă de patruzeci de milioane de dolari în cazul nerespectării înțelegerii inițiale.

— Dar e ridicol, izbucni Cavalli, acutele tonului crescînd cu fiecare cuvînt. Ne cramponăm de un interval de timp de cel mult cîteva ore, iar distanța între clădiri este mai mică de un kilometru. Și, după cum știți foarte bine, cifra asupra căreia căzusem de acord era de nouăzeci de milioane.

— Dar nu ați respectat înțelegerea noastră, se încăpățînă Al Obaydi, astfel încît guvernul meu consideră că termenii inițiali și-au pierdut valabilitatea.

— Nu dați nouăzeci de milioane, nu primiți documentul ! decise Cavalli, trîntind un pumn în tăblia mesei.

— Să fim realiști, domnule Cavalli, zise Al Obaydi. Documentul nu vă este de nici un folos și am bănuiala că de la început ați fi fost de acord cu cincizeci de milioane.

— Asta nu este...

Domnul Franchard atinse brațul lui Cavalli.

— Vreau să discut cîteva minute în particular cu clientul meu și, dacă este posibil, să folosească telefonul.

— Bineînțeles, acceptă domnul Dummond, ridicîndu-se de pe scaun. Vă părăsim imediat. Cînd vreți să ne întoarcem, apăsați butonul de sub tăblia mesei.

Domnul Dummond și clientul său părăsiră încăperea fără nici un cuvînt.

— E o cacealma ! izbucni Cavalli. Va plăti. Știu că va plăti.

— Nu cred, zise Franchard.

— Ce vă determină să afirmați chestia asta ?

— Folosirea cuvintelor „guvernul meu“.

— Ce elemente în plus aduc aceste cuvinte ?

— A repetat de patru ori această formulă, spuse Franchard, ceea ce îmi sugerează că decizia financiară nu depinde de domnul Al Obaydi și că doar patruzeci de milioane au fost depuse de guvernul lui la Dummond et Cie.

Cavalli începu să patruleze prin cameră, oprindu-se lîngă telefonul de pe o măsuță dintr-un colț al încăperii.

— Presupun că totul se înregistrează, spuse Cavalli, arătînd spre telefon.

— Nu, domnule Cavalli, în nici un caz.

— Cum poți fi atît de sigur ? îl privi mirat Cavalli.

— Domnul Dummond și cu mine sîntem implicați în mod curent în felurite tranzacții, iar dînsul nu va permite ca relația noastră să se degradeze din cauza unei afaceri oarecare. Și, în orice caz, astăzi vă este adversar dar, ca orice bancher elvețian, asta nu-l împiedică să se gîndească la dumneavoastră ca la un client potențial.

Cavalli își privi ceasul. Era șase douăzeci la New York. Tatăl lui era treaz de mai bine de o oră. Formă cele paisprezece numere și așteptă. Bătrînul Cavalli răspunse imediat la telefon, cu o voce perfect clară ; după saluturile preliminare, ascultă cu atenție raportul lui Tony despre ce se întîmplase în sala de consiliu a băncii din Geneva. Cavalli îi transmise și opinia domnului Franchard asupra situației. Președintele onorific al firmei nu avu nevoie de mult timp pentru a cumpăni ce sfat să-i transmită lui Tony, dar decizia bătrînului îl surprinse pe Cavalli.

Puse receptorul în furcă și îi comunică domnului Franchard opinia tatălui său.

Domnul Franchard dădu din cap, în semn că împărtășea întru totul părerea bătrînului Cavalli.

— Hai să-i dăm drumul, propuse Cavalli, fără prea mare bucurie.

Domnul Franchard apăsă pe butonul de sub tăblia mesei.

Domnul Dummond și clientul lui se întoarseră peste cîteva clipe, reocupîndu-și locurile la masă. Bătrînul bancher își împinse din nou ochelarii semicirculari pe vîrful nasului, privindu-i pe deasupra lentilelor, ca și cum ar fi așteptat ca domnul Franchard să ia cuvîntul.

— Dacă tranzacția se realizează într-o oră, sîntem de acord cu patruzeci de milioane de dolari. Dacă nu, înțelegerea este anulată, iar documentul va fi reexpediat în Statele Unite.

Dummond își scoase ochelarii, aruncînd o privire pătrunzătoare clientului său. Îi făcea plăcere că Franchard prinsese semnificația „guvernului meu“, cuvinte pe care le recomandase domnului Al Obaydi să le folosească cît se putea de des.

— Casa Albă ?

— Da, domnule.

— Vă rog, pot vorbi cu persoana care răspunde de planificarea programului președintelui ?

— Cine întreabă, vă rog ?

— Marshall, Calder Marshall, directorul Arhivelor Statelor Unite. Și, înainte de a mă întreba, vă asigur că o cunosc pe doamna respectivă și că așteaptă telefonul meu.

Pe fir se lăsă tăcerea. Marshall se întreba dacă nu cumva legătura fusese întreruptă.

— Patty Watson.

— Patty, la telefon Calder Marshall. Sînt...

— Directorul Arhivelor Statelor Unite.

— Nu-mi vine să cred !

— O, da, sînt o mare admiratoare a dumneavoastră, domnule Marshall. V-am citit și cartea despre istoria Constituției, a Declarației Drepturilor Omului și a Declarației de Independență. Cum vă pot ajuta... Mă auziți, domnule Marshall ?

— Da, Patty, perfect. Vreau doar să verific care a fost programul președintelui în dimineața zilei de 25 mai a acestui an.

— Desigur, domnule, va trebui însă să așteptați un moment.

Așteptarea nu fu prea lungă.

— A, da, 25 mai. Președintele și-a petrecut dimineața în Biroul Oval împreună cu David Kusnet și Carolyn Curiel, cei care-l ajută în mod obișnuit la stilizarea discursurilor. Pregăteau un text pe care trebuia să-l prezinte la sesiunea GATT, la Consiliul pentru relații externe la Chicago. A făcut o pauză în jurul amiezii, pentru a prînzi cu senatorul Mitchell, liderul majorității. La ora trei, președintele...

— Președintele Clinton a rămas tot timpul în Casa Albă în cursul dimineții ?

— Da, domnule. Nu a părăsit toată ziua Casa Albă. După-amiaza și-a petrecut-o împreună cu doamna Clinton și cu grupa operativă pe care aceasta o coordonează, discutînd despre strategia în privința sănătății.

— Patty, nu s-ar fi putut strecura afară din imobil, fără ca tu să știi ?

Secretara care răspundea de programul președintelui izbucni în rîs :

— Imposibil, domnule. Dacă ar fi făcut chestia asta, Serviciul Secret m-ar fi informat imediat.

— Mulțumesc, Patty.

— Mă bucur că v-am fost de folos, domnule.

După ce întîlnirea de la Dummond et Cie luă sfîrșit, Cavalli se reîntoarse la hotel, așteptînd ca Franchard să-i confirme că suma de patruzeci de milioane fusese vărsată în contul său nr. 3 din Zürich.

Dacă tranzacția se realiza într-o oră, avea suficient timp să prindă zborul de cinci fără un sfert de la Geneva pentru Heathrow, iar de acolo, în primele ore ale serii, să aibă o legătură cu New-Yorkul.

Trecuseră treizeci de minute și Cavalli devenise ușor nervos, alertat de muțenia prelungită a telefonului ; nervozitatea îi era în evidentă creștere cînd trecuseră patruzeci de minute, iar după cincizeci de minute se trezi patrulînd prin încăpere, aruncînd cîte o privire spre fîntîna arteziană și verificîndu-și neîncetat ceasul.

Cînd, în sfîrșit, telefonul sună, înșfăcă receptorul cu o mișcare bruscă.

— Domnul Cavalli ? întrebă o voce.

— La telefon.

— Franchard. Documentul a fost verificat și luat. S-ar putea să vă intereseze să știți că domnul Al Obaydi a studiat cu maximă atenție un cuvînt de pe pergament, pentru un timp destul de îndelungat, înainte de a-și da acordul pentru transferul banilor. Conform dorinței dumneavoastră, suma stabilită a fost depozitată în contul dumneavoastră nr. 3 din Zürich.

— Mulțumesc, domnule Franchard, spuse Cavalli, abținîndu-se de la orice alt comentariu.

— A fost plăcerea mea, ca de obicei, domnule Cavalli. Vă mai pot ajuta cu ceva, în timpul cît mai rămîneți în Geneva ?

— Da, răspunse Cavalli. Vreau să transfer un sfert de milion de dolari la o bancă în insulele Cayman.

— Același nume și cont ca la ultimele trei tranzacții ? se interesă bancherul.

— Da, răspunse Cavalli. Iar, referitor la contul din Zürich, deschis pe numele domnului Al Obaydi : vreau să scot o sută de mii de dolari din el și...

Domnul Franchard ascultă cu atenție toate instrucțiunile pe care i le transmitea clientul său.

— Departamentul de Stat.

— Pot vorbi cu secretarul de stat ?

— Așteptați un moment.

— Biroul secretarului de stat.

— La telefon Calder Marshall. Sînt directorul Arhivelor Statelor Unite. Este de o importanță vitală să pot vorbi cu secretarul Christopher.

— Vă fac legătura cu asistentul lui executiv, domnule.

— Mulțumesc, spuse Marshall, iar așteptarea îi fu foarte scurtă.

— La telefon Jack Leigh. Sînt asistentul executiv al secretarului de stat. Cum vă pot ajuta, domnule ?

— Pentru început, domnule Leigh, cîți asistenți executivi are secretarul de stat ?

— Cinci, domnule, dar unul singur are o poziție superioară celei deținute de mine.

— Atunci, trebuie să vorbesc imediat cu secretarul de stat.

— În acest moment lipseşte din birou. Vă poate ajuta adjunctul secretarului ?

— Nu, domnule Leigh, nu mă poate ajuta.

— Bineînţeles, am să-l înştiinţez pe secretarul Christopher că aţi sunat, domnule.

— Mulţumesc, domnule Leigh. Şi, poate veţi fi atît de amabil, să-i transmiteţi un mesaj ?

— Desigur, domnule.

— Anunţaţi-l că demisia mea se va afla mîine dimineaţă la ora nouă pe biroul dînsului. Am dat acest telefon doar pentru a-mi cere iertare pentru neplăcerile care-l vor afecta pe preşedinte, mai ales că este doar de atît de puţin timp în funcţie.

— Nu aţi vorbit cu nimeni din mass-media, nu-i aşa, domnule ? întrebă iute asistentul executiv, părînd pentru prima oară neliniştit.

— Nu, nu am vorbit, domnule Leigh, şi nici n-am s-o fac pînă mîine la prînz, ceea ce îi dă suficient timp secretarului de stat să pregătească răspunsuri la toate posibilele întrebări pe care presa i le va pune lui şi preşedintelui, cînd va afla motivul demisiei mele.

— Secretarul de stat o să vă sune cît se poate de repede, domnule.

— Mulţumesc, domnule Leigh.

— Mă bucur că v-am putut fi de folos, domnule.

Avionul o aduse în dimineaţa aceea în insulele Cayman. Tînăra luă un taxi pentru a ajunge la banca Barclays, în Georgetown. Îşi verifică contul, remarcînd că fuseseră efectuate trei noi vărsăminte, fiecare în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari. Unul pe 9 martie, altul pe 27 aprilie şi următorul pe 30 mai.

Trebuia să mai apară unul. Dar, ca să fim corecţi, Cavalli poate nu aflase de moartea lui T. Hamilton McKenzie decît după ce se întorsese de la Geneva.

— Mai avem și un alt pachet pentru dumneavoastră, domnișoară Webster, o anunță indianul zîmbitor din spatele ghișeului.

Mult prea familiar, individul, se gîndi ea. Venise din nou vremea să-și mute contul la altă bancă, în altă țară, pe alt nume. Aruncă plicul voluminos în geanta de voiaj, pe care și-o puse pe umăr, și părăsi încăperea fără un cuvînt.

Nu se grăbi să deschidă plicul de culoare cafenie, pînă nu comandă cafeaua, după dejunul luat în tihnă la hotelul în care nu va înnopta vreodată. Cu ajutorul unui cuțit, despică încetișor plicul, răsfirîndu-i conținutul pe masă.

Fotografiile obișnuite, din toate unghiurile, plus adresele — din trecut și actuală — , obiceiurile și locurile pe care le frecventa zilnic viitoarea victimă. Totdeauna Cavalli îi punea la dispoziție o informare mai mult decît completă, nelăsînd loc pentru greșeli.

Se uită la fotografiile bărbatului micuț, cocoțat pe scaunul unui bar. Părea destul de inofensiv. Contractul era, ca de obicei, același. Trebuia să fie realizat în paisprezece zile. Plata : două sute cincizeci de mii de dolari în contul specificat.

De data aceasta, nu era nici Columbus și nici Washington, ci San Francisco. Nu mai fusese de ani de zile pe Coasta de vest și încerca să-și reamintească dacă în Frisco exista vreun magazin Laura Ashley.

— Arhivele Naționale.

— Cu domnul Marshall, vă rog.

— Cine întreabă ?

— Christopher, Warren Christopher.

— De la care departament ?

— Am impresia că domnul Marshall știe despre ce este vorba.

— Vă fac legătura, domnule.

Secretarul de stat așteptă liniștit.

— Calder Marshall la aparat.

— Calder, la telefon Warren Christopher.

— Bună dimineața, domnule secretar de stat.

— Bună dimineaţa, Calder. Tocmai am primit cererea ta de demisie.

— Da, domnule, cred că era unica soluţie pe care o pot adopta în circumstanţele actuale.

— Sînt sigur că este o iniţiativă extrem de lăudabilă, dar ai mai încunoştiinţat pe cineva de decizia ta ?

— Nu, domnule. Intenţionam să-mi informez personalul la ora unsprezece şi să ţin o conferinţă de presă la ora douăsprezece, aşa cum am specificat în cererea mea de demisie. Sper că asta nu vă deranjează, domnule.

— Ei, mă întrebam dacă, înainte de a-ţi pune în aplicare intenţiile, nu ai găsi puţin timp pentru o întîlnire cu preşedintele şi cu mine.

Marshall ezită, doar pentru că cererea îl luase pe nepregătite.

— Desigur, domnule. Ce oră vă convine ?

— Să zicem, ora zece ? !

— Da, domnule. Unde vreţi să vin ?

— La intrarea de nord a Casei Albe.

— Intrarea de nord, desigur.

— Jack Leigh, asistentul meu executiv, te va aştepta la biroul de recepţie de la aripa de vest şi te va însoţi în Biroul Oval.

— Biroul Oval.

— Şi, Calder...

— Da, domnule secretar.

— Te rog, nu comentezi cu nimeni demisia pînă nu îl întîlneşti pe preşedinte.

— Pînă nu-l întîlnesc pe preşedinte. Desigur.

— Mulţumesc, Calder.

— Mă bucur că v-am fost de folos, domnule.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— Aş dori să încep prin a vă mulţumi tuturor pentru participarea la această întrunire organizată într-o grabă nebună, spuse secretarul de stat. Şi mai ales lui Scott Bradley, care de abia de curînd s-a refăcut... Christopher ezită o clipă... după un accident aproape fatal. Ştiu că toţi sîntem încîntaţi că refacerea lui Scott s-a desfăşurat foarte repede. Aş dori, de asemenea, să-i salut pe colonelul Kratz, care reprezintă guvernul israelian, şi pe Dexter Hutchins, directorul adjunct al CIA. Doar doi oameni din personalul meu mă însoţesc astăzi : Jack Leigh, asistentul meu executiv, şi Susan Anderson, unul din consilierii mei principali în problemele Orientului Mijlociu. Motivaţia unui număr atît de restrîns de participanţi va deveni evidentă pentru toată lumea. Problema pe care o vom discuta este atît de delicată încît este preferabil să fie la curent cît mai puţine persoane. A sugera în acest caz că tăcerea este de aur, ar însemna să subestimăm valoarea aurului. În această conjunctură poate că ar fi mai bine să-i cer directorului adjunct al CIA să ne pună la curent cu ultimele evenimente. Dexter !

Dexter Hutchins îşi descuie servieta şi scoase un dosar marcat „Numai pentru ochii directorului". Aşeză dosarul pe masă, în faţa lui, şi îl deschise.

— Acum două zile, domnul Marshall, directorul Arhivelor Statelor Unite, i-a raportat secretarului de stat că Declaraţia de Independenţă a fost furată din Arhivele Naţionale ; sau, ca să fiu mai precis, a fost schimbată cu o copie strălucită, care a trecut nu numai de examinarea atentă a domnului Marshall, dar şi de cea a custodelui principal, domnul Mendelssohn. Domnul Marshall a început să se neliniştească numai după ce a încercat să-l recontacteze pe un anume domn Rex Butterworth, care fusese detaşat temporar la Casa Albă, ca asistent special al preşedintelui.

— Dacă-mi permiteţi, domnule Hutchins, interveni Jack Leigh, aş vrea să subliniez că, deşi domnul Butterworth a fost înainte angajatul Departamentului de Comerţ, dacă presa va afla vreodată de povestea asta, puteţi fi sigur că ziariştii se vor referi la el numai ca la asistentul special al preşedintelui.

Warren Cristopher dădu din cap în semn de aprobare.

— Cînd Calder Marshall a descoperit că Butterworth nu se întorsese din concediu, continuă Dexter Hutchins, şi că plecase fără să lase vreo adresă unde putea fi găsit, a devenit, fireşte, bănuitor. Date fiind circumstanţele, a considerat prudent să-i ceară domnului Mendelssohn să verifice dacă era ceva în neregulă cu Declaraţia. După ce a supus pergamentul la mai multe teste preliminare — relativ la acestea, vi s-a trimis fiecăruia un raport separat — el a ajuns la concluzia că, totuşi, se aflau în posesia documentului original. Dar, domnul Marshall, om precaut, a rămas sceptic şi a luat legătura cu secretara preşedintelui, domnişoara Patty Watson — detaliile sînt, de asemenea, incluse. În urma conversaţiei cu aceasta, i-a cerut custodelui să efectueze o examinare mai riguroasă. În seara aceea, domnul Mendelssohn a petrecut singur, mai multe ore, examinînd pergamentul cuvînt cu cuvînt, cu ajutorul unei lupe. Cînd a ajuns la propoziţia „Noi n-am manifestat lipsă de atenţie faţă de fraţii noştri britanici“, custodele şi-a dat seama că ortografia cuvîntului „britanici“ era corectă şi nu cu doi „t“, ca în Declaraţia originală, redactată de Timothy Matlock. Cînd vestea i-a fost împărtăşită domnului Marshall, acesta şi-a prezentat imediat demisia secretarului de stat — aveţi o copie la dosar.

— Aş vrea să intervin eu, Dexter, spuse secretarul Christopher. Ca să precizăm faptele, preşedintele şi cu mine l-am primit ieri pe domnul Marshall, în Biroul Oval.

A fost cît se poate de cooperant. Ne-a asigurat că el și colegul lui, domnul Mendelssohn, nu vor spune și nu vor face nimic în viitorul imediat. Și-a exprimat totuși sentimentul de dezgust pentru expunerea, în continuare, în fața publicului a unei copii a Declarației. Ne-a făcut pe amîndoi, pe președinte și pe mine, să consimțim că, dacă nu vom reuși să recuperăm documentul original înainte ca dispariția lui să devină publică, vom confirma că demisia lui a fost datată 25 mai 1993 și acceptată de către mine, în calitate de administrator al Declarației. A dorit să se confirme în scris că nu a contribuit în nici un fel la înșelarea personalului Arhivelor și nici a națiunii pe care o servește. „Nu sînt obișnuit să fiu înșelat“, au fost ultimele sale cuvinte, înainte de a părăsi Biroul Oval. Dacă este posibil — continuă Christopher — ca un slujbaș public să-l facă pe președinte și pe secretarul de stat să se simtă inferiori din punct de vedere moral, domnul Marshall a reușit acest lucru, cu o demnitate considerabilă. Totuși, asta nu schimbă faptul că, dacă nu recuperăm pergamentul original înainte ca furtul lui să devină public, mass-media o să ne pună la frigare, pe președinte și pe mine. Încă un lucru e la fel de sigur : ca Pilat din Pont, republicanii conduși de Dole se vor spăla bucuroși pe mîini de toată afacerea. Continuă, Dexter !

— La instrucțiunile secretarului de stat am format imediat la Langley o mică echipă specială care să contureze fiecare aspect al problemei cu care ne confruntăm. Dar am descoperit repede că eram limitați de unele restricții severe. Pentru început, din cauza delicateței subiectului și a persoanelor implicate, nu puteam acționa așa cum am fi procedat în mod automat în circumstanțe obișnuite, adică să ne consultăm cu FBI-ul și să luăm legătura cu Departamentul de poliție al Districtului Columbia. Aveam sentimentul că asta ne-ar fi garantat prima pagină a lui *Washington Post*, probabil chiar în dimineața următoare. Nu trebuie să uităm că FBI-ul încă trage ponoasele după asediul Waco și i-ar plăcea la nebunie ca CIA să-i ia locul pe primele pagini. Următoarea problemă de care ne-am izbit, a fost necesitatea de a păși pe vîrfuri în jurul unor persoane, pe care în mod normal le-am fi reținut pentru interogare fără probleme, de teamă că acum ar putea să ne ghicească scopul real. Totuși, am reușit să descoperim mai multe indicii fără interogatorii speciale. În urma unor verificări de rutină a solicitărilor de autorizații la Departamentul de poliție al Districtului Columbia, am aflat că, în aceeași zi în care documentul a fost furat, la Washington se turna un film. Regizorul acestui film era Johnny Scaciatore, care este acum în libertate provizorie, pe cauțiune, în așteptarea acuzării de atentat la bunele moravuri. Alți trei implicați în acțiune s-au dovedit a avea dosare penale. Și unele dintre aceste persoane se potrivesc cu descrierile pe care ni le-au furnizat domnii Marshall și Mendelssohn despre membrii grupului care a sosit la Arhivele Naționale, pozînd în echipă prezidențială. Printre ei se numără și un anume Bill O'Reilly, un falsificator renumit, care a petrecut mulți ani în cîteva penitenciare de pe tot cuprinsul țării, și un actor care l-a interpretat atît de convingător pe președinte, încît domnii Marshall și Mendelssohn nu au avut nici o îndoială că era el.

— Desigur, putem afla despre cine este vorba, interveni Christopher.

— Deja am făcut-o. Numele lui este Lloyd Adams. Dar nu îndrăznim să-l arestăm.

— Cum l-ați găsit ? întrebă Leigh. La urma urmei sînt destui actori care pot reuși să semene acceptabil cu Clinton.

— De acord, spuse directorul adjunct, dar numai unul a fost operat în ultimele luni de cel mai bun chirurg plastic al Americii. Avem motive să credem că șefii bandei i-au asasinat pe chirurg și pe fiica acestuia și, din cauza asta, soția lui a povestit tot ce știa șefului poliției locale. Totuși, întreaga operație nu s-ar fi declanșat fără ajutorul din interior al domnului Rex Butterworth, care a fost văzut pentru ultima oară în dimineața zilei de 25 mai, cînd a dispărut de pe fața pămîntului. Și-a rezervat un loc la avionul spre Brazilia, dar nu a apărut la îmbarcare. Avem agenți care-l caută pe tot globul.

— Toate acestea sînt lipsite de importanță, dacă nu ne ajută să aflăm unde se găsește acum Declarația originală și cine a luat-o, interveni Christopher.

— Astea-s veștile proaste, replică Dexter. Agenții noștri petrec multe ore în investigații de rutină, pe care mulți cetățeni le consideră ca fiind o risipă a banilor contribuabililor. Dar, din cînd în cînd, dau rezultate.

— Sîntem numai urechi, spuse Christopher.

— CIA ține sub supraveghere mai mulți diplomați care lucrează la Națiunile Unite. Firește, ei ar fi indignați, dacă vreunul ar putea dovedi cu ce ne ocupăm și, dacă mirosim că sîntem bănuiți, ne retragem imediat. În cazul irakienilor de la Națiunile Unite avem oameni care sînt umbra lor, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Problema noastră e că nu putem opera chiar în complexul Națiunilor Unite, pentru că, dacă ne-ar prinde în interiorul clădirii, s-ar produce un scandal internațional. Așa că reprezentanții lor ne mai scapă uneori din plasă. Dar, noi credem că nu întîmplător prim-consilierul ambasadorului irakian la Națiunile Unite, un anume domn Hamid Al Obaydi, s-a aflat la Washington, în ziua cînd Declarația a fost schimbată. El a făcut mai multe fotografii ale filmării fictive care avea loc. Agentul care-l urmărea atunci pe Al Obaydi a raportat și el că la zece și treizeci și șapte de minute, după ce Declarația fusese reexpusă în Arhivele Naționale, Al Obaydi s-a așezat la coadă și a așteptat mai mult de o oră ca să vadă pergamentul. Dar aici e clenciul. A studiat documentul o dată, apoi s-a uitat la el a doua oară, de data asta cu ochelari.

— Poate că-i miop, spuse Susan.

— Agenții noștri raportează că nu l-au văzut în nici o altă ocazie purtînd ochelari, replică Dexter Hutchins. Și acum, veștile cu adevărat proaste, continuă el.

— N-au fost astea ? se miră Christopher.

— Nu, domnule. O săptămînă mai tîrziu, Al Obaydi a zburat la Geneva și a fost observat de omul nostru de la baza locală ieșind dintr-o bancă. Dexter își consultă notițele. Franchard et Cie. Ducea un cilindru din plastic, citez „ceva mai lung de şaizeci de centimetri şi cam de cinci centimetri diametru“.

— Cine o să-i spună preşedintelui ? zise Christopher, acoperindu-şi ochii cu palmele.

— Avînd cilindrul, s-a suit în maşină şi s-a dus drept la Palais des Nations şi de atunci nu a mai fost văzut.

— Şi Barazan Al Tikriti, fratele vitreg al lui Saddam, este ambasadorul Irakului la Naţiunile Unite, în Geneva, spuse Susan.

— Nu-mi mai aduce aminte, oftă Christopher. Dar, ce vreau eu să ştiu, e de ce dracu' nu l-a atacat omul tău pe Al Obaydi, cînd era evident ce transportă ? Găseam eu o cale să-i potolesc pe elveţieni.

— Aşa am fi făcut, dacă am fi ştiut despre ce este vorba, dar la vremea acea nici măcar nu bănuiam că Declaraţia fusese furată, iar supravegherea noastră era doar una de rutină.

— Deci, ce încerci să ne spui, domnule Hutchins, e că Declaraţia ar putea foarte bine să fie acum la Bagdad, rezumă Leigh. Pentru că, dacă a fost trimisă prin valiză diplomatică, elveţienii nu ne-ar fi lăsat nici măcar să ne apropiem de ea.

Cîteva clipe nimeni nu scoase o vorbă.

— Hai să lucrăm pe baza scenariului celui mai defavorabil, spuse, în cele din urmă, secretarul de stat. Declaraţia este deja în posesia lui Saddam. Deci, care ar putea fi următoarea lui mişcare ? Scott, tu eşti cel cu logica. Ai putea să prevezi ce pune la cale ?

— Nu, domnule, Saddam nu este un om previzibil. Mai ales după încercarea lui eşuată de a-l asasina pe George Bush, în timpul vizitei sale din aprilie în Kuweit. Cum a reacţionat el cînd întreaga lume l-a acuzat că a fost în spatele complotului ? Nu cu obişnuitele strigăte belicoase şi ţipete la adresa minciunilor imperialiştilor americani, ci cu o declaraţie raţională, coerentă, a ambasadorului lui la Naţiunile Unite, care nega orice implicare personală. De ce ? Presa ne spune că din cauză că Saddam speră că, în timp, Clinton va fi mai rezonabil decît Bush.

Eu nu cred asta. Am impresia că Saddam își dă seama că poziția lui Clinton nu diferă prea mult de cea a predecesorului său. Nu cred că ăsta-i raționamentul său. Nu, presupun că-și imaginează că posesia Declarației îi dă o armă atît de puternică, încît poate umili Statele Unite și mai ales pe noul președinte, cînd și cum vrea...

— Cînd și cum, Scott ? Dacă am ști asta...

— Am două teorii, domnule, replică Scott.

— Hai să le auzim pe amîndouă.

— N-o să vă facă mai fericit nici una din ele, domnule secretar.

— Totuși...

— Prima, Saddam organizează o conferință de presă la care invită mass-media mondială. Alege un loc public oarecare din Bagdad, unde este în siguranță, înconjurat de oamenii lui și apoi rupe în bucăți, arde, distruge, face ce-i place cu Declarația. Am sentimentul că televizarea evenimentului ar avea o audiență enormă.

— Dar am face Bagdadul una cu pămîntul, dacă ar încerca asta, sări Dexter Hutchins.

— Mă îndoiesc, zise Scott. Cum ar reacționa aliații noștri, englezii, francezii, ca să nu mai vorbesc de celelalte națiuni arabe prietene, la bombardarea unor civili inocenți, din cauză că Saddam a furat Declarația de Independență, chiar de sub nasul nostru ?

— Ai dreptate, Scott, spuse Warren Christopher. Președintele ar fi etichetat ca barbar, dacă ar replica bombardînd irakieni nevinovați, ca răspuns la ceea ce cea mai mare parte a lumii ar considera doar o lovitură publicitară, deși trebuie să vă spun, în mod cu totul confidențial, că avem planuri pentru bombardarea Bagdadului dacă Saddam continuă să submineze încercările echipelor de inspecție ale Națiunilor Unite de a examina instalațiile nucleare irakiene.

— S-a stabilit o anume dată ? întrebă Scott.

Christopher răspunse, după o ezitare :

— Duminică, 27 iunie.

— Sincronizarea asta s-ar putea dovedi nefericită pentru noi, spuse Scott.

— De ce ? Cînd crezi că e posibil ca Saddam să acţioneze ? întrebă Christopher.

— Nu-i chiar aşa de uşor de răspuns, domnule, replică Scott, pentru că trebuie să gîndeşti aşa cum gîndeşte el. Ceea ce face aproape imposibilă o prognoză este faptul că Saddam este capabil să-şi schimbe părerea de la o clipă la alta. Dar, dacă analizăm problema în mod logic, părerea mea este că va lua în considerare următoarea alternativă : fie o dată simbolică oarecare, poate o aniversare asociată cu războiul din Golf, sau...

— Sau... ? îl întrerupse Christopher.

— Sau intenţionează să păstreze Declaraţia ca pe un mijloc de presiune, care să-i permită recuperarea terenurilor petrolifere din Kuweit. La urma urmei, a pretins întotdeauna că a avut o înţelegere cu noi în legătură cu asta, încă de la început.

— Amîndouă scenariile sînt prea înfricoşătoare, ca să ne mulţumim doar să le contemplăm, spuse secretarul de stat.

Întorcîndu-se apoi spre directorul adjunct, îl întrebă :

— Ai început să alcătuieşti un plan pentru recuperarea documentului ?

— Deocamdată nu, domnule, răspunse Dexter Hutchins, pentru că bănuiesc că pergamentul va fi la fel de bine păzit ca însuşi Saddam şi, ca să fiu cinstit, am aflat de posibila lui destinaţie doar noaptea trecută.

— Colonele Kratz, îşi îndreptă Christopher atenţia spre omul Mossadului, care nu scosese o vorbă. Primul vostru ministru ne-a informat, acum cîteva săptămîni, că se gîndeşte la un plan de îndepărtare a lui Saddam, într-un viitor apropiat.

— Da, domnule, dar îşi dă seama în ce dilemă vă aflaţi acum şi toate planurile noastre au fost îngheţate pînă cînd problema Declaraţiei se va rezolva, într-un fel sau altul.

— L-am informat deja pe domnul Rabin cît de mult apreciez sprijinul lui, mai ales că nu poate mărturisi motivul real pentru care și-a schimbat atitudinea, nici măcar propriului său cabinet.

— Avem și noi, însă, problemele noastre, domnule, spuse israelitul.

— Hai, fă-mă fericit pe ziua de azi, colonele !

Rîsetele care urmară au destins tensiunea pentru o clipă — dar numai pentru o clipă.

— Antrenasem un agent care urma să facă parte din echipa pentru operațiunea finală de eliminare a lui Saddam, o anume Hannah Kopec.

— Fata care... interveni Christopher, furișînd o ocheadă spre Scott.

— Da, domnule. Ea nu a avut nici o vină. Dar nu asta-i problema. După ce, în seara aceea, s-a întors la ambasada Iordaniei, nu am reușit să mai luăm legătura cu ea, s-o anunțăm ce s-a întîmplat, pentru că în cursul zilelor următoare nu a mai părăsit deloc clădirea, nici ziua, nici noaptea. După aceea, ea și ambasadorul Irakului s-au întors la Bagdad, bine păziți. În orice caz, agentul Kopec rămîne cu impresia greșită că l-a omorît pe Scott Bradley și credem că singura ei preocupare este acum asasinarea lui Saddam.

— N-o să poată niciodată să se apropie de el, comentă Leigh.

— Aș vrea să cred asta, șopti Scott.

— E o tînără curajoasă, cu imaginație și plină de resurse, spuse Kratz. Și, ce-i mai rău, posedă arma cea mai eficace a asasinului.

— Adică ? întrebă Christopher.

— Nu o mai interesează supraviețuirea ei.

— Situația ar putea fi și mai proastă ?

— Da, domnule. Nu știe nimic de dispariția Declarației și nu avem nici o posibilitate să luăm legătura cu ea, ca să o informăm.

Secretarul de stat făcu o pauză, ca și cum ar fi fost în pragul unei decizii :

— Colonele Kratz, vreau să-ți cer ceva care, probabil, îți va afecta loialitatea.

— Da, domnule secretar, spuse Kratz.

— Planul de asasinare a lui Saddam. De cînd lucrezi la el ?

— Nouă luni, poate un an, răspunse Kratz.

— Și, evident, necesită introducerea uneia sau a unor persoane în bunkerul lui Saddam ?

Kratz ezită.

— Un da sau un nu ajunge, spuse Christopher.

— Da, domnule.

— Întrebarea mea este extrem de simplă, colonele. Am putea, prin urmare, să profităm de pregătirile pe care le-ați făcut timp de un an și — îndrăznesc să sugerez — să vă furăm planul ?

— Va trebui să cer acordul guvernului înainte de a mă pronunța...

Christopher scoase un plic din buzunar.

— Voi fi fericit să te las să vezi scrisoarea pe care mi-a adresat-o domnul Rabin în legătură cu acest subiect, dar mai întîi dă-mi voie să ți-o citesc.

Secretarul deschise plicul și scoase scrisoarea. Își așeză ochelarii pe vîrful nasului și desfăcu singura filă împăturită.

„Din partea prim-ministrului

Stimate domnule secretar de stat,

Aveți dreptate să credeți că prim-ministrul statului Israel este comandant șef și ministru al apărării, avînd în același timp răspunderea totală pentru activitatea Mossadului.

Mărturisesc totuși că, atunci cînd este vorba de ideile pe care le-am putea avea în vedere în privința viitoarelor noastre relații cu Saddam, am fost ținut la curent numai cu propunerile generale. Încă nu am fost informat complet în privința detaliilor de finețe.

Una peste alta, dacă credeți că documentarea pe care o posedăm ar putea reprezenta diferența dintre eșec și succes în dificultățile cu care vă confruntați în prezent, îi voi ordona colonelului Kratz să vă informeze în amănunt, fără nici un fel de rezerve.

Al dumneavoastră,
Yitzhak Rabin“

Christopher răsuci scrisoarea și o împinse peste masă.

— Colonele Kratz, dă-mi voie să te asigur, în numele Statelor Unite, că sînt convins că informațiile pe care le posezi ar putea reprezenta diferența între succes și eșec.

PARTEA A DOUA

„Noi n-am manifestat lipsă de atenție față de frații noștri brittanici."

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Declarația de Independență era bătută în cuie pe peretele din spatele lui.

Saddam continuă să pufăie din trabuc, lăsîndu-se pe spate în scaun. Toți cei așezați în jurul mesei îl așteptau să vorbească. Își îndreptă privirea spre dreapta :

— Frate, sîntem mîndri de tine. Ți-ai servit țara și partidul Baas și, atunci cînd o să vină clipa ca poporul meu să fie informat de faptele tale eroice, numele tău va fi scris în istoria națiunii noastre, ca cel al unui mare erou.

Al Obaydi stătea la celălalt capăt al mesei, ascultînd cuvintele conducătorului său. Pumnii lui, ascunși sub masă, erau încleștați în încercarea de a-și stăpîni tremurul. De mai multe ori în timpul călătoriei înapoi spre Bagdad își dăduse seama că era urmărit. Aproape la fiecare oprire, beneficiase de o percheziție a bagajelor, dar nu găsiseră nimic. Fratele vitreg al lui Saddam avusese grijă de asta. O dată ce Declarația ajunsese în siguranța pe care o oferea sediul misiunii lor din Geneva, nu i se permisese nici măcar s-o predea personal ambasadorului. Călătoria ei sigură, în valiză diplomatică, făcea imposibilă interceptarea, chiar cu eforturile combinate ale americanilor și israelienilor.

Fratele vitreg al lui Saddam se așezase la dreapta președintelui, delectîndu-se cu elogiile conducătorului său.

Saddam se răsuci încet și privi de sus spre celălalt capăt al mesei :

— Apreciez de asemenea, continuă el, rolul jucat de Hamid Al Obaydi, pe care l-am desemnat pentru a fi ambasadorul nostru la Paris. Totuși numele lui nu trebuie să fie asociat cu această acțiune, ca să nu-i afecteze șansele de a ne reprezenta pe pămînt străin.

Și așa se scrie istoria ! Fratele vitreg al lui Saddam urma să fie recunoscut ca artizan al triumfului, în timp ce Al Obaydi trebuia să fie o notă de subsol, pe o pagină repede întoarsă. Dacă Al Obaydi ar fi eșuat, fratele vitreg al lui Saddam nu ar fi știut nimic, nici măcar despre ideea inițială, iar oasele lui Al Obaydi ar fi putrezit acum într-un mormînt fără nume. După ce Saddam termină de vorbit, nimeni din jurul mesei, cu excepția procurorului general, nu îi aruncă vreo privire lui Al Obaydi. Toți ceilalți ochi se îndreptau spre fratele vitreg al lui Saddam și toate zîmbetele i se adresau doar lui.

Atunci, în clipa aceea, în mijlocul ședinței Consiliului Suprem Revoluționar, Al Obaydi se decise.

Dollar Bill stătea relaxat pe un taburet, sprijinit de tejgheaua barului, sorbind fericit din băutura lui favorită, neafectat de pustietatea din jur. Practic, era singurul mușteriu din local, dacă nu puneai la socoteală femeia măruntică, îmbrăcată într-o rochie Laura Ashley, care stătea tăcută într-un colț. Era într-o nemișcare totală, în ultima oră nu schițase nici măcar un gest, iar barmanul credea că este beată.

La început, Dollar Bill nu-l remarcase pe bărbatul care se împleticise prin ușile batante și nu i-ar fi acordat nici o atenție, dacă nu s-ar fi așezat pe taburetul de lîngă el. Intrusul comandă un gin tonic. Dollar Bill avea o aversiune naturală pentru toți bărbații care beau gin tonic, mai ales dacă ocupai scaunul de lîngă el, atunci cînd restul barului era gol. Se gîndi să se mute dar, în cele din urmă, decise că n-avea nevoie de exercițiu.

— Cum îți merge, boșorogule ? întrebă vocea de lîngă el.

Dollar Bill nu se considera „boșorog“ și refuză să-l onoreze pe intrus cu un răspuns.

— Ce-i cu tine, ţi-a tăiat popa limba ? întrebă bărbatul, bîiguind cuvintele.

Cînd a auzit vocea ridicată, barmanul se întoarse să-i privească, apoi reveni la ştersul paharelor rămase după îmbulzeala de la ora prînzului.

— Nu, domnule, o am, şi e una politicoasă, răspunse Dollar Bill, fără să-l privească.

— Irlandez. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. O naţie de beţivi tîmpiţi, ignoranţi.

— Daţi-mi voie să vă amintesc, domnule, spuse Dollar Bill, că Irlanda este ţara lui Yeats, Shaw, Wilde, O'Casey şi Joyce. Îşi ridică paharul în memoria lor.

— N-am auzit de ăştia. Amicii tăi de beţie, nu ?

De data asta, tînărul barman lăsă jos prosopul şi deveni mai atent.

— Nu am avut niciodată această onoare, replică Dollar Bill, dar, prietene, dacă nu ai auzit de ei, ca să nu mai vorbim de cititul operelor lor, e pierderea ta, nu a mea.

— Mă acuzi că aş fi un ignorant ? se zburli intrusul, punînd o mînă brutală pe umărul lui Dollar Bill.

Dollar se întoarse să-l privească, dar nici de aproape nu reuşea să vadă clar prin ceaţa alcoolului pe care îl consumase în ultimele două săptămîni. Observă totuşi că, deşi părea o parte din aceeaşi ceaţă alcoolică, intrusul era ceva mai voluminos decît el. În trecut, o astfel de apreciere nu-l îngrijorase niciodată pe Dollar Bill.

— Nu, domnule, nu este nevoie să te acuz eu de ignoranţă, pentru că te condamnă chiar declaraţiile tale.

— Chestia asta n-o înghit de la nimeni, irlandez beţiv, mîrîi intrusul.

Ţinînd o mînă pe umărul lui Dollar Bill, îşi făcu vînt şi îi trase un pumn în falcă. Dollar Bill se clătină pe spate, pe taburetul înalt, şi căzu grămadă pe podea.

Intrusul aşteptă ca Bill să se ridice în picioare, înainte de a-l lovi iar, în stomac. Încă o dată, Dollar Bill se trezi la podea. Tînărul din spatele barului începuse deja să formeze numărul de telefon la care îl instruise patronul să sune, dacă se ivea o astfel de situaţie. Spera că vor apărea cît se poate de repede, în timp ce-l urmărea pe irlandez cum se ridica cu greu în picioare. De data asta, fu rîndul lui Bill să îndrepte un pumn către nasul intrusului, pumn care sfîrși zburînd prin aer peste umărul drept al agresorului. Altă lovitură se abătu asupra lui Dollar Bill, în gît, dintr-o parte. Căzu a treia oară, ceea ce, pe cînd boxa ca amator, ar fi fost considerat un knock-out tehnic ; dar, cum se părea că nu este nici un arbitru care să oficieze, se ridică din nou.

Tînărul barman auzi ușurat o sirenă în depărtare și se ruga în gînd ca mașina să nu meargă cumva în altă parte cînd, pe neașteptate, patru polițiști năvăliră înăuntru prin ușile batante.

Primul îl prinse pe Dollar Bill, chiar înainte ca acesta să cadă la pămînt pentru a patra oară, în timp ce alți doi îl înșfăcară pe intrus, îi răsuciră mîinile la spate și îi puseră o pereche de cătușe. Amîndoi fură îmbrînciți afară din bar și aruncați în spatele dubei poliției, parcată în fața localului. Sirena continua să urle pătrunzător în timp ce mașina în care se aflau cei doi bețivi dispărea din cîmpul vizual al barmanului.

Barmanul fu recunoscător pentru rapiditatea de care dăduse dovadă Departamentul de poliție din San Francisco să-i vină în ajutor. De abia mai tîrziu, în seara aceea, își aminti că nu le dăduse nici o adresă.

Amîndoi bărbații rămaseră tăcuți pînă cînd David Kratz termină expunerea planului său general.

Dexter vorbi primul :

— Trebuie să admit că sînt impresionat, colonele. S-ar putea să meargă.

Scott aprobă tăcut și se întoarse spre omul Mossadului care, cu doar cîteva săptămîni înainte, îi ordonase lui Hannah să-l asasineze. O parte din vină se atenuase, de cînd conlucrau atît de strîns, dar cutele de pe frunte și părul prematur încărunțit al comandantului israelit rămîneau un memento permanent al evenimentelor prin care trecuse. În timpul pe care-l petrecuseră împreună, Scott ajunsese să admire talentul profesional veritabil al bărbatului care fusese desemnat să conducă operațiunea.

— Mai am nevoie de răspunsuri la unele întrebări și de cîteva explicații, spuse Scott.

— Ești sigur că intenționează să instaleze seiful la cartierul general al partidului Baas ?

— Sigur, nu. Încrezător, da, răspunse Kratz. Acum aproape trei ani, o companie olandeză a terminat niște lucrări de amenajare în subsolul cartierului general și, printre lucrările lor finale, era o construcție din cărămidă, ale cărei dimensiuni erau perfecte pentru adăpostirea seifului.

— Seiful ăsta se află încă la Kalmar ?

— Era acum trei săptămîni, cînd unul din agenții mei a făcut o verificare de rutină, răspunse Kratz.

— Și aparține guvernului irakian ? întrebă Dexter Hutchins.

— Da, a fost plătit integral și acum este proprietatea irakienilor, în mod legal.

— S-ar putea să existe o discordanță între acest „legal“ și situația actuală. După războiul din Golf, Națiunile Unite au impus o nouă categorie de sancțiuni, le reaminti Scott.

— Cum ar putea fi un seif considerat echipament militar ? se interesă Dexter.

— Exact „argumentul“ irakienilor, răspunse Kratz. Însă, din nefericire pentru ei, cînd au făcut suedezilor comanda inițială, printre specificațiile exprese figura una ca seiful „să fie capabil să reziste unui atac nuclear“. Cuvîntul „nuclear“ a fost suficient pentru a face clopotele să sune la Națiunile Unite.

— Cum ai de gînd să rezolvi problema ? întrebă Scott.

— Ori de cîte ori guvernul irakian prezintă o listă nouă cu articole pe care ei le consideră că nu încalcă Rezoluția 661 a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite, seiful este de fiecare dată inclus. Dacă americanii, englezii și francezii nu ridică nici o obiecție, de data asta, s-ar putea să se strecoare.

— Și guvernul israelian ?

— Am protesta zgomotos în fața delegației Irakului dar, în spatele ușilor închise, le-am mulțumi prietenilor noștri.

— Hai să ne imaginăm o clipă că ne-am afla în posesia unui seif uriaș, care poate rezista unui atac nuclear. La ce ne-ar folosi asta ? întrebă Scott.

— Cineva trebuie să răspundă de transportul seifului din Suedia în Bagdad. Cineva trebuie să-l instaleze cînd ajunge acolo și cineva trebuie să le explice oamenilor lui Saddam cum funcționează, răspunse Kratz.

— Și aveți pe cineva care are un metru optzeci înălțime, este expert în karate și vorbește araba fluent ?

— Am avut, dar ea avea doar un metru șaptezeci și cinci.

Cei doi bărbați se priviră. Scott rămase tăcut.

— Cum plănuiai să fie asasinat Saddam ? întrebă repede Dexter. Să fie închis în seif, în speranța că se va sufoca ?

Kratz își dădu seama că scopul comentariului fusese să-i distragă atenția lui Scott de la Hannah, așa că răspunse pe același ton :

— Nu, am descoperit că ăsta era planul CIA și l-am abandonat. Ne gîndeam la ceva mai subtil.

— Adică ? întrebă Scott.

— Un mic dispozitiv nuclear urma să fie instalat în interiorul seifului.

— Iar seiful trebuia să fie amplasat în pasajul de lîngă sala de întrunire a Consiliului Comandamentului Revoluției. Nu-i rău, zise Dexter.

— Iar dispozitivul urma să fie declanșat de o tînără evreică, înaltă de un metru șaptezeci și cinci, care vorbește fluent araba ? întrebă Scott.

Kratz dădu aprobator din cap.

Trecuseră mulți ani de cînd Dollar Bill văzuse ultima oară o închisoare pe dinăuntru, dar nu chiar atît de mulți încît să fi uitat cîtă silă îi producea obligaţia de a rămîne împreună cu vînzători ambulanţi de droguri, proxeneţi şi tîlhari. Totuşi, ultima dată cînd fusese suficient de tîmpit ca să se amestece într-o încăierare de cîrciumă, el fusese cel care o stîrnise. Dar chiar şi atunci se alesese numai cu o amendă de cincizeci de dolari. Dollar Bill era convins că închisorile erau mult prea aglomerate pentru ca un judecător să-l pricopsească cu o condamnare de treizeci de zile, obligatorie în astfel de cazuri.

De fapt, în dubă încercase să-i dea unui poliţist cincizeci de dolari. De obicei, acceptau fericiţi banii, deschideau uşa din spate a dubei şi-ţi dădeau un brînci afară. Nu putea să-şi închipuie ce se întîmpla cu poliţia din San Francisco. Sigur că din cauza atîtor tîlhari şi drogaţi aveau lucruri mult mai importante de care să se ocupe decît de beţivanii între două vîrste, care se păruiau după-amiezele prin baruri.

Pe măsură ce Dollar Bill se trezea din beţie, duhoarea începea să-l deranjeze şi nădăjduia să fie printre primii aduşi în faţa judecătorului. Dar, pe măsură ce orele treceau şi creierul începea să i se limpezească iar duhoarea devenea tot mai puternică, începu să se întrebe dacă nu-l vor ţine închis toată noaptea.

— William O'Reilly, strigă sergentul de poliţie, uitîndu-se pe o listă fixată de o mică planşetă.

— Ăsta-s eu, zise Bill, ridicînd mîna.

— Urmează-mă, O'Reilly, lătră poliţistul, pe cînd uşa celulei zdrăngănea deschizîndu-se, iar irlandezul era înşfăcat zdravăn de cot.

Fu condus în lungul unui coridor care ducea în spatele sălii de judecată. Se uită la şirul mic de epave şi criminali mărunţi, care-şi aşteptau „momentul adevărului" în faţa judecătorului. Nu o remarcă pe femeia care se afla la cîţiva paşi de el, strîngînd cu putere agăţătoarea unei genţi încăpătoare.

— Vinovat. Cincizeci de dolari

— N-am cu ce plăti.

— Trei zile de închisoare. Următorul.

După ce trei sau patru cazuri fură iute expediate în tot atîtea minute, Dollar Bill îl urmări pe bărbatul, care arătase lipsă de respect pentru sfinții literaturii irlandeze, luîndu-și locul în fața judecătorului.

— Beție și dezordine, tulburarea liniștii publice. Cum pledezi ?

— Vinovat, Onorată Curte.

— Condamnări anterioare ?

— Nici una, spuse sergentul.

— Cincizeci de dolari, zise judecătorul.

Dollar Bill fu interesat de faptul că adversarul lui nu avea condamnări anterioare și că era în stare să-și plătească imediat amenda.

Cînd îi veni rîndul, Dollar Bill nu se putu abține să nu se gîndească, în timp ce se uita la judecător, că acesta era al naibii de tînăr pentru slujba asta. Poate că, într-adevăr, acum el era un „boșorog".

— William O'Reilly, Onorată Curte, spuse sergentul uitîndu-se la actul de acuzare. Beție și dezordine, tulburarea liniștii publice.

— Cum pledezi ?

— Vinovat, Onorată Curte, spuse Dollar Bill pipăind un mic teanc de bancnote în buzunar și încercînd să-și reamintească unde se afla cel mai apropiat bar care servea Guinness.

— Treizeci de zile, spuse judecătorul fără să-și ridice privirea. Următorul.

Doi oameni din sală fură năuciți de decizia judecătorului. Unul dintre ei își descleștă în silă degetele de pe agățătoarea de sfoară a genții, în timp ce celălalt bîiguia :

— Cauțiune, Onorată Curte ?

— Refuzată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Hannah stătea singură pe una din banchetele din spatele avionului a cărui destinație era Amman ; încerca să se concentreze asupra sarcinii pe care și-o impusese.

O dată ce grupul ambasadorului părăsise Parisul, ea revenise la rolul tradițional al femeii arabe. Era îmbrăcată din cap pînă în picioare într-un iașmac negru și, cu excepția ochilor, fața îi era acoperită de o mică mască. Vorbea numai cînd era întrebată și nu punea întrebări niciodată. Avea sentimentul că mama ei, evreica, nu ar fi supraviețuit niciodată acestui regim mai mult de cîteva ore.

Șansa lui Hannah se ivise cînd soția ambasadorului se interesase unde va locui, după ce vor ajunge la Bagdad. Hannah îi explicase că nu avea nici un fel de perspective, deoarece mama și sora sa locuiau în Karbala iar ea, dacă dorea să-și mențină postul pe lîngă ambasador, nu putea să stea cu ele.

De abia sfîrșise Hannah a doua propoziție și soția ambasadorului insista deja să vină să locuiască cu ei.

— Casa noastră este mult prea mare pentru noi, pare goală chiar și cu o duzină de servitori, îi explicase ea.

Cînd avionul ateriză pe aeroportul Queen Alia, Hannah se uită pe hubloul micuț și văzu o somptuoasă limuzină neagră, care ar fi părut mai la locul ei la New York decît la Amman, îndreptîndu-se spre ei. Trase pe o parte a aeronavei și un șofer, într-un elegant costum albastru și cu ochelari cu lentile fumurii, sări afară.

Hannah se aşeză alături de ambasador şi de soţia acestuia în spatele maşinii şi porniră în goană de la aeroport în direcţia graniţei cu Irakul.

Cînd maşina ajunse la postul vamal, li se făcu semn, cu plecăciuni şi salutări, să treacă direct, ca şi cum graniţa n-ar fi existat. Înainte de a intra pe autostrada cu şase benzi spre Bagdad, mai merseră cam doi kilometri şi trecură de un al doilea post vamal de partea irakiană, unde fură trataţi la fel ca la primul.

Pe drumul lung spre capitală, vitezometrul coborî rareori sub o sută de kilometri pe oră. Hannah se plictisi curînd de soarele copleşitor şi de priveliştea a kilometri întregi de nisip neted, care se întindea pînă la orizont şi dincolo de el, doar cu cîte un ocazional pîlc de palmieri rupînd monotonia. Gîndurile i se întoarseră la Simon şi la ce-ar fi putut fi...

Hannah aţipi, în timp ce limuzina cu aer condiţionat gonea silenţioasă pe autostradă. Gîndurile îi alunecară de la Simon la mama ei, apoi la Saddam şi din nou la Simon.

Se trezi, tresărind, ca să descopere că intrau în periferiile Bagdadului.

— Treizeci de zile ? Ce-am făcut ca să merit treizeci de zile, asta vreau să ştiu ? !

Nimeni nu-l asculta însă, în timp ce era îmbrîncit din sala de judecată, de-a lungul coridorului şi apoi afară, pe o uşă din spatele clădirii, înainte de a fi înghesuit pe bancheta din spate a unei maşini ce nu avea însemnele poliţiei. În maşină se mai suiră trei bărbaţi cu tunsori scurte, ca ale militarilor, ochelari de soare Ray-Bans şi minicăşti, de dimensiunile unei proteze auditive, conectate la cablurile ce coborau pe sub gulere.

— De ce nu mi s-a aprobat cauţiunea ? Şi ce se aude cu recursul meu ? Am dreptul la un avocat, ce dracu'. Şi, apropo, unde mergem ?

Oricîte întrebări puse Dollar Bill, nu primi nici un răspuns.

Deşi era incapabil să vadă ceva prin ferestrele laterale fumurii, Dollar Bill, privind peste umărul şoferului, fu în stare să-şi dea seama că ajunseseră la podul Golden Gate. În timp ce avansau pe Şoseaua 101, vitezometrul atinse pentru prima oară nouăzeci de kilometri pe oră, dar şoferul nu depăşi niciodată limita de viteză.

Cînd, douăzeci de minute mai tîrziu, maşina viră de pe autostradă pe ieşirea spre Belvedere, Bill habar n-avea unde se află. Şoferul continuă pe un drum îngust, şerpuit, apoi maşina încetini, cînd în faţa lor se iviră nişte porţi masive din fier forjat.

Şoferul aprinse de două ori farurile şi porţile se deschiseră, pivotînd, pentru a permite maşinii să-şi continue călătoria la vale, pe o alee lungă, dreaptă, acoperită cu pietriş. Trecură încă trei sau patru minute înainte ca maşina să se oprească în faţa unei case mari, care-i amintea lui Dollar Bill de copilăria lui în ţinutul Kerry, cînd maică-sa era slujnică la bucătăria conacului.

Unul din însoţitorii lui Dollar Bill sări din maşină şi îi deschise portiera. Altul alergă înainte pe trepte şi apăsă pe butonul soneriei, în timp ce maşina se îndepărtă în viteză pe pietriş.

Uşa masivă de stejar se deschise, iar în prag apăru un valet într-o redingotă lungă, neagră, şi cu un papion alb.

— Bună seara, domnule O'Reilly, spuse el pompos, cu un pronunţat accent englezesc, chiar înainte ca Dollar Bill să ajungă la treptele de sus. Numele meu este Charles. Camera dumneavoastră este deja pregătită. Poate veţi avea amabilitatea să mă urmaţi, domnule.

Dollar Bill îl urmă în casă şi apoi la etaj, pe scara largă, fără să scoată o vorbă. Ar fi încercat el să-i pună cîteva întrebări lui Charles, dar, cum acesta era englez, Dollar Bill ştia că nu se poate aştepta la un răspuns cinstit. Valetul îl conduse într-un dormitor mic, frumos mobilat, la primul etaj.

— Sper să descoperiți că hainele sînt de mărimea potrivită, domnule — spuse Charles — și că toate celelalte sînt pe gustul dumneavoastră. Cina va fi servită într-o jumătate de oră.

Dollar Bill se înclină și petrecu următoarele cîteva minute examinînd apartamentul. Intră în sala de baie. Săpun franțuzesc, aparate de ras și prosoape albe, pufoase ; chiar și o periuță și pasta lui de dinți favorită. Se întoarse în dormitor și încercă patul dublu. Nu-și putea aminti cînd dormise ultima dată pe ceva atît de confortabil. Verifică apoi dulapul de haine și găsi trei perechi de pantaloni și trei jachete, nu prea diferite de cele pe care le cumpărase la cîteva zile după întoarcerea de la Washington. Cum de știuseră ?

Se uită în sertare : șase cămăși, șase perechi de chiloți și șase perechi de șosete. Se gîndiseră la toate, chiar dacă cravatele pe care i le aleseseră nu-i făceau o impresie prea grozavă.

Dollar Bill se decise să intre în joc. Făcu o baie, se bărbieri și se schimbă în hainele puse la dispoziție. Erau, așa cum promisese Charles, de mărimea potrivită.

Auzi un gong răsunînd la parter și îl luă drept un semnal clar că era solicitat. Deschise ușa, ieși pe coridor și coborî pe scara largă ca să-l găsească pe valet așteptînd în hol.

— Domnul Hutchins vă așteaptă. Îl veți găsi în salon, domnule.

— Da, sigur, spuse Dollar Bill și îl urmă pe Charles într-o cameră mare, unde un bărbat înalt, corpolent, stătea lîngă cămin, cu un ciot de trabuc în colțul gurii.

— Bună seara, domnule O'Reilly, spuse el. Mă numesc Dexter Hutchins. Nu ne-am întîlnit niciodată pînă acum, dar sînt demult un admirator al muncii dumneavoastră.

— Amabil din partea dumneavoastră, domnule Hutchins, dar eu nu am avantajul de a şti cu ce vă ocupaţi pentru a face să treacă implacabilele ore ale existenţei.

— Îmi cer scuze. Sunt directorul adjunct al CIA.

— După toţi anii ăştia, am ajuns să iau cina într-un splendid conac cu directorul adjunct al CIA, pur şi simplu pentru că am fost implicat într-o încăierare de crîşmă. Sînt tentat să întreb ce oferiţi pentru asasinatele în masă.

— Domnule O'Reilly, trebuie să vă mărturisesc că persoana care a declanşat scandalul în bar a fost unul din oamenii mei. Dar, înainte de a trece mai departe, ce doriţi să beţi ?

— Nu cred că Charles are băutura mea favorită, oftă Dollar Bill, întorcîndu-se spre valet.

— Mi-e teamă că berea Guinness e la cutie şi nu de la canea, domnule. Dacă aş fi ştiut mai din timp...

Dollar Bill se înclină din nou şi valetul dispăru.

— Nu credeţi că am dreptul să ştiu despre ce este vorba, domnule Hutchins ? La urma urmei...

— Într-adevăr, îl aveţi, domnule O'Reilly. Adevărul este că guvernul are nevoie de serviciile dumneavoastră, ca să nu menţionăm şi talentul dumneavoastră.

— Nu mi-am dat seama că economiştii administraţiei Clinton ar recurge la falsificare pentru a ajuta echilibrarea deficitului bugetar, spuse Dollar Bill, în timp ce valetul revenea cu un pahar mare de Guinness.

— Nu este chiar atît de dramatic, dar solicitarea este cam de acelaşi calibru, replică Hutchins. Poate ar trebui să cinăm, înainte de a intra în detalii. Mi-e teamă că aţi avut o zi lungă.

Dollar Bill aprobă tăcut şi îl urmă pe directorul adjunct într-o sufragerie micuţă, unde masa fusese pregătită pentru două persoane. Valetul îi ţinu scaunul lui Dollar Bill şi, după ce acesta se instală confortabil, îl întrebă :

— Cum doriţi friptura, domnule ?

— Mușchi sau antricot ? se interesă Dollar Bill.

— Mușchi.

— Dacă-i destul de fragedă carnea, spune-i bucătarului s-o perpelească, dar numai cîteva clipe.

— Excelent, domnule. Presupun că al dumneavoastră, domnule Hutchins, să fie bine făcut, nu ?

Dexter Hutchins dădu din cap, cu sentimentul că prima rundă îi aparținuse definitiv lui Dollar Bill.

— Șarada asta mă distrează grozav, spuse Dollar Bill luînd o înghițitură de Guinness. Dar mi-ar plăcea să știu care-i premiul, în caz că voi fi destul de norocos să-l cîștig.

— Ai putea fi la fel de interesat să știi care-i pedeapsa dacă ești suficient de ghinionist ca să pierzi.

— Trebuia să-mi dau seama că-i prea frumos ca să dureze.

— Mai întîi, dă-mi voie să te pun un pic la curent cu, hai să-i zicem, cadrul general, începu Dexter Hutchins, în timp ce friptura în sînge era așezată în fața musafirului său. Anul acesta, pe 25 mai, un grup bine organizat de infractori a sosit la Washington și a dus la bun sfîrșit una din cele mai ingenioase acțiuni criminale din istoria acestei țări.

— Excelentă friptura, comentă Dollar Bill. Trebuie să-i transmiți complimentele mele bucătarului.

— Desigur, domnule, îl asigură Charles care se agita în spatele scaunului său.

— Nelegiuirea a constat în furtul Declarației de Independență, în plină zi, de la Arhivele Naționale, și înlocuirea ei cu o copie de o calitate extraordinară.

Dollar Bill păru impresionat în mod corespunzător, dar simți că, în acest stadiu, nu era înțelept să facă vreun comentariu.

— Avem numele mai multor persoane implicate în această acțiune criminală, însă nu putem aresta pe nimeni, de teamă să nu-i avertizăm pe cei care se află acum în posesia Declarației că am putea fi pe urmele lor.

— Şi ce legătură are asta cu mine ? întrebă Dollar Bill în timp ce devora o altă bucată suculentă de carne.

— Ne-am gîndit că te-ar interesa să ştii cine a finanţat întreaga operaţie şi se află acum în posesia Declaraţiei de Independenţă.

Pînă în clipa aceea, Dollar Bill nu aflase nimic nou, dar de mult dorea să ştie în mîinile cui ajunsese documentul. Nu crezuse niciodată povestea lui Angelo cu „mîini particulare, colecţionar excentric". Puse cuţitul şi furculiţa jos şi se uită peste masă la directorul adjunct al CIA, care reuşise pînă la urmă să-i capteze atenţia.

— Avem motive să credem că Declaraţia de Independenţă se află în momentul de faţă la Bagdad, în posesia personală a lui Saddam Hussein.

Gura lui Dollar Bill se căscă larg, deşi rămase tăcut un timp considerabil.

— Nu mai există onoare printre hoţi ?! oftă el, în cele din urmă.

— S-ar putea să mai fie, spuse Hutchins, pentru că singura noastră speranţă de a returna pergamentul la locul lui de drept se află în mîinile unui mic grup, gata să-şi rişte vieţile ca să înlocuiască documentul, cam la fel cum au făcut nelegiuiţii cînd au schimbat originalul.

— Dacă aş fi ştiut... Dollar Bill se opri. Cum pot să ajut ? întrebă el pe un ton sobru.

— În clipa asta avem urgentă nevoie de o copie perfectă a originalului. Şi credem că eşti singura persoană capabilă să o producă.

Dollar Bill ştia exact unde exista o copie perfectă, atîrnată pe un perete în New York, dar nu putea să mărturisească chestia asta fără să atragă asupra lui o mînie chiar mai mare decît aceea pe care ar fi manifestat-o vreodată domnul Hutchins.

— Aţi menţionat ceva despre o recompensă, îi reaminti Dollar Bill.

— Și despre o pedeapsă, replică Dexter Hutchins. Recompensa constă în posibilitatea de a rămîne aici, în siguranța care ți-o oferă această casă de oaspeți a noastră de pe Coasta de vest, într-un cadru, cred că vei admite, agreabil. În perioada în care vei rămîne în găzduirea noastră, vei realiza o copie a Declarației, care să reziste la orice expertiză. Dacă reușești asta, vei fi liber să pleci fără nici o acuzație împotriva ta.

— Și pedeapsa ?

— După ce va fi servită cafeaua, vei fi eliberat și ți se va permite să pleci oricînd dorești.

— Eliberat, repetă neîncrezător Bill, și mi se va permite să plec oricînd ?

— Da, confirmă directorul adjunct.

— Atunci, de ce nu m-aș bucura de restul acestei excelente mese, apoi să mă întorc la umila mea gospodărie din Fairmont și să uit că ne-am întîlnit vreodată ?

Directorul adjunct scoase un plic dintr-un buzunar interior. Extrase din el patru fotografii și le împinse peste masă, răsfirîndu-le în fața oaspetelui său. Dollar Bill le studie. Prima era a unei fete de vreo șaptesprezece ani zăcînd pe o lespede, la morgă. A doua, a unui bărbat între două vîrste înghesuit într-o poziție fetală în portbagajul unei mașini. A treia, prezenta un bărbat masiv, aruncat pe marginea unei șosele. A patra, era a unui bărbat mai în vîrstă, cu un aer distins. Toate cele patru persoane aveau ceva în comun — gîtul frînt.

— Patru cadavre. Și ce-i cu asta ?

— Sally McKenzie, Rex Butterworth, Bruno Morelli și doctorul T. Hamilton McKenzie. Și avem toate motivele să credem că acolo, afară, cineva plănuiește și pentru tine același sfîrșit fericit.

Dollar Bill înțepă cu furculița ultimul bob de mazăre de pe farfurie și dădu pe gît picătura finală de Guinness. Făcu o pauză, în căutarea inspirației.

— Am nevoie de hîrtie care se găseşte numai la Bremen, condeie dintr-un muzeu din Richmond, Virginia, şi nouă nuanţe de cerneală neagră, care-mi pot fi preparate de o firmă din Cannon Street, Londra EC4.

— Altceva ? întrebă Dexter Hamilton, cînd termină de notat pe spatele plicului lista de tîrguieli a lui Dollar Bill.

— Mă întreb dacă Charles ar fi atît de amabil să-mi mai aducă o Guinness mare. Am sentimentul că nu voi mai beneficia de alta, decît după un timp destul de îndelungat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

În dimineața aceea, Bertil Pedersson, inginerul șef al lui Svenhalte AC., se postase la poarta fabricii din Kalmar ca să-i întîmpine pe domnii Riffat și Bernstrom. Primise în ziua precedentă un fax de la Națiunile Unite, care confirma orarul zborului lor spre Stockholm, iar el sunase la biroul de informații al aeroportului, fiind informat că avionul pe care-l aștepta aterizase doar cu cîteva minute întîrziere.

Cînd coborîră din mașină, domnul Pedersson înaintă, dădu mîna cu amîndoi bărbații și se prezentă.

— Încîntați să vă întîlnim, în sfîrșit, domnule Pedersson, spuse cel mai scund dintre cei doi, și vă sîntem recunoscători că, deși totul a fost în mare grabă, ați găsit timp să ne puteți primi.

— Ei, ca să fiu cinstit cu dumneavoastră, domnule Riffat, pentru noi a fost o mare surpriză cînd Națiunile Unite au ridicat restricțiile privitoare la madam Bertha.

— „Madam Bertha“ ?

— Da, așa-i spunem noi, cei din fabrică, seifului. Vă promit, domnilor, că, în ciuda faptului că ați neglijat-o, a fost o fată cuminte. Multe persoane au venit să o admire, însă nimeni nu a atins-o, rîse domnul Pedersson. Dar, sînt sigur că după o călătorie atît de lungă, doriți neapărat s-o vedeți, domnule Riffat.

Bărbatul scund, cu păr negru, aprobă tăcut și cei doi îl însoțiră pe Pedersson care îi conduse prin curte.

— Ați răspuns cît se poate de repede la schimbarea de opinie a Națiunilor Unite, domnule Riffat.

— Da, conducătorul nostru ordonase ca seiful să fie expediat la Bagdad în clipa în care era ridicat embargoul.

Pedersson rîse din nou.

— Mi-e teamă că nu e atît de uşor, zise el, odată ajunşi în partea opusă a curţii. Aşa cum vă veţi convinge, madam Bertha nu-i făcută pentru viteză.

Cei trei bărbaţi continuară să meargă spre o clădire mare, aparent părăginită, şi Pedersson păşi printr-o deschidere în care, cîndva, fusese amplasată o uşă. Înăuntru era atît de întuneric, încît cei doi străini nu reuşeau să desluşească nimic, la o distanţă mai mare de un metru. După ce apăsă pe un comutator, permiţînd unui bec să lumineze încăperea, Pedersson oftă adînc, ca un îndrăgostit fără speranţă.

— Domnule Riffat, domnule Bernstrom, permiteţi-mi să vă prezint lui madam Bertha.

Cei doi bărbaţi se uitară uluiţi la structura masivă care trona maiestuoasă, pe podea, în mijlocul vechiului depozit.

— Înainte de a face oficial prezentările, continuă Pedersson, permiteţi-mi mai întîi să vă dau principalele date statistice ale lui madam Bertha. Este înaltă de doi metri şaptezeci, lată de doi şi zece şi are o adîncime de doi metri patruzeci. Are, de asemenea, o piele mai groasă decît a oricărui politician, cam cincisprezece centimetri de oţel masiv, ca să fiu mai precis, şi cîntăreşte peste cinci tone. Au lucrat la ea un designer specialist, trei meseriaşi de înaltă calificare şi opt ingineri. Perioada ei de gestaţie, de la concepţie la naştere, a fost de optsprezece luni. Dar, şopti el, ca să fim cinstiţi, nu e mai puţin adevărat că are aproape mărimea unui elefant. Vorbesc în şoaptă pentru că poate auzi fiecare cuvînd pe care-l rostesc şi nu doresc s-o ofensez.

Domnul Pedersson nu văzu aerul intrigat de pe feţele celor doi vizitatori.

— Dar, domnilor, i-aţi văzut doar exteriorul şi pot să vă promit că ceea ce are de oferit nu se opreşte aici. Mai întîi, trebuie să vă spun că madam Bertha nu va permite nimănui să intre în intimitatea ei fără prezentările de rigoare. Domnilor, în ciuda a ceea ce poate vi s-a povestit despre suedeze, Bertha detestă promiscuitatea. Ea vrea să știe trei lucruri despre dumneavoastră, înainte de a lua în considerare dezvăluirea părților ei celor mai intime.

Deși cei doi musafiri rămîneau intrigați de sensul ascuns al cuvintelor sale, îl lăsară pe domnul Pedersson să-și continue expunerea cu același debit constant.

— Și astfel, domnilor, pentru început trebuie să studiați pieptul Berthei. Veți observa trei indicatoare roșii, deasupra a trei mici discuri. Cunoscînd codul tuturor celor trei discuri veți fi capabili să schimbați unul din aceste indicatoare din roșu în verde. Permiteți-mi să demonstrez. Cele trei discuri au fiecare cîte un cod de șase cifre. Prima cifră la dreapta, a doua la stînga, a treia la dreapta, a patra la stînga, a cincea la dreapta, a șasea la stînga. Pentru primul disc, prima cifră este 2, a doua este 8, a treia -0, a patra -4, a cincea -3 și a șasea -7. 2-8-0-4-3-7.

— Data nașterii lui Sayedi, comentă vizitatorul înalt, cu părul blond.

— Da, mi-am dat seama, domnule Bernstrom, spuse Pedersson. Al doilea, adăugă el îndreptîndu-și atenția spre discul din centru, este 1-6-0-7-7-9.

Întoarse ultima cifră spre stînga.

— Ziua în care Sayedi a devenit președinte.

— Am înțeles semnificația acestei secvențe, domnule Riffat. Dar, mărturisesc că a treia m-a zăpăcit complet. Fără îndoială, sînteți la curent cu ce a planificat clientul nostru pentru această dată.

Domnul Pedersson începu să răsucească al treilea disc : 0-4-0-7-9-3.

Pedersson se uită plin de speranță spre domnul Bernstrom, care ridică din umeri.

— Nu am nici o idee, minți el.

— Veți remarca acum, domnilor, că, după ce am format cifrele corecte pe toate cele trei discuri, numai unul din indicatoarele lui madam Bertha a devenit verde, în timp ce două rămîn cu încăpățînare roșii. Dar, acum că ați descoperit cele trei coduri ale ei, Bertha va considera că relația cu dumneavoastră are un grad sporit de intimitate. Veți observa că sub cele trei discuri se află pictat un mic pătrat alb, cam de mărimea palmei dumneavoastră. Urmăriți cu atenție !

Pedersson făcu un pas înainte și își apăsă palma dreaptă pe pătratul alb. O lăsă acolo cîteva secunde, pînă cînd al doilea indicator deveni verde.

— Chiar și atunci cînd cunoaște amprenta palmei dumneavoastră, tot nu-și va deschide inima. Nu, pînă cînd nu îi voi vorbi. Domnilor, dacă o priviți și mai de aproape, veți vedea că pătratul alb ascunde o plasă subțire de sîrmă, care adăpostește un activator vocal.

Cei doi bărbați pășiră înainte, privind cu atenție.

— În clipa asta, Bertha este programată să reacționeze numai la corzile mele vocale. Nu contează ce anume spun, pentru că, imediat ce recunoaște vocea, al treilea indicator va deveni verde. Dar nici măcar nu s-ar gîndi să mă asculte, dacă primele două n-ar fi deja verzi.

Pedersson se apropie de mastodontul de oțel și își așeză buzele în fața plasei de sîrmă.

— Doi domni au sosit din America să te vadă și doresc să știe cum arăți în interior.

Chiar înainte de a termina propoziția, a treia lumină roșie deveni verde și se auzi un clănțănit zgomotos.

— Acum, domnilor, ajungem la acea parte a demonstrației care constituie cel mai mare motiv de mîndrie pentru compania mea. Ușa, deși cîntărește peste o tonă, poate fi totuși deschisă de un copilaș. Prin sistemul de rulmenți din bronz fosforat, pe care l-am pus la punct, compania noastră este cu un deceniu înaintea realizărilor tehnice ale epocii actuale. Vă rog, domnule Riffat, de ce nu încercați chiar dumneavoastră ?

Bărbatul mai scund păși înainte, strînse cu putere mînerul seifului și trase. Toate cele trei indicatoare deveniră imediat roșii și clănțănitul zgomotos începu din nou.

Pedersson chicoti.

— Vedeți, domnule Riffat, dacă madam Bertha nu vă cunoaște personal, se închide ca o scoică și vă trimite înapoi în cartierul felinarelor roșii. Hohoti la gluma pe care musafirii lui bănuiau că o spusese de mai multe ori înainte. Mîna care deschide seiful — continuă el — nu poate fi alta decît cea care a trecut testul amprentei palmare. Un dispozitiv de siguranță util, cred că sînteți de acord.

Amîndoi bărbații dădură din cap afirmativ, în timp ce Pedersson manevră rapid cele trei discuri, își puse podul palmei pe pătratul alb și vorbi lui madam Bertha. Unul cîte unul, cele trei indicatoare se transformară, cumințele, din roșii, în verzi.

— Acum este pregătită să mă lase pe mine, și numai pe mine, să o deschid. Așa că priviți cu atenție. Deși, așa cum am spus eu, ușa cîntărește o tonă, ea poate fi deschisă cu cea mai blîndă persuasiune, astfel.

Pedersson trase de ușa din oțel masiv cu un efort nu mai mare decît cel necesar deschiderii ușii de la intrare a casei sale. Sări în seif și începu să se fîțîie înăuntru, mai întîi cu brațele întinse lateral, pentru a demonstra că nu putea să atingă pereții, cînd stătea în mijloc, iar apoi, cu mîinile ridicate deasupra capului, arătînd că îi era imposibil să ajungă la tavan.

— Vă rog să intrați, domnilor, strigă el din interior.

Cei doi bărbați i se alăturară, pășind cu prudență.

— În cazul acesta, trei persoane nu înseamnă aglomerație, spuse Pedersson rîzînd din nou. Și veți fi fericiți să constatați că îmi este imposibil să mă încui înăuntru.

Înșfăcă mînerul de pe partea interioară și trase de ușa enormă, închizînd-o. Doi dintre ocupanți nu găsiră acest moment al experimentului deosebit de atrăgător.

— Vedeți, domnilor, continuă Pedersson care nu-și putea ascunde satisfacția din voce, Bertha nu se poate încuia din nou decît dacă mîna mea se află pe mînerul exterior.

Cu o ușoară împingere, ușa pivotă, deschizîndu-se, și Pedersson păși în afară, urmat îndeaproape de cei doi clienți.

— Odată, înainte ca sistemul să fie complet pus la punct, a trebuit să petrec o seară înăuntru — un fel de dragoste de-o noapte, aţi putea spune, continuă Pedersson. Rîse, chiar mai zgomotos, în timp ce împingea uşa înapoi, la loc. Cele trei lumini roşii fulgerară şi zăvoarele se închiseră cu zgomot.

Se întoarse cu faţa spre ei.

— Deci, domnilor, aţi fost prezentaţi lui madam Bertha. Acum, dacă veţi fi atît de amabili să mă însoţiţi în biroul meu, vă voi oferi nota de livrare şi, cel mai important, biblia Berthei.

În timp ce se întorceau, traversînd curtea, Pedersson le explică celor doi vizitatori că firma îi asigurase manualului cu instrucţiuni un statut de document strict secret. Elaboraseră o variantă în suedeză, pe care compania o păstra în propriul seif, şi alta în arabă, pe care Pedersson se declară fericit să le-o înmîneze.

— Biblia are 108 pagini dar este suficient de simplu de înţeles, dacă eşti un inginer cu diplomă obţinută în mod cinstit. Rîse din nou. Noi, suedezii, sîntem o rasă meticuloasă.

Niciunul dintre bărbaţi nu se simţi în stare să protesteze.

— Veţi solicita ca madam Bertha să fie însoţită de cineva în călătoria pe care o va face ? întrebă Pedersson cu ochii licărind de speranţă.

— Nu, mulţumesc, veni imediat răspunsul. Cred că ne putem descurca cu problema transportului.

— Atunci, mai am doar o singură întrebare, continuă Pedersson, în timp ce intrau în biroul lui. Cînd vă gîndiţi să o luaţi ?

— Sperăm să ridicăm seiful în această după-amiază. Am înţeles, din faxul pe care l-aţi trimis la Naţiunile Unite, că la compania dumneavoastră există o macara care poate ridica seiful şi o platformă pe care poate fi deplasat dintr-un loc în altul.

— Aveţi perfectă dreptate : dispunem de o macara adecvată şi de o platformă care a fost special proiectată pentru a o transporta pe madam Bertha pe distanţe scurte. Cred că pot pregăti totul pentru dumneavoastră pînă după-amiază. Dar asta nu rezolvă problema transportului.

— Avem deja propriul nostru vehicul, care așteaptă în Stockholm.

— Excelent, deci totul e stabilit, spuse domnul Pedersson. Tot ce am de făcut în absența dumneavoastră este să deprogramez vocea și amprenta mea palmară, așa încît să-l poată accepta pe cel pe care-l veți alege să-mi ia locul. Pentru a doua oară, Pedersson arbora o mină nefericită. Domnilor, aștept cu nerăbdare să ne vedem din nou după-amiază.

— Voi veni singur, răspunse Riffat. Domnul Bernstrom se va întoarce în America.

Pedersson încuviință și îi urmări pe cei doi bărbați urcîndu-se în mașină, înainte de a se întoarce agale la clădire. Telefonul de pe biroul lui suna.

Ridică și spuse :

— Bertil Pedersson la aparat, și apoi ascultă cererea interlocutorului.

Puse receptorul pe birou și alergă la fereastră, dar mașina dispăruse deja. Se întoarse la telefon.

— Îmi pare rău, domnule Al Obaydi, cei doi domni care au venit să vadă seiful tocmai au plecat, dar domnul Riffat se va întoarce după-amiază pentru a-l ridica. Să-i spun că ați sunat ?

În Bagdad, Al Obaydi puse receptorul în furcă și începu să analizeze implicațiile a ceea ce fusese la început doar un telefon de rutină.

În calitate de prim-consilier al ambasadorului la Națiunile Unite, lui îi revenea responsabilitatea de a ține la zi lista sancțiunilor. Sperase ca într-o săptămînă să predea dosarul succesorului său, încă nedesemnat.

În ultimele două zile, în ciuda legăturilor telefonice execrabile și a funcționarilor publici care nu se aflau niciodată la birourile lor — și, chiar atunci cînd se aflau, erau prea înspăimîntați ca să răspundă pînă și la cele mai simple întrebări — ajunsese aproape să-și termine raportul, într-o primă fază.

Capitolele principale erau : utilaj agricol, despre care Comitetul de Sancțiuni al Națiunilor Unite era convins că jumătate era echipament militar sub alt nume ; ajutoare medicale, inclusiv farmaceutice, unde Națiunile Unite le acceptau majoritatea cererilor, și alimentele, pe care aveau permisiunea să le cumpere, deși cele mai multe din produsele care treceau granița păreau să dispară pe piața neagră, cu mult înainte de a ajunge la gospodinele din Bagdad.

Un al patrulea capitol era intitulat „Diverse" și, incluse printre acestea, era un seif masiv care, atunci cînd Al Obaydi îi verificase dimensiunile, se dovedise a fi aproape de mărimea încăperii în care lucra în prezent. Seiful — un raport intern o confirma — fusese construit în Suedia, înainte de plănuita eliberare a celei de-a nouăsprezecea Provincii și stătea acum într-un depozit în Kalmar, așteptînd să fie ridicat. Șeful lui Al Obaydi de la Națiunile Unite mărturisise, în particular, că era surprins de ridicarea embargoului referitor la seif, de către Comitetul de Sancțiuni, dar asta nu-l împiedicase să-l asigure pe ministrul de externe că o făcuseră ca rezultat al talentelor lui de negociator asiduu.

Al Obaydi rămase cîteva minute bune la biroul lui, supraîncărcat de hîrțoage, gîndindu-se la mișcarea următoare. Scrise o listă scurtă pe blocnotesul din fața lui :

1. M.I.
2. Securitatea statului
3. Ministrul adjunct al Afacerilor Externe.
4. Kalmar

Al Obaydi aruncă o privire asupra primului punct, M.I. Rămăsese în contact cu un amic din zilele de studenție la Universitatea din Londra, care se ridicase la rangul de secretar permanent la Ministerul Industriilor. Al Obaydi avea impresia că vechiul lui prieten putea să-i furnizeze informația de care avea nevoie, fără să bănuiască motivul real al solicitării.

Formă numărul particular al secretarului și fu încîntat să descopere că amicul lui se afla încă la birou.

— Nadhim, la telefon Al Obaydi.

— Hamid, am auzit că te-ai întors la New York. Circulă zvonuri că te-ai ales cu ce a mai rămas din ambasada noastră la Paris. Dar, în orașul ăsta nu poți niciodată să te bazezi pe zvonuri.

— De data asta sînt adevărate, îi zise Al Obaydi prietenului său.

— Felicitări. Deci, ce pot face pentru tine, Excelența Voastră ?

Pe Al Obaydi îl amuză faptul că Nadhim era prima persoană care i se adresa cu noul lui titlu, chiar dacă o făcea ironic.

— Sancțiunile Națiunilor Unite.

— Și pretinzi că-mi ești prieten ?

— Nu, e doar o verificare de rutină. Trebuie să las lucrurile în ordine pentru succesorul meu. Totul e în regulă, atît cît pot să-mi dau eu seama, doar că nu reușesc să aflu prea multe despre un seif gigantic, fabricat pentru noi în Suedia. Știu că l-am plătit, dar nu pot descoperi ce se întîmplă cu livrarea lui.

— Ai greșit departamentul, Hamid. Responsabilitatea ne-a fost retrasă cam acum un an, după ce dosarul a fost marcat „Înaltul comandament“, ceea ce înseamnă, de obicei, că-i pentru uzul personal al președintelui.

— Dar cineva trebuie să răspundă de ordinul de deplasare de la Kalmar la Bagdad, spuse Al Obaydi.

— Tot ce știu este că mi s-a cerut să transmit dosarul birolui nostru la Națiunile Unite din Geneva. Sînt surprins că nu ești la curent, Hamid. Credeam că-i mai degrabă departamentul tău, decît al meu.

— Atunci va trebui să iau legătura cu Geneva și să aflu ce să întreprind în problema asta, spuse Al Obaydi, fără să adauge că New York și Geneva se informau rareori în legătură cu ce puneau la cale. Mulțumesc pentru ajutor, Nadhim.

— Oricînd. Noroc la Paris, Hamid. Mi se spune că femeile sînt fabuloase și, în ciuda a ce se aude, le plac arabii.

Al Obaydi puse telefonul la loc și se uită la lista de pe blocnotes. Îi trebui destul de mult timp ca să se decidă dacă era cazul să dea și al doilea telefon.

Modul corect de acționare, cu informația pe care o avea acum, ar fi fost să ia legătura cu Geneva, să-l alerteze pe ambasador și să-l lase încă o dată pe fratele vitreg al lui Saddam să culeagă roadele muncii depuse de el. Își privi ceasul. În Elveția era amiază. Îi ceru secretarei să-i facă legătura cu Barazan Al Tikriti, știind că aceasta înregistra fiecare convorbire. Așteptă cîteva minute înainte de a auzi o voce în circuit.

— Pot să vorbesc cu domnul ambasador ? întrebă el politicos.

— Este într-o ședință, domnule, veni răspunsul pe care-l aștepta. Este nevoie să-l întrerup ?

— Nu, nu vă deranjați. Dacă ați vrea, anunțați-l că Hamid Al Obaydi l-a căutat din Bagdad și îl roagă să fie amabil, cînd va avea timp, să-l sune.

— Da, domnule, spuse vocea și Al Obaydi puse la loc receptorul.

Îndeplinise procedura corectă.

Deschise dosarul sancțiunilor de pe birou și notă în grabă la sfîrșitul raportului său : „Ministerul Industriilor a trimis direct la Geneva dosarul privitor la acest articol. L-am sunat pe ambasadorul nostru acolo, însă nu am reușit să iau legătura cu el. Prin urmare, aici nu pot progresa în nici un fel pînă cînd nu voi primi un telefon de la ambasadorul nostru la Geneva.“

Al Obaydi își cîntări următoarea mișcare cu foarte multă grijă. Dacă dorea să facă ceva, toate acțiunile lui trebuiau, încă o dată, să fie aparent doar rutină și să se încadreze în atribuțiile lui. Orice abatere, cît de mică, de la tipic, într-un oraș care se hrănea cu zvonuri și paranoia și, în locul fratelui vitreg al lui Saddam, el ar fi fost cel care și-ar fi sfîrșit zilele, bălăngănindu-se de o frînghie.

Al Obaydi își aruncă privirea la al doilea punct de pe blocnotes. Își sună secretara și îi ceru să-i facă legătura cu generalul Saba'awi Al Hassan, șeful Securității Statului. În ultimele șapte luni postul acesta fusese deținut de trei persoane diferite.

În regimul irakian fiind mai mulți generali decît ambasadori, generalul fu disponibil imediat.

— Bună dimineața, domnule ambasador. Intenționam să vă sun eu. Trebuie să avem o conversație înainte de a vă prelua noul post la Paris.

— Așa mă gîndeam și eu, spuse Al Obaydi. Habar n-am cine ne mai reprezintă în Europa. A trecut mult timp de cînd am lucrat în partea asta de lume.

— Ca să fiu sincer, sîntem cam la pămînt. Cei mai buni oameni ai noștri, inclusiv așa-zișii studenți pe care în trecut ne-am putut baza, au fost expulzați. Totuși, ăsta nu-i un subiect pe care să-l discutăm la telefon. Cînd ați dori să vin la dumneavoastră ?

— Sînteți liber în după-amiaza aceasta, între patru și cinci ?

Urmă o scurtă pauză, înainte ca generalul să răspundă :

— Aș putea fi la dumneavoastră în jurul orei patru, dar trebuie ca la cinci să fiu înapoi, la biroul meu. Credeți că avem suficient timp ?

— Sînt convins că în această oră o să mă puteți pune pe deplin la curent, generale.

Al Obaydi așeză la loc receptorul, încheind o altă convorbire de rutină.

Privi stăruitor al treilea nume de pe listă care, se temea el, se va dovedi mai greu de păcălit.

Petrecu următoarele cîteva minute repetînd în gînd întrebările pe care voia să le pună, apoi formă un număr interior. La telefon răspunse o domnișoară Saib.

— Aveți un subiect deosebit de discutat cu ministrul adjunct al Afacerilor Externe ? întrebă ea.

— Nu, răspunse Al Obaydi. Telefonez la cererea lui expresă. Sînt planificat pentru un scurt concediu la sfîrșitul săptămînii și ministrul adjunct și-a exprimat clar dorința de a-mi face instructajul înainte de preluarea noului meu post la Paris.

— O să vă caut eu, să vă comunic o oră, imediat ce voi avea ocazia să discut cererea dumneavoastră cu ministrul, promise domnișoara Saib.

Al Obaydi puse jos receptorul. Nimic care să trezească vreo bănuială. Se uită din nou la blocnotes și adăugă listei un semn de întrebare și încă un cuvînt :

Kalmar ? Geneva.

În următoarele patruzeci și opt de ore, trebuia să se decidă în ce direcție se va îndrepta.

Prima întrebare pe care i-o puse Kratz lui Scott, în timpul călătoriei de la Kalmar la Stockholm, fu despre semnificația cifrelor 0-4-0-7-9-3. Scott se smulse dintr-un vis cu ochii deschiși, în care, călare pe un armăsar alb, o salva pe Hannah, și reveni la realitatea ce părea mult mai puțin promițătoare.

— Patru iulie, răspunse el. Ce dată mai bună ar fi putut găsi Saddam pentru a umili poporul american, ca să nu mai vorbim de un președinte nou ales.

— Cel puțin, acum știm care este termenul limită, spuse Kratz.

— Da, și asta ne lasă doar unsprezece zile, replică Scott. Într-un fel sau altul.

— Totuși, am pus mîna pe madam Bertha, îi reaminti Kratz, încercînd să-i schimbe dispoziția.

— Adevărat, admise Scott. Și unde ai de gînd să o duci la prima ei întîlnire ?

— Pînă la capăt, îl asigură Kratz. Adică Iordania, unde aș vrea să ni te alături din nou. De fapt, echipa mea completă este deja la Stockholm, așteptînd s-o încarce, înainte de a începe călătoria spre Bagdad. Toată hîrțogăraia ne-au rezolvat-o cei de la Langley, așa că n-ar trebui să avem necazuri pe drum. Prima noastră problemă o să fie trecerea graniței iordaniene dar, cum toți avem documentele necesare cerute de Națiunile Unite, cîțiva dolari suplimentari, strecurați vameșului potrivit ar trebui să contribuie decisiv ca mîna cu ștampila să aterizeze pe pagina corespunzătoare a pașapoartelor noastre.

— Cît timp estimezi că va dura călătoria pînă în Iordania ? întrebă Scott, amintindu-și că propriul program era extrem de încărcat.

— Șase sau șapte zile, cel mult opt. Am o echipă de șase oameni, toți cu o experiență de teren considerabilă. Nici unul nu va trebui să conducă mai mult de patru ore fără să beneficieze de șaisprezece ore de odihnă. Așa că n-o să fie nevoie să ne oprim nicăieri, decît ca să alimentăm.

Trecură pe lîngă un panou indicînd zece kilometri pînă la Stockholm.

— Deci, am o săptămînă, spuse Scott.

— Da, și trebuie să sperăm că asta îi va ajunge lui Bill O'Reilly ca să producă o nouă copie perfectă a Declarației.

— A doua oară ar trebui să-i fie mult mai ușor, aprecie Scott. Mai ales că fiecare din cererile lui a fost satisfăcută în cîteva ore. Au trimis chiar și nouă nuanțe de cerneală neagră de la Londra, cu Concorde, în dimineața următoare.

— Aș vrea s-o putem pune pe madam Bertha în Concorde.

Scott rîse :

— Ce mai poți să-mi spui despre echipa ta de sprijin ?

— Cei mai buni pe care i-am avut vreodată, răspunse Kratz. Toți au experiență de front în mai multe războaie oficiale și neoficiale. Cinci israeliți și un kurd.

Scott ridică o sprînceană.

— Puțini oameni știu, continuă Kratz, că Mossadul are o secție arabă, nu mare ca număr dar, după ce i-am antrenat, doar negrii Gurka sînt asasini mai buni. Testul va fi să-l poți identifica pe kurd.

— Cîți trec granița împreună cu noi ?

— Numai doi. Nu ne putem permite să arătăm ca o armată. Un mecanic și un șofer. Cel puțin, așa vor fi descriși în foaia de parcurs, dar în ce mă privește, n-au decît o singură sarcină, să te ducă la Bagdad şi să te scoată de acolo cu Declaraţia de Independenţă, în cel mai scurt timp posibil.

Scott privi fix, drept înainte.

— Şi Hannah ? întrebă el simplu.

— Ar fi ca un premiu, dacă avem noroc, însă nu face parte din instructajul oamenilor mei. Eu cred că şi şansele de a o revedea sînt slabe, spuse Kratz în timp ce treceau pe lîngă un panou cu „Bine aţi venit în Stockholm“.

Scott începu să-şi lovească genunchii cu „biblia“ Berthei.

— Ai grijă de chestia asta, îl avertiză Kratz. Trebuie tradusă, altfel n-o să ştii cum să procedezi ca să te prezinţi doamnei aşa cum se cuvine. La urma urmei, numai palma şi vocea ta îi vor deschide inima.

Scott aruncă o privire în jos, la manualul de o sută opt pagini şi se întrebă cît timp îi va trebui ca să-i stăpînească secretele, chiar după ce era tradusă în engleză.

Kratz viră brusc la dreapta, fără să semnalizeze, şi o luă la vale pe o stradă pustie, paralelă cu o cale ferată scoasă din uz. Scott nu vedea în faţă decît un tunel, care aparent nu ducea nicăieri.

Cînd ajunseră la o sută de metri de intrare, Kratz verifică în oglinda retrovizoare dacă nu-i urmărea cineva. Convins că erau singuri, semnaliză cu farurile de trei ori. O secundă mai tîrziu, de la ceea ce părea să fie celălalt capăt al unei găuri negre, primi acelaşi răspuns. Încetini şi intră în tunel, fără să aprindă farurile. Scott vedea acum doar lumina unei lanterne, care indica maşinii unde să oprească.

Kratz urmă lumina şi se opri în faţa a ceea ce părea să fie un camion militar vechi. Era staţionat în imediata apropiere a ieşirii de la celălalt capăt al tunelului.

Sări din maşină şi Scott îl urmă fără zăbavă, încercînd să se adapteze la semiîntuneric. Apoi, băgă de seamă că lîngă fiecare latură a vehiculului stăteau trei bărbaţi. Cel mai apropiat luă poziţie de drepţi şi salută :

— Bună dimineaţa, colonele, spuse el.

— Dă-le repaus oamenilor, Feldman, și vino să-l cunoști pe profesorul Bradley, îi ceru Kratz.

Scott aproape că izbucni în rîs cînd titlul său academic fu rostit în prezența acelor oameni, însă pe fețele celor șase soldați care înaintaseră ca să-l întîmpine, nu se vedea nici un zîmbet.

După ce Scott dădu mîna cu fiecare din ei, făcu un tur în jurul camionului.

— Chiar credeți că hîrbul ăsta este în stare să o care pe madam Bertha pînă la Bagdad ? îl întrebă neîncrezător pe Kratz.

— Sergent Cohen !

— Domnule ? răspunse o voce din întuneric.

— Tu ești mecanicul specialist. De ce nu-l pui la curent pe profesorul Bradley ?

— Da, domnule.

O altă figură apăru din beznă. Scott nu putu să-i vadă clar trăsăturile pentru că era acoperit de unsoare, dar după accentul lui presupuse că-și petrecuse aproape toată viața la Londra.

— Camionul greu expandat, tactic mobil sau CGETM a fost fabricat în Wisconsin. Are cinci viteze, patru înainte și una în marșarier. Poate fi utilizat pe orice fel de teren, în aproape toate condițiile meteorologice și virtual în orice țară. Cîntărește douăzeci de tone și poate transporta zece tone, dar cu greutatea asta la bord nu poți risca să conduci cu mai mult de cincizeci de kilometri la oră. La o viteză mai mare, ar fi imposibil de oprit, deși, dacă forțezi motorul, poate atinge și douăsute de kilometri pe oră.

— Mulțumesc, Cohen. O piesă de echipament utilă, cred că vei fi de acord, spuse Kratz privind în spate, spre Scott. De ani de zile vrem una ca asta și, dintr-o dată, apari tu pe scenă și Unchiul Sam ne oferă peste noapte modelul prototip. Nu-i mai puțin adevărat că, la un cost de aproape un milion de dolari din banii contribuabililor, te-ai aștepta ca americanii să fie mai grijulii în privința persoanelor cărora le împrumută chestia asta.

— Nu vreţi să prînziţi cu noi, profesore ? întrebă bărbatul care îi fusese prezentat sub numele de Feldman.

— Să nu-mi spuneţi că CGETM ştie şi să gătească, glumi Scott.

— Nu, domnule, pentru asta trebuie să ne bizium pe kurd. Specialitatea lui Aziz sînt hamburgerii cu cartofi pai. Dacă n-aţi mai încercat, pot fi destul de gustoşi.

Toţi opt stăteau pe pămînt, folosind dosul unei cutii de tablă, drept masă. Scott nu-şi amintea să-i fi plăcut vreodată mai mult un hamburger pîrlit atît de tare în foc. Era bucuros şi de ocazia de a pălăvrăgi cu bărbaţii cu care urma să colaboreze la acţiune. Kratz începu să recapituleze diferitele planuri pentru eventualele situaţii neprevăzute pe care trebuiau să le aibă în vedere, o dată ce ajungeau la graniţa dintre Iordania şi Irak. Lui Scott nu-i trebuiră decît cîteva minute ca să-şi dea seama cît de profesionişti erau aceşti oameni şi să remarce dorinţa lor de a face parte din echipa finală. Începu să creadă că operaţiunea era în mîini bune şi că echipa lui Kratz nu fusese aleasă la întîmplare.

După al treilea hamburger, îi păru rău cînd colonelul de la Mossad îi aminti că trebuia să prindă o cursă aeriană. Se ridică şi îi mulţumi bucătarului pentru memorabila masă.

— Ne vedem în Iordania, domnule, spuse sergentul Cohen.

— La revedere, în Iordania, răspunse Scott.

În timp ce Scott era condus la aeroport, îl întrebă pe Kratz :

— Cum o să-i selectezi pe cei doi ?

— O să decidă ei singuri. N-am nimic de-a face cu asta, nu sînt decît comandantul lor.

— Ce vrei să spui ?

— Au de gînd să facă un turneu de table, pe drumul spre Iordania. Cei doi finalişti primesc ca premiu o călătorie de o zi la Bagdad, cu toate cheltuielile plătite.

— Şi învinşii ?

— Primesc cîte o vedere pe care scrie „Am vrea să fiţi aici“.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Hannah adună toate dosarele pe care ministrul adjunct de externe le-ar fi putut cere pentru ședința de la Consiliul Comandamentului Revoluției.

Lucrînd la ore pe care alții le considerau doar de repaus și de distracții, îndeplinind sarcini la care ministrul nu se gîndise vreodată că ar putea fi realizate, Hannah devenise repede indispensabilă. Ori de cîte ori ministrul avea nevoie de ceva, acel ceva era deja pe biroul lui; putea să-i anticipeze orice dorință și niciodată nu i se păruse că, pentru ceea ce făcea, ar trebui să fie lăudată. Programul ei devenise unul de rutină, rareori părăsind biroul în timpul zilei, sau casa, în timpul nopții, iar posibilitatea de a intra în contact cu Saddam părea o himeră. Soția ambasadorului încerca eroic s-o ajute în privința vieții sociale și chiar invitase odată un tînăr militar la cină. Era arătos, gîndise Hannah, și părea destul de plăcut, deși de abia deschisese gura întreaga seară și plecase pe neașteptate, fără o vorbă. Poate că era ea incapabilă să ascundă faptul că bărbații nu o mai interesau.

Hannah asistase la mai multe ședințe cu miniștrii, chiar cu membri ai Consiliului Comandamentului Revoluției, inclusiv cu fratele vitreg al lui Saddam, ambasadorul Irakului la Națiunile Unite în Geneva, dar nu se simțea mai aproape de Saddam decît fusese în perioada cînd locuise în căsuța familiei Rubin din Chalk Farm. Era din ce în ce mai disperată și începuse să se teamă că frustrarea ei ar putea deveni evidentă pentru toată lumea. Ca antidot, își îndreptase energia spre elaborarea de rapoarte despre cheltuielile interdepartamentale şi pusese la punct un sistem de înregistrare care ar fi stîrnit invidia importantelor oficialităţi de la Whitehall. Dar unul din numeroasele lucruri învăţate de la Mossad, în timpul dificilelor zile de antrenament, era să aibă întotdeauna răbdare şi să fie pregătită, pentru că, în timp, era imposibil să nu apară o ocazie.

Era devreme, într-o joi dimineaţă, iar cea mai mare parte a personalului din minister îşi începuse weekendul, cînd prima ocazie se ivi de la sine. Hannah bătea la maşină notele de la întîlnirea pe care ministrul adjunct o avusese în ziua precedentă cu noul şef al Reprezentanţei de la Paris, un domn Al Obaydi, cînd sună telefonul. Muhammad Said Al Zahiaf, ministrul de externe, dorea să vorbească cu adjunctul lui.

Cîteva clipe mai tîrziu, ministrul adjunct ieşi grăbit din birou şuierîndu-i lui Hannah ordinul de a-l urma. Hannah înşfăcă un blocnotes şi alergă după ministru, pe culoarul fără sfîrşit.

Deşi biroul ministrului de externe se afla doar la celălalt capăt al culoarului, Hannah nu fusese niciodată înăuntru. Cînd îşi urmă şeful, descoperi cu surprindere că, deşi încăperea avea un aer modern, senzaţia generală era apăsătoare, singura compensaţie fiind vederea panoramică spre Tigru.

Ministrul Afacerilor Externe nu se obosi să se ridice de pe scaun, invitîndu-şi grăbit subordonatul să ia loc, de partea opusă a biroului, explicînd că preşedintele ceruse un raport complet asupra subiectului pe care-l discutaseră în seara precedentă, la Consiliul Comandamentului Revoluţiei. Îi informă că secretara lui plecase acasă pentru weekend, aşa că domnişoara Saib trebuia să stenografieze convorbirea lor.

Lui Hannah discuţia care a urmat i se păru incredibilă. Dacă nu ar fi fost conştientă că ascultă doi miniştri care erau membri loiali ai Consiliului Comandamentului Revoluţiei, ar fi considerat conversaţia lor ca pe o mostră de propagandă neruşinată. Se părea că fratele vitreg al președintelui reușise să fure Declarația de Independență din Arhivele Naționale din Washington și documentul era acum agățat în pioneze pe un perete al camerei în care se întrunea Consiliul.

Discuția se concentră asupra modului în care vestea acestui triumf trebuia să fie adusă la cunoștința unei lumi uluite și data care fusese aleasă pentru a asigura o audiență cît mai mare. Se discutară și detalii, ca de exemplu, în care din piețele capitalei trebuia să-și țină președintele cuvîntarea, înainte de a arde documentul în public, și dacă era necesar să i se permită lui Peter Arnett sau lui Bernard Shaw de la CNN să-l filmeze pe președinte stînd lîngă pergament, în noaptea anterioară ceremonialului arderii documentului.

Întîlnirea luă sfîrșit după două ore și Hannah se întoarse cu ministrul adjunct, în biroul lui. Fără să-i arunce nici măcar o privire, acesta îi ordonă să întocmească o sinteză a deciziilor luate în dimineața aceea.

Lui Hannah îi fu necesar tot restul dimineții ca să realizeze o primă ciornă, pe care ministrul o citi imediat. După ce făcu unele schimbări și corecturi, îi ceru să redacteze forma finală, care urma să-i fie trimisă ministrului de externe cu recomandarea ca, dacă va beneficia și de aprobarea lui, să fie înaintată președintelui.

În seara aceea, pe cînd mergea spre casă pe străzile Bagdadului, Hannah se simțea neajutorată. Se întreba dacă era posibil să-i avertizeze pe americani. Desigur, aceștia elaborau contramăsuri pentru a încerca să recupereze Declarația sau, cel puțin, vor pune la punct un plan de represalii, atunci cînd vor afla ce zi fusese aleasă pentru spectacolul cu public al arderii Declarației.

Știau măcar unde se afla Declarația în clipa asta ? Fusese Kratz informat ? Se hotărîse Mossadul să-i pună la curent pe americani cu operația pe care o pregăteau de mai bine de un an ? Încercau oare să ia legătura cu ea ? Ce ar fi așteptat Simon din partea ei ?

Se opri la o tutungerie și cumpără trei cărți poștale cu Saddam Hussein adresîndu-se Consiliului Comandamentului Revoluției.

Mai tîrziu, în siguranța dormitorului ei, scrise același mesaj către Ethel Rubin, David Kratz și profesorul de studii arabice de la Universitatea londoneză. Spera că unul dintre ei va descoperi semnificația datei din colțul de sus din dreapta și a pătratului mic, plin de stele, pe care-l desenase cu pastă pe peretele din ilustrată, lîngă capul lui Saddam.

— La ce oră ar trebui să plece cursa aeriană spre Stockholm ? întrebă el.

— Nu va mai dura mult, răspunse fata din spatele ghișeului SAS, de la aeroportul Charles de Gaulle. Avionul care a venit de la Stockholm tocmai a aterizat, așa că mi-e greu să vă dau informații mai exacte.

Încă o șansă de întoarcere, se gîndi Al Obaydi. Dar, după întîlnirea cu șeful Securității statului și, în dimineața următoare, cu ministrul adjunct al Afacerilor Externe, era încredințat că amîndoi nu prea puseseră mare preț pe ceea ce le spusese el, considerîndu-le doar lucruri de rutină. Al Obaydi strecurase în conversație că era programat pentru un scurt concediu, înainte de a prelua noul post de la Paris.

După ce Al Obaydi își recuperă bagajul de pe carusel, depuse la magazia de bagaje toate cele trei valize mari, păstrînd doar o servietă voluminoasă. Se așeză apoi pe un fotoliu în colțul sălii de așteptare și medită la acțiunile lui din cursul ultimelor cîtorva zile.

Șeful Securității statului nu avusese prea mult să-i ofere. Adevărul — chiar dacă nu avea de gînd să recunoască — era că avea destule probleme pe plan intern ca să-și mai bată capul și cu ce se întîmpla în străinătate. Îi furnizase lui Al Obaydi un manual cu instrucțiuni nefolositoare despre precauțiile pe care trebuie să le ia orice cetățean irakian cînd se află în Europa, inclusiv interdicția de a face cumpărături la Marks & Spencer sau de a avea contacte sociale cu străinii, și o colecție la fel de perimată de fotografii ale agenților Mossad și CIA care activau în Europa. După ce cercetase în grabă fotografiile, Al Obaydi n-ar fi fost surprins să afle că cei mai mulți ieșiseră de ani buni la pensie și chiar unii dintre ei își dăduseră obștescul sfîrșit în chipul cel mai pașnic, în paturile lor.

În ziua următoare, ministrul adjunct de externe fusese politicos, fără a fi prietenos. Îi dăduse cîteva ponturi utile despre cum trebuie să se poarte la Paris, inclusiv care din ambasade ar fi fericite să trateze cu el, în ciuda poziției lor oficiale, și care nu. Cînd ajunseseră la ambasada Iordaniei și la anexa irakiană, îi făcuse lui Al Obaydi un instructaj rapid privitor la personalul rezident. O lăsase acolo pe domnișoara Ahmed, pentru a garanta o oarecare cotinuitate. A descris-o ca plină de bunăvoință și conștiincioasă, pe bucătar ca îngrozitor dar prietenos, și pe șofer ca tîmpit dar curajos. Singurul avertisment discret fusese să se păzească de Abdul Kanuk, administratorul șef, un titlu minunat care nu-i descria adevărata poziție, singura lui calificare fiind aceea că era văr îndepărtat al președintelui. Ministrul adjunct de externe avusese grijă să nu dea glas nici unei opinii personale, dar secretara ministrului, domnișoara Saib, îi făcu cadou încă un dosar. Acesta se dovedise a fi plin de informații utile despre cum să te descurci în Paris fără mulți prieteni. Locuri unde ar fi binevenit și altele pe care trebuia să le evite.

Domnișoara Saib poate că ar fi trebuit să treacă Suedia pe lista locurilor de evitat.

Al Obaydi nu se temea prea tare de călătorie, pentru că nu intenționa să rămînă în Suedia mai mult de cîteva ore. Luase deja legătura cu inginerul șef de la Svenhalte AC, care-l asigurase că nu-i spusese nimic domnului Riffat despre telefonul primit, atunci cînd acesta revenise după-amiază. Îi confirmase de asemenea că madam Bertha, cum se încăpățîna el să-i spună seifului, era fără doar și poate în drum spre Bagdad.

— Pasagerii pentru Stockholm sînt rugați...

Al Obaydi îşi croi drum prin sala de aşteptare spre poarta de ieşire şi, după ce cartea de îmbarcare îi fu verificată, fu îndrumat spre un fotoliu la fereastră. Biletele pentru această porţiune a călătoriei nu urmau să fie incluse pe foaia de decont.

În timpul zborului peste Europa de nord, gîndurile lui Al Obaydi alunecară de la munca lui din Bagdad înapoi la weekendul pe care îl petrecuse cu mama şi cu sora lui. Ele îl ajutaseră să ia hotărîrea finală. Mama lui nu avea nici un interes să părăsească căsuţa lor confortabilă de la periferia Bagdadului, iar ideea unei eventuale mutări la Paris îi displăcea profund. Aşa că, acum, Al Obaydi acceptase că nu mai avea nici o speranţă de scăpare : singurul viitor se afla în încercarea de a-şi asigura o poziţie de forţă în ministerul de externe. Nu avea nici o îndoială că acum putea să-i aducă preşedintelui un serviciu, care să-l facă indispensabil în ochii lui Saddam ; putea chiar să-i ofere şansa de a deveni viitorul ministru de externe. La urma urmei, adjunctul urma să iasă la pensie peste doi ani iar avansările neaşteptate n-au surprins niciodată pe nimeni la Bagdad.

Cînd avionul ateriză în Stockholm, Al Obaydi debarcă, folosind canalul diplomatic pentru a scăpa mai repede.

Călătoria cu taxiul la Kalmar dură ceva mai mult de trei ore şi nou numitul ambasador îşi petrecu cea mai mare parte din timp privind fără ţintă pe fereastra soioasă, examinînd priveliştea neobişnuită a unor dealuri verzi care se profilau pe un cer cenuşiu. Cînd taxiul se opri în sfîrşit la intrarea atelierelor firmei Svenhalt AC., privirea lui Al Obaydi se fixă asupra bărbatului într-o haină lungă, maro, care părea că aşteaptă cam de multişor pe cineva.

Al Obaydi băgă de seamă că bărbatul avea o expresie îngrijorată. Aceasta se transformă într-un surîs în clipa în care ambasadorul coborî din maşină.

— O adevărată plăcere să vă întîlnesc, domnule Al Obaydi — rosti inginerul şef în engleză, limbă în care avea sentimentul că s-ar simți amîndoi în largul lor. Mă numesc Pedersson. Vă rog, vreți să intrați în biroul meu ?

După ce Pedersson comandă cafea — ce plăcut să guști din nou un cappuccino, se gîndi Al Obaydi — prima lui întrebare dovedi cît era de neliniștit.

— Sper că nu am greșit cu nimic ?

— Nu, nu, protestă Al Obaydi pe care-l liniștiseră vorbele grăbite ale inginerului șef și evidenta lui neliniște. Vă asigur că e doar o verificare de rutină.

— Domnul Riffat deținea toate documentele necesare, atît de la Națiunile Unite, cît și de la guvernul dumneavoastră.

Al Obaydi devenea conștient în mod dureros că avea de-a face cu un grup de profesioniști superantrenați.

— Spuneați că au plecat de aici miercuri după-amiază ? întrebă Al Obaydi, încercînd să pară degajat.

— Da, așa este.

— Cît credeți că le va lua să ajungă la Bagdad ?

— Cel puțin o săptămînă, poate zece zile cu camionul ăla vechi, dacă reușesc pînă la urmă.

Al Obaydi păru încurcat :

— Un camion vechi ?

— Da, au venit s-o ridice pe madam Bertha într-un camion vechi militar. Deși, trebuie să recunosc, motorul suna bine. Am făcut cîteva fotografii pentru albumul meu. Vreți să le vedeți ?

— Fotografii ale camionului ? întrebă Al Obaydi.

— Da, de la fereastra mea, cu domnul Riffat stînd lîngă seif. Ei nu m-au observat.

Pedersson deschise sertarul biroului și scoase mai multe fotografii. Le împinse peste birou cu aceeași mîndrie pe care un altul ar fi manifestat-o prezentîndu-i unui străin instantanee cu familia sa.

Al Obaydi studie fotografiile cu atenție. Cîteva o prezentau pe madam Bertha în timp ce era așezată în camion.

— E vreo problemă ? întrebă Pedersson.

— Nu, nu, spuse Al Obaydi şi adăugă : ar fi posibil să obţin copii ale acestor fotografii ?

— Oh, sigur, vă rog, păstraţi-le, am o mulţime, răspunse inginerul şef arătînd spre sertarul deschis.

Al Obaydi ridică servieta, o deschise şi aşeză fotografiile într-un compartiment separat, apoi scoase altele, care-i aparţineau.

— Dacă tot sînt aici, poate m-aţi putea ajuta într-o altă problemă minoră ?

— Orice, spuse grăbit Pedersson.

— Am cîteva fotografii ale unor foşti funcţionari de stat şi mă gîndesc că printre cei care au venit s-o ridice pe madam Bertha s-ar putea să fie şi unii dintre ei. Mi-aţi fi de mare ajutor dacă aţi arunca o privire, poate recunoaşteţi pe cineva.

Încă o dată, Pedersson păru nesigur, însă luă fotografiile şi le studie amănunţit, pe fiecare în parte. Repetă „Nu, nu, nu“ de mai multe ori, pînă ajunse la una pe care o examină îndelung. Al Obaydi se aplecă nerăbdător înainte.

— Da, spuse în cele din urmă Pedersson. Deşi probabil că a fost făcută acum cîţiva ani. Acesta este domnul Riffat. Nu s-a îngrăşat deloc, dar e mai în vîrstă şi părul i-a încărunţit. Un bărbat foarte meticulos, adăugă Pedersson.

— Da, domnul Riffat este un bărbat foarte meticulos, repetă Al Obaydi, aruncînd o privire detaliilor tipărite în arabă pe spatele fotografiilor. Va fi o mare uşurare pentru guvernul meu să afle că domnul Riffat este cel care se ocupă de această operaţie deosebită.

Pedersson zîmbi pentru prima oară, în timp ce Al Obaydi îşi bea ultimele picături de cafea.

— Mi-aţi fost de mare ajutor, spuse ambasadorul. Se ridică şi adăugă : sînt sigur că guvernul meu va mai avea nevoie de serviciile dumneavoastră în viitor, însă v-aş fi îndatorat dacă nu aţi menţiona nimănui această întîlnire.

— Cum doriţi, spuse Pdersson în timp ce se întorceau în curte. Faţa îi rămase zîmbitoare în timp ce urmărea taxiul ieșind pe poarta fabricii, ducîndu-l înapoi pe distinsul lui client. Dar gîndurile nu se potriveau cu expresia feței.

— Ceva nu-i în regulă, mormăi pentru sine. Nu cred că domnul ăsta este convins că madam Bertha se află în siguranță și sînt sigur că nu-i un prieten al domnului Riffat.

Scott descoperi cu surprindere că îl plăcuse pe Dollar Bill chiar din clipa în care îl întîlnise. O dată ce văzuse o mostră a muncii lui, pe lîngă simpatie, se adăugase și respectul.

Scott ateriză la San Francisco șaptesprezece ore după ce decolase din Stockholm. CIA trimisese o mașină să-l aștepte la aeroport. Fu condus în mare grabă spre Marin County și, în mai puțin de o oră, mașina se opri în fața casei de oaspeți a CIA.

După ce apucă să doarmă un pic, Scott se sculă pentru prînz, sperînd să-l întîlnească imediat pe Dollar Bill, dar, spre dezamăgirea sa, falsificatorul nu era de zărit nicăieri.

— Domnul O'Reilly servește micul dejun la șapte și nu mai apare pînă la cină, domnule, îi explică valetul.

— Și între timp cu ce se hrănește ? întrebă Scott.

— La douăsprezece îi duc o tabletă de ciocolată și o cană cu apă, iar la șase o halbă de Guinness.

După prînz, Scott citi un memorandum despre cele întîmplate la Departamentul de Stat în timpul absenței lui și apoi petrecu restul după-amiezii în sala de gimnastică de la subsol. În jurul orei cinci, isprăvi, împleticindu-se, antrenamentul. Își obloji locurile dureroase din cauza exercițiului și vreo două contuzii apărute în urma loviturilor administrate de instructorul de judo.

— Nu-i rău pentru treizeci și șase de ani, îi spuse condescendent instructorul, care părea doar cu o idee mai tînăr.

Scott zăcu în cadă, în apă fierbinte, încercînd să-și aline durerile, în timp ce întorcea paginile „bibliei" lui madam Bertha. Documentul fusese deja tradus de șase specialiști în arabă de la șase universități situate pe o rază de optzeci de kilometri în jurul locului unde își muia acum oasele. Li se dăduseră fiecăruia cîte două capitole neconsecutive. Dexter Hutchins nu lenevise de la întoarcerea lui.

Cînd Scott coborî la cină, încă simțindu-se un pic înțepenit, îl găsi pe Dollar Bill în salonaș, stînd cu spatele la foc și sorbind, cu înghițituri mici, dintr-un pahar cu apă.

— Ce ați vrea să beți, domnule profesor ? întrebă valetul.

— O bere cu limonadă, foarte slabă, răspunse Scott înainte de a se prezenta lui Dollar Bill.

— Profesore, ești aici fiindcă așa ai vrut sau pur și simplu te-au arestat pentru că ai condus mașina în stare de ebrietate ? fu prima întrebare a lui Dollar Bill.

Era evident că se decisese să-i facă lui Scott viața la fel de grea cum i-o făcuse și instructorul de judo.

— Mi-e teamă că eu am vrut-o, răspunse Scott cu un zîmbet.

— Dintr-un astfel de răspuns, pot să deduc doar că predai fie o materie nouă, fie una fără nici un folos muritorilor în viață, îl asigură Dollar Bill.

— Predau dreptul constituțional, îl lămuri Scott, dar mă specializez în logică.

— Atunci, poți să le realizezi pe amîndouă imediat, îl asigură Dollar Bill, în timp ce Dexter Hutchins intră în cameră.

— Aș vrea un gin tonic, ceru Dexter scuturînd călduros mîna lui Scott. Îmi pare rău că nu te-am prins mai devreme, dar tipii ăia de la centrală nu s-au dezlipit de telefon toată după-amiaza.

— Există o mulțime de motive să te păzești de semenii tăi, observă Dollar Bill, iar domnul Hutchins tocmai ne-a demonstrat două din ele, cerînd un gin tonic.

Charles reveni o clipă mai tîrziu aducînd berea cu limonadă și gin tonicul pe o tavă de argint pe care le-o prezentă lui Scott și directorului adjunct.

— În studenția mea nu exista logică, spuse Dollar Bill după ce Dexter Hutchins le propusese să meargă la cină. Trinity College din Dublin n-ar fi vrut să aibă de-a face cu subiectul ăsta. Nu-mi pot aminti nici un eveniment din istoria Irlandei în care vreunul din compatrioții mei să se fi bazat pe logică.

— Ce ai studiat ? întrebă Scott.

— O mulțime din Fleming, un pic din Joyce, cîteva momente dedicate lui Platon și Aristotel, dar mă tem că nu suficiente ca să atragă atenția vreunui membru al comisiei de examinare.

— Și cum iese Declarația ? îl întrebă Dexter, ca și cum n-ar fi urmărit conversația.

— Domnul Hutchins e un maniac al eticii muncii, profesore, remarcă Dollar Bill în timp ce în fața lui era plasat un bol de supă. Notează, e un bărbat care s-ar baza pe logică pentru a ieși din necaz. Totuși, pentru că în viață niciodată o masă nu se oferă gratis, o să încerc să răspund la întrebarea temnicerului meu. Astăzi am terminat textul, așa cum a fost scris de Timothy Matlock, asistentul secretarului Congresului. Știți, i-au trebuit șaptesprezece ore pentru asta. Mi-e teamă că mie mi-a luat ceva mai mult.

— Și cît crezi că va mai dura ca să termini și iscăliturile ? insistă Dexter.

— Ești mai rău decît papa Iulius al II-lea, care îl întreba mereu pe Michelangelo cît va dura terminarea tavanului Capelei Sixtine, ripostă Dollar Bill în timp ce valetul strîngea bolurile de supă.

— Iscăliturile, îi ceru Dexter. Iscăliturile !

— O, bărbat nerăbdător și lipsit de rafinament !

— Shaw, interveni Scott.

— Îmi placi din ce în ce mai mult, profesore, declară Dollar Bill.

— Iscăliturile, insistă Dexter în timp ce Charles așeza o tocană irlandeză pe masă. Dollar Bill se servi imediat.

— Acum înțeleg de ce ești doar director *adjunct*, spuse Dollar Bill. Nu-ți dai seama, omule, că sînt cincizeci și șase de nume pe documentul original, fiecare din ele o adevărată operă de artă ? Dacă-mi dai voie, îți demonstrez imediat. Hîrtie, te rog, Charles. Am nevoie de hîrtie.

Valetul luă un blocnotes care stătea lîngă telefon şi îl aşeză la îndemîna lui O'Reilly. Dollar Bill scoase un condei dintr-un buzunar interior şi începu să scrie rapid.

Le arătă celor doi comeseni ce scrisese: „Domnului O'Reilly i se permite să folosească fără restricţii elicopterul companiei, oricînd doreşte".

— Ce dovedeşte asta ? întrebă Dexter.

— Răbdare, domnule Hutchins, răbdare, ceru Dollar Bill în timp ce lua înapoi bucata de hîrtie. O semnă mai întîi cu numele lui Dexter Hutchins şi apoi, schimbînd condeiul, scrise „Scott Bradley". Încă o dată, le îngădui să-i studieze eforturile.

— Dar cum... ? începu Scott.

— În cazul tău, profesore, a fost uşor. Am avut nevoie doar de registrul vizitatorilor.

— Dar eu n-am semnat registrul, protestă Dexter.

— Mărturisesc că ar fi o chestie ciudată s-o faci, cînd eşti directorul adjunct, spuse Dollar Bill, dar în cazul tău nimic nu m-ar surprinde. Totuşi, domnule Hutchins, ai obiceiul nesuferit de a te semna şi de a pune data pe coperta interioară a oricărei cărţi pe care o cumperi. Bănuiesc că, atunci cînd este vorba de o ediţie princeps, asta ar putea fi soluţia de a te apropia cel mai mult de posteritate. Făcu o pauză. Dar ajunge cu atîta pălăvrăgeală. Amîndoi puteţi vedea la ce treabă m-am înhămat.

Fără alt comentariu, Dollar Bill îşi împături şervetul, se ridică de la masă, lăsîndu-şi tocana pe jumătate nemîncată şi părăsi încăperea. Cei doi săriră în picioare şi îl urmară în grabă spre aripa vestică a clădirii, fără să scoată un cuvînt. După ce urcară o scară mică cu trepte de piatră, intrară în camera de lucru a lui Dollar Bill.

Pergamentul se odihnea pe o planşetă de arhitect, sub o lumină puternică. Amîndoi bărbaţii traversară camera, se opriră lîngă planşetă şi studiară textul final. Scrisul se întindea pînă deasupra unui spaţiu larg, gol, acoperit de nişte cruciuliţe fine făcute cu creionul, care aştepta cele cincizeci şi şase de semnături.

Scott privi lung opera, căzut în admirație.

— Dar, de ce n-ai...

— Căutat o ocupație decentă ? îl întrerupse Dollar Bill, anticipînd întrebarea. Și să termin ca învățător la Wexford sau poate să mă cațăr pe înălțimile amețitoare ale unui post de consilier la Dublin ? Nu, domnule, mai degrabă aș prefera un popas din cînd în cînd la închisoare, decît să fiu considerat mediocru de către semenii mei.

— Peste cîteva zile trebuie să ne părăsești, tinere ? îl întrebă Dexter Hutchins pe Scott.

— Kratz a telefonat în după-amiaza asta, răspunse Scott, întorcîndu-se spre directorul adjunct. Mi-a spus că noaptea trecută au prins feribotul Trelleborg — Sassnitz. Acum se îndreaptă spre sud și speră să traverseze Bosforul luni dimineață.

— Ceea ce înseamnă că miercurea viitoare ar trebui să fie la granița cu Irakul.

— Cel mai potrivit timp al anului ca să navighezi prin Bosfor, declară Dollar Bill. Mai ales dacă speri să întîlnești o fată remarcabilă cînd ajungi dincolo, adăugă el, ridicîndu-și privirea spre Scott. Cred că ar fi mai bine să termin Declarația pînă luni, nu-i așa, profesore ?

— Cel mai tîrziu, decretă Hutchins, în timp ce Scott privea în jos, la micuțul irlandez.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Cînd Al Obaydi reveni la Paris, își recuperă bagajele de la centrul de depozitare cu orar permanent, apoi se așeză la coada pentru taxiuri.

Îi dădu șoferului o adresă, fără să-i spună că era a anexei irakiene de la ambasada Iordaniei — unul din ponturile din materialul domnișoarei Saib cu „ce să faci și să nu faci în Paris". Nu prevenise personalul ambasadei că urma să sosească în acea zi. Oficial nu trebuia să-și preia postul decît peste două săptămîni și s-ar fi dus direct în Iordania, chiar în seara aceea, dacă ar fi avut o legătură aeriană. Cînd își dăduse seama cine era domnul Riffat, știuse că va trebui să se întoarcă la Bagdad, cît mai repede posibil. Dacă-i raporta direct ministrului de externe, ar fi mers pe canalele oficiale normale. Asta i-ar fi protejat poziția, avînd în același timp și garanția că președintele ar ști exact cine trăsese semnalul de alarmă referitor la un posibil atentat la viața lui și care ambasador, indiferent cît de apropiată le era înrudirea, nici măcar nu-și mișcase fundul pentru verificările de rutină.

Taxiul îl lăsă pe Al Obaydi în fața anexei ambasadei din strada Neuilly. Își scoase valizele din portbagaj, fără vreun ajutor din partea șoferului, care se încăpățînase să rămînă în spatele volanului.

Ușa de la intrarea ambasadei se deschise la început doar vreo doi centimetri, apoi, brusc, larg de tot și un bărbat de vreo patruzeci de ani țîșni pe scări spre el, urmat de două fete și un bărbat mai tînăr.

— Excelență, Excelență, exclamă primul, îmi pare rău, vă rog să mă iertați, dar habar n-aveam că trebuie să sosiți.

Tînărul înșfăcă două valize, iar fetele le luară pe celelalte trei care mai rămăseseră.

Al Obaydi nu fu surprins să afle că bărbatul care coborîse primul treptele era Abdul Kanuk.

— Ni s-a spus că veți sosi peste două săptămîni, Excelență. Credeam că sînteți încă la Bagdad. Sper că nu o să considerați că am fost nepoliticoși.

Al Obaydi nu făcu nici o încercare să întrerupă fluxul continuu de lingușeli care se revărsa din gura bărbatului, considerînd că pînă la urmă acesta o să obosească. În orice caz, Kanuk nu era tipul care să se pună rău cu cineva încă din prima zi.

— Ar dori Excelența Voastră să facă un tur al reședinței noastre, în timp ce camerista vă desface bagajele ?

Deoarece existau cîteva întrebări la care Al Obaydi bănuia că numai acest bărbat ar putea să-i răspundă, profită de propunere. Cu administratorul șef pe post de ghid competent, Al Obaydi vizită reședința și, în plus, ascultă un șuvoi neîntrerupt de bîrfeli. După cîteva minute, se plictisi să-l mai asculte ; era preocupat de lucruri mult mai importante. Își dorea să fie condus în camera lui și lăsat singur, să aibă o șansă de a medita. Primul avion spre Iordania nu era decît a doua zi dimineața și trebuia să se gîndească la modul în care își va prezenta descoperirile ministrului de externe.

În timp ce i se prezenta viitorul lui birou, cu vedere spre un Paris care trecea de la semiobscuritatea amurgului la lumina artificială a nopții, administratorul spuse ceva ce Al Obaydi recepționă cu o ureche distrată. Avu sentimentul că ar fi trebuit să fie mai atent.

— Excelență, îmi pare rău să vă spun că secretara dumneavostră este în concediu. Ca și ceilalți membri ai personalului, domnișoara Ahmed nu vă aștepta înainte de două săptămîni. Știu că planificase să se întoarcă la Paris cu o săptămînă înainte de sosirea dumneavoastră, ca totul să fie pregătit în momentul venirii dumneavoastră.

— Nu-i nici o problemă, îl asigură Al Obaydi.

— Desigur că o cunoașteți pe domnișoara Saib, secretara ministrului adjunct de externe.

— Am întîlnit-o cînd eram la Bagdad, răspunse Al Obaydi.

Administratorul șef dădu din cap și păru să ezite o clipă.

— Cred că o să mă odihnesc puțin înainte de cină, spuse ambasadorul, profitînd de oprirea temporară a șuvoiului care, altfel, părea fără de sfîrșit.

— Excelență, o să vă trimit un platou rece în cameră. Ora opt v-ar conveni pentru cină ?

— Mulțumesc, spuse Al Obaydi într-o încercare de a pune capăt conversației.

— Credeți că ar trebui să vă pun pașaportul și biletele în seif, cum procedam întotdeauna pentru ambasadorul precedent ?

— O idee bună, zise Al Obaydi, încîntat că, în sfîrșit, găsise o modalitate să scape de administratorul șef.

Scott așeză la loc receptorul și se întoarse spre Dexter Hutchins care se lăsase pe spate în fotoliul mare de piele de la birou, cu mîinile împreunate la ceafă și o expresie întrebătoare pe față.

— Deci, unde se află ? întrebă Dexter.

— Din motive evidente, Kratz nu mi-ar furniza poziția exactă dar, după cum avansează acum, crede că vor ajunge la granița iordaniană în cel mult trei zile.

— Atunci, să ne rugăm ca ministrul irakian al Industriilor să fie atît de ineficient pe cît persistă experții noștri să ne spună că este. Dacă e așa, ar trebui ca avantajul să fie de partea noastră, cel puțin cîteva zile. La urma urmei, ne-am pus în mișcare în clipa în care au fost ridicate sancțiunile și, pînă la apariția voastră la Kalmar, în ultimii doi ani Pedersson nu auzise o vorbuliță de la nimeni.

— De acord. Dar sînt îngrijorat că Pedersson ar putea să fie singura verigă slabă din lanțul lui Kratz.

— Cînd ești pe cale să-ți asumi astfel de riscuri, nici un plan nu poate fi complet sigur, remarcă Dexter.

Scott aprobă în tăcere.

— Și dacă e la mai puțin de trei zile de graniță, luni noaptea va trebui să prinzi cursa aeriană spre Amman, presupunînd că pînă atunci domnul O'Reilly își termină semnăturile.

— Nu cred că asta mai este o problemă, îl asigură Scott.

— De ce ? Cînd m-am uitat eu ultima oară la pergament, mai avea încă o mulțime de semnături de copiat.

— Nu pot fi atît de multe, zise Scott, pentru că domnul Mendelssohn a venit azi dimineață de la Washington cu avionul ca să expertizeze rezultatul și se pare că asta-i singura opinie care-l interesează pe Bill.

— Atunci hai să mergem să ne lămurim și noi, propuse Dexter smucindu-se din scaun.

În timp ce părăseau biroul și-și făceau drum pe coridor, Dexter întrebă :

— Și cum merge cu „biblia“ Berthei ? În dimineața asta am răsfoit cîteva pagini din introducere și nici măcar n-am început să înțeleg de ce indicatoarele se fac din roșii, verzi.

— Numai un singur bărbat o cunoaște pe madam Bertha mai intim decît mine și în clipa asta tînjește după ea în Scandinavia, îl asigură Scott în timp ce urcau treptele de piatră spre camera de lucru a lui Dollar Bill.

— Am înțeles că Charles ți-a pregătit o pereche specială de pantaloni, spuse Dexter.

— Și-mi vin perfect, răspunse Scott cu un zîmbet.

Odată ajunși la capătul treptelor, Dexter era gata să dea buzna înăuntru, cînd Scott îi puse o mînă pe umăr :

— Poate ar trebui să batem ? Ar putea să...

— Următoarea chestie o să fie să-mi ceri să-i spun „domnule“.

Scott zîmbi în timp ce Dexter ciocănea încetișor și, neprimind nici un răspuns, deschise ușurel ușa. Se furișară înăuntru : domnul Mendelssohn era aplecat peste pergament, cu o lupă în mînă.

— Benjamin Franklin, John Morton și George Clymer, mormăia custodele.

— Am avut o mulțime de necazuri cu Clymer, interveni Dollar Bill care se uita pe fereastra cu vedere spre golf. Din cauza înfloriturilor din semnătura afurisitului, pe care a trebuit să le fac dintr-o trăsătură. O să găsești vreo două sute de încercări la coșul de gunoi.

— Ne putem și noi apropia de planșetă ? întrebă Dexter.

Dollar Bill se întoarse și le făcu semn să se apropie.

— Bună ziua, domnule Mendelssohn. Sînt Dexter Hutchins, directorul adjunct al CIA.

— Ai putea fi și altceva ? întrebă Dollar Bill.

Dexter ignoră comentariul și îl întrebă pe Mendelssohn :

— Care-i verdictul dumneavoastră, domnule ?

Dollar Bill continua să privească indiferent pe fereastră.

— Este tot atît de bună ca și copia pe care o avem expusă acum la Arhivele Naționale.

— Sînteți prea generos, domnule, spuse Dollar Bill, care se întoarse în sfîrșit spre ei.

— Dar nu înțeleg de ce ați ortografiat corect cuvîntul „Britanici“ și nu cu doi „t“, așa cum este în original, își arătă nedumerirea Mendelssohn, întorcîndu-și din nou atenția spre document.

— Sînt două motive, răspunse Dollar Bill, în timp ce șase ochi bănuitori îl examinau stăruitor. Primul, dacă schimbul are loc cu succes, Saddam nu va putea să afirme că originalul se mai află în posesia lui.

— Isteață chestie, zîmbi Scott.

— Și al doilea ? se interesă Dexter, încă bănuitor în privința motivelor micuțului irlandez.

— O să-l oprească pe profesor să aducă înapoi asta și să încerce s-o dea drept original.

Scott rîse :

— Întotdeauna gîndești ca un criminal.

— Ai face bine să gîndești și tu la fel în următoarele cîteva zile, dacă vrei să-i vii de hac lui Saddam, îl avertiză Dollar Bill în timp ce Charles intra în cameră, aducînd o halbă de Guinness pe o tavă de argint.

Dollar Bill îi mulțumi lui Charles, își luă răsplata de pe tavă și se îndreptă spre latura îndepărtată a camerei, înainte de a lua prima înghițitură.

— Pot să întreb... ? începu Scott.

— Odată am răsturnat binecuvîntatul nectar peste gravura unei bancnote de o sută de dolari la care muncisem timp de trei luni.

— Și ce ai făcut atunci ? se arătă curios Scott.

— Mă tem că m-am mulțumit cu una mai puțin bună și asta m-a făcut să poposesc la mititica pentru alți cinci ani.

Chiar și Dexter izbucni în hohote.

— Totuși, cu ocazia asta îmi ridic paharul pentru Matthew Thornton, semnatarul final al documentului. Îi doresc sănătate, oriunde s-ar afla, în ciuda t-urilor lui blestemate.

— Pot deci, acum, să iau capodopera asta de aici ? întrebă Scott.

— Nu încă, tinere, îl opri Dollar Bill. Mă tem că trebuie să mai suporți compania mea încă o noapte, adăugă el și apoi își așeză băutura pe pervazul ferestrei și reveni la document. Vezi tu, singurul nostru adversar este acum timpul. După opinia domnului Mendelssohn pergamentul dă senzația că ar fi din 1830. Am dreptate, domnule ?

Custodele aprobă tăcut și își ridică mîinile, cerîndu-și parcă scuze pentru mețiorarea unui defect atît de neînsemnat.

— Ș ce se poate face ? întrebă Dexter Hutchins.

Dollar Bill răsuci un întrerupător și lămpile cu xenon de deasupra biroului își îndreptară strălucirea asupra pergamentului şi inundară camera în lumină, făcînd-o să semene cu un platou de filmare.

— Pînă mîine dimineaţă la nouă pergamentul va fi mai aproape de 1776. Chiar dacă, pentru că nu aţi reuşit să-mi daţi suficient timp, o să ratez cu cîţiva ani perfecţiunea, sînt convins că în Irak nu există nimeni în stare să aprecieze diferenţa, doar dacă au o aparatură de datare cu carbon 14 şi ştiu cum s-o folosească.

— Atunci, nu ne rămîne decît să sperăm că originalul nu a fost deja distrus, spuse Dexter Hutchins.

— Nici o şansă, afirmă Scott.

— Ce te face să te simţi atît de încrezător ? întrebă Dexter.

— Saddam şi-ar dori ca, în ziua cînd va distruge pergamentul, lumea întreagă să fie martora evenimentului. Sînt sigur de asta.

— Atunci, cred că un toast ar fi la ordinea zilei, propuse irlandezul. Adică, cu permisiunea graţioasei mele gazde.

— Un toast, Bill ? întrebă directorul adjunct, părînd surprins. La ce te gîndeşti ? continuă el bănuitor.

— Pentru Hannah, spuse micuţul irlandez, oriunde s-ar afla ea.

— De unde ştii ? întrebă Scott. N-am pomenit niciodată numele ei.

— Nici nu era nevoie, cînd îl scrii pe orice, de la dosul plicurilor pînă la ferestrele aburite. Profesore, sînt sigur că este o persoană deosebită.

Îşi ridică paharul şi repetă „Pentru Hannah“.

Administratorul şef aşteptă răbdător pînă cînd camerista părăsi camera cu tava cu resturile cinei ambasadorului. Abia atunci închise uşa de la celălalt capăt al coridorului.

Mai lăsă să treacă două ore, aşteptînd ca tot personalul ambasadei să se culce. Fiind convins că era singurul treaz, se furişă în biroul lui de la parter şi căută un număr de telefon în Geneva. Îl formă încet şi cu grijă. Sună mult timp înainte ca, în sfîrşit, să i se răspundă.

— Trebuie să vorbesc cu domnul ambasador, șopti el.

— Excelența sa s-a retras în dormitor acum cîtva timp, spuse o voce. Va trebui să sunați din nou mîine dimineață.

— Treziți-l ! Spuneți-i că-l caută Abdul Kanuk din Paris.

— Dacă insistați.

— Insist.

Așteptarea fu destul de lungă. Într-un tîrziu, o voce somnoroasă se auzi în receptor :

— Sper că e important, Abdul.

— Al Obaydi a sosit neanunțat la Paris, cu două săptămîni mai devreme.

— M-ai sculat la miezul nopții ca să-mi spui asta ?

— Dar nu a venit direct de la Bagdad, Excelență. A făcut un mic ocol.

— Cum poți fi atît de sigur ? întrebă vocea, acum sunînd ceva mai trează.

— Pentru că am pașaportul lui.

— Dar e în concediu, prostule.

— Știu. Dar, de ce să-ți petreci ziua într-un oraș care nu prea excelează în atracții pentru turiști ?

— Lasă-te de ghicitori. Dacă ai ceva să-mi spui, spune.

— După viza de pe pașaportul lui, ambasadorul Al Obaydi a făcut astăzi, mai devreme, o vizită la Stockholm şi s-a întors la Paris în aceeași seară. Concepția mea despre un concediu este cu totul alta.

— Stockholm... Stockholm... Stockholm... repetă vocea de la capătul firului, ca și cum încerca să înțeleagă semnificația cuvîntului. O pauză, și apoi : Seiful. Sigur. Probabil că a fost la Kalmar să verifice seiful lui Sayedi. A reuşit să descopere ceva și s-a gîndit că e mai nimerit să nu mă informeze. Oare Bagdadul este la curent cu ceea ce urmărește ?

— Habar n-am, Excelență, se scuză administratorul. Dar știu că se întoarce la Bagdad mîine, cu avionul.

— Dar este în concediu, de ce s-ar întoarce aşa repede la Bagdad ?

— Poate că nu consideră postul de şef al Reprezentanţei din Paris o recompensă suficientă, Excelenţă. Ar putea să vizeze o răsplată mai mare ? !

Urmă o pauză lungă, înainte ca vocea din Geneva să spună :

— Ai făcut bine, Abdul. Ai avut dreptate să mă trezeşti. Va trebui să telefonez la Kalmar mîine dis-de-dimineaţă. Dis-de-dimineaţă, repetă el.

— Aţi promis, Excelenţă, că dacă voi mai reuşi să vă fiu de folos...

Imediat ce Martin le turnă amîndurora ceva de băut, Tony Cavalli îl puse la curent pe tatăl său.

— Arestat într-o încăierare la un bar, repetă bătrînul Cavalli, după ce ascultă raportul fiului său.

— Da, confirmă Tony, aşezînd un dosar pe masă, lîngă el. În plus a primit pedeapsa maximă, treizeci de zile.

— Treizeci de zile ? întrebă neîncrezător tatăl.

Bătrînul făcu o scurtă pauză după care adăugă :

— Ce instrucţiuni i-ai dat Laurei ?

— Să aştepte pînă pe 15 iulie, cînd Dollar Bill va fi eliberat, răspunse Tony.

— De data asta unde l-au închis ? În închisoarea locală ?

— Nu. După dosarele curţii districtuale din Fairmont, l-au aruncat în închisoarea federală.

— Pentru că a fost implicat într-o încăierare, se miră bătrînul. N-are nici un sens.

Se uită în sus, la Declaraţia de Independenţă de pe peretele din spatele biroului său şi tăcu din nou cîteva clipe.

— Pe cine avem înăuntru ?

Cavalli deschise dosarul de pe masă şi extrase o coală de hîrtie.

— Un ofiţer din conducere şi şase deţinuţi, răspunse, întinzîndu-i tatălui său coala, mulţumit că-i anticipase întrebarea.

Bătrînul studie cîtva timp lista cu nume, înainte de a vorbi iar, umezindu-şi buzele.

— Eduardo Bellati ar trebui să fie cel mai potrivit, zise el privindu-şi fiul. Dacă-mi amintesc bine, a fost condamnat la nouăzeci şi nouă de ani pentru că l-a făcut zob pe un judecător care-i stătuse odată în cale.

— Corect, şi mai mult, întotdeauna a fost mulţumit să omoare pe cineva pentru un pachet de ţigări, confirmă Tony. Aşa că, dacă are el grijă de Dollar Bill înainte de 15 iulie, ne-ar economisi un sfert de milion de dolari.

— Ceva nu-i în regulă, mormăi bătrînul Cavalli, jucîndu-se cu whiskyul de care nu se atinsese. Poate că este timpul să săpăm ceva mai adînc, adăugă ca pentru sine.

Verifică încă o dată lista cu nume.

Al Obaydi se trezi devreme în dimineaţa următoare, nerăbdător să-şi înceapă călătoria spre Bagdad, astfel încît să-l poată informa pe ministrul de externe de tot ce aflase. După ce va ajunge acasă, va pregăti un raport scris, complet. Revedea iar şi iar în minte schiţa raportului.

Îi va explica mai întîi ministrului de externe că, în timp ce efectua o verificare de rutină a sancţiunilor, aflase că seiful comandat de preşedinte era deja în drum spre Bagdad. Descoperirea aceasta îl făcuse să devină suspicios, gîndindu-se că un duşman al statului ar putea fi implicat într-o încercare de atentat la viaţa preşedintelui. Nefiind sigur în cine putea să aibă încredere, îşi folosise iniţiativa şi chiar timpul lui liber şi banii, ca să descopere cine era în spatele complotului. La cîteva clipe după ce îi va raporta ministrului de externe, Saddam ar fi aflat cu siguranţă cine era responsabil de acţiunea „Seiful" şi, o chestie şi mai importantă, cine neglijase să aibă grijă de securitatea preşedintelui.

Un ciocănit în uşă îi întrerupse gîndurile.

— Intră, strigă el, şi o cameristă pătrunse în cameră, ducînd pe o tavă micul dejun compus din două felii de pîine prăjită, cam arse, şi o ceaşcă de cafea turcească, vîscoasă.

După ce femeia părăsi camera, Al Obaydi se ridică, făcu un duş rece — nu de plăcere — şi se îmbrăcă repede. Apoi turnă cafeaua în chiuvetă, ignorînd cu desăvîrşire pîinea prăjită.

Ambasadorul părăsi camera şi coborî scările pînă la biroul lui, unde îl găsi pe administratorul şef aşteptînd în picioare în spatele mesei sale de lucru. Stătuse cumva chiar şi în scaunul lui, cu o clipă mai devreme ?

— Bună dimineaţa, Excelenţă, spuse acesta. Sper că aţi petrecut o noapte reconfortantă.

Al Obaydi era gata să-şi iasă din fire, dar următoarea întrebare a lui Kanuk îl luă prin surpindere.

— Aţi aflat despre bombardamentele din Bagdad, Excelenţă ?

— Ce bombardamente ? întrebă Al Obaydi, nemulţumit că era prins pe picior greşit.

— Se pare că azi-dimineaţă, la ora două, americanii au lansat mai multe rachete Tomahawk asupra cartierului general al Mukhbaratului, din centrul oraşului.

— Şi care a fost rezultatul ? întrebă neliniştit Al Obaydi.

— Cîţiva civili au fost omorîţi, răspunse administratorul şef pe un ton indiferent, dar vestea care o să vă bucure este că iubitul nostru conducător nu se afla în oraş în momentul acela.

— Asta-i într-adevăr o veste bună. Însă face şi mai imperativă întoarcerea mea imediată la Bagdad.

Kanuk aprobă.

— V-am confirmat deja rezervarea la avion, Excelenţă.

— Mulţumesc, răspunse Al Obaydi, uitîndu-se pe fereastră.

Kanuk se înclină adînc.

— Excelenţă, o să am grijă ca la întoarcere să fiţi aşteptat la aeroport, iar de data asta va fi pregătit totul pentru sosirea dumneavoastră. Între timp, mă retrag cîteva clipe, pentru a vă aduce pașaportul. Dacă-mi permiteți.

Al Obaydi se așeză în spatele biroului său. Se întreba cît timp va mai rămîne doar șeful Reprezentanței din Paris, cînd Saddam va afla cine-i salvase viața.

Tony formă numărul de pe linia lui particulară.

La celălalt capăt al firului, receptorul fu ridicat de directorul adjunct al închisorii care, ca răspuns la prima întrebare a lui Cavalli, confirmă că era singur. Ascultă cu atenție a doua întrebare a acestuia, apoi răspunse.

— Dacă Dollar Bill se găsește undeva în închisoarea asta, atunci e mai bine ascuns decît declarația de venituri a Leonei Helmsley*.

— Dar dosarele tribunalului local arată că a fost înregistrat la voi în noaptea de 16 iunie.

— S-ar putea să fi fost înregistrat la noi, dar sigur este că n-a apărut niciodată aici, îi comunică vocea de la celălalt capăt al firului. Și, ca să ajungi de la tribunalul local din San Francisco pînă aici, nu sînt necesare opt zile, doar dacă nu s-a revenit la punerea condamnaților în lanțuri, obligîndu-i să parcurgă tot drumul pe jos. Poate că nici n-ar fi o idee atît de rea, adăugă el cu un rîs nervos.

Cavalli nu rîse.

— Să ai grijă să-ți ții gura închisă și urechile deschise și să mă anunți cum afli ceva, fu tot ce spuse, înainte de a așeza receptorul la loc.

Cavalli rămase la birou încă o oră, după ce secretarul lui plecase, elaborînd planuri pentru ce trebuia făcut mai departe.

---

* Leona Helmsley — soția lui Harry Helmsley, proprietarul uneia dintre cele mai mari companii imobiliare americane (n.tr.).

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

A doua întîlnire de urgenţă dintre ministrul de externe şi adjunctul lui avu loc marţi dimineaţa. De data asta, un telefon neaşteptat, direct de la preşedinţie, îi făcuse pe cei doi să alerge la palat.

Tot ce reuşise Hannah să culeagă, din mai multe convorbiri telefonice în diverse direcţii, efectuate în dimineaţa aceea, fusese că, la un moment dat, fratele vitreg al lui Saddam sunase din Geneva şi, din clipa aceea, se părea că ministrul adjunct de externe uitase de raportul pe care-l pregătea despre bombardamentul american asupra cartierului general al Mukhbaratului. Cuprins de panică, părăsise în fugă încăperea, lăsînd documentele secrete împrăştiate pe tot biroul.

Hannah rămase la birou în speranţa că ar putea aduna în cursul zilei şi alte informaţii. În timp ce ambii miniştri erau la palat, ea continuase să verifice dosare vechi, conştientă că avea acum destul material ca să umple mai multe dulapuri la cartierul general al Mossadului, dar că nu avea pe nimeni căruia să-i transmită informaţiile.

Cei doi miniştri se întoarseră de la palat după-amiaza tîrziu, iar ministrul adjunct de externe păru uşurat să o găsească pe domnişoara Saib încă la biroul ei.

— Trebuie să întocmesc un raport relativ la concluziile la care am ajuns la întîlnirea de azi dimineaţă cu preşedintele, îi comunică el. Nu am cuvinte să-ţi explic cît de confidenţială este această problemă. Fără nici o exagerare, chiar dacă numai o frîntură din ceea ce îţi voi spune ar deveni cunoscută în mod public, amîndoi am putea termina la închisoare sau... chiar mai rău.

— Sper, domnule ministru, răspunse Hannah punîndu-și ochelarii, că pînă acum nu v-am dat vreun motiv de îngrijorare.

Ministrul se uită la ea și începu să dicteze pe nerăsuflate.

— Președintele ne-a invitat, pe ministrul de externe și pe mine, la o întîlnire confidențială la palat, în dimineața aceasta — pune data de azi. Barazan Al Tikriti, ambasadorul nostru credincios din Geneva, a luat legătura cu președintele în cursul nopții pentru a-l avertiza că, după săptămîni de supraveghere constantă, a descoperit un complot al unui grup de sioniști, urmărind furtul unui seif din Suedia și folosirea acestuia ca mijloc de a intra ilegal în Irak. Seiful era planificat pentru a fi livrat la Bagdad după ridicarea embargoului sub Rezoluția 661 a Consiliului de Securitate al Națiunilor Unite. Președintele a ordonat ca responsabilitatea de a se ocupa de teroriști să-i fie dată generalului Hamil — Hannah crezu că-l vede pe ministrul adjunct de externe cutremurîndu-se —, în timp ce ministrului de externe i s-a cerut să examineze rolul jucat în această conspirație de unul din subordonații săi, Hamid Al Obaydi. Ambasadorul nostru din Geneva a descoperit că Al Obaydi a vizitat firma Svenhalte AC. din Kalmar, Suedia, luni 28 iunie, fără să fie însărcinat să facă asta de către nici unul din superiorii lui. În cursul acestei vizite a fost informat de furtul seifului și de faptul că acesta era transportat spre Bagdad. După călătoria la Kalmar, Al Obaydi a rămas peste noapte la Reprezentanța noastră din Paris și, cu toate că a avut posibilitatea de a informa Geneva sau Bagdadul despre complotul sionist, nu a făcut nici o încercare în acest sens. Al Obaydi a părăsit Parisul în dimineața următoare și, deși știm că s-a îmbarcat pe un avion spre Iordania, încă nu a fost semnalat la graniță. Președintele a ordonat ca, dacă Al Obaydi traversează oricare din granițele noastre naționale, să fie arestat și dus direct generalului Hamil, la cartierul general al Consiliului Comandamentului Revoluției.

Creionul lui Hannah zbura pe paginile blocului de stenograme, în încercarea de a nu pierde nici un cuvînt din șuvoiul care se revărsa din gura ministrului.

— Seiful, continuă ministrul adjunct de externe, este acum transportat la bordul unui camion militar vechi și este așteptat să sosească la granița cu Iordania în cursul următoarelor patruzeci și opt de ore. Tuturor ofițerilor vamali li s-a trimis o directivă prin care sînt înștiințați că seiful este proprietatea personală a președintelui și, prin urmare, trebuie să i se dea prioritate cînd ajunge la graniță, pentru a-și continua călătoria spre Bagdad. Ambasadorul nostru din Geneva, după ce a avut o lungă conversație cu un domn — ministrul își verifică notele — Pedersson, este convins că grupul care însoțește seiful este format din agenți ai CIA, Mossad, posibil chiar și ai SIS-ului britanic. Ca și președintele, ambasadorul crede că singurul interes al grupului de comando este recuperarea Declarației de Independență. Președintele a dat ordin ca documentul să nu fie mutat de pe peretele sălii de Consiliu, pentru că asta ar alerta orice agent intern, determinîndu-l să avertizeze grupul terorist să nu intre în țară. Douăzeci de soldați din gărzile speciale ale președintelui au plecat deja spre granița cu Iordania, continuă ministrul. Ei vor răspunde de monitorizarea etapelor pe care le va parcurge seiful și vor raporta direct generalului Hamil. Imediat după ce agenții vestului vor fi arestați și aruncați în închisoare, presa mondială va fi informată că scopul lor era asasinarea lui Saddam Hussein. Președintele va apărea imediat în public și la televiziune și va ține o cuvîntare denunțînd pe militariștii americani și sioniști. Sayedi crede că nici americanii și nici israeliții nu vor recunoaște vreodată care a fost scopul real al raidului lor și că vor fi incapabili să nege acuzațiile lui. Sayedi simte că acest întreg episod poate fi transformat într-un triumf particular, pentră că, dacă încercarea de asasinat este anunțată în aceeași zi în care președintele va arde în public Declarația de Independență, americanilor le va fi mai greu să se răzbune. Începînd de mîine, președintele cere să i se prezinte o informare asupra situației, în fiecare dimineață la ora nouă și în fiecare seară la șase. Ministrul de externe și cu mine trebuie să-i raportăm direct lui. Dacă Al Obaydi este prins, președintele va fi informat imediat, la orice oră din zi sau din noapte.

Creionul lui Hannah nu se oprise din scrisul rapid pe blocnotes aproape douăzeci de minute. Cînd, în sfîrșit, ministrul adjunct termină, Hannah încercă să absoarbă întreaga semnificație a informațiilor pe care le poseda acum.

— Am nevoie ca o copie a acestui raport să fie redactată cît mai repede posibil. Nu se vor face alte copii, nu se va înregistra nimic și toate stenogramele trebuie distruse imediat ce mi s-a înmînat memorandumul.

Hannah aprobă în tăcere iar ministrul adjunct de externe ridică receptorul și formă numărul superiorului său.

Hannah se întoarse în camera ei și începu să dactilografieze fără grabă materialul pe care-l avea, încercînd în același timp să memoreze punctele esențiale. Patruzeci și cinci de minute mai tîrziu, așeza unica copie pe biroul ministrului.

Acesta o citi cu atenție, adăugînd din cînd în cînd cîte o notă cu propria lui mînă. Cînd se declară satisfăcut că memorandumul acoperea pe deplin întîlnirea care avusese loc în dimineața aceea, ieși pe coridor să-l caute pe ministrul de externe.

Hannah se întoarse în biroul ei, conștientă că echipa care aducea seiful din Suedia se îndrepta fără scăpare spre capcana lui Saddam. Iar dacă primiseră vederea ei...

Cînd Al Obaydi ateriză în Iordania, nu se putu împiedica să nu simtă un sentiment de triumf.

La aeroportul Queen Alia, după ce trecu prin vamă și ieși în stradă, alese cel mai modern taxi pe care îl putu găsi. Bătrînul Chevy din anii '70 nu avea aer condiționat iar kilometrajul arăta 300.000 de kilometri parcurşi. Îi ceru şoferului să-l ducă cît mai repede pînă la graniţa cu Irakul.

În timpul călătoriei de şase ore pînă la graniţă, maşina nu părăsi niciodată prima bandă iar, din cauza stării şoselei, Al Obaydi nu reuşi să aţipească mai mult de cîteva minute în şir. Cînd şoferul intră în sfîrşit, pe autostradă, tot nu reuşi să meargă mult mai repede, din cauza nenumăratelor pete de ulei, de diferite forme şi mărimi, care acopereau asfaltul. Uleiul provenea de la motoarele hîrbuite ale camioanelor care transportau încărcături preluate ilegal în Basra pentru a fi vîndute în Amman, la preţuri de patru ori mai mari. Încărcături care, Al Obaydi asigurase de nenumărate ori Naţiunile Unite, erau doar plăsmuiri ale imaginaţiei lumii vestice. Remarcă şi camioanele ce călătoreau în direcţia opusă şi erau încărcate cu alimente despre care ştia că vor fi vîndute bişniţarilor, cu mult înainte de a ajunge la Bagdad.

Al Obaydi îşi privi ceasul. Dacă şoferul continua să meargă cu viteza aceasta, nu va ajunge la graniţă înainte de închiderea postului de frontieră, la miezul nopţii.

Cînd, în aceeaşi zi, mai tîrziu, Scott ateriză pe aeroportul Queen Alia şi păşi pe asfalt, fu izbit nimicitor de o temperatură de 35 de grade C. Deşi era îmbrăcat într-o cămaşă cu mîneci scurte, jeanşi şi pantofi de sport, simţi că se prăjeşte, înainte de a ajunge la terminalul aeroportului. Intră în clădire şi descoperi cu plăcere că sistemul de climatizare funcţiona, iar unica lui geantă de voiaj se ivi pe carusel, la fel de repede cum ar fi apărut şi în State. Îşi verifică ceasul şi îl potrivi după ora Orientului Mijlociu.

Ofiţerul de la ghişeul de imigrări nu văzuse multe paşapoarte suedeze înainte dar, deoarece şi tatăl lui fusese inginer, îi ură domnului Bernstrom o călătorie plină de succese.

Scott fu oprit pe culoarul spre ieşire de un funcţionar vamal care mesteca ceva. Acesta îi ordonă străinului să-şi deschidă geanta voluminoasă, dintr-un material gros.

După ce scormoni înăuntru, singurul lucru care îi trezi interesul fu un tub de carton lung și subțire, care fusese înghesuit la fundul genții. Scott îndepărtă capacul de la capătul tubului, scoase afară conținutul și derulă un afiș mare, la care funcționarul se holbă cu o mimică atît de nedumerită încît, pentru o clipă, se opri chiar din mestecat. Îi făcu semn lui Scott să treacă mai departe.

După ce străbătu holul principal, Scott ieși în stradă, în căutarea unui taxi. Privi atent adunătura de mașini parcate pe marginea trotuarului. În comparație cu ele, taxiurile companiei Yellow Cabs din New York păreau limuzine de lux...

Îi ceru șoferului, a cărui mașină era prima din șir, să-l ducă la teatrul roman, în centrul orașului. Călătoria de optsprezece kilometri prin Amman, dură patruzeci de minute iar cînd Scott coborî în fața teatrului, care data din secolul trei, îi întinse șoferului două bancnote de zece dinari — destul, îi spuseseră experții de la Langley, ca să acopere costul călătoriei. Șoferul băgă bancnotele în buzunar, dar nu zîmbi.

Scott își privi ceasul. Mai avea încă timp pînă la întîlnirea planificată. Trecu, fără să se oprească, pe lîngă anticul monument care, după ghidul pe care-l răsfoise, merita cu prisosință o vizită. Așa cum îl instruise Kratz, merse spre vest, pînă la a treia intersecție, obligat din cînd în cînd să coboare de pe trotuar pe carosabil ca să evite mulțimea grăbită. Cînd ajunse la o benzinărie Shell, făcu la dreapta, lăsînd în urmă mulțimea gălăgioasă. O luă pe a doua la stînga și după aceea prima la dreapta. Cu fiecare pas pe care-l făcea, străzile deveneau mai puțin aglomerate, dar mai pline de hîrtoape. Încă o dată la stînga, apoi iar la dreapta, și pătrunse în fundătura promisă. La capătul străzii, cînd nu putu merge mai departe, se opri în fața unui depozit de mașini vechi. Priveliștea care îl întîmpină îl făcu să zîmbească.

Cînd Al Obaydi ajunse la graniță, era deja întuneric beznă. Toate cele trei benzi care duceau la postul vamal erau ticsite cu trailere în aşteptare, acoperite cu prelate, pentru a fi protejate pe timpul nopţii. Şoferul taxiului opri la barieră şi îi explică pasagerului său că, odată ajuns dincolo, va trebui să închirieze un taxi irakian. Al Obaydi îi mulţumi şi îi lăsă un bacşiş gras, înainte de a se îndrepta spre capătul cozii din faţa postului vamal. Un funcţionar obosit îi aruncă o privire lîncedă şi îi spuse că graniţa era închisă pe timpul nopţii. Al Obaydi îşi prezentă paşaportul diplomatic iar funcţionarul i-l viză la iuţeală şi îi permise să treacă, conştient că un astfel de paşaport nu putea fi însoţit de foşnitoarele bancnote roşii. Străbătînd distanţa de un kilometru şi jumătate dintre cele două posturi vamale, Al Obaydi se simţit înviorat. Alese o altă coadă, mergînd în paralel cu ea pînă opri în faţa ghişeului. Scoase din nou paşaportul iar vameşul îi zîmbi.

— Vă aşteaptă o maşină, domnule ambasador, fu tot ce spuse funcţionarul, arătînd spre o limuzină mare, parcată lîngă autostradă.

Un şofer zîmbitor aştepta lîngă maşină. Îşi atinse cozorocul şepcii şi deschise portiera din spate.

Al Obaydi zîmbi şi el. Probabil că administratorul şef îi avertizase că urma să treacă graniţa noaptea tîrziu. Îi mulţumi funcţionarului vamal, traversă autostrada şi se strecură pe bancheta din spate a maşinii. Cineva, care părea că-l aşteaptă, se afla deja acolo. Al Obaydi încercă să deschidă gura, dar un braţ îl înşfăcă de gît şi îl aruncă la podea. Mîinile îi fură răsucite la spate şi o pereche de cătuşe îi strînseră mîinile, cu un clinchet sonor.

— Cum îndrăzneşti ? strigă Al Obaydi. Sînt un ambasador, protestă gemînd, cînd fu aruncat înapoi în scaun. Nu-ţi dai seama cine sînt ?

— Ba da, veni răspunsul. Şi eşti arestat pentru trădare.

Scott trebui să admită că CGETM care o transporta pe madam Bertha arăta ca şi cum acolo i-ar fi fost dintotdeauna locul, în colecţia colorată de caroserii şi hîrburi de maşini şi camioane americane, stivuite pe trei părţi ale depozitului. Traversă în fugă spre camion, smuci portiera din dreapta și se prăvăli pe banchetă. Dădu mîna cu Kratz, care părea ușurat că-l vede. Observînd cine era în spatele volanului, Scott îl salută :

— Mă bucur să te văd din nou, sergent Cohen. Trebuie să presupun că joci table al dracului de bine ?

— Două duble la scos mi-au rezolvat definitiv problemele în partida finală, profesore, deși numai Dumnezeu știe cum de-a reușit kurdul să ajungă și în semifinale, răspunse Cohen băgînd cheia în contact. Iar, pentru că mi-e prieten, toți ceilalți au susținut că am măsluit zarurile.

— Unde-i Aziz acum ? întrebă Scott.

— În spate, cu madam Bertha, răspunse sergentul. Cel mai bun loc pentru el. Nu uita că știe străzile dosnice din Bagdad la fel cum cunosc eu crîșmele din Brixton, așa că s-ar putea să ne fie de folos.

— Iar restul echipei ? se interesă Scott.

— Feldmann și ceilalți s-au strecurat peste graniță în timpul nopții, îl informă Kratz. Probabil că acum sînt la Bagdad, așteptîndu-ne.

— Atunci, mai bine ar sta ascunși, zise Scott, pentru că, după bombardamentele din duminica trecută, presimt că moartea s-ar putea dovedi cea mai mică dintre problemele lor.

În timp ce sergentul Cohen strecura cu grijă vehiculul masiv afară din curte, pe stradă, Kratz se abținu de la orice comentariu ; de data asta, cu fiecare viraj pe care-l luau, străzile păreau mai largi.

— Ne ținem de planul stabilit la Stockholm ? întrebă Scott.

— Cu două îmbunătățiri, răspunse Kratz. Ieri am petrecut toată dimineața telefonînd la Bagdad. După șapte încercări, am dat de cineva la ministerul industriilor care știa de seif, dar m-am ciocnit de vechea problemă cu arabii : dacă nu au blestematul de lucru în fața ochilor, nu cred că există.

— Deci, prima noastră oprire va trebui să fie la minister ? întrebă Scott.

— Aşa se pare, dar cel puţin ştim că avem obiectul pe care şi-l doresc. Apropo, ai adus unicul lucru pe care nu-l vor ?

Scott trase fermoarul genţii şi scoase tubul de carton.

— Nu pare o chestie pentru care merită să-ţi rişti viaţa, comentă Kratz, în timp ce Scott îndesa tubul înapoi în geantă.

— Şi a doua îmbunătăţire ? se interesă Scott.

Kratz scoase din buzunarul interior o vedere şi i-o întinse lui Scott. Imaginea lui Saddam Hussein adresîndu-se Consiliului Comandamentului Revoluţiei îl privi în faţă. Un pătrat mic, plin de stele, fusese desenat cu pixul într-o parte a capului liderului irakian. Scott, întoarse cartea poştală şi studie inconfundabilul ei scris : „Aş vrea să fii aici".

Scott rămase tăcut cîteva clipe.

— Ai remarcat data, nu ?

Scott privi colţul din dreapta sus : 4.07.1993.

— Deci, acum ştim unde se află şi ne-a confirmat exact data la care Saddam intenţionează să-şi destăinuie secretul întregii lumi.

— Cine-i Ethel Rubin ? întrebă Scott. Şi cum ai pus mîna pe vedere ?

— Este doamna din Londra la care a stat Hannah în gazdă. Soţul ei este reprezentantul oficial al Mossadului în Anglia. A dus imediat vederea la ambasadă, iar cei de acolo au expediat-o în aceeaşi seară cu valiza diplomatică. În dimineaţa asta era la ambasada noastră din Amman.

Cînd ajunseră la periferia oraşului, Scott începu să cerceteze terenul sterp în timp ce camionul continua să înainteze pe şoselele pătate cu ulei, pline de hîrtoape.

— Îmi pare rău că mergem atît de încet, profesore, se scuză Cohen, dar dacă ar trebui să frînez pe o şosea în halul ăsta, madam Bertha ar mai parcurge vreo sută de metri, înainte ca roţile să aibă măcar o şansă de a răspunde la frîna pusă.

Kratz trecu în revistă fiecare lucru neprevăzut pe care și-l putea imagina, în timp ce Cohen conducea în tăcere spre graniță. Comandantul Mossad termină, descriind încă o dată topografia cartierului general Baas.

— Și sistemul de alarmă ? îl întrebă Scott.

— Tot ce trebuie să ții minte este că butoanele roșii, de lîngă întrerupătoare, activează alarma, dar în același timp închid toate ieșirile.

Scott aprobă tăcut și, după cîtva timp, puse o nouă întrebare.

— Și Hannah ?

— Nu s-a schimbat nimic. Obiectivul meu numărul unu este să te strecor înăuntru și apoi să te scot de acolo, cu documentul original. Ea rămîne o răsplată în plus, dar puțin probabilă deși, evident, este la curent cu ce se întîmplă.

Nici unul nu mai vorbi pînă cînd sergentul Cohen nu părăsi autostrada, oprind la un refugiu de mari dimensiuni, acoperit cu pietriș și aglomerat cu camioane. Parcă vehiculul într-o astfel de poziție încît numai cineva extrem de curios ar fi putut observa cu ce se ocupau, apoi sări din cabină, se săltă peste oblonul din spate și îi rînji kurdului care stătea rezemat de seif. Împreună scoaseră prelata care acoperea structura masivă, în timp ce Scott și Kratz se cățărau și ei pe platforma din spate a camionului.

— Ce părere ai profesore ? întrebă Aziz.

— E sigur că n-a slăbit, răspunse Scott, încercînd să-și amintească orele de studiu nocturn petrecute pentru pregătirea acestui unic examen.

Își îndoi degetele și zîmbi. Toate cele trei indicatoare aflate deasupra pătratului alb erau roșii. Răsuci discurile după un cod pe care doar el și un bărbat din Suedia îl știau. Își așeză apoi mîna dreaptă pe pătratul alb și o ținu cîteva secunde acolo. Se aplecă în față, își apropie buzele de pătrat și spuse încetișor :

— Numele meu este Andreas Bernstrom. Cînd vei auzi această voce, și numai această voce, vei descuia ușa.

Scott aşteptă în timp ce ceilalţi trei îl urmăreau într-o tăcere uimită. Apoi răsuci cadranele. Toate trei indicatoarele rămaseră roşii.

— Acum vom descoperi dacă am înţeles bine instrucţiunile, îi avertiză Scott.

Îşi muşcă buza şi înaintă iar. Încă o dată răsuci discurile, dar de data asta folosi numerele alese de Saddam, terminînd cu 0-4-0-7-9-3. Primul indicator deveni din roşu, verde. Aziz zîmbi. Scott îşi aşeză palma pe pătratul alb şi o lăsă cîteva secunde. Al doilea indicator deveni verde.

Cînd se aplecă din nou, Scott îl auzi pe Kratz oftînd zgomotos. Îşi ţuguie buzele în apropierea pătratului alb, astfel încît să atingă plasa subţire de sîrmă :

— Numele meu este Andreas Bernstrom. Acum este timpul ca seiful să se... a treia lumină deveni verde, chiar înainte de a se termina propoziţia.

Cohen îşi înăbuşi chiotul de bucurie.

Scott înşfăcă mînerul şi trase. Tona de oţel se deschise cu uşurinţă.

— Nu-i rău, aprecie Cohen. Ce oferi la bisuri ?

— Te folosesc pe post de cobai, replică Scott. De ce nu încerci să închizi seiful, sergent ?

Cohen făcu un pas înainte şi închise uşa, împingînd-o cu amîndouă mîinile. Cele trei indicatoare începură imediat să strălucească roşii.

— Uşor, cînd i-ai dat de cap, se împăună el.

Scott zîmbi şi deschise iar uşa cu degetul mic. Cohen se uita cu gura căscată la indicatoarele redevenite verzi.

— Luminile pot fi roşii, spuse Scott, dar Bertha nu poate trata decît cu un singur bărbat o dată. Acum, nimeni altcineva în afară de mine nu poate deschide şi închide seiful.

— Iar eu care speram că s-a întîmplat pentru că tipul e evreu, glumi Aziz.

Scott zîmbi în timp ce închidea uşa seifului, apoi răsuci discurile şi aşteptă pînă cînd toate indicatoarele deveniră roşii.

— Hai să mergem, zise Kratz pe un ton care, i se păru lui Scott, suna un pic iritat — sau poate era doar primul semn de tensiune ?

Aziz aruncă prelata peste madam Bertha, în timp ce tovarășii lui săreau din camion și se întorceau la cabină.

În drum spre graniță nu mai vorbi nimeni, doar Cohen lăsă să-i scape un șir de înjurături, cînd zări șirul de camioane din față.

— O să stăm aici toată noaptea, mormăi el.

— Cred că și mare parte din dimineață, oftă Kratz. Așa că, mai bine ne-am obișnui.

Se opriră în spatele ultimului camion din coadă.

— Ce ar fi să merg în față și să încerc să găsesc o cale de a trece dincolo ? zise Cohen. Cîțiva dolari în plus ar trebui...

— Nu, se opuse Kratz. Începînd cu acest moment și pînă trecem înapoi granița, este preferabil să nu atragem atenția asupra noastră.

În cursul următoarei ore, timp în care camionul avansă doar vreo două sute de metri, Kratz își recapitulă încă o dată planurile, trecînd în revistă orice situație, pe care o bănuia că ar putea apărea după ce ajungeau la Bagdad.

Mai trecu o oră și Scott îi era recunoscător brizei de seară care-l ajuta să mai ațipească puțin, deși își dădea seama că în curînd va trebui să ridice fereastra, dacă nu voia să înghețe. Începu să alunece într-un somn ușor, gîndurile pendulîndu-i între Hannah și Declarația de Independență, încercînd să hotărască pe care ar aduce-o acasă, dacă ar avea posibilitatea să aleagă. Își dădu seama că Kratz nu avea nici o îndoială privind motivul care-l determinase să se alăture ca voluntar echipei, cînd șansele de supraviețuire erau atît de reduse.

— Ce face glumețul ăsta ? șopti Cohen, ca un sufleur profesionist.

Scott se trezi imediat, urmărindu-l cu atenție pe funcționarul în uniformă, care vorbea cu șoferul camionului din fața lor.

— Este unul din vameşi, constată Kratz. Verifică dacă şoferii au documentele necesare pentru trecerea graniţei.

— Majoritatea au doar două bucăţele de hîrtie roşie, cam de treisprezece centimetri pe şapte jumătate, rînji Cohen.

— Se apropie de noi, îl avertiză Kratz. Încercaţi să arătaţi la fel de plictisiţi ca şi el.

Vameşul păşi agale la cabină şi nu îi aruncă nici măcar o privire lui Cohen, cînd băgă mîna pe fereastră.

Cohen îi dădu hîrtiile furnizate de experţii de la Langley. Funcţionarul le studie, apoi dădu ocol fără grabă camionului. Cînd se întoarse lîngă portiera şoferului, lătră un ordin pe care nu îl înţelese nici unul dintre ei.

Cohen se uită spre Kratz, dar o voce din spate le veni în ajutor.

— Spune să mergem în faţă.

— De ce ? întrebă bănuitor Kratz.

Aziz îi repetă întrebarea funcţionarului.

— Avem prioritate datorită scrisorii semnate de Saddam.

— Şi cui trebuie să mulţumim pentru asta ? întrebă Kratz, încă neconvins pe deplin.

— Lui Bill O'Reilly, răspunse Scott. Bill era plin de regrete că nu ni se poate alătura. Dar i s-a dat de înţeles că în Irak este imposibil să ţi se servească o Guinness la canea.

Kratz dădu din cap, iar sergentul Cohen se supuse instrucţiunilor şi începu o călătorie şovăitoare pe mai bine de trei kilometri spre celălalt capăt al cozii, lăsîndu-se pilotat pe banda de trafic din sens contrar. Vehiculele care înaintau regulamentar spre Amman, pe partea cealaltă a şoselei, descoperiră că trebuie să se abată pe pietrişul neconsolidat de pe marginea şoselei, dacă nu doreau o coliziune frontală cu madam Bertha.

În timp ce Cohen parcurgea ultimii metri pînă la postul de frontieră, un funcţionar furios ieşi alergînd din baraca vămii, agitîndu-şi pumnul. Încă o dată Aziz le veni în ajutor, recomandîndu-i lui Kratz să-i arate scrisoarea.

După o privire la semnătură, pumnul fu repede schimbat cu un salut.

— Pașaportul, fu singurul cuvînt pe care îl bolborosi vameșul.

Kratz îi prezentă trei pașapoarte suedeze și unul irakian, avînd atașat la prima pagină a fiecărui document cîte două bancnote roșii.

— Să nu plătești niciodată mai mult decît se așteaptă de la tine, își prevenise el echipa. Îi face doar să devină bănuitori.

Cele patru pașapoarte fură luate într-o boxă micuță, examinate, ștampilate și returnate de către funcționar, care le schiță un zîmbet. Bariera de pe partea iordaniană era ridicată și camionul își începu călătoria de aproape doi kilometri spre postul de frontieră irakian.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Doi oameni din garda prezidențială îl tîrîră pe Hamid Al Obaydi în sala Consiliului și îl aruncară într-un scaun aflat la cîțiva metri de masa cea lungă.

Își ridică privirile și se uită în jur, la cei doisprezece bărbați care formau Consiliul Comandamentului Revoluției. Ochii tuturor, cu excepția celor ai procurorului general, evitau să-l privească.

Care îi era vina pentru ca acești oameni să decidă arestarea lui la graniță, să-l încătușeze, să-l arunce în închisoare, să-l lase să doarmă pe podeaua de piatră și să nu-i acorde nici măcar posibilitatea de a folosi un closet ?

Încă îmbrăcat în costumul cu care trecuse granița, stătea acum în propriile excremente.

Saddam, ridică o mînă și procurorul general zîmbi. Dar Al Obaydi nu se temea de Nakir Farrar. Știa că este nevinovat, indiferent de acuzațiile care îi puteau fi înscenate, și era sigur că informațiile, pe care le avea, le erau necesare. Procurorul general se ridică încet de la locul lui.

— Numele tău este Hamid Al Obaydi ?

— Da, răspunse acesta privindu-l drept în ochi pe procurorul general.

— Ești acuzat de trădare și furt din proprietatea de stat. Cum pledezi ?

— Sînt nevinovat, martor mi-e Allah.

— Dacă Allah ți-e martor, sînt sigur că n-o să-l deranjeze dacă îți pun cîteva întrebări simple.

— Voi fi fericit să răspund la orice.

— La începutul acestei luni, cînd te-ai întors de la New York, ți-ai continuat lucrul la ministerul de externe. Este adevărat ?

— Așa este.

— Iar una din sarcinile tale consta în verificarea ultimelor hotărîri ale guvernului referitoare la sancțiunile Națiunilor Unite ?

— Da. Era o parte din munca mea ca prim-consilier al ambasadorului la Națiunile Unite.

— Exact. Iar cînd ai efectuat aceste verificări ai dat peste o serie de articole la care se ridicase embargoul. Am dreptate ?

— Da, aveți, răspunse încrezător Al Obaydi.

— Printre aceste articole figura și un seif ?

— Da.

— Ce ai făcut în continuare ?

— Am telefonat companiei suedeze care construise seiful, vrînd să stabilesc care este situația la zi, pentru a putea prezenta faptele în raportul meu.

— Și ce-ai descoperit ?

— Că seiful fusese ridicat în ziua aceea de către un domn Riffat.

— Îl cunoști pe acest domn Riffat ?

— Nu, nu-l cunosc.

— Ce ai făcut mai departe ?

— Am sunat la ministerul industriilor pentru că aveam impresia că ei răspund de seif.

— Și ce ți s-a spus ?

— Că nu mai răspundeau ei de soarta seifului.

— Ți-au spus și cui îi fusese încredințată responsabilitatea ? insistă procurorul.

— Nu-mi amintesc exact.

— Ei, hai să încerc să-ți împrospătez memoria — sau trebuie să-l chem pe secretarul permanent cu care ai vorbit la telefon în dimineața aceea ?

— S-ar putea să-mi fi spus că nu mai era în mîinile lor.

— Ți-a confirmat în ale cui mîini era ? repetă procurorul.

— Cred că a spus ceva de trimiterea dosarului la Geneva.

— Poate te interesează să ştii că funcţionarul a depus o mărturie scrisă, care confirmă exact asta.

Al Obaydi îşi plecă privirile.

— Deci, cînd ai ştiut că dosarul fusese trimis la Geneva, ce-ai făcut mai departe ?

— Am telefonat la Geneva şi mi s-a spus că ambasadorul nu era disponibil. Am lăsat un mesaj să i se transmită că am sunat, spuse Al Obaydi din nou încrezător, şi l-am rugat să mă cheme el.

— Chiar te aşteptai să te sune ?

— Am presupus că o s-o facă.

— Ai presupus că o s-o facă. Aşadar, ce-ai scris în raportul tău, în dosarul sancţiunilor ?

— Dosarul ? întrebă Al Obaydi.

— Da, dosarul. Pregăteai un raport pentru succesorul tău. Ce informaţii i-ai transmis ?

— Nu-mi amintesc, ezită Al Obaydi.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi reîmprospătez eu încă o dată memoria, zise procurorul ridicînd un dosar subţire de pe masă. „Ministerul Industriilor a trimis la Geneva dosarul privitor la acest articol. L-am sunat pe ambasadorul nostru acolo, însă nu am reuşit să iau legătura cu el. Prin urmare, aici nu pot progresa în nici un fel, pînă cînd nu răspunde telefonului meu. Hamid Al Obaydi.“ Tu ai scris asta ?

— Nu mai ţin minte.

— Nu-ţi poţi reaminti ce ţi-a spus secretarul permanent, nu-ţi poţi aminti ce-ai scris în propriul raport, cînd s-ar putea ca o proprietate a statului să fi fost furată sau chiar mai rău... Dar am să revin la asta mai tîrziu. Poate vrei să-ţi verifici propriul scris ? zise procurorul, îndepărtîndu-se de masă şi îndesînd pagina respectivă în faţa ochilor lui Al Obaydi. E scrisul tău ?

— Da. Dar nu pot explica.

— Şi este semnătura ta la sfîrşitul paginii ?

Al Obaydi se apleacă înainte, studie semnătura și dădu din cap.

— Da sau nu ? lătră procurorul.

— Da, răspunse timorat Al Obaydi.

— L-ai vizitat, în aceeași după-amiază, pe generalul Al Hassan, șeful Securității Statului ?

— Nu. El m-a vizitat pe mine.

— Ah, am făcut o greșeală. El te-a vizitat.

— Da, întări Al Obaydi.

— L-ai alertat că un agent inamic s-ar putea să se îndrepte spre Irak, că a găsit un mijloc de a trece granița, poate cu intenția de a-l asasina pe conducătorul nostru ?

— N-aveam cum să știu asta.

— Dar trebuie să fi bănuit că se petrecea ceva neobișnuit ?

— Atunci nu eram sigur.

— I-ai adus la cunoștință generalului Al Hassan îndoielile tale ?

— Nu. N-am făcut-o.

— Din cauză că nu aveai încredere în el ?

— Nu-l cunoșteam. Era prima dată cînd ne întîlneam. Cel dinainte... Al Obaydi își regretă cuvintele în clipa în care le rosti.

— Ce voiai să spui ? îl întrebă procurorul.

— Nimic.

— Înțeleg. Așadar, hai să trecem la ziua următoare, cînd ai făcut o vizită — pentru că sînt convins că nu el te-a vizitat — ministrului adjunct de externe.

Remarca procurorului stîrni zîmbete în jurul mesei, însă Al Obaydi nu le văzu.

— Da, o vizită de rutină, ca să discutăm numirea mea la Paris. Era, la urma urmei, fostul ambasador.

— Sigur, dar nu este și superiorul tău direct ?

— Da, este, răspunse Al Obaydi.

— Prin urmare, lui i-ai împărtășit bănuielile tale ?

— Nu eram sigur că aveam ce să-i spun.

— I-ai comunicat bănuielile pe care le aveai ? se încăpățînă procurorul ridicînd vocea.

— Nu, n-am făcut-o.

— Nici *în el* nu puteai avea încredere ? Sau, nu-l cunoșteai destul de bine ?

— Nu eram sigur. Voiam mai multe dovezi.

— Înțeleg, voiai mai multe dovezi. Ce ai făcut mai departe ?

— M-am deplasat la Paris, răspunse Al Obaydi.

— În ziua următoare ? întrebă procurorul general.

— Nu, ezită Al Obaydi.

— Poate, a doua zi ? Sau a treia ?

— Se poate.

— Între timp, seiful era în drum spre Bagdad. Este adevărat ?

— Da, dar...

— Și *încă* nu informaseși pe nimeni ? Am dreptate ?

Al Obaydi nu răspunse.

— Am dreptate ? strigă Farrar.

— Da, dar era încă destul timp...

— Destul timp pentru ce ? întrebă procurorul general.

Capul lui Al Obaydi se plecă din nou.

— Ca să te pui la adăpost în ambasada noastră din Paris ?

— Nu, se disculpă Al Obaydi. Am călătorit mai departe în...

— Da ? Unde ai călătorit ? se interesă Farrar.

Al Obaydi își dădu seama că picase în capcană.

— Poate, Suedia...

— Da, confirmă Al Obaydi, dar numai pentru...

— Voiai să verifici dacă seiful era pe drum ? Sau poate că, așa cum i-ai spus ministrului de externe, pur și simplu plecai în concediu ?

— Nu, dar...

— Da dar, nu dar. Erai în concediu în Suedia ? Sau îți reprezentai țara ?

— Reprezentam țara.

— Atunci, de ce ai călătorit cu clasa economică și n-ai decontat cheltuielile efectuate ?

Al Obaydi nu răspunse.

Procurorul se înclină înainte :

— Pentru că n-ai vrut să știe nimeni că ești în Suedia, în timp ce superiorii tăi te credeau în Paris.

— Da, dar cu timpul...

— După ce ar fi fost prea tîrziu, poate. Asta încerci să ne spui ?

— Nu. N-am spus asta.

— Atunci, de ce n-ai pus mîna pe telefon, să-l suni pe ambasadorul nostru la Geneva ? Te-ar fi putut scăpa de cheltuieli și de toate necazurile. Tot din cauză că nu aveai încredere în el ? Sau poate că el nu avea încredere în tine ?

— Nici una, nici alta, strigă Al Obaydi sărind în picioare, însă gărzile îl înșfăcară de umeri și îl aruncară înapoi în scaun.

— Acum, că ai avut această mică izbucnire nelalocul ei, continuă calm procurorul, poate putem să mergem mai departe. Ai călătorit în Suedia, mai exact la Kalmar, ca să te întîlnești cu un domn Pedersson, căruia ai binevoit să-i telefonezi.

Procurorul își consultă iar notele.

— Și acum, fiindcă ne-ai confirmat că nu erai în concediu, care era scopul acestei vizite ?

— Să încerc să aflu cine furase seiful.

— Sau să te asiguri că seiful era deja pe ruta pe care o planificaseși ?

— Sigur că nu, se precipită Al Obaydi, a cărui voce se ridicase iarăși. Eu am descoperit că Riffat era Kratz, agentul Mossadului.

— Știai că Riffat era agent al Mossadului ? se interesă procurorul cu o neîncredere simulată.

— Da, am descoperit asta la Kalmar, confirmă Al Obaydi.

— Dar i-ai spus domnului Pedersson că domnul Riffat este un bărbat meticulos, un bărbat demn de încredere. Am dreptate ? Deci, în sfîrșit, am găsit o persoană în care să ai încredere.

— A fost pur și simplu din cauză că n-am vrut ca Pedersson să știe ce am descoperit.

— Nu cred că ai vrut să știe cineva, indiferent cine, ce ai descoperit, și voi demonstra asta. Ce ai făcut mai departe ?

— M-am întors la Paris.

— Și ai petrecut noaptea la ambasadă ?

— Da, așa am făcut, am rămas peste noapte la ambasadă, înainte de a-mi continua drumul spre Iordania.

— Voi ajunge imediat și la călătoria ta spre Iordania, dacă-mi permiți. Dar acum aș vrea să știu de ce, în momentul cînd te aflai la ambasada noastră din Paris, nu l-ai sunat imediat pe ambasadorul nostru din Geneva ca să-l pui la curent cu ce ai descoperit ? Nu numai că ambasadorul se afla la reședință dar, după ce tu te-ai culcat, un alt membru al personalului ambasadei l-a sunat la Geneva.

Al Obaydi își dădu seama dintr-o dată că Farrar știa totul. Încercă să-și adune gîndurile.

— Singurul meu interes era să mă întorc la Bagdad, ca să-l înștiințez pe ministrul de externe de pericolul potențial care-l amenința pe conducătorul nostru.

— Cum ar fi neașteptatul bombardament american asupra cartierului general al Mukhbaratului, sugeră procurorul general.

— N-aveam de unde să știu ce plănuiau americanii, strigă Al Obaydi.

— Înțeleg, zise calm Farrar. Nu a fost decît o coincidență fericită că tu te aflai în siguranță la Paris, înfofolit în pat, în timp ce peste Bagdad ploua cu rachete Tomahawk.

— Dar m-am întors la Bagdad imediat ce am aflat de bombardament, protestă Al Obaydi.

— Poate nu te-ai fi grăbit atîta să te întorci dacă americanii ar fi reușit să-l asasineze pe conducătorul nostru.

— Dar raportul meu ar fi dovedit...

— Și unde este raportul ăsta ?

— Intenționam să-l scriu în timpul călătoriei din Iordania la Bagdad.

— O scuză care te avantajează. Tu l-ai sfătuit pe prietenul tău cel demn de încredere, Riffat, să sune la Ministerul Industriilor ca să afle dacă era așteptat ?

— Nu, nu eu, protestă Al Obaydi. Dacă ceva din toate astea ar fi adevărat, adăugă el, de ce m-aș fi străduit atît de mult ca să fiu sigur că marele nostru conducător va intra în posesia Declarației ?

— Mă bucur că ai menționat Declarația, spuse blînd procurorul general, pentru că și eu sînt nedumerit de rolul pe care l-ai jucat în operațiunea asta. Dar, mai întîi, dă-mi voie să te întreb, ai avut suficientă încredere în ambasadorul nostru din Geneva ca să-i încredințezi Declarația în vederea livrării ei la Bagdad ?

— Da, am avut.

— Și a ajuns la Bagdad fără probleme ? întrebă procurorul, aruncînd o privire pergamentului șifonat, bătut în cuie pe peretele din spatele lui Saddam.

— Da, a ajuns.

— Atunci, de ce să nu încredințezi aceluiași om tot ce aflaseși referitor la seif, mai ales că era responsabilitatea lui ?

— Asta era altceva.

— Cu siguranță era și voi arăta Consiliului cît de diferită este această problemă. Cum s-a plătit pentru Declarație ?

— Nu înțeleg, spuse Al Obaydi.

— Atunci, hai să te ajut eu. Cum s-a procedat cu fiecare tranșă a plății ?

— Zece milioane de dolari trebuiau plătite după încheierea contractului și alte patruzeci de milioane la livrarea Declarației.

— Și cît din această sumă — banii statului — ai păstrat pentru tine ?

— Nici un cent.

— Ei, hai să vedem dacă-i chiar așa, ce zici ? Unde au avut loc întîlnirile pentru transferarea acestor sume enorme ?

— Prima plată a fost făcută către o bancă din New Jersey, iar a doua lui Dummond et Cie., una din băncile noastre din Elveția.

— Și, dacă înțeleg eu bine, tu ai insistat ca prima tranșă de zece milioane să fie plătită în bani lichizi ?

— Nu a fost așa, protestă Al Obaydi. Cealaltă parte a insistat asupra banilor lichizi.

— Ce bine s-a potrivit. Dar, încă o dată, trebuie să ținem cont că tu ești singurul care susține asta, pentru că ambasadorul nostru la New York a declarat că tu ai insistat ca prima tranșă să fie plătită cu bani gheață. Poate că și el te-a înțeles greșit. Dar, hai să trecem la tranșa a doua și insist să mă corectezi, dacă fac afirmații eronate. Făcu o pauză. Aceasta a fost plătită direct băncii Franchard et Cie ?

— Corect, spuse Al Obaydi.

— Și ai primit un, cred că termenul este „comision“, după vreuna din plăți ?

— Sigur că nu.

— Ei, deoarece prima plată a fost făcută cu bani gheață, este sigur că i-ar fi greu cuiva să dovedească că nu-i așa. Cît despre cea de-a doua tranșă... procurorul făcu o pauză ca să dea timp cuvintelor lui să-și facă efectul.

— Nu știu despre ce vorbiți, răbufni Al Obaydi.

— Atunci, probabil că ai un alt lapsus, pentru că, în timpul absenței tale, cînd te grăbeai înapoi de la Paris ca să-l avertizezi pe președinte de iminentul pericol în care i se afla viața, ai primit o comunicare de la Franchard et Cie care, pentru că scrisoarea era adresată ambasadorului nostru la Paris, a ajuns pe biroul ministrului adjunct de externe.

— Nu am avut nici un contact cu Franchard et Cie.

— Nu sugerez că ai avut, spuse procurorul înaintînd pînă la un sfert de metru de Al Obaydi. Presupun că *ei* au luat legătura *cu tine*. Pentru că ți-au trimis ultimul extras de cont pe numele Hamid Al Obaydi, datat 25 iunie 1993, care arată că în contul tău intrase, la 18 februarie 1993, un milion de dolari.

— Nu se poate, zise sfidător Al Obaydi.

— Nu se poate ? îl îngînă procurorul și îi aruncă în față o copie a extrasului.

— E ușor de explicat. Familia Cavalli încearcă să se răzbune pentru că nu le-am plătit întreaga sumă de o sută de milioane de dolari, care le-a fost promisă de la început.

— Susții că este vorba de răzbunare ? ! Banii nu sînt reali ? Nu există ? Asta-i doar o bucată de hîrtie ? O plăsmuire a imaginației noastre ?

— Da. Acesta este adevărul.

— Atunci, poate că poți explica de ce a doua zi, după ce-ai fost la Franchard et Cie., din acest cont au fost retrași o sută de mii de dolari.

— Nu se poate.

— Altă imposibilitate ? Altă plăsmuire a imaginației ? Deci, n-ai văzut acest ordin de retragere pentru o sută de mii de dolari, pe care banca ți l-a trimis cîteva zile mai tîrziu ? Semnătura de pe el seamănă remarcabil cu cea de pe raportul privitor la sancțiuni, pe care ai acceptat-o mai devreme ca autentică.

Procurorul ținu amîndouă documentele în fața ochilor lui Al Obaydi, în așa fel încît îi atingeau vîrful nasului. Acesta se uită la cele două semnături și își dădu seama în ce consta găselnița lui Cavalli. Procurorul continua să-l hărțuiască, fără a-i lăsa nici cea mai mică șansă de a explica lucrurile.

— Și acum, fără îndoială că vei cere Consiliului să creadă că semnătura ți-a fost falsificată de Cavalli ?

Un rîs ușor făcu înconjurul mesei și Al Obaydi bănui că procurorul știa că el nu spusese decît adevărul.

— Mi-ajunge, interveni singura persoană din încăpere care ar fi îndrăznit să-l întrerupă pe procurorul general.

Al Obaydi își ridică privirea, într-o ultimă încercare de a atrage atenția președintelui, dar, cu excepția procurorului general, întreg Consiliul avea privirile întoarse spre capul mesei și dădea aprobator din cap.

— Consiliul are de examinat probleme mai importante.

Flutură din mînă, ca și cum ar fi plesnit o muscă enervantă.

Doi soldați pășiră înainte și îl luară pe Al Obaydi de sub privirile lui.

— A fost mai ușor decît m-am așteptat, răsuflă Cohen, după ce trecu de postul de control irakian.

— Poate prea ușor, se arătă pesimist Kratz.

— E bine să știm că în călătoria asta avem un optimist și un pesimist, comentă Scott.

Cînd Cohen ajunse pe autostradă, continuă precaut să nu forțeze vehiculul dincolo de optzeci de kilometri pe oră. Camioanele care treceau în direcția opusă, în drum spre Iordania, rareori aveau în stare de funcționare mai mult de două faruri din cele patru, ceea ce le făcea uneori să pară motociclete din depărtare, astfel încît depășirea devenise periculoasă. Dar ochii șoferului trebuiau să fie mult mai atenți la camioanele din față : pentru aceasta, funcționarea chiar și a unui singur stop pe spate era un adevărat lux.

De la bun început, Kratz considerase că drumul de aproape cinci sute de kilometri, de la graniță pînă la Bagdad, era prea lung ca să poată fi acoperit într-o singură etapă și decisese că trebuiau să se odihnească la vreo șaptezeci de kilometri de capitala irakiană. Scott îl întrebă pe Cohen cînd credea că vor ajunge la locul de popas.

— Presupunînd că nu intru drept într-un camion abandonat în mijlocul șoselei sau că nu dispar definitiv într-o hîrtoapă, cred că vom ajunge acolo cam pe la patru, cel tîrziu la cinci.

— Nu-mi place că văd atîtea vehicule ale armatei pe șosea. Ce crezi că pun la cale ? întrebă Kratz, care nu dormise o clipă de cînd trecuseră granița.

— Un batalion în mișcare, aș zice, domnule. Mie nu mi se pare chiar atît de neobișnuit și nu cred că trebuie să ne îngrijorăm, decît dacă ar merge în aceeași direcție cu noi.

— Poate că ai dreptate, acceptă Kratz.

— Dacă ai fi trecut granița legal nu le-ai fi acordat nici o atenție, îl liniști Scott.

— Posibil. Sergent, zise Kratz, întorcîndu-se spre Cohen, anunță-mă în clipa în care observi ceva ce ți se pare neobișnuit.

— Adică, ceva cum ar fi o femeie la care să merite să te uiți de două ori ?

Kratz nu făcu nici un comentariu. Se întoarse să-l întrebe ceva pe Scott, dar constată că acesta ațipise din nou. Îl invidia pentru ușurința cu care adormea oriunde și oricînd, mai ales sub o astfel de presiune psihică.

Sergentul Cohen conduse mai departe prin noapte, nu totdeauna în linie dreaptă pentru că, din cînd în cînd, trebuia să ocolească cîte un tanc ars sau cîte un crater larg, rămas în urma luptelor. Au mers mai departe, prin orașele și satele aparent nelocuite, pînă puțin după ora patru, cînd Cohen viră de pe autostradă pe un drum care putea fi considerat cu sens unic. Mai merse douăzeci de minute, oprindu-se cînd drumul se termină sub o terasă stîncoasă în surplombă.

— Nici măcar un vultur nu ne-ar găsi aici, îi asigură Cohen oprind motorul. Pemiteți să fumez o țigară și să dorm puțin, colonele ?

Kratz aprobă și îl urmări pe Cohen sărind din cabină și oferindu-i o țigară lui Aziz, înainte de a dispărea în spatele unui palmier. Kratz verifică atent împrejurimile și decise că sergentul avea dreptate. Cînd se întoarse la camion, descoperi că Aziz și sergentul adormiseră deja, în timp ce Scott se cățărase pe terasă și urmărea soarele răsărind deasupra Bagdadului.

— Ce priveliște pașnică, zise el, ca și cum ar fi vorbit cu altcineva, în timp ce Kratz se așeza alături. Numai Dumnezeu ne poate da un răsărit atît de frumos.

— Ceva nu-i în regulă, mormăi Kratz în barbă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Saddam îi făcu semn procurorului.

— Acum, că ne-am ocupat de trădător, să trecem la teroriști. Generale, care era ultima lor poziție ?

Generalul Hamil, cunoscut ca „Bărbierul“ din Bagdad, deschise dosarul din fața lui — avea cîte un dosar pentru fiecare persoană mai importantă, inclusiv pentru cei așezați în jurul mesei. Hamil fusese școlit la Sandhurst, iar cînd se întorsese în Irak pentru a deveni ofițer regal, se pomenise că nu mai există rege pe care să-l servească. În această situație, loialitatea i se revărsă asupra noului președinte, Abdul Karim Quasim. Apoi, în timpul loviturii de stat din 1963, un tînăr căpitan avusese inspirația să treacă de partea adversă și partidul Baas luase puterea. Încă o dată, loialitatea lui Hamil se comutase spre noul lider și fusese răsplătit cu numirea în echipa personală a noului vicepreședinte, Saddam Hussein. Din ziua aceea, galopase pe scara ierarhică. Era acum generalul favorit al lui Saddam și comandant al Gărzii prezidențiale. Se distingea de toți ceilalți prin faptul că era singurul — cu excepția gărzilor de corp ale președintelui — căruia i se permitea să poarte armă în prezența lui Saddam. Hobby-ul său era să radă capetele victimelor, înainte de a fi spînzurate, cu un brici tocit pe care nu se deranja niciodată să-l ascută. Unele dintre victime îl dezamăgiseră, decedînd înainte de a li se pune ștreangul de gît.

Hamil studie dosarul cîteva clipe înainte de a-și spune părerea.

— Teroriștii, începu el, au trecut granița noaptea trecută, la orele nouă douăzeci și șase. Ofițerului de la serviciul de imigrație i-au fost prezentate patru pașapoarte pentru a fi vizate. Trei dintre ei sînt suedezi iar al patrulea este irakian.

— Pe ăsta îl jupoi eu, zise Saddam.

— Cei patru bărbați călătoresc într-un camion care pare destul de vechi dar, cum nu putem risca o examinare mai de aproape, nu pot să fiu sigur dacă avem sau nu de-a face cu un cal troian. Seiful pe care l-ați comandat, domnule președinte, se află fără nici o îndoială în camion. Au mers toată noaptea, fără oprire, cu o viteză constantă, în jur de șaizeci și cinci de kilometri pe oră, în direcția Bagdadului, dar la ora patru și nouă minute au virat în deșert și am încetat să le mai supraveghem deplasarea pentru că acest drum nu duce nicăieri. Credem că, pur și simplu, au ieșit de pe șosea pentru a se odihni, înainte de a porni din nou spre capitală, ceva mai tîrziu, în cursul dimineții.

— La cîți kilometri de Bagdad se află acum ? întrebă ministrul de interne.

— Șaptezeci, poate optzeci — o oră, pînă la o oră și jumătate, cel mult.

— Generale, dacă acum sînt în deșert, de ce nu trimitem trupe, să terminăm cu ei ?

— Cîtă vreme nu se abat de la planul lor și aduc seiful la Bagdad ? În nici un caz, zise Saddam. Singurul pericol care ne paște este să procedăm cum sugerezi.

— Nu sînt sigur că înțeleg, Sayedi, se scuză ministrul de interne întorcîndu-se spre marele conducător.

— Atunci, îți voi explica eu, *ministrule*, spuse Saddam, accentuînd amenințător cuvîntul final. Dacă-i arestăm în deșert, cine ne va crede cînd vom spune lumii că sînt teroriști ? Mass media occidentală va afirma chiar că noi le-am plasat pașapoartele astea. Nu, îi vreau arestați chiar aici, în camera de Consiliu, numai așa îi va fi imposibil Mossadului să-și nege implicarea și, un aspect și mai important, le vom dezvălui planul lumii întregi iar sioniştii de pe întreg globul îi vor considera tîmpiţi.

— Acum îţi înţeleg înţelepciunea profundă, Sayedi.

Saddam flutură neglijent o mînă şi îşi întoarse privirea spre ministrul industriilor.

— Ordinele mele au fost executate ?

— Pînă la ultimul cuvînt, Excelenţă. Cînd teroriştii vor sosi la minister, vor fi lăsaţi să aştepte, nefiind trataţi cu prea multă amabilitate, pînă cînd nu vor da la iveală documentele care se pare că ar proveni de la cabinetul dumneavoastră.

— Au prezentat o astfel de scrisoare la graniţă, îl întrerupse generalul Hamil, fără să-şi ridice ochii din dosar.

— În clipa în care o astfel de scrisoare ne va fi prezentată, continuă ministrul industriilor, le va fi pusă la dispoziţie o macara, astfel încît să poată aduce seiful în exteriorul acestei clădiri. Mă tem că va trebui să scoatem uşile de la intrare, dar numai...

— Nu mă interesează uşile, spuse Saddam. Cînd socoteşti că va sosi seiful în faţa clădirii ?

— În jurul amiezii, îl asigură generalul Hamil. După ce seiful va fi în interiorul clădirii, voi prelua personal conducerea întregii operaţii, domnule preşedinte.

— Bine. Asigură-te că teroriştii vor vedea Declaraţia înainte de a fi arestaţi.

— Şi dacă încearcă să distrugă documentul, Excelenţă ? întrebă ministrul de interne, încercînd să recupereze ceva din timpul pierdut.

— Imposibil, îl linişti Saddam. Au venit la Bagdad să fure documentul, nu să distrugă fiţuica asta plină de istoria naţiei lor.

Două sau trei persoane din jurul mesei îşi manifestară acordul, clătinînd din cap.

— Nici unul din voi, cu excepţia generalului Hamil şi a oamenilor săi de încredere, nu se va apropia de această clădire în următoarele douăzeci şi patru de ore. Cu cît mai puţine persoane ştiu ce se petrece, cu atît mai bine. Nu-l puneți la curent nici pe ofițerul de serviciu. Vreau ca serviciul de pază să pară neglijent. În felul acesta vor cădea drept în capcana noastră.

Generalul Hamil aprobă tăcut.

— Procurorule, continuă Saddam, întorcîndu-și privirea spre celălalt capăt al mesei, cum va comenta comunitatea internațională cînd va afla că i-am arestat pe porcii de sioniști ?

— Sînt teroriști, Excelență, și pentru teroriști nu poate fi decît o singură sentință, mai ales după ce americanii și-au lansat rachetele doar cu cîteva zile în urmă asupra unor civili nevinovați.

Saddam zîmbi.

— Alte întrebări ?

— Doar una, Excelență, spuse ministrul adjunct de externe. Ce doriți să facem cu fata ?

— Ah, da, zîmbi Saddam pentru prima oară în ziua aceea. Acum, că și-a îndeplinit menirea, trebuie să mă gîndesc la un mod adecvat de a-i pune capăt vieții. Unde se află acum ?

Cînd camionul își începu anevoioasa călătorie de întoarcere pe drumeagul care se afunda în deșert, de data asta cu Aziz la volan și Cohen în spate, ținîndu-i companie lui madam Bertha, Scott simți că atmosfera din cabină se schimbase. Cînd, la ivirea zorilor, părăsiseră autostrada pentru a găsi locul de popas, încă mai credea că nu se aflau într-un pericol real. Dar acum, tăcerea mohorîtă a dimineții îl făcu să devină pe neașteptate conștient de dificultatea sarcinii pe care și-o asumaseră.

Ideea originală a scenariului, pentru care trebuiau să-i mulțumească lui Kratz, se amestecase într-un coctail special de imaginație, disciplină și curaj, la care se adăuga și presupunerea că nimeni nu era la curent cu intențiile lor, totul făcîndu-l pe Scott să-și acorde ceva șanse de reușită, mai ales acum cînd știau exact unde era găzduită Declarația.

Cînd ajunseră la autostradă, Aziz întrebă în glumă :

— Dreapta sau stînga ?

— Stînga, îi răspunse Scott, însă Aziz viră conştiincios la dreapta.

În timp ce călătoreau pe autostrada spre Bagdad, soarele strălucea pe un cer fără nici un nor, privelişte care ar fi constituit încîntarea oricărui grup de turişti, deşi tancurile arse şi craterele de pe şosea poate n-ar fi fost considerate ca atracţii deosebite.

Kilometrii se scurgeau în tăcere ; nici unul din ei nu simţea nevoia să repete planurile. Ar fi fost ca un antrenament chiar în dimineaţa cursei la Olimpiadă — fie mult prea tîrziu, fie fără nici un folos.

Ultimii cincisprezece kilometri i-au parcurs pe o autostradă comparabilă cu oricare alta din Germania. Cînd traversară un pod proaspăt reconstruit peste Eufrat, Scott începu să se întrebe cît de aproape era de Hannah şi dacă ar putea intra în ministerul de externe fără să-l alerteze pe Kratz, ca să nu mai vorbim de irakieni.

Odată ajunşi la periferiile Bagdadului, cu zgîrîe nori strălucitori şi clădiri moderne, şi-ar fi putut imagina că intrau în oricare alt mare oraş al lumii — asta pînă să vadă oamenii. Într-o ţară a cărei principală bogăţie era petrolul, şiruri de maşini aşteptau la staţiile de benzină, lungimea acestor cozi fiind depăşită doar de cele care se formau în faţa magazinelor alimentare. Toţi patru puteau să constate că sancţiunile impuse de Naţiunile Unite începeau să-şi dovedească eficienţa, în ciuda dezminţirilor furibunde ale lui Saddam.

Se apropiară de centrul oraşului, pe strada care trecea pe sub Al Naser, masiva arcadă formată din două săbii încrucişate susţinute de mulaje ale braţelor lui Saddam. Aziz nu avea nevoie de îndrumări ca să ajungă la Ministerul Industriilor. Deşi nu mai intrase în oraş de la execuţia tatălui său, pentru rolul jucat în lovitura de stat eşuată din 1987, Aziz încă îşi dorea să locuiască aici. Privindu-şi compatrioţii, avea senzaţia că le poate mirosi frica care-i stăpînea.

Trecînd pe lîngă rămășițele bombardate ale cartierului general al Mukhbaratului, Scott observă o ambulanță fără echipaj parcată în fața clădirii care adăpostea Serviciile secrete irakiene. Bănui că scopul pentru care era plasată acolo era mai degrabă strategic — pentru camerele de televiziune al CNN-ului — decît practic.

Cînd Aziz văzu clădirea Ministerului Industriilor înălțîndu-se amenințătoare în fața lui, i-o arătă lui Scott care își aminti că o privise prima oară în mormanul de fotografii furnizat de Kratz. Dar ochii lui Scott se îndreptară spre turelele tunurilor de pe acoperișul Ministerului de Externe, aflat doar la o aruncătură de băț.

Aziz opri camionul la o sută de metri dincolo de intrarea în minister.

— O să întîrzii cît mai puțin posibil, îi avertiză Scott sărind din cabină și îndreptîndu-se spre clădire.

În timp ce urca scările spre intrare, nu îl zări pe bărbatul aflat la o fereastră a clădirii de peste drum, care raporta la telefon generalului Hamil.

— Camionul a oprit la vreo sută de metri dincolo de minister. Un bărbat blond, care era în cabină, intră acum în clădire, însă ceilalți trei, inclusiv Kratz, au rămas cu seiful.

Scott împinse ușile batante și păși pe lîngă doi paznici care nu păreau să se miște zilnic mai mult de cîțiva pași. Se îndreptă spre ghișeul de informații și se așeză la cea mai scurtă dintre cele trei cozi. Pendula cu o singură limbă de deasupra ghișeului indica aproximativ nouă și jumătate.

Trecură încă cincisprezece minute pînă cînd Scott ajunse la ghișeu. Îi explică fetei că numele lui era Bernstrom și că trebuia să-l vadă pe domnul Kajami.

— Aveți fixată o întîlnire cu dînsul ? întrebă ea.

— Nu, răspunse Scott. Am sunat din Iordania ca să-l avertizăm că un seif comandat de guvern se află în drum spre Bagdad. Ne-a cerut să-l informăm în clipa în care sosește.

— O să văd dacă este în birou, spuse recepționera.

Scott aşteptă, căscînd gura la un portret masiv al lui Saddam Hussein cu un Kalaşnikov în mîini. Acesta domina pereţii cenuşii, altfel goi cu desăvîrşire, ai recepţiei.

Fata ascultă cu atenţie pe cel de la capătul firului, înainte de a spune :

— O să coboare cineva să vă vadă, în cîteva minute, apoi îşi îndreptă atenţia spre următoarea persoană de la coadă.

Scott îşi pierdu vremea încă o jumătate de oră, înainte ca un bărbat înalt şi subţire, purtînd un costum elegant — care, în nici un caz, nu era produsul unei case de modă autohtone — să iasă din lift şi să se îndrepte spre el.

— Domnul Bernstrom ?

— Da, spuse Scott, întorcîndu-se spre el.

— Bună dimineaţa, îl salută acesta în engleză, sigur de sine. Sînt domnul Ibrahim, asistentul personal al domnului Kajami. Cum vă pot ajuta ?

— Am adus din Suedia un seif, răspunse Scott. A fost comandat acum cîţiva ani de către minister, dar din cauza sancţiunilor Naţiunilor Unite nu a putut fi livrat mai devreme. Ni s-a spus că, atunci cînd ajungem la Bagdad, trebuie să-i raportăm domnului Kajami.

— Aveţi documentele care să confirme afirmaţia dumneavoastră ?

Scott scoase din geantă un dosar şi îi arătă conţinutul domnului Ibrahim.

Tipul citi agale fiecare document, pînă ce ajunse la scrisoarea semnată de preşedinte. Nu citi mai departe. Ridicîndu-şi privirile, întrebă :

— Aş putea să văd seiful, domnule Bernstrom ?

— Sigur, răspunse Scott. Urmaţi-mă, vă rog.

Îl conduse pe funcţionar în stradă şi apoi la camion.

Cohen se uita la ei din lada camionului. La ordinul lui Kratz, smulse prelata de pe seif, astfel încît funcţionarul să-l poată inspecta personal.

Scott era fascinat de faptul că trecătorii nu-i aruncau seifului nici o privire. Eventual îşi iuţeau paşii. Frica se manifesta la acești oameni printr-o totală absență a curiozității.

— Vă rog să veniți cu mine, domnule Bernstrom, îi ceru Ibrahim.

Scott îl însoți înapoi la recepție, unde fu părăsit fără nici un cuvînt și lăsat să aștepte încă o jumătate de oră, înainte ca Ibrahim să revină.

— Trebuie să duceți seiful în Piața Victoriei ; veți vedea o barieră și un tanc, în fața unei clădiri mari, albe. Sînteți așteptați acolo.

Scott era gata să întrebe unde se afla Piața Victoriei, dar Ibrahim se întoarse cu spatele și se îndepărtă. Scott reveni la camion și urcă în față, lîngă Kratz și Aziz, înainte de a le spune noutățile. Aziz cunoștea drumul.

— Mă bucur să văd că n-ai avut parte de un tratament special, îi zîmbi Kratz.

Scott dădu din cap aprobator, în timp ce Aziz strecura camionul înapoi, pe stradă. Circulația era acum mult mai intensă. Camioane și autoturisme claxonau de zor, reușind să înainteze doar în etape de cîțiva centimetri.

— Probabil că e un accident, presupuse Scott, dar, cînd să dea colțul, văzură trei corpuri atîrnînd de o spînzurătoare improvizată : un bărbat care purta un costum scump, făcut la o casă de modă, o femeie poate ceva mai tînără și alta mult mai în vîrstă. Era greu să fii sigur, pentru că aveau capetele rase.

Domnul Kajami, așezat la biroul lui, formă numărul care-i fusese dat și așteptă.

— Biroul ministrului adjunct de externe, la telefon domnișoara Saib.

— Aici Ministerul Industriilor. Poți să-mi faci legătura cu ministrul adjunct ?

— Mi-e teamă că lipsește pentru moment din birou, domnule Kajami. Să-i spun să vă sune sau doriți să lăsați un mesaj ?

— O să las un mesaj, dar poate va dori să mă sune, cînd se întoarce.

— Sigur, domnule ministru.

— Spune-i că seiful a sosit din Suedia și, deci, poate fi tăiat de pe lista sancțiunilor.

Urmă o pauză lungă.

— Ești încă acolo, domnișoară Saib ?

— Da. Notam doar ce-ați spus, domnule.

— Dacă vrea să vadă actele legate de această problemă, sînt încă la noi, la minister, iar dacă vrea să verifice seiful, acesta este deja în drum spre sediul Baas.

— Înțeleg, domnule. O să am grijă să primească mesajul imediat ce se întoarce.

— Mulțumesc, domnișoară Saib.

Kajami puse receptorul în furcă, se uită peste birou la ministrul adjunct de externe și zîmbi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Aziz opri camionul în fața unui tanc. Cîțiva soldați se învîrteau primprejur, dar altfel nu părea să fie cine știe ce activitate.

— Mă așteptam la o demonstrație de forță mai puternică, comentă Kratz. La urma urmei, este sediul partidului Baas.

— Probabil că Saddam este la palat sau poate chiar lipsește din Bagdad, sugeră Aziz, în timp ce doi soldați se îndreptau spre camion. Primul le strigă : „Afară !“, iar ei se supuseră fără grabă.

Cînd toți au coborît, soldatul le ordonă să stea la cîțiva metri depărtare de camion iar alți doi soldați se cățărară pe platforma din spate și îndepărtară prelata.

— Ăsta-i maior, șopti Aziz cînd un bărbat corpolent, cu o uniformă acoperită cu barete de decorații și purtînd un telefon mobil, înaintă spre ei. Se opri și se uită bănuitor în sus, la seif, apoi se întoarse spre Kratz și se prezentă ca fiind maiorul Said.

— Deschideți !

Kratz arătă spre Scott, care se cățără pe platforma din spate a camionului în timp ce un grup de soldați înconjura mașina, pentru a-l urmări îndeplinind ceremonialul deschiderii seifului. Cînd Scott trase ușa enormă deschizînd-o, maiorul i se alătură lîngă seif, dar numai după ce unul din soldați îi dădu o mînă de ajutor la urcare. Rămase un pas în spate și le ordonă la doi din oamenii lui să intre înăuntru.

Aceștia părură la început temători dar, odată intrați în seif, începură să-i pipăie pereții și chiar să sară în sus, în încercarea de a-i atinge tavanul. Cîteva clipe mai tîrziu, li se alătură şi Said care ciocăni pereţii cu bastonul. Ieşi apoi afară, sări greoi din camion şi se întoarse spre Scott.

— Acum aşteptăm o macara, spuse el pe un ton ceva mai prietenos. Formă un număr de telefon.

Cohen se urcă în cabină şi se aşeză la volan — cheile erau încă în contact — în timp ce Aziz rămăsese pe platforma din spate cu seiful. Scott şi Kratz se sprijiniră de un perete încercînd să pară plictisiţi şi purtînd o conversaţie despre posibilele situaţii cărora vor trebui să le facă faţă.

— Trebuie să găsim o cale de a pătrunde în clădire înaintea seifului, mormăi Kratz.

Scott aprobă în tăcere.

Ceasul din Piaţa Victoriei bătuse doisprezece jumătate, cînd Aziz zări structura înaltă, subţire, înaintînd lent în jurul masivei statui a lui Saddam. Toţi patru îi urmăriră pe soldaţi alergînd în stradă pentru a bloca curgerea traficului, ca să permită macaralei enorme să-şi continue drumul, nestînjenită de nimic.

Scott îi explică maiorului că sosise momentul să parcheze camionul într-o anumită poziţie în faţa uşii principale. Maiorul fu de acord, fără să mai ceară prin telefon aprobare de la şefii lui. Cînd camionul fu parcat exact unde îl voia Scott, maiorul Said admise, în sfîrşit, că uşile trebuiau scoase din balamale, dacă doreau să introducă în clădire seiful şi platforma mobilă pe care se afla.

De data asta, dădu un telefon, iar la întrebarea lui Scott : „Cît durează ?“, ridică din umeri şi replică :

— Trebuie să aşteptaţi.

Scott era hotărît să folosească perioada de „trebuie să aşteptaţi“ şi îi explică maiorului Said că este necesar să se familiarizeze cu ruta pe care va călători seiful, odată introdus în clădire.

Maiorul ezită, mai dădu un telefon, aşteptă un timp pînă să primească un răspuns şi apoi, arătînd spre Scott, decise :

— Doar tu.

Scott îl lăsă pe Kratz să organizeze descărcarea seifului din camion și îl urmă pe maior în clădire.

Primul lucru pe care îl remarcă, mergînd pe coridorul mochetat, fu lărgimea lui și senzația de soliditate pe care o transmitea. La fiecare cîțiva pași, soldații care se rezemau de zidurile coridorului luau poziția de drepți în clipa în care îl zăreau pe maiorul Said.

La capătul coridorului se afla un ascensor. Maiorul scoase o cheie și o răsuci într-o broască de pe perete. Ușile ascensorului se deschiseră lent. Scott fu izbit de ideea că mărimea seifului trebuie să fi fost determinată de lărgimea liftului. Era convins că, după ce o vor introduce pe madam Bertha înăuntru, nu vor rămîne mai mult de doi-trei centimetri între seif și pereții cabinei.

Maiorul apăsă pe un buton marcat „-6“ care, observă Scott, era nivelul cel mai de jos la care puteau merge. Liftul coborî încet. Cînd ușile se deschiseră, Scott îl urmă pe maiorul Said într-un coridor lung. De data aceasta, avu senzația că pasajul fusese construit pentru a supraviețui unui cutremur. Se opriră în fața unor uși masive, duble, păzite de doi soldați înarmați cu carabine.

Said, puse o întrebare și amîndoi paznicii scuturară negativ din cap.

— Camera este goală așa că putem intra, explică el și trecu la descuierea ușilor.

Scott îl urmă în camera de Consiliu. Cercetă rapid încăperea. Primul lucru pe care îl remarcă fu un alt portret imens al lui Saddam, de data asta într-un costum închis, la două rînduri. Apoi observă lîngă un întrerupător, unul din butoanele roșii de alarmă de a căror prezență îl avertizase Kratz. Maiorul inspectă în fugă camera, dînd impresia unei persoane care nu avea dreptul să se afle aici, în timp ce Scott o examina fără grabă, pe cît de încet credea să-și poate permite. Apoi o văzu, doar pentru o clipă, și inima i se strînse : Declarația de Independență era bătută în cuie pe perete, cu un colț smuls și o parte din semnături în mod evident mînjite.

Maiorul descuie uşa din fund şi Scott îl urmă fără tragere de inimă în coridorul alăturat. Mai merseră cîţiva paşi şi se opriră în faţa unei nişe de dimensiuni mari, din cărămidă aparentă, iar Scott îşi dădu seama, chiar înainte de a face măsurătorile de rigoare, că fusese special construită în aşteptarea seifului.

Scott pierdu ceva timp măsurînd interiorul nişei, în timp ce încerca să pună la punct un plan care să-i permită examinarea Declaraţiei mai în amănunţime. După cîteva minute, maiorul Said îl bătu pe umăr cu bastonul, avertizîndu-l că este timpul să se întoarcă în curte. Scott îl urmă în silă, înapoi pe coridorul scurt şi în camera de Consiliu, pe care maiorul o traversă în grabă, în vreme ce Scott zăbovi ca să măsoare uşile. Fu încîntat să descopere că vor trebui scoase din balamale. Se dădu un pas înapoi, ca şi cum ar fi analizat problema. Maiorul se întoarse şi îl plesni cu bastonul peste picior, bolborosind în barbă ceva ce Scott bănui că nu era în întregime măgulitor.

Scott aruncă o privire spre dreapta, confirmîndu-şi cele mai rele temeri : chiar dacă reuşea să schimbe cele două documente, ar fi fost necesar un geniu mai mare decît al lui Dollar Bill, pentru a repara stricăciunile deja provocate de Saddam.

— Hai ! Hai ! Trebuie să plecăm, îl zori maiorul.

— Şi uşile astea trebuie să plece — mormăi Scott şi, întorcîndu-se, adăugă, arătînd spre perechea de la celălalt capăt al camerei — şi ăştia doi la fel.

Dar maiorul Said mergea deja cu paşi mari pe coridor spre liftul deschis.

Hannah puse receptorul în furcă şi încercă să-şi oprească tremurul. La Herzliyah o avertizaseră de multe ori că, oricît te-ai crede de dur şi oricît de antrenat ai fi, tot vei tremura.

Îşi privi ceasul. Pauza de prînz trebuia să fie peste douăzeci de minute şi, deşi, cu excepţia misiunilor oficiale, rareori părăsea clădirea în timpul zilei, ştia că nu mai poate sta în birou așteptînd doar ca evenimentele să se producă în jurul ei.

Ministrul adjunct de externe părăsise palatul la opt dimineața, avertizînd-o că nu va apărea înainte de ora cinci după-amiaza. Un mușchi îi zvîcni pe obraz cînd începu să bată la mașină mesajul ministrului industriilor.

Rămase la birou preț de vreo cincisprezece minute, plănuind cum ar putea utiliza mai bine pauza de o oră. Cînd îi fu clar ce trebuia făcut, ridică receptorul și o rugă pe fata de la centrală să-i preia convorbirile în timpul pauzei de prînz.

Hannah își puse ochelarii, părăsi camera și merse repede pe coridor, pe lînga perete și cu capul plecat, pentru a nu fi recunoscută de persoanele pe care le întîlnea.

Preferă să coboare pe scări, se strecură prin hol, pe lîngă recepție, prin ușile batante și ajunse în stradă.

— Saib a ieșit din clădire, raportă într-un telefon mobil o voce de pe partea opusă a străzii. Merge în direcția Pieții Victoriei.

Hannah își continuă drumul spre piață. Mulțimea era numeroasă și zgomotoasă, iar ei îi fu teamă că avusese loc o altă execuție publică prin spînzurare. Cînd ajunse la capătul străzii și dădu colțul, își feri privirile și își croi drum printre cei care stăteau, se zgîiau, ba chiar rîdeau de spectacol.

— Un funcționar plasat destul de sus, glumi cineva.

O altă voce, mai serioasă, spuse că auzise că spînzuratul era un diplomat recent întors din America care fusese prins cu degetele în casa de bani. O a treia voce, a unei femei mai în vîrstă, plînse, cînd cineva sugeră că celelalte două cadavre erau ale mamei și sorei bărbatului, amîndouă nevinovate.

Cînd Hannah văzu bariera își încetini pasul.Se opri și se uită peste drum, la cartierul general al partidului Baas. Deși nu vedea prea bine din cauza mulțimii care o înconjura, Hannah era bucuroasă că se putea ascunde în marea de oameni.

Privirea i se fixă pe sediul partidului Bass. Toţi ceilalţi se uitau în direcţia opusă.

Ochii lui Hannah se opriră pe camionul înconjurat de soldaţi şi apoi zări seiful masiv, cocoţat în spatele vehiculului, şi pe cei doi tineri care îl înfăşurau cu bride largi din oţel. Unul părea să fie din Orientul Mijlociu, celălalt avea un aer vag european. Apoi îl văzu pe Kratz — sau nu era Kratz ? Oricine ar fi fost, dispăru în spatele camionului. Îl aşteptă să reapară. Cînd, cîteva clipe mai tîrziu, bărbatul se iţi de după maşină, nu mai avu nici o îndoială : era comandantul Mossad.

Îşi dădu seama că nu putea să se mai fîţîie prea mult pe acolo şi decise să se întoarcă la birou, să chibzuiască la următorul pas pe care trebuia să-l facă. Îi aruncă lui Kratz o ultimă privire, în timp ce un grup de femei de serviciu ieşea din clădire, traversa platoul şi trecea de barieră, fără ca vreun soldat să-i acorde nici cea mai mică atenţie.

Hannah începu să se îndepărteze de Piaţa Victoriei chiar în clipa în care maiorul Said şi Scott ieşeau din clădire, păşind pe platoul din faţă.

— Se deplasează iar, dar nu pare să se întoarcă la minister.

Bărbatul cu telefonul celular ascultă un timp, apoi replică :

— Nu ştiu, am s-o urmăresc şi voi raporta mai tîrziu.

Cînd Scott ieşi din clădire, constată cu satisfacţie că macaraua fusese deja plasată pe poziţie pentru a ridica seiful din camion. Aziz şi Cohen fixau bucle lungi din oţel în jurul corpului lui madam Bertha, în timp ce platforma special construită — de care domnul Pedersson era atît de mîndru — fusese plasată pe asfalt, între uşa din faţă şi o latură a camionului.

Scott privi întîi în sus, la macara, care era mai înaltă decît clădirea, apoi din nou în jos, la macaragiul care stătea în cabina largă din apropierea postamentului. Cînd Cohen şi Aziz săriră din camion, Kratz îi făcu semn macaragiului cu degetul mare în sus.

După cîteva clipe, auzi scrîșnetul ambreiajului intrînd în viteză. Urmări cum corzile de oțel se tensionau, apoi motorul se tură răgușit. Dar madam Bertha refuză să se miște. Zgomotul turației crescu și mai mult, dar madam Bertha rămase insensibilă la solicitările lor.

Macaragiul împinse înainte maneta lungă a schimbătorului de viteză, într-o nouă treaptă, și încercă pentru a treia oară. În sfîrșit, Bertha se ridică doi centimetri de pe platforma camionului, bălăbănindu-se ușor dintr-o parte în alta. Cîțiva soldați începură să aclame, dar se opriră imediat, cînd maiorul își întoarse privirea spre ei.

Kratz dădu din cap iar Cohen alergă pe asfalt și coborî oblonul din spate al camionului, apoi se cățără în cabină și se așeză la volan. Puse cheia în contact, băgă în viteza întîia și deplasă încet vehiculul înainte, pînă cînd seiful rămase oscilînd în aer. Aziz și Kratz împinseră platforma specială cîțiva metri pe asfalt, aranjînd-o direct sub seiful care pendula. Kratz făcu încă o dată semn cu degetul mare în sus și macaragiul începu să coboare cu grijă cele cinci tone de oțel, centimetru cu centimetru, pînă cînd ajunseră să se odihnească pe platformă, făcînd roțile late de cauciuc să se turtească brusc.

Seiful stătea acum în fața ușilor duble, așteptînd sosirea tîmplarului, înainte de a-și continua călătoria spre interior. Maiorul ridică din umeri, nelăsîndu-i timp lui Kratz să dea glas întrebării.

În timp ce Cohen băgă camionul în marșarier, într-un spațiu de parcare desemnat de maior, Scott arătă spre seif și îi făcu semn lui Kratz care se apropie, părînd nedumerit. El socotea că operația se derulase destul de bine.

— Care-i problema ?, întrebă el.

Scott continua să arate spre seif și, cu mișcări exagerate, îi arăta cum credea el că va trebui deplasat, dar, în același timp, îi șopti :

— Am văzut Declarația.

Se deplasă de partea cealaltă a seifului. Kratz îl urmă, acum făcîndu-se și el că examinează seiful cu atenție maximă.

— Grozav, şopti Kratz. Unde este ?

— Nu-i chiar atît de grozav, zise Scott.

— Ce vrei să spui ? întrebă Kratz neliniştit.

— Este în Camera de Consiliu, exact unde ne-a spus Hannah că trebuie s-o găsim. Dar e bătută în cuie pe perete.

— Bătută în cuie ? murmură Kratz.

— Da, şi se pare că nu mai poate fi reparată, răspunse Scott, în momentul în care la barieră apăruse un irakian îmbrăcat într-un halat de lucru, cu un fes roşu cu alb şi o cutie de scule în mînă.

Paznicii, după ce verificară minuţios cutia de scule, răsturnîndu-i tot conţinutul pe pămînt, îi îngăduiră să treacă. Tîmplarul îşi adună sculele, aruncă o privire seifului, alta uşilor duble şi înţelese imediat de ce şeful lui catalogase problema ca fiind urgentă. Retrăgîndu-se cîţiva paşi, Scott urmărea cum meseriaşul începuse să deşurubeze balamalele unei uşi.

— Unde se află în clipa asta falsul lui Dollar Bill ? întrebă Kratz.

— E încă în geanta mea, răspunse Scott. Va trebui să-l aranjez un pic, altfel vor remarca diferenţa chiar în clipa în care l-aş schimba cu originalul.

— De acord, acceptă Kratz. Mai bine te-ai ocupa de asta, în timp ce tîmplarul lucrează la uşă. Eu voi încerca să-l ţin de vorbă pe maior.

Kratz păşi agale pînă la tîmplar şi începu să flecărească cu el, iar Scott dispăru în faţa camionului, cu geantă cu tot. Cînd maiorul văzu cu ce se ocupă Kratz, alergă să li se alăture.

Scott îi supraveghea prin parbriz în timp ce extrase copia lui Dollar Bill din cilindru şi încerca să-şi amintească unde era stricăciunea cea mai mare pe original.

Rupse mai întîi o bucată din colţul din dreapta sus, trase un scuipat pe semnăturile lui John Adams şi Robert Treat Paine. După ce studie pergamentul, decise că rezultatul nu prea era satisfăcător şi, aşezînd copia pe podea, îşi frecă uşor tălpile pantofilor de suprafaţa ei. Aruncă o privire spre intrarea clădirii și îl auzi pe maior ordonîndu-i lui Kratz să-l lase pe tîmplar să-și vadă de treabă. Kratz ridică din umeri în timp ce Scott rulă copia Declarației și o puse înapoi în cilindrul, pe care îl strecură în buzunarul lung și subțire, special cusut în interiorul cracului pantalonului. Se potrivea perfect.

Cîteva clipe mai tîrziu, tîmplarul se ridică în picioare și zîmbi, semn că își îndeplinise misiunea. La comanda maiorului, patru soldați pășiră înainte și îndepărtară ușile. Le cărară la o distanță de cîțiva pași și le sprijiniră de perete.

Maiorul ordonă altor soldați să împingă platforma, în timp ce Scott o ghida pe madam Bertha prin deschiderea ușii. Kratz și Aziz încercară să-l urmeze, dar maiorul flutură ferm un braț pentru a le arăta că doar Scott putea să intre în clădire. Fu rîndul lui Scott să ridice din umeri.

Au împins platforma în lungul coridorului, centimetru cu centimetru. Ușile liftului fuseseră lăsate deschise și patruzeci de mîini începură să împingă încetișor înăuntru cele cinci tone de metal. Scott știa, din recunoașterea pe care o făcuse, că partea aceasta a clădirii fusese construită pentru a rezista unui atac nuclear, dar se întrebă dacă liftul își va reveni vreodată după coborîrea seifului de cinci tone pe parcursul a șase etaje. Bertha trebuia să coboare și nu să urce.

Ușile liftului se închiseră încet și maiorul, urmat de o duzină de soldați, îl conduse fără întîrziere pe Scott printr-o ușă laterală și, de acolo, în jos pe scara de serviciu. Cînd ajunseră la subsol, ușile liftului erau deja deschise iar madam Bertha îi aștepta maiestoasă. Maiorul bătu în podea cu vîrful bastonului : zece soldați se aruncară în genunchi și începură să tragă platforma, centimetru cu centimetru, pînă cînd reușiră, în sfîrșit, s-o înduplece să iasă pe coridor. Apoi, liftul fu trimis sus, la „5“, iar șase soldați se buluciră în fugă pe scări, săriră în liftul gol și coborîră din nou, astfel încît să poată împinge seiful din partea opusă.

Cînd platforma ajunse la intrare, tîmplarul îndepărtase deja primul set de uşi din calea seifului care urma să pătrundă în camera de Consiliu, dar lucra încă la al doilea. Răgazul îi dădu lui Scott prilejul de a supraveghea mutarea mesei enorme lîngă un perete lateral şi aşezarea scaunelor pe masă, pentru ca seiful să aibă cale liberă spre coridorul din fund.

În timp ce se plimba încoace şi încolo, Scott avu mai multe ocazii să privească Declaraţia, chiar să cerceteze ortografierea cuvîntului „Brittanici". Îşi dădu seama destul de repede că pergamentul se afla într-o stare chiar mai proastă decît crezuse el.

Odată uşile îndepărtate, soldaţii începură să împingă seiful pe ultimii metri ai călătoriei lui, traversînd camera de Consiliu şi scoţîndu-l în coridorul scurt. Cînd ajunseră la capătul coridorului, în faţa nişei special amenajate, Scott îi supraveghie deplasarea pe ultimii centimetri, pînă cînd soldaţii nu mai putură să împingă cele cinci tone de oţel. Madam Bertha ajunsese, în sfîrşit, la locul ei de odihnă, lipită de peretele din fund.

Scott zîmbi şi maiorul Said dădu un alt telefon.

Bătrîna îi explică lui Hannah că schimbul următor era la trei după-amiaza şi că trebuiau să pregătească camera de Consiliu pentru şedinţa care urma să aibă loc în ziua următoare, la şase. Din cauza seifului nu reuşiseră să termine treaba în primul schimb de dimineaţă.

Hannah se ţinuse după femeile de serviciu, urmărindu-le cum se despărţeau una cîte una şi-şi vedeau fiecare de drum. Alesese o bătrînă, care căra sacoşele cele mai grele şi se oferise s-o ajute să treacă strada. Conversaţia se legase repede şi Hannah continuase să care sacoşele tot drumul, pînă la uşa bătrînei, explicîndu-i că şi ea locuia doar la cîteva străzi mai încolo.

— Intră, draga mea, îi zise bătrîna.

— Mulţumesc, acceptă Hannah, simţindu-se mai mult lup, decît Scufiţa Roşie.

Să strecoare un strop de whisky în cafeaua bătrînei se dovedise un lucru destul de inofensiv, dar cu siguranță îi dezlegase limba. Două pastile de Vallium lăsate să cadă în a doua cafea băută de femeia de serviciu oferiră garanția unor ore bune care aveau să treacă pînă ce aceasta se va trezi. Mossadul o învățase pe Hannah cinci feluri de a sparge o mașină, o cameră de hotel, o valijoară, chiar și un mic seif, așa că poșeta unei bătrîne aflate sub influența somniferelor nu reprezenta o problemă. Îi luă permisul special și ieși din casă.

— Se îndreaptă acum spre minister, comunică vocea la telefonul mobil. Am verificat-o pe bătrînă. Doarme și probabil că n-o să se scoale pînă mîine dimineață pe vremea asta. Singurul lucru sustras este permisul ei.

Cînd Hannah ajunse înapoi la birou, nu se vedea nici un semn că ministrul adjunct de externe s-ar fi întors, așa că verifică la centrală. Fuseseră doar trei apeluri telefonice : două transmiseseră că vor reveni a doua zi, iar al treilea nu lăsase nici un mesaj.

Hannah puse receptorul în furcă și începu să bată la mașină o notă prin care explica că plecase acasă, deoarece nu era sigură că ministrul de externe va mai reveni în ziua aceea. Atîta vreme cît ministrul nu-și verifica mesajele pînă după ora cinci, nu exista nici un motiv să devină bănuitor.

În intimitatea micuței ei camere, Hannah își schimbă hainele de birou cu tradiționala rochie lungă, neagră și își acoperi chipul cu un voal. Se examină, înainte de a părăsi din nou clădirea, tăcută și anonimă.

— Acum deschizi seiful, zise maiorul Said.

Scott învîrti discurile după numerele lor de cod, și primul indicator deveni verde. Maiorul era impresionat. Apoi, Scott își puse palma pe pătratul alb și, cîteva secunde mai tîrziu, indicatorul din mijloc se făcu verde. Maiorul era încîntat. Scott se aplecă înainte și vorbi în microfon — al treilea indicator deveni verde. Maiorul rămăsese fără grai.

Scott trase de mîner şi uşa se deschise. Sări înăuntru şi extrase imediat tubul de carton din interiorul cracului pantalonului.

Maiorul îi observă manevra şi făcu o criză de furie. Scott scoase repede capacul tubului, extrase portretul lui Saddam Hussein şi îl desfăşură, lăsînd să cadă pe podea hîrtia care îl proteja, apoi păşi spre latura din fund a seifului şi fixă posterul pe perete. În timp ce Scott se apleca să ridice hîrtia de pe jos, zîmbetul revenise pe chipul maiorului. Scott făcu sul hîrtia care protejase posterul şi o băgă în tub.

— Acum, am să te învăţ, zise Scott.

— Nu, nu, nu pe mine, protestă maiorul Said. Îşi agită telefonul celular prin aer şi continuă: Trebuie să urcăm.

Cînd ieşi din seif, lăsînd tubul să cadă pe podea în aşa fel, încît să se rostogolească în colţul cel mai întunecat, Scott simţi nevoia să înjure. Planul, pregătit cu atîta grijă împreună cu Kratz, nu mai era posibil. Părăsi în silă seiful deschis şi se alătură maiorului care se îndrepta rapid spre camera de Consiliu, de data aceasta fără să-i mai acorde nici o ocazie de a-l reţine.

— Sînt aproape sigur că ea este cea care părăseşte acum ministerul, raportă vocea în telefonul mobil, dar şi-a schimbat îmbrăcămintea şi nu mai poartă ochelari. Se îndreaptă iar spre Piaţa Victoriei. Vă ţin la curent.

Hannah era înapoi în Piaţa Victoriei, cu douăzeci de minute înainte ca primele femei de serviciu din schimbul de după-amiază să-şi facă apariţia. Deşi aglomeraţia era mai mică acum, totuşi reuşea să se piardă în mulţime. Se uită peste drum, spre platoul din faţa sediului partidului Bass. Seiful nu se mai vedea iar macaraua dispăruse şi ea. Camionul era parcat cu spatele, lîngă zid. Hannah îşi încordă privirea, încercînd să descopere dacă Kratz era unul din tipii care stăteau în cabină, dar nu putu străbate prin pîcla de fum.

Hannah își îndreptă atenția spre clădirea în care nu intrase niciodată, dar pe care simțea că o cunoaște foarte bine. Pe o planșetă din camera operativă de la cartierul general al Mossadului din Herzliyah era fixat un plan la scară mare al fiecărui etaj al clădirii ; nu puteai să promovezi treapta a doua a nici unui examen despre Irak, dacă nu erai capabil să desenezi în detaliu fiecare etaj al clădirii. Tot timpul, erau adăugate alte informații, din cele mai ciudate surse : refugiați care evadaseră, foști diplomați, ex-miniștri secretari de stat de origine kurdă sau șiită, chiar fostul prim ministru englez Edward Heath.

Prima femeie de serviciu sosi cu doar cîteva minute înainte de ora trei, își prezentă permisul și traversă grăbită, înainte de a dispărea pe o ușă laterală a clădirii. A doua apăru cîteva clipe mai tîrziu și urmă aceeași procedură. Cînd Hannah o identifică pe a treia croindu-și drum pe trotuarul de vizavi, traversă direct strada și se așeză în spatele ei, urmînd-o spre barieră.

— A traversat strada, a ajuns la barieră și paznicul îi verifică permisul, zise vocea de la telefonul mobil. Au lăsat-o să treacă, așa cum au fost instruiți. Traversează acum platoul și o urmează pe cealaltă femeie prin ușa laterală. A intrat, ușa s-a închis. Am prins-o.

În interiorul clădirii, Hannah se alătură celorlalte femei de serviciu, spunîndu-le că mama ei se îmbolnăvise și o trimisese pe ea, s-o înlocuiască. Încercă să le asigure că nu era prima dată cînd făcea treaba asta și rămase surprinsă că nu i se puneau întrebări. Presupuse că le era teamă de o discuție cu o necunoscută.

Hannah luă o cutie cu cele de trebuință pentru curățenie și începu să coboare pe scara de serviciu. Planul expus pe pereții de la Herzliyah se dovedea impresionant de precis, chiar dacă nimeni nu reușise să indice exact numărul de trepte pînă la subsol.

Cînd ajunse la ușa care dădea în coridorul din fund, auzi voci venind dinspre camera de Consiliu. Persoanele se îndreptau probabil spre lift. Hannah se trase lîngă perete, în aşa fel încît să-i poată zări prin panoul gros de sticlă armată din centrul uşii.

Trecură doi bărbaţi. Hannah nu îl recunoscu pe maior dar, cînd văzu cine îl însoţea, i se înmuiară picioarele şi aproape se prăbuşi la pămînt.

Cînd ieşiră din nou în curte, maiorul formă un număr. Scott se îndreptă spre Kratz, care stătea în spatele camionului.

— Ai reuşit să schimbi Declaraţia ? fură primele cuvinte ale lui Kratz.

— Nu, e încă pe peretele camerei de Consiliu.

— La dracu'. Şi copia ?

— Am lăsat-o în tub, pe podeaua seifului. Nu puteam risca s-o aduc afară.

— Şi cum ai să intri înapoi ? întrebă Kratz privind spre maior. Trebuia să foloseşti timpul pe care l-ai avut la dispoziţie.

— Ştiu. Dar se pare că nu el va avea grijă de seif. Acum îl contactează pe cel pe care va trebui să-l instruiesc.

— Nu-i ce ne trebuie nouă. Cred că, dacă era maiorul, primul nostru plan ar fi mers mult mai uşor. Mai bine i-aş pune la curent pe ceilalţi, ca să ne gîndim la o alternativă în cazul în care lucrurile vor merge iar prost.

Scott aprobă în trecere şi, împreună cu comandantul Mossad, se îndreptă spre camion, unde Aziz şi Cohen stăteau în cabină, fumînd. Cînd colonelul se urcă în cabină, două ţigări fură stinse în grabă. Kratz le explică de ce încă mai aşteptau şi îi avertiză că aceasta ar putea fi ultima şansă a profesorului de a mai ajunge în camera de Consiliu.

— Deci, cînd va ieşi de data asta, explică el, trebuie să fim gata de plecare. Cu puţin noroc s-ar putea să ajungem la graniţă pînă la miezul nopţii.

Cum era posibil să fie încă în viaţă ? se întrebă Hannah. Nu-l omorîse ? Îi văzuse cadavrul scos afară din cameră. Încercă să-şi ordoneze gîndurile, care mergeau de la bucurie la teamă. Și-l aminti pe instructorul șef spunîndu-i :

— Cînd ești pe front, nimic să nu te ia prin surprindere.

Simți că acum avea dreptul să-l contrazică, dacă va mai avea vreodată ocazia s-o facă.

Hannah întredeschise ușa și se furișă pe coridor, care era gol, cu excepția unei perechi de soldați care flecăreau la intrarea în camera de Consiliu. Își dădu seama că nu putea spera să treacă de ei, fără să i se pună întrebări.

Cînd mai avea un pas de făcut, i se ordonă să stea pe loc și se opri între ei. După ce verificară meticulos cutia cu materiale, cel cu două barete pe mînecă spuse :

— Știi că e de datoria noastră să te percheziționăm și pe tine ?

Hannah nu făcu nici un comentariu și el se aplecă, îi ridică rochia lungă și neagră și îi pipăi gleznele. Al doilea hohoti răgușit, cînd îi înconjură gîtul cu degetele iar apoi începu să-și coboare palmele peste umerii și sînii ei, în timp ce colegul lui își mișca mîinile în sus, pe pulpe și apoi pe coapse. Cînd primul soldat ajunse sus, în zona pubiană, colegul lui o ciupi de sfîrcuri. Hannah îi împinse pe amîndoi și păși în cameră. Cei doi nu încercară s-o urmeze, deși hohotele lor erau mai puternice.

Masa fusese readusă în centrul camerei iar scaunele erau aranjate neglijent în jurul ei. La început făcu ordine pe masă apoi așeză scaunele la distanțe egale între ele. Încerca încă să se obișnuiască cu ideea că Scott era încă în viață și făcea parte din echipa trimisă la Bagdad. De ce l-ar fi trimis CIA ? Doar dacă ... se uită în sus, la portretul imens al lui Saddam, în timp ce îndrepta scaunul din capătul mesei. Apoi ochii i se opriră pe documentul bătut în cuie alături de tablou.

Declarația de Independență americană era fixată pe perete exact în locul în care ministrul adjunct de externe afirmase că se găsea.

CAPITOLUL TREIZECI

Două mașini măturară asfaltul pînă la barieră și li se permise imediat trecerea, fără nici o tentativă de verificare. Scott urmări atent cum un grup mare de soldați înconjura vehiculele.

Cînd un bărbat înalt, masiv, ieși din a doua mașină, Aziz murmură :

— Generalul Hamil, Bărbierul din Bagdad. Poartă un brici atîrnat de inelul cu chei.

Kratz dădu din cap.

— Cunosc istoria completă a vieții lui. Chiar și numele tînărului locotenent cu care se culcă acum.

Maiorul Said încremenise în poziție de drepți, salutîndu-l pe general iar Scott nu avea nevoie să i se spună că acest bărbat era de alt rang și calibru decît cel cu care avusese de-a face pînă acum. Privirea i se fixă pe chipul bărbatului îmbrăcat intr-o uniformă imaculată, confecționată la comandă, cu cîteva panglici de decorații în plus față de cele care se înșiruiau pe uniforma maiorului, purtînd mănuși de piele neagră și avînd în mînă un baston scurt. Era un chip cu trăsături dure. Trupeții care stăteau în jur nu reușeau să-și ascundă frica.

Maiorul făcu un semn spre Scott și ordonă :

— Tu, vino !

— Am senzația că pe tine te vrea, spuse Kratz.

Scott încuviință în tăcere și se îndreptă spre ei.

— Domnule Bernstrom, sînt generalul Hamil, se prezentă ofițerul, scoțîndu-și mănușa de pe mîna dreaptă.

Scott îi strînse mîna.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Dar nu vreau să vă mai rețin. Vă rog, arătați-mi seiful dumneavoastră, care pare să-l fi impresionat atît de mult pe maiorul Said.

Fără vreun alt cuvînt, generalul se întoarse și se îndreptă spre clădire, iar lui Scott nu-i rămase decît să-l urmeze. Pentru prima dată în viață, Scott era îngrozit.

Hannah luă o cîrpă și puțină ceară de lustruit și începu s-o întindă cu mișcări circulare pe masă, în același timp examinînd mai atent Declarația de Independență. Pergamentul era într-o stare atît de groaznică, încît se îndoi că mai putea fi reparat, chiar dacă Scott reușea să-l ducă înapoi la Washington.

Examină pe furiș, din spatele ușii, coridorul cel scurt şi zări seiful pe care îl văzuse mai devreme în camion. Era deschis, dar păzit de alte două brute care pălăvrăgeau la fel de mult ca și ceilalți doi din fața camerei de Consiliu.

Hannah înaintă încetișor pe coridor, ștergînd praful și lustruind pervazul lambriului de lemn pînă cînd ajunse în fața seifului și reuși să-i deslușească clar interiorul. Făcu un pas înainte și se uită înăuntru, ca și cum n-ar mai fi văzut așa ceva în viața ei. Unul din soldați îi trase un șut în fund iar ea se rostogoli în seif. Urmă inevitabilul hohot de rîs răgușit. Era gata să se întoarcă și să riposteze cînd văzu într-un colț, aproape ascuns în umbră, cilindrul lung de carton. Se aplecă spre el și îl rostogoli pînă cînd ajunse în siguranță sub fusta ei lungă. Se întreba dacă nu l-ar putea folosi pentru a-i trimite un mesaj lui Simon. Hannah își lăsă cîrpa și ceara de lustruit pe podeaua seifului, se retrase de-a-ndăratelea și o luă la fugă pe coridor, ca și cum ar fi încercat să scape de paznici.

Cînd ajunse în camera de Consiliu, luă altă cîrpă din cutie și începu să lustruiască masa pînă cînd găsi o poziție din care să nu poată fi văzută din ambele coridoare. Se lăsă încet în genunchi, pînă sub nivelul mesei. Tubul de carton căzu pe podea, în fața ei. Scoase repede capacul și descoperi că cilindrul nu era gol. Trase afară pergamentul, îl desfășură și îl studie uluită: o superbă copie a Declarației de Independență, evident realizată de un artist, chiar dacă cineva încercase să o deterioreze. Își dădu imediat seama că Simon spera să găsească o cale pentru a schimba copia cu originalul.

Kratz îl urmări pe Scott intrînd în urma generalului Hamil în clădire, apoi se îndreptă fără grabă spre camion și se urcă în cabină. Examină prin parbriz împrejurimile. Nimeni nu le acorda o atenție deosebită.

— E prea ușor, șopti el. Mult prea ușor.

Cohen și Aziz priveau drept înainte și nu făcură nici un comentariu.

— Dacă este implicat Hamil, probabil că bănuiesc ei ceva, continuă el. A venit timpul să aflăm cam ce știe fiecare.

— La ce vă gîndiți, domnule ? întrebă Cohen.

— Am senzația că maiorul nostru, cu tot telefonul lui celular, nu prea știe ce se întîmplă. Ori nu l-au pus la curent, ori cred că nu e suficient de bun pentru treaba asta.

— Sau amîndouă, sugeră Cohen.

Kratz dădu din cap.

— Sau amîndouă. Hai să vedem. Aziz, vreau ca tu și cu Cohen să faceți o plimbare pînă la barieră. Spuneți-le paznicilor că vă duceți după ceva de mîncare și că vă întoarceți în cîteva minute. Dacă refuză să vă lase să treceți, atunci am dat de necaz, pentru că asta înseamnă că sînt la curent cu intențiile noastre. În cazul ăsta, vă întoarceți la camion iar eu o să încep să mă gîndesc în mod serios la ce-am putea face mai departe.

— Și dacă ne lasă să trecem ? întrebă Cohen.

— Ascundeți-vă, spuse Kratz, dar fiți cu ochii pe camion. N-ar trebui să fie prea greu cu mulțimea asta de gură-cască. Dacă profesorul Bradley iese cu tubul de carton iar eu îmi voi sprijini brațul pe marginea ferestrei, așa cum fac acum, întoarceți-vă repede, pentru că n-o să mai fie cazul să pierdem timpul pe aici. Și, Cohen : dacă, din cine știe ce motiv, nu sînt aici, iar profesorul vă propune un ocol pe la ministerul de externe, ignoră-l.

Cohen dădu din cap, fără să aibă nici cea mai vagă idee despre ce vorbea colonelul.

— Dar dacă vedeți că am dat de bucluc, nu vă părăsiți ascunzătoarea preț de o oră și rugați-vă să ne țină cacialmaua.

— Am înțeles, domnule, zise Cohen.

— Luați cheile cu voi, adăugă Kratz. Acum, dați-i drumul !

Kratz coborî iar pe platou, se îndreptă spre locul unde maiorul Said efectua una din interminabilele lui convorbiri telefonice și se așeză cam la un metru în stînga lui, ca și cum ar fi vrut să-i atragă atenția. Simultan privi peste umăr, urmărindu-i pe Aziz și Cohen care se îndreptau spre barieră.

Kratz încerca în continuare să-i atragă atenția maiorului, cînd Aziz se opri la barieră și începu să glumească cu una din santinele.

Cîteva clipe mai tîrziu, Kratz își văzu ambii oameni trecînd pe sub barieră. În cîteva secunde se pierdură în mulțime.

Maiorul Said își termină convorbirea.

— Ce s-a mai întîmplat ? întrebă el.

Kratz scoase o țigară și îi ceru maiorului un foc.

— Nu fumez, mormăi acesta și îi făcu semn s-o ia din loc.

Kratz se înapoie alene în cabină și își luă locul în spatele volanului, cu ochii lipiți de ușa deschisă a imobilului care găzduia cartierul general al partidului Baas.

Privirea lui Hannah se pironise pe Declarație. Era doar la cîțiva pași de ea. Așteptă pînă îi auzi pe soldați izbucnind într-un alt hohot de rîs, pași iute spre document și încercă să scoată cuiele. Trei ieșiră fără nici un efort, dar cel din colțul din dreapta refuza să se miște, iar Declarația continua să rămînă agățată de el. După cîteva secunde, își dădu seama că nu avea altă soluție decît să scoată documentul peste capătul cuiului. Cînd avu pergamentul în mînă, reveni la masă, puse originalul pe podea și se întoarse repede la perete, ca să fixeze copia.

După ce termină, se înapoie la masă, fără să arunce nici o privire operei sale, îngenunche, făcu sul originalul și îl puse în cilindru. Îl dosi din nou sub rochie. Fuseseră cele mai lungi două minute din viața ei. Rămase în genunchi încercînd să se gîndească. Știa că nu poate risca să scoată tubul din clădire pentru că era posibil ca gărzilor să le vină cheful să o „percheziționeze“ din nou. Nu avea decît o singură soluție. Străbătu repede coridorul cel scurt și intră în seif, înainte ca soldații să-și întrerupă conversația. Lăsă cilindrul să cadă pe podea și îl împinse înapoi, în cel mai întunecat colț, exact unde îl văzuse la început. Apoi luă de jos cîrpa și ceara de lustruit pe care le lăsase acolo, ieși din seif, le arătă soldaților și alergă înapoi pe coridor spre camera de Consiliu.

Hannah știa că trebuie să iasă din clădire cît mai repede posibil și, într-un fel sau altul, să-i transmită un mesaj lui Simon.

Atunci auzi vocile.

— Cît de mare este seiful ? îl întreba generalul pe Scott, în timp ce avansau pe coridor.

— Doi metri șaptezeci înălțime, doi și zece lățime și doi patruzeci adîncime, răspunse imediat Scott. Dacă ați vrea, ați putea aranja o întîlnire particulară înăuntru, generale.

— Chiar așa ? se miră Hamil intrînd în lift. Dar sînt informat că un singur operator poate face să funcționeze sistemul de închidere-deschidere al seifului. Apăsă pe butonul cel mai de jos cu degetul lui înmănușat. Este adevărat ?

— Corect, generale. Am urmat exact instrucțiunile specificate de guvernul dumneavoastră.

Ușile liftului se deschiseră la ultimul nivel. Generalul ieși pe coridor și se îndreptă spre camera de Consiliu.

— Mi s-a spus că seiful ar putea rezista unui atac nuclear. Așa stau lucrurile ?

— Da, răspunse Scott. Seiful are o carcasă de cincisprezece centimetri grosime și n-ar fi afectat de nici o explozie, decît în cazul unei lovituri directe. În oricare alte circumstanțe, tot ce se găsește în seif ar rămîne neatins, chiar dacă clădirea în care se află ar fi complet demolată.

— Impresionant, spuse generalul și își atinse marginea beretei cu bastonul, în timp ce gărzile încremeneau în poziție de drepți.

Intrară în camera de Consiliu și Scott îl urmă, enervat că înăuntru se afla o femeie de serviciu care lustruia masa. Cu siguranță, n-avea chef ca ea să se mai învîrtă pe acolo, cînd el se va întoarce în încăpere. Generalul nici nu se uită la Hannah cînd trecu prin cameră.

Scott aruncă o privire pergamentului, înainte de a-l urma pe general afară din cameră. Cînd generalul se afla la cîțiva metri de capătul coridorului, îl auzi spunînd :

— Ah ! Datele statistice pur și simplu nedreptățesc seiful dumneavoastră, domnule Bernstrom.

Cei doi soldați rămaseră înțepeniți în poziție de drepți cît timp generalul studie seiful, înainte de a intra înăuntru. Cînd văzu tubul de carton pe podea, se aplecă și îl ridică.

— L-am folosit pentru protejarea tabloului, explică Scott pășind și el înăuntru și arătînd spre portretul lui Saddam Hussein.

— Ești un om meticulos, domnule Bernstrom, constată Hamil. Ai fi fost un excelent colonel într-unul din regimentele mele.

Rîse și îi întinse tubul de carton lui Scott.

Hannah ascultă concentrată fiecare cuvînt și ajunse la concluzia că trebuia s-o șteargă cît mai repede din clădire și să-l avertizeze pe Kratz despre ceea ce făcuse.

— Doriți să vă arăt cum se programează seiful ? îl auzi pe Scott în momentul în care ajungea la intrarea camerei de Consiliu.

— Nu, nu, nu pe mine, refuză Hamil. Președintele va fi singurul care va manevra seiful.

Acestea fură ultimele cuvinte pe care le auzi Hannah înainte de a părăsi încăperea ; continuă să înainteze cu pas ferm pe coridorul cel lung.

Cînd ajunse la ușile care duceau spre scări, se întoarse și-l văzu pe general pășind în camera de Consiliu, urmat la mică distanță de Scott. Acesta ținea în mînă tubul.

Hannah ar fi țipat de fericire.

Scott își dădu seama că nu va avea nici o șansă să facă schimbul,atunci cînd Saddam va fi în clădire. Intră în cameră şi-l lăsă pe general să o ia cu cîţiva paşi înainte. Ochii lui scrutară încăperea şi răsuflă uşurat observînd că femeia de serviciu dispăruse. Paznicii dădură onorul cînd generalul părăsi încăperea, ieşind pe coridor. Scott privi butonul de alarmă de pe peretele din faţa lui.

— Nu te uita în jur , se rugă el în gînd, în timp ce fixa spatele ce se îndepărta al generalului.

Cînd mai avea un metru pînă la uşă, Scott se aruncă înainte şi îşi înfipse degetul mare în butonul roşu. Uşile se închiseră imediat şi se zăvorîră cu un zgomot asurzitor.

Hannah era gata să deschidă uşa care ducea spre scara de serviciu, cînd alarma scoase un sunet pătrunzător şi toate ieşirile fură imediat blocate. Se întoarse, descoperind că rămăsese pe coridor cu generalul Hamil şi patru soldaţi din gărzile republicane.

Generalul îi zîmbi.

— Domnişoara Kopec, cred. Sînt încîntat să vă cunosc. Mă tem că vor trece cîteva minute pînă cînd profesorul Bradley va putea să ni se alăture.

Gărzile o înconjurară pe Hannah în timp ce generalul se uita în sus, la un ecran de televizor situat deasupra uşii. Pe ecran apăreau imagini din camera de Consiliu : Scott tocmai apăsa pe unul din butoanele ceasului pe care-l avea la mînă. Apoi alergă la perete, trase repede copia documentului din tub şi o compară cu originalul. Constată că făcuse o treabă bună în cabina camionului dar, ca să fie mai sigur, mai trase un scuipat pe semnăturile lui Lewis Morris şi John Witherspoon, apoi mai pierdu cîteva secunde, frecînd pergamentul de podeaua de piatră, înainte de a-l compara încă o dată cu cel de pe perete. Se uită la ceas : patruzeci şi cinci de secunde. Începu să scoată cuiele din perete dar nu reuşi să-l clintească pe cel din colţul din dreapta sus, aşa că scoase cu grijă Declaraţia peste floarea cuiului. Şaizeci de secunde.

Hannah privea îngrozită ecranul televizorului, urmărindu-l pe Simon cum îi distruge toată munca, în timp ce generalul dădea un telefon.

După ce luă documentul de pe perete, Scott îl aşeză pe masă. Fixă apoi originalul, pe care îl scoase din tubul de carton, înapoi pe perete, străpungîndu-l uşor peste cuiul din dreapta sus, care încă refuza cu încăpățînare să se miște. Nouăzeci de secunde. Luă copia lui Dollar Bill de pe masă, o făcu sul și o lăsă să cadă în cilindru. O sută zece secunde. Păși pînă la ușa care ducea la lifturi și se opri, inspirînd adînc o clipă, înainte ca zgomotul alarmei să se stingă și ușile să se deschidă.

Scott știa că sînt necesare cîteva minute pentru a depista locul de unde se declanșează alarma, iar cînd îl văzu pe general, ridică din umeri și zîmbi.

Kratz se tolănise pe bancheta din cabina camionului, păstrînd un ochi circumspect pe maiorul Said. Se auzi o sonerie ; Said apăsă pe un buton și își lipi telefonul mobil de ureche. Deodată, fără nici un avertisment, se întoarse, își smulse pistolul din toc și privi neliniștit spre cabină. Lătră un ordin și în cîteva secunde toți soldații aflați la vedere înconjurară camionul, cu armele îndreptate spre Kratz.

Maiorul se apropie în grabă.

— Unde sînt ceilalți doi ? întrebă el.

Kratz ridică din umeri. Said se răsuci pe călcîie și alergă în clădire, strigînd în fugă alt ordin.

Kratz își așeză mîna dreaptă peste încheietura celei stîngi și, încet, începu să dezlipească plasturele ascuns, ca o a doua piele, sub ceas. Luă delicat pilula verde lipită de plasture și o mută în palmă. Șaizeci sau șaptezeci de ochi se holbau la el. Începu să tușească, își duse fără grabă mîna la gură și înghiți pilula.

Said ieși grăbit din clădire și începu să răcnească noi ordine. În cîteva secunde, o mașină trase lîngă camion.

— Afară ! țipă maiorul.

Kratz coborî pe asfalt și o duzină de baionete fixate la arme îl împinseră spre portiera din spate a mașinii. Fu îmbrîncit în scaun și doi bărbați în costume negre se așezară lîngă el, încadrîndu-l. Unul se întoarse rapid spre el și îi legă mîinile la spate, în timp ce celălalt îl lega la ochi.

De pe cealaltă parte a pieții Cohen și Aziz urmăreau mașina care se îndepărta.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Generalul îi întoarse lui Scott zîmbetul.

— Deoarece cred că v-ați întîlnit deja, zise el, nu te voi prezenta domnișoarei Saib.

Fața lui Scott rămase impenetrabilă, cînd o privi pe femeia îmbrăcată într-o rochie lungă, neagră și cu un voal care îi acoperea chipul.

Era înconjurată de patru soldați care o amenințau cu baionetele.

— Îi sîntem foarte îndatorați domnișoarei Saib, pentru că ea ne-a condus prima spre tine, ca să nu mai vorbim de vederea trimisă doamnei Rubin, care te-a ajutat să găsești Declarația atît de repede. Am încercat să-ți facem sarcina cît mai ușoară.

— Nu o cunosc pe domnișoara Saib, zise Scott.

— Ei, hai, profesore — sau trebuie să-ți spun agent Bradley ? Îți admir galanteria dar, dacă poți să afirmi că nu o cunoști pe domnișoara Saib, cu siguranță că o știi pe Hannah Kopec, spuse generalul smulgînd voalul de pe capul femeii.

Scott o privi pe Hannah în tăcere.

— Ah, văd că ți-o amintești. Bineînțeles, ar fi greu să uiți pe cineva care a încercat să te omoare, nu-i așa ?

Ochii lui Hannah îl implorau pe Scott.

— Ce emoționant, draga mea, te-a iertat. Mi-e teamă, însă, că natura mea nu este la fel de iertătoare.

Generalul se întoarse, privindu-l pe maiorul Said care alerga spre el. Ascultă atent șoaptele maiorului și începu să-și atingă cu bastonul cizmele lungi de piele.

— Ești un prost, strigă el cît putu de tare și, pe neașteptate, îl plesni pe maior peste față cu bastonul.

Se întoarse din nou spre Scott.

— Se pare, mormăi el, că petrecerea pe care o plănuisem pentru tine și prietenii tăi va trebui să mai aștepte un pic, pentru că, deși colonelul Kratz este bine păzit în locul unde l-am închis, jidanul și kurdul au scăpat. Dar prinderea lor e doar o chestiune de timp.

— De cînd știți ? întrebă Hannah calmă.

— Ai făcut greșala pe care o fac atît de mulți dintre inamicii noștri, domnișoară Kopec — aceea de a-l subestima pe marele nostru președinte, replică generalul. El stăpînește problemele Orientului Mijlociu într-o măsură mai mare decît Gorbaciov pe ruși, Thacher pe englezi sau Bush pe americani. Mă întreb, cît de mulți occidentali încă mai cred că aliații au cîștigat războiul din Golf ? Trebuie să ținem cont și de faptul că ai fost destul de proastă ca să-l subestimezi și pe vărul președintelui, Abdul Kanuk, nou numitul nostru ambasador la Paris. Poate că el nu era atît de fraier, atunci cînd te-a urmărit pînă la apartamentul iubitului tău, așteptîndu-te toată noaptea să reapari, pentru a te reînsoți din nou, din umbră, pînă la ambasadă. El l-a informat pe ambasadorul nostru din Geneva cu ce se ocupa „domnișoara Saib“. Bineînțeles, trebuia să fim siguri, mai ales din cauza ministrului nostru adjunct de externe căruia aproape nu-i venea să creadă o asemenea poveste despre unul dintre cei mai loiali membri ai personalului său. Un om atît de naiv. De aceea, cînd ai venit la Bagdad, soția ambasadorului l-a invitat pe fratele domnișoarei Saib la cină. Dar, ce tristețe, el nu te-a recunoscut. Acoperirea ta, cum ar fi descris-o ziarele americane mai vulgare, era aruncată în aer. Aceleași ziare care nu obosesc să repete o întrebare patetică : „de ce Mossadul nu-l asasinează pe președintele Saddam ?“. Dacă ar ști ei de cîte ori a încercat Mossadul și nu a reușit. Ce nu ți-a spus colonelul Kratz la școala de antrenament din Hertzliyah, domnișoară Kopec, este că erai al șaptesprezecelea agent Mossad care încerca să se infiltreze în rîndurile noastre în cursul ultimilor cinci ani, și toți au cunoscut același sfîrșit tragic, pe care este pe cale să-l cunoască și colonelul tău. În schimb, adevărata splendoare a întregii manevre este că nu sîntem nevoiți să recunoaștem că am fi omorît pe vreunul dintre voi. Vezi tu, poporul evreu n-are chef să accepte, după Entebbe şi Eichmann, că ar putea să se întîmple un astfel de lucru. Sînt sigur că veţi aprecia logica acestui raţionament, profesore.

— Vă propun un tîrg, se decise Scott.

— Sînt mişcat, profesore, de etica ta occidentală, dar mi-e teamă că nu ai nimic de oferit.

— Domnişoara Saib în schimbul lui Hannah.

Generalul izbucni în rîs.

— Profesore, ai un pronunţat simţ al umorului, dar nu o să te insult, sugerînd că nu înţelegi mintea arabă. Permite-mi să-ţi explic. Veţi fi ucişi şi nimeni nu va comenta pentru că, aşa cum v-am mai spus, Occidentul este prea mîndru ca să admită chiar şi existenţa voastră. Pe cînd noi, în Orient, ne vom înălţa mîinile spre cer şi-l vom întreba pe Allah de ce a răpit Mossadul o secretară prietenoasă şi inofensivă, care se îndrepta spre Paris şi pe care o ţine acum sub pază în Tel Aviv, împotriva voinţei ei. Cunoaştem chiar şi casa în care este prizonieră. Am aranjat deja ca o duzină de fotografii mai romantice de ale ei să fie distribuite fiecărui ziar occidental mai important, iar o mamă înnebunită de durere şi fiul ei au fost pregătiţi săptămîni întregi de una din companiile noastre de relaţii cu publicul pentru a face faţă presei occidentale. Chiar şi Amnesty International va protesta în numele ei, în faţa ambasadelor israeliene din lumea întreagă.

Scott îl privea pe general.

— Biata domnişoară Saib va fi eliberată în cîteva zile. Voi doi, pe de altă parte, veţi beneficia de o moarte obscură, nepopularizată, fără ca nimeni să vă jelească. Cînd te gîndeşti că v-aţi sacrificat vieţile pentru o bucată de hîrtie. Iar dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, profesore, te voi debarasa de povara Declaraţiei.

Cei patru soldaţi păşiră înainte, împingînd baionetele spre beregata lui Scott, iar generalul smulse tubul din mîna care-l ţinea încleştată.

— Te-ai descurcat bine reuşind să schimbi documentele în două minute, profesore, îl lăudă generalul, aruncînd o privire ecranului de televizor de deasupra lui. Dar poţi să fii sigur că intenţia noastră rămîne arderea originalului pe 4 iulie, beneficiind de o audiență publică maximă și am credința că, odată cu transformarea Declarației în cenușă, vom demola și ce a mai rămas din șubreda reputație a președintelui Clinton. Generalul rîse. Știi, profesore, ani de zile m-am distrat ucigînd oameni, dar moartea voastră îmi va produce o plăcere enormă, din cauza modului deosebit în care veți părăsi această lume.

Soldații îi înconjurară pe Hannah și Scott și îi obligară să reintre în camera de Consiliu și să înainteze pe coridorul cel scurt. Generalul îi urmă. Se opriră cu toți în fața seifului.

— Permiteți-mi, începu generalul Hamil, să vă informez cu privire la niște date statistice pe care ai omis să le menționezi, profesore, cînd m-ai pus la curent cu această uimitoare realizare inginerească. Poate că pur și simplu n-ai știut, deși trebuie să recunosc că ți-ai învățat lecția cu conștiinciozitate. Dar ți-ai dat cumva seama că o persoană închisă într-un seif de mărimea asta, cu o capacitate de cincisprezece metri cubi, poate spera să supraviețuiască numai șase ore ? Încă nu știu exact cît pot spera să supraviețuiască două persoane care împart aceeași cantitate de oxigen. Dar o să aflu foarte curînd.

Scoase un cronometru din buzunar, își flutură bastonul și soldații îi îmbrînciră în seif pe Hannah și Scott. Zîmbetul se lăți pe chipul generalului în momentul în care doi dintre soldați împinseră ușa masivă, închizînd-o. Indicatoarele fulgerară roșii.

Generalul porni cronometrul.

Cînd mașina se opri, Kratz socoti că distanța pe care o parcurseseră era cam de un kilometru și jumătate. Auzi portiera deschizîndu-se și simți o apăsare pe braț, semn că trebuia să iasă din mașină. Fu împins în sus pe trei trepte de piatră, apoi intră într-o clădire și merse pe un coridor lung. Zgomotul pașilor răsuna pe podeaua de lemn. Fu condus într-o cameră din stînga lui și, după ce fu aruncat într-un scaun, îl legară și îi puseră un căluș. Apoi îi scoaseră pantofii și șosetele. Cînd auzi ușa închizîndu-se simți că era singur.

Trecuse destul timp — nu putea aprecia cu exactitate cît — înainte ca uşa să se deschidă din nou. Prima voce pe care o auzi fu a generalului Hamil. Acesta spuse doar :

— Scoateţi-i căluşul !

Kratz îi desluşea paşii în jurul scaunului, dar generalul nu mai spuse numic. Kratz începu să se concentreze. Ştia că pilula avea efect două ore, nu mai mult, şi bănuia că trecuseră patruzeci sau cincizeci de minute de cînd îl luaseră cu maşina de la sediul partidului Baas.

— Colonele Kratz, am aşteptat ceva timp pentru a avea privilegiul de a te cunoaşte. Îţi admir demult munca. Eşti un perfecţionist.

— Termină cu rahaturile, îl întrerupse Kratz, pentru că eu nu te admir nici pe tine şi nici munca ta.

Aşteptă prima plesnitură a mănuşilor peste faţă sau pumnul care să-i zdrobească falca, dar generalul continuă pur şi simplu să se învîrtească în jurul scaunului.

— Nu trebuie să fii prea dezamăgit, se auzi din nou vocea generalului. Sînt sigur că, după tot ce-ai auzit despre noi, trebuie să te fi aşteptat pînă acum la cel puţin nişte şocuri electrice, poate tortura chinezească cu apa, chiar roata, dar mă tem că, — spre deosebire de Mossad, colonele — am renunţat demult la astfel de metode primitive, atunci cînd avem de-a face cu oameni de rangul tău. Am descoperit că sînt demodate, lucruri ce aparţin trecutului. Mai rău, nu dau rezultate. Voi, sioniştii, sînteţi duri şi bine antrenaţi. Puţini dintre voi vorbesc, foarte puţini. Aşa că a trebuit să recurgem la metode mai ştiinţifice, pentru a obţine informaţiile de care avem nevoie.

Să nu se fi scurs prima oră ? se întreba Kratz. Cît de exactă îi era estimarea ?

— O simplă injecţie cu PPX ne va da certitudinea că vom afla tot ce vrem să ştim, continuă generalul, iar, odată ce avem informaţiile, te vom ucide. Cu mult mai eficient ca în trecut şi — cu toate reclamaţiile ecologiştilor, tot mai frecvente în zilele astea — cu mult mai curat. Deşi, trebuie să mărturisesc, eu personal regret vechile metode. Aşa că-ţi vei da seama de ce n-am putut rezista tentaţiei de a-i închide pe domnişoara Kopec şi pe profesorul Bradley în seif, mai ales că nu se văzuseră de atîta timp.

Mîna lui Kratz fu prinsă și țintuită de brațul scaunului. Simți niște degete căutînd o venă iar cînd acul pătrunse tresări. Începu să numere : unu, doi, trei, patru, cinci, șase...

Era pe cale să afle dacă unul din chimiștii de frunte ai Europei găsise, așa cum susținea ea, antidotul la cel mai recent „ser al adevărului" folosit de irakieni. Mossadul depistase furnizorul în Austria. Ciudat cît de mulți oameni cred că n-au mai rămas evrei în Austria...

...treizeci și șapte, treizeci și opt, treizeci și nouă...

Drogul era încă în stadiul de experimentare și trebuia să-și dovedească calitățile în afara laboratorului. Dacă o persoană putea să-și păstreze controlul deplin al simțurilor, dînd în același timp impresia că se află sub hipnoză, atunci vor ști că antidotul era o reușită.

... un minut, un minut și o secundă, un minut două, un minut trei...

Încercarea adevărată va fi atunci cînd îi vor înfige al doilea ac, și asta puteau s-o facă oriunde. Trucul era să nu ai nici o reacție, altfel generalul și-ar fi dat imediat seama că injecția inițială ratase efectul dorit. Programul de antrenament pentru această „experiență realistă" specială nu se bucura de prea mare popularitate printre agenți. Deși Kratz încercase „piscătura", cum i se spunea cu afecțiune, o dată pe lună, în ultimele nouă luni, totuși în condiții reale nu aveai decît o singură șansă de a descoperi dacă poți să treci testul.

...un minut treizeci și șapte, un minut treizeci și opt, un minut treizeci și nouă...

Injecția trebuia să aibă efect după două minute și fiecare agent fusese învățat să aștepte a doua înțepătură în intervalul dintre două și trei minute, de aici și schema cu număratul în gînd.

... un minut cinzeci și șase, un minut cincizeci și șapte...

Relaxează-te, trebuie să vină în orice moment. Relaxează-te !

Deodată, acul fu înfipt și retras imediat din degetul mare de la piciorul stîng. Kratz încetă să mai strîngă din dinți ; chiar și respirația îi rămase regulată. Cîștigase Ordinul Israelian al Pernițel de Ace, clasa întîi. Mossadul făcea glume din orice.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

— Și în tot timpul ăsta am crezut că erai mort.

— N-am avut nici o posibilitate să te anunțăm, răspunse Scott.

— Totuși nu-i asta important acum, Simon, murmură Hannah. Îmi pare rău. O să-mi trebuiască ceva timp să mă obișnuiesc cu „Scott“. S-ar putea să nu reușesc în timpul de care mai dispunem.

Scott o ținea strîns în brațe, iar Hannah continuă :

— Știu că ar trebui să fiu în plină criză de isterie, sau măcar să plîng, dar nu o fac. Poate că toate astea vor veni mai tîrziu.

— Sau deloc, zise Scott fără să-i dea drumul.

— Cum poți să spui așa ceva ?

— Unul din planurile pentru situații neprevăzute, pe care le-am elaborat împreună cu Kratz, era ca, dacă vreunul din noi este prins și torturat, în timp ce ceilalți sînt încă liberi, să reziste o oră înainte de a le destăinui în ce constă cacealmaua.

Hannah știa exact ce înțelege Mossadul prin cacealma, chiar dacă de data asta nu cunoștea detaliile.

— Deși, trebuie să admit, că ăsta este singurul scenariu pe care nu l-am luat niciodată în calcul, continuă Scott. De fapt, este exact contrariul. Ne-am gîndit că, dacă reușeam să-i convingem că aveam un alt motiv pentru a aduce seiful la Bagdad, vor evacua imediat clădirea și zona din jur.

— Și ce ați fi realizat cu asta ?

— Speram că, odată imobilul golit, chiar dacă noi eram capturați, ceilalți agenți, care au trecut granița cu o zi înaintea noastră, ar avea cam o oră la dispoziție pentru a intra în camera de Consiliu să ia Declarația.

— Dar irakienii ar fi luat documentul cu ei.

— Nu-i chiar așa de sigur. Planul nostru prevedea că le vom povesti în amănunt ce se va întîmpla dacă seiful era închis de altcineva în locul meu. Presimțeam că asta ar produce panică și că, probabil, vor fugi ca din pușcă lăsînd totul baltă.

— Deci, Kratz a tras paiul cel scurt.

— Da, răspunse Scott. Dar nu cred că planul lui ar mai avea vreo importanță acum, după ce am fost suficient de prost ca să-i dau Declarația lui Hamil. Așa că, va trebui să folosim acest timp ca să ieșim.

— Dar nu i-ai dat-o înapoi, spuse Hannah. Declarația este încă pe peretele camerei de Consiliu.

— Mă tem că nu, oftă Scott. Hamil avea dreptate. După ce am declanșat alarma, am pus copia în locul originalului. Iar, la sfîrșit, i-am dat înapoi lui Hamil originalul.

— Nu, nu, zise din nou Hannah. Pentru că erai convins că ai schimbat originalul, ai reușit să-l păcălești pe Hamil, dar te-ai păcălit și pe tine.

— Despre ce vorbești ? o întrebă uimit Scott.

— Eu sînt singura vinovată, îi explică Hannah. Am găsit tubul de carton în seif și am schimbat cele două documente, crezînd că voi putea ieși din clădire și îi voi trimite un mesaj lui Kratz, ca să-l anunț ce am făcut. Necazul a fost că tu și cu generalul Hamil ați apărut chiar în momentul în care eram gata să plec. Cînd te-ai încuiat în camera de Consiliu, ai pus originalul la loc pe perete și apoi i-ai înmînat copia lui Hamil.

Scott o luă din nou în brațe.

— Ești un geniu.

— Nu, nu sînt, zise Hannah. Mai bine mi-ai spune ce rezolvare aveți pentru scenariul ăsta special. Pentru început, cum ieșim dintr-un seif încuiat ?

— Asta-i frumuseţea, rîse Scott. Nu este încuiat. Este programat să poată fi deschis şi închis doar de mine.

— Cui i-a trăznit prin cap chestia asta ?

— Unui suedez care ar fi fericit să ne ia locul, dar nu prea are şanse s-o şteargă din Kalmar. Primul lucru pe care trebuie să-l fac este să descopăr care dintre pereţi este de fapt uşa.

— Asta-i uşor, îl asigură Hannah. Trebuie să fie exact în faţa mea, pentru că eu stau sub tabloul lui Saddam, îţi aminteşti ?

Scott şi Hannah se tîrîră în patru labe pînă în partea opusă a seifului.

— Acum ne ducem spre colţul din dreapta, spuse el, ca să putem împinge dintr-o poziţie mai bună.

Hannah dădu din cap, apoi îşi reaminti că erau în întuneric.

— Da, adăugă ea.

Scott se uită la cadranul luminos al ceasului său.

— Dar nu imediat, spuse el. O să-i mai lăsăm puţin timp lui Kratz.

— Suficient cît să mă lămureşti care e cacealmaua ? întrebă Hannah.

— Bine, se bucură generalul cînd Kratz nu reacţionă la înfigerea acului în degetul mare de la picior. Acum vom afla tot ce ne interesează. Dar, pentru început, cîteva întrebări simple. Gradul tău în Mossad ?

— Colonel, răspunse Kratz.

Secretul era să spui adevărul, atunci cînd erai convins că-l ştiu deja.

— Numărul de iniţiere ?

— 78216, răspunse el.

Cînd nu eşti sigur, presupune că ei ştiu, altfel ai putea fi dat de gol.

— Şi poziţia ta oficială ?

— Ataşat cultural la St. James Court, în Londra.

Ţi se permit trei minciuni test şi o cacealma, dar nu mai mult.

— Care sînt numele celor trei colegi care te-au însoţit în această misiune ?

— Profesorul Scott Bradley, un expert în manuscrise vechi — prima minciună test — Ben Cohen şi Aziz Zeebari — adevărul.

— Iar fata, Hannah Kopec, care este gradul ei în Mossad ?

— Se află încă în stadiul de pregătire.

— De cînd este în Mossad ?

— Ceva mai mult de doi ani.

— Şi rolul ei ?

— Să fie plasată în Bagdad pentru a descoperi unde se află Declaraţia de Independenţă — a doua minciună.

— Te descurci bine, colonele, zise generalul, uitîndu-se la tubul lung şi subţire pe care-l ţinea în mîna dreaptă. Iar, în calitate de comandant al ei, responsabilitatea misiunii tale consta în recuperarea Declaraţiei ?

— Nu. Eu trebuia doar să însoţesc seiful de la Kalmar — a treia minciună.

— Bineînţeles, localizarea Declaraţiei nu era decît un fals motiv, nu ?

Kratz ezită. Experţii reuşiseră să stabilească faptul că, şi sub influenţa unui ser al adevărului, un agent bine antrenat ar ezita, totuşi, cînd i se cerea să divulge un secret pe care nu-l dezvăluise niciodată în trecut.

— Care este adevăratul scop al aducerii seifului în Bagdad, colonele ?

Kratz rămase în continuare tăcut.

— Colonele Kratz, repetă generalul şi vocea lui urca cu fiecare cuvînt, care este motivul adevărat pentru care ai adus seiful la Bagdad ?

Kratz numără pînă la trei înainte de a răspunde.

— Aruncarea în aer a sediului partidului Baas, cu ajutorul unui mic dispozitiv nuclear ascuns în seif, în speranţa de a-l ucide pe preşedinte împreună cu toţi membrii Consiliului Comandamentului Revoluţiei.

Cacealmaua. Cît ar fi dorit să vadă faţa generalului. Cel care ezita acum era Hamil.

— Cum urma să fie activată bomba ?

Din nou Kratz nu răspunse.

— Te voi întreba încă o dată, colonele. Cum urma să fie activată bomba ?

Kratz continua să tacă.

— Cînd va exploda ? strigă generalul.

— Două ore după ce seiful a fost închis de altă persoană decît profesorul.

Generalul își verifică ceasul, se repezi la singurul telefon din încăpere și răcni să i se dea imediat legătura cu președintele. Așteptă pînă cînd auzi vocea lui Saddam. Nu băgă de seamă că Kratz leșinase și căzuse de pe scaun pe podea.

Scott se strecură într-un colț, apoi verifică încă o dată micile puncte de sulf de pe cadranul ceasului. Era cinci și nouăsprezece minute după-amiaza. El și Hannah se aflau în seif de o oră și șaptesprezece minute.

— Acum, am să împing. Dacă auzi ceva, împinge și tu cît poți. Dacă mai e cineva acolo, singura noastră speranță este să-l luăm prin surprindere.

Împinse ușor de colțul ușii, cu vîrful degetelor, și o întredeschise, cam doi centimetri. Se opri și ascultă, dar nu auzi nimic. Aruncă o privire prin crăpătura îngustă și nu văzu pe nimeni. Mai împinse ușa încă doi centimetri. Tot nici un zgomot. Amîndoi aveau o imagine clară a coridorului. Scott o privi, iar Hannah aprobă în tăcere și amîndoi împinseră cît putură de tare. Tona de oțel se deschise brusc. Țîșniră pe coridor dar nu se zărea nimeni. Domnea o tăcere stranie.

Scott și Hannah pășiră fără grabă pe coridorul cel scurt, pe lîngă pereți, pînă cînd ajunseră la camera de Consiliu. Tot nici un zgomot. Scott făcu un pas prin încăpere și aruncă o privire spre stînga. Declarația de Independență spînzura încă pe perete, lîngă portretul lui Saddam.

Hannah merse tăcută spre celălalt capăt al camerei de Consiliu și cercetă coridorul cel lung. Se uită înapoi la

Scott și dădu din cap. Scott verifică ortografia cuvîntului „Brittanici“, înainte de a spune în gînd „Aleluia“. Scoase trei cuie, apoi trase ușor Declarația peste floarea cuiului rămas în colțul de sus din dreapta, încercînd să uite că scuipase pe o comoară națională și o frecase cu țărînă. Îi aruncă o ultimă privire lui Saddam, apoi făcu sul pergamentul și se duse la Hannah, pe coridor.

Hannah se strecură pe lîngă perete, apoi arătă spre lift. Își trecu un deget peste beregată, dîndu-i de înțeles lui Scott că ar dori să nu folosească liftul, preferînd scara de serviciu. Scott se declară de acord și o urmă pe scara laterală.

Merseră iute, în tăcere, urcînd cele șase etaje pînă la parter. Hannah îi făcu semn lui Scott să intre în camera lăturalnică, unde-și depozitau femeile de serviciu cutiile cu materiale. Ajunsese la fereastra din fundul camerei și îngenunchease lîngă pervazul ei, înainte ca Scott să fi închis ușa. Scott i se alătură și împreună examinară o Piață a Victoriei pustie : cît vedeai cu ochii nici țipenie de om.

— Dumnezeu să-l binecuvînteze pe Kratz, răsuflă ușurat Scott.

Hannah dădu din cap și îi făcu semn să o urmeze din nou. Îl conduse înapoi în coridor și, de aici spre o ușă laterală. Scott deschise ușa și se strecură afară înaintea ei. O clipă mai tîrziu, ieși și ea pe platou.

El arătă spre un grup de palmieri aflat în mijlocul platoului iar ea dădu încă o dată din cap. În mai puțin de trei secunde parcurseră cei douăzeci de metri, pînă la siguranța relativă pe care o oferea pîlcul de palmieri. Scott își întoarse privirea spre clădire și zări camionul abandonat lîngă perete. Presupuse că, în panica de care fuseseră cuprinși, ăsta era unul din lucrurile ce îi interesa prea puțin.

O bătu ușurel pe Hannah pe umăr, șoptindu-i că ar vrea să se întoarcă la clădire. Parcurseră distanța cu aceeași viteză ca mai înainte, ascunzîndu-se în cadrul ușii. Scott o conduse pe Hannah la coridorul principal, unde găsiră uşa din faţă deschisă, bălăngănindu-se în balamale. Privi uşa întredeschisă şi arătă spre camion. După ce îi arătă prin semne la care latură voia să ajungă, îi atinse uşor umărul. Din nou alergară peste platou, ca şi cum ar fi reacţionat la un pistol de start.

Scott se urcă în spatele volanului, în timp ce Hannah urca în partea cealaltă.

— Unde dracu'... fu prima reacţie a lui Scott, cînd îşi dădu seama că cheia de contact nu se afla la locul ei.

Începură să caute înnebuniţi în torpedo, sub scaune, pe bord.

— Ticăloşii, mai mult ca sigur că au luat-o...

— Simon, atenţie ! strigă Hannah.

Scott se întoarse, aproape dînd nas în nas cu individul care sărise pe scară.

Hannah se mişcă rapid într-o poziţie favorabilă pentru a-l ataca pe intrus, dar Scott o opri.

— Bună ziua, domnişoară, salută străinul. Îmi pare rău că nu v-am fost prezentat cum se cuvine, adăugă el şi se întoarse spre Scott. Dă-te la o parte, profesore, îi ceru, în timp ce băga cheia în contact. Dacă-ţi aminteşti, s-a căzut de acord că eu sînt şoferul.

— Ce Dumnezeu faci aici, sergent ? întrebă Scott.

— Ei, asta este ce înţeleg eu printr-un adevărat salut american de bun-venit, răspunse Cohen. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, am urmat doar ordinele ce mi s-au dat. Mi s-a spus că, dacă ieşi pe uşa aceea cărînd un tub de carton trebuie să mă întorc la camion şi să te scot dracului de aici, dar, în nici un caz, să nu-ţi permit să încerci să dai o raită pe la ministerul de externe. Apropo, unde-i tubul ?

— Atenţie ! strigă din nou Hannah, întorcîndu-se şi văzînd un arab care venea gonind spre ei din direcţia opusă.

— Ăsta n-o să-ţi facă nici un rău, o linişti Cohen, e un nepricopsit. Nici măcar nu ştie care-i diferenţa dintre o Cola dietetică şi un Pepsi.

Aziz sări pe scară şi îi spuse lui Scott :

— Cred că mai avem vreo douăzeci de minute, profesore, înainte ca să-și dea seama că în seif nu-i nici o bombă.

— Atunci, hai s-o întindem de aici, zise Scott.

— Unde ? se interesă Hannah.

— Aziz și cu mine am făcut deja o recunoaștere, domnule. Cum s-au pornit sirenele, am știut că probabil Kratz le-a tras cacealmaua ; le sfîrîiau călcîiele de grăbiți ce erau s-o șteargă mai repede. Soldații și poliția, întîi — asta pare să fie regula aici. În ultima oră, Aziz și cu mine am avut tot centrul orașului la dispoziție. De fapt, singura persoană de care ne-am ciocnit a fost unul din agenții noștri, Dave Feldman. El deja identificase cea mai bună rută pe care am avea șanse să evităm soldații.

— Nu-i rău, Cohen, zise Scott.

Cohen se întoarse brusc și îl privi.

— N-am făcut-o pentru dumneavoastră, domnule, ci pentru colonelul Kratz. M-a scos odată din închisoare și este singurul ofițer care m-a tratat întotdeauna ca pe o ființă omenească. Așa că, indiferent ce ții în mînă, profesore, ar fi al dracului de bine să merite viața lui.

— Mii de oameni și-au dat viața pentru ea de-a lungul anilor, răspunse calm Scott. Este Declarația de Independență a americanilor.

— Dumnezeule mare, exclamă Cohen. Cum au pus ticăloșii mîna pe ea ? Făcu o pauză. Chiar trebuie să înghit chestia pe care mi-ai turnat-o ?

Scott dădu din cap și derulă pergamentul. Cohen și Aziz îl examinară neîncrezători cîteva secunde.

— Bine, atunci să te ducem acasă, profesore, nu-i așa ? mormăi Cohen. Aziz o să preia conducerea, cît sîntem în fieful său.

Sări din cabină și kurdul ocoli în fugă camionul ca să-i ia locul la volan. După ce se cățără peste oblonul din spate, Cohen bătu în tavanul cabinei și Aziz porni motorul.

Accelerară pe vastul platou din fața clădirii, trecură printre bariere și ieșiră în Piața Victoriei. Vehiculele pe care le vedeau fuseseră demult abandonate și nu era nici urmă de oameni pe străzi.

— Zona a fost evacuată pe o rază de cinci kilometri, așa că o să treacă ceva timp înainte de a da peste cineva, îi lămuri Aziz, cînd întoarse la stînga pe strada Kindi.

Acceleră la o sută pe oră, o viteză pe care numai Saddam și-o mai permitea pe strada aceea.

— Ca să ieșim din oraș, o s-o iau pe strada Baquba și vom străbate zonele în care avem cele mai mici șanse de a întîlni soldați, explică Aziz în timp ce treceau pe lîngă fîntîna de a cărei celebritate era responsabil Ali Baba. Încă mai sper să ajungem la autostrada care iese din Bagdad, înainte de scurgerea celor două ore magice.

Aziz viră brusc la dreapta, schimbînd vitezele fără să piardă din iuțeala cu care se deplasau și continuă drumul prin ceea ce părea să fie un oraș fantomă. Cînd trecură un pod peste Tigru, Scott se uită la soare : cam într-o oră trebuia să se ascundă în spatele celor mai înalte clădiri iar șansele lor de a rămîne nedescoperiți vor spori substanțial.

Aziz ocoli Universitatea Karmel Junblat și intră pe strada Jamila. Încă nu erau oameni pe străzi sau trotuare și Scott simți că dacă i-ar fi văzut cineva acum, ar fi presupus că făceau parte dintr-o unitate a armatei aflată în patrulare.

Hannah fu cea care zări prima persoană: bătrîn, cocîrjat, așezat pe marginea trotuarului, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic deosebit. Trecură pe lîngă el cu o sută pe oră, dar el nici măcar nu își ridică privirea.

Aziz coti pe strada următoare și se treziră în fața unui grup de tineri care cărau televizoare și echipament electronic, furate de prin magazine. Se împrăștiară cînd văzură camionul. După colțul următor erau alți jefuitori, dar încă nici un semn de poliție sau armată.

Cînd Aziz zări prima uniformă verde-închis, viră rapid pe o stradă comercială pe care, în oricare altă miercuri, șoferii ar fi fost fericiți dacă ar fi putut să înainteze cu zece kilometri la oră, datorită îmbulzelii de pe trotuare și carosabil. Dar, în după-amiaza aceea Aziz reușea să păstreze vitezometrul la peste optzeci. Coti din nou la dreapta și văzu cîțiva localnici care începuseră să se aventureze înapoi pe străzi. La capătul străzii, dădură în breteaua care făcea legătura cu magistrala principală ce ieșea din Bagdad. Traficul era încă foarte redus.

Aziz conduse camionul pe banda exterioară. Își verifica oglinda retrovizoare la fiecare cîteva secunde, avînd grijă să respecte limita de viteză de optzeci de kilometri la oră.

— Niciodată să nu te oprească pentru o prostie — îl avertizase Kratz de o mie de ori.

Speranțele lui Scott începură să crească cînd Aziz aprinse farurile. Deși cele două ore trebuiau să fi trecut, se îndoia că erau deja căutați și era de la sine înțeles că, o dată cu fiecare kilometru care-i depărta de Bagdad, localnicii deveneau din ce în ce mai puțin loiali lui Saddam.

După ce Aziz trecu de panoul ce marca limita Bagdadului, apăsă pe accelerație pînă la sută.

— Allah, dă-mi douăzeci de minute, se rugă el. Dă-mi douăzeci de minute și o să fim la Castle Post.

— Castle Post ? se miră Scott. Doar nu sîntem într-o misiune de cercetași pe urmele pieilor roșii.

Aziz rîse.

— Nu, profesore, e locul unde se afla un post al armatei britanice în primul război mondial și în care ne putem ascunde peste noapte. Dacă reușesc să ajung acolo înainte... toți trei zăriră în același timp primul camion militar venind spre ei.

Aziz viră la stînga, derapă pe un drum lateral și fu forțat să reducă viteza.

— Și acum, încotro ne îndreptăm ? întrebă Scott.

— Khan Beni Saad, răspunse Aziz, satul în care m-am născut. Nu o să putem rămîne decît o noapte, dar nimeni n-o să se gîndească să ne caute acolo. Mîine, profesore, va trebui să decizi pe la care din cele șase granițe vom trece.

Generalul Hamil se plimba de mai bine de o oră în jurul biroului. Cele două ore trecuseră demult și începuse să se întrebe dacă nu cumva Kratz îl trăsese pe sfoară. Dar nu putea să-și dea seama cum reușise.

Începea chiar să regrete că-l omorîse pe tip. Dacă Kratz ar fi fost încă în viață, ar fi putut beneficia de încercata și demna de încredere metodă a torturii. Acum n-o să știe niciodată cum ar fi reacționat Kratz la tehnica lui specială de bărbierit.

Hamil ordonase deja unui locotenent, total lipsit de entuziasm, și plutonului său să se întoarcă la sediul partidului Baas. Locotenentul revenise prompt, pentru a raporta că ușa seifului era larg deschisă iar camionul dispăruse, ca , de altfel, și documentul care atîrna pe perete. Generalul zîmbi. Era convins că se afla în posesia originalului Declarației, dar scoase totuși pergamentul din cilindru și îl întinse pe birou, ca să-l verifice încă o dată. Cînd ajunse la cuvîntul „Britanici“, mai întîi se albi, apoi deveni treptat din ce în ce mai roșu.

Anulă imediat toate permisiile și ordonă la cinci divizii din garda de elită să organizeze căutarea teroriștilor. Nu avea nici o posibilitate de a ști cît de mult i-o luaseră înainte, cît de departe puteau fi și în ce direcție se îndreptau.

Totuși, era sigur că nu puteau rămîne pe șoselele principale prea mult, în camionul acela, fără să fie descoperiți. O dată cu lăsarea nopții, se vor retrage probabil în deșert, să se odihnească. Dar trebuiau să reapară în dimineața următoare, cînd în mod sigur vor încerca să treacă una din cele șase granițe. Generalul lansase deja ordinul ca, în cazul în care un singur terorist reușea să treacă granița, gărzile de la fiecare punct de frontieră să fie arestate și întemnițate, fie că fuseseră sau nu de serviciu. Cei doi soldați care ar fi trebuit să închidă ușile seifului fuseseră deja împușcați pentru neexecutarea ordinelor, iar maiorul care asigurase supravegherea seifului fusese imediat arestat. Cel puțin, decizia maiorului Said, de a se sinucide, îl scutise pe Hamil de neplăcerea de a-l trimite în fața Curții marțiale ; în mai puțin de o oră, maiorul fusese găsit spînzurat în celulă. Evident, uitarea unui colac de frînghie în mijlocul podelei, sub un cîrlig din tavan, se dovedise o sugestie suficient de stimulativă. Cît despre cei doi tineri studenți mediciniști care administraseră injecțiile și asistaseră la conversația lui cu Kratz, erau demult în drum spre granițele din sud, să-și facă stagiul într-un regiment, nu chiar de elită. Erau niște băieți așa de frumoși, oftă generalul : vor rezista cel mult o săptămînă.

Hamil ridică receptorul și formă numărul particular care-l punea în legătură cu palatul. Trebuia să fie sigur că era prima persoană care îi explica președintelui ce se petrecuse în după-amiaza aceea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Scott își considerase întotdeauna compatrioții drept o rasă ospitalieră, dar nu se bucurase niciodată de o primire atît de călduroasă ca aceea pe care le-o făcuse familia lui Aziz.

Khan Beni Saad, satul în care se născuse Aziz, avea, după spusele lui, puțin peste două sute cincizeci de locuitori, înregistrați la ultimul recensămînt. Supraviețuiau cu greu din ce obțineau prin vînzarea micii recolte de portocale, mandarine și curmale, gospodinelor din Kirkuk și Arbil.

Șeful tribului, care se dovedi a fi unul din unchii lui Aziz, îi primi imediat în mica lui casă de piatră, astfel încît să poată folosi unica baie din sat. Femeile casei — și păreau să fie o mulțime — încălziră oalele cu apă, pînă cînd toți vizitatorii fură declarați curați.

Cînd, în cele din urmă, Scott ieși din casa șefului, descoperi că fusese întinsă o masă sub un pîlc de lămîi la marginea satului, de unde începea cîmpia Huwaider. Masa era încărcată cu pești ciudați, carne, fructe și legume. Se gîndi cu strîngere de inimă că adunaseră cîte ceva din fiecare casă a satului.

Sub un cer înstelat, mîncară cu lăcomie hrana gustoasă și băură apa de izvor pentru care, dacă ar fi fost îmbuteliată, un californian ar fi plătit o avere, fără să clipească.

Dar Scott se gîndea neîncetat că a doua zi trebuiau să părăsească acele locuri idilice și că va trebui să găsească o soluție pentru ca, împreună cu ceilalți, să treacă prin una din cele șase granițe.

După ce cafeaua fu servită în cești și căni de diverse mărimi, șeful se ridică de la locul lui din capul mesei și ținu un discurs de bun-venit, pe care Aziz îl traduse. Scott răspunse printr-o scurtă alocuțiune, care fu aplaudată chiar înainte ca Aziz să traducă ce spusese.

— Ăsta-i singurul lucru pe care îl au în comun cu noi, remarcă Hannah luîndu-i mîna lui Scott. Admiră concizia.

Șeful închise seara cu o ofertă pentru care Scott îi mulțumi, dar se simți incapabil să o accepte. Voia să-și scoată întreaga familie din casă pentru ca oaspeții lui să poată dormi înăuntru.

Scott continuă să protesteze, pînă cînd Aziz îi explică :

— Trebuie să acceptați, altfel i-ai insulta casa, sugerînd că nu este destul de bună pentru a te odihni înăuntru. Și, știi, cel mai mare compliment, pe care l-ai putea aduce unui arab, este să-ți lași femeia gravidă în timpul șederii la el în casă.

Aziz ridică din umeri.

Scott rămase treaz aproape toată noaptea privind pe fereastra fără geam, în timp ce Hannah dormea nemișcată în brațele lui. După ce se străduise să-i aducă șefului cel mai mare compliment posibil, mintea lui revenise la problema trecerii echipei peste una din granițe și la asigurarea unei întoarceri sigure a Declarației de Independență la Washington.

Cînd prima rază de lumină se furișă pe pledul țesut, care le acoperea patul, Scott își desprinse încetișor brațele din jurul lui Hannah și o sărută pe frunte. Alunecă de sub cearceafuri, descoperind că mica vană de cositor era deja plină cu apă caldă iar femeile puseseră alte ceaune la fiert.

După ce se îmbrăcă, Scott petrecu o oră studiind hărți ale ținutului, căutînd trasee posibile peste cele șase granițe ale Irakului. Renunță repede la Siria și Iran, considerîndu-le imposibile, pentru că armatele ambelor state ar fi fost fericite să-i măcelărească de cum i-ar fi zărit. De asemenea, considera că întoarcerea peste granița iordaniană ar fi fost un risc mult prea mare. Cînd Hannah i se alătură, renunțase și la Arabia Saudită, granița fiind prea bine păzită. Îi rămîneau doar cinci rute posibile și două granițe.

În timp ce gazdele începeau să pregătească micul dejun, Scott și Hannah hoinăriră prin sat, mînă în mînă, la fel cum s-ar fi plimbat oricare îndrăgostiți din lume într-o dimineață de vară. Localnicii zîmbeau iar unii le făceau plecăciuni. Deși nici unul nu putea susține o conversație cu ei, toți vorbeau atît de elocvent cu ochii, încît amîndoi înțeleseră.

Odată ajunși la capătul satului, se întoarseră și o luară în pas de plimbare înapoi, pe cărarea spre casa șefului. Cohen prăjea ouă la un foc în fața casei iar Hannah se opri să urmărească cum femeile coceau turte circulare și subțiri care, după ce le îmbibai cu miere, erau atît de gustoase, încît alcătuiau un adevărat ospăț. Șeful, așezat din nou în capul mesei, îl invită pe Scott să ia loc lîngă el. Cohen se trîntise pe un taburet și era pe cale să-și înceapă micul dejun, cînd apăru o capră și îi hăpăi ouăle din farfurie. Hannah rîse și îi puse alt ou în farfurie, înainte ca Cohen să fi apucat măcar să-și exprime dorința.

Scott întinse puțină miere pe o bucată de turtă caldă iar o femeie îi puse în față o cană cu lapte de capră.

— Profesore, sînt sigur că te-ai hotărît care va fi următorul pas, nu-i așa ? întrebă Cohen, în timp ce Hannah îi punea în farfurie încă un ou prăjit.

Cu o singură propoziție, Cohen rupsese vraja și îi readusese înapoi la realitate.

Un sătean se apropie de masă, îngenunche lîngă șef și îi șopti ceva la ureche. Mesajul fu comunicat lui Aziz.

— Vești proaste, oftă acesta. Soldații au blocat toate drumurile care duc înapoi la autostrada principală.

— Atunci, va trebui să traversăm deșertul, decise Scott.

Desfășură harta și o întinse pe masă. Rutele alternative erau subliniate cu o duzină de linii trase cu carioca albastră. Indică un drumeag ce ducea spre o șosea care i-ar fi scos în orașul Khalis.

— Ăsta nu-i drumeag, protestă Aziz. Este albia unui rîu care a secat acum mulți ani. Putem să mergem pe ea, dar va trebui să abandonăm camionul.

— Nu-i de ajuns să-l abandonăm, zise Scott. Va trebui să-l distrugem. Dacă l-ar găsi soldații lui Saddam, ar rade satul de pe fața pămîntului și ți-ar măcelări concetățenii.

Șeful păru nedumerit, cînd Aziz îi traduse tot ce spusese Scott. Bătrînul își mîngîie țepoasa barbă matinală de pe obraji și zîmbi în timp ce Scott și Hannah îi ascultau spusele, incapabili să înțeleagă o vorbă.

— Unchiul meu spune că trebuie să luați mașina lui, traduse Aziz. E veche, dar el speră că merge încă bine.

— Este un om deosebit, mulțumi Scott. Dar, dacă nu putem traversa deșertul în camion, cum naiba ne-am putea descurca cu un automobil ?

— Spune că nu-i nici o problemă, îl asigură Aziz. Va trebui să demontăm mașina bucată cu bucată iar oamenii lui vor căra piesele pe cei douăzeci de kilometri de deșert, pînă cînd vom ajunge la șoseaua spre Khalis. Acolo putem s-o montăm la loc.

— Nu putem să acceptăm așa ceva. Este prea generos. Vom merge pe jos și o să găsim un mijloc de transport cînd vom ajunge la Huwaider.

Degetul i se fixă pe hartă, indicînd primul sat de pe șosea.

Aziz traduse încă o dată ; unchiul lui se întristă și murmură cîteva cuvinte.

— Zice că, de fapt, nu-i mașina lui, a fost a fratelui său. Acum îmi aparține mie.

Pentru prima oară, Scott își dădu seama că tatăl lui Aziz fusese șeful satului iar unchiul lui era dispus la risc pentru a-i scăpa de trupele lui Saddam.

— Dar, chiar dacă am reuși să demontăm și să remontăm mașina, cum rămîne cu patrulele armatei, cînd ajungem la şosea ? întrebă el. Între timp, mii de oameni de-ai lui Hamil au fost cu siguranţă trimişi să ne caute.

— Dar nu pe drumurile astea, zise Aziz. Armata o să stea lipită de autostradă. Îşi dau seama că este singura noastră speranţă să trecem graniţa. Nu, prima noastră problemă se va ivi cînd vom ajunge la punctul de control din Khalis. Îşi deplasă degetul cîţiva centimetri pe hartă. Acolo trebuie să fie cel puţin doi soldaţi de serviciu.

Scott studie din nou diferitele rute, în timp ce Aziz îl asculta pe unchiul lui.

— Am putea ajunge pînă la Tuz Khurmatu fără să folosim autostrada ? întrebă Scott neridicîndu-şi ochii de pe hartă.

— Da, există un drum mai lung printre dealuri, pe care armata l-ar ignora cu desăvîrşire pentru că, fiind atît de aproape de graniţa cu Kurdistanul, nu şi-ar asuma riscul de a fi atacaţi de partizanii Peshmerga. Iar, după ce trecem prin Tuz Khurmatu, mai sînt doar vreo trei-patru kilometri pînă la autostradă. Însă, de acolo pînă la graniţă mai avem cam şaptezeci şi cinci de kilometri, dar este singura cale pentru a o traversa.

Scott îşi sprijini capul în mîini şi cîteva clipe nu spuse nimic.

— Deci, dacă o luăm pe drumul ăsta, este ca şi cum ne-am angaja definitiv să trecem graniţa la Kirkuk, rosti el în cele din urmă. Un loc unde ambele părţi s-ar putea dovedi duşmănoase.

Şeful începu să bată cu degetul pe hartă, în dreptul Kirkukului, în timp ce i se adresa nepotului pe un ton imperios.

— Unchiul spune că Kirkuk este cea mai bună şansă a noastră. Cei mai mulţi locuitori sînt kurzi şi-l urăsc pe Saddam Hussein. S-a întîmplat chiar ca soldaţii irakieni să dezerteze şi să se alăture partizanilor kurzi Peshmerga.

— Dar cum vor şti de partea cui sîntem ? întrebă Scott.

— Unchiul le va trimite un mesaj, aşa că, atunci cînd vom ajunge la graniţă, ei vor face tot ce le stă în putere ca să ne ajute. Practic, nu este vorba de o graniță oficială dar, odată ajunși în Kurdistan, vom fi în siguranță.

— Kurzii par a fi cea mai bună soluție, interveni Hannah, care asculta atentă. Mai ales dacă îi convingem că scopul misiunii noastre era asasinarea lui Saddam.

— S-ar putea să meargă, domnule, aprobă Cohen. Adică, dacă mașina va face față.

— Cohen, tu ești mecanicul, numai tu poți să ne spui dacă avem vreo șansă.

Cînd Aziz termină de tradus cuvintele lui Scott, șeful se ridică în picioare și îi conduse în spatele casei. Se opri lîngă un obiect alungit, acoperit cu o folie neagră. El și Aziz ridicară prelata. Lui Scott nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Un Cadillac roz ? ! exclamă el.

— Un Sedan de Ville 1956 clasic, ca să fim exacți, domnule, preciză Cohen frecîndu-și mîinile de încîntare.

Deschise portiera lungă și grea și se urcă în spatele imensului volan. Trase un mîner de sub bord și capota se deschise. Ieși. O ridică și studie cîteva minute motorul.

— Nu-i rău, constată el. Dacă aș putea „împrumuta" cîteva piese de la camion, în două ore o transformăm în mașină de curse.

Scott se uită la ceas.

— Dacă mai vrem să încercăm să trecem granița în noaptea asta, nu putem zăbovi aici mai mult de o oră.

Scott și Hannah se întoarseră și cercetară încă o dată harta. Șoseaua pe care o recomandase Aziz era la vreo douăzeci de kilometri, dar pînă la ea terenul părea destul de dificil de străbătut, chiar dacă ai fi mers cu mîinile în buzunare.

— S-ar putea să dureze ore întregi, oftă Scott.

— Ce altceva am putea face, dacă nu folosim autostrada ? întrebă Hannah.

În timp ce ea și Scott continuau să studieze traseul iar Cohen să lucreze la mașină, Aziz adună trezeci dintre cei mai puternici bărbați din sat. Cîteva minute după scurgerea orei, Cohen reapăru în casă, cu mîinile, braţele, faţa şi părul murdare de ulei.

— E gata de demontare, profesore.

— Bravo ! Dar mai întîi trebuie să scăpăm de camion, îi reaminti Scott, ridicîndu-se de la masă.

— Asta nu se mai poate, domnule, zise Cohen. Nu acum, după ce am scos două-trei piese importante din motor. Cadillacul ăsta ar trebui să meargă cu peste o sută şaizeci de kilometri la oră, spuse el cu o oarecare mîndrie. Într-a treia !

Scott rîse şi, însoţit de Aziz, plecă în căutarea şefului. Îi explică încă o dată problema pe care o avea.

De data asta, pe chipul şefului nu se citea nici cea mai mică nelinişte. Aziz îi traduse vorbele.

— Nu te teme, prietene, zîmbi el. În timp ce voi veţi traversa deşertul, noi o să demontăm camionul şi o să îngropăm fiecare părticică într-un loc pe care soldaţii lui Saddam nu l-ar descoperi nici într-o mie de ani.

Scott părea neliniştit, dar Aziz îşi manifestă aprobarea. Fără să mai aştepte decizia lui Scott, şeful îşi conduse nepotul în spatele casei, unde îl găsiră pe Cohen supraveghind demontarea Cadillacului şi distribuirea pieselor între cei treizeci de aleşi.

Patru bărbaţi trebuiau să transporte motorul pe o targă improvizată, iar alţii şase caroseria de crom pe umeri, ca şi cum ar fi cărat un sicriu. Patru dintre ei trebuiau să care roţile ale căror cauciucuri era tivite cu o bandă albă, în timp ce alţi patru aveau de transportat şasiul. Doi ţineau bancheta din faţă din piele roşie cu alb, alţi doi bancheta din spate, şi unul bordul. Cohen continuă să distribuie celelalte piese ale Cadillacului pînă cînd ajunse la capătul şirului unde trei copii de cel mult zece-unsprezece ani primiră în grijă două canistre de douăzeci de litri şi o cutie de scule. Singurul lucru pe care nu-l luară era prelata care acoperise maşina.

Unchiul lui Aziz îşi conduse oamenii pînă la ultima casă din sat, astfel încît să-şi poată urmări oaspeţii începîndu-şi călătoria spre orizont.

Scott strînse mîna şefului, dar nu fu în stare să găsească cuvintele potrivite pentru a-i mulţumi. Unui american de-al lui i-ar fi spus „Dă-mi un telefon, cînd treci data viitoare prin New Haven".

— Mă voi întoarce în timpuri mai bune, îl asigură el pe bătrîn și Aziz traduse.

— Poporul meu așteaptă ziua aceea.

Scott se întoarse să-l urmărească pe Cohen, care, cu busola în mînă, își conducea incredibilul pluton în ceea ce părea să fie o călătorie fără sfîrșit. Luă una din canistrele de douăzeci de litri de la cel mai mic dintre copii și îi făcu semn să se întoarcă în sat, dar băiețelul scutură din cap și înșfăcă repede geanta din pînză de cort a lui Scott.

Scott se întrebă dacă istoria va dezvălui vreodată acest mod ciudat de a transporta Declarația de Independență în timp ce Cohen răcni :

— Înainte !

Generalul Hamil continua să se învîrtă prin birou, așteptînd să sune telefonul.

Cînd Saddam aflase noutățile privitoare la incompetența maiorului Said, care permisese teroriștilor să scape cu Declarația, fusese furios că maiorul se sinucisese, lipsindu-l de plăcerea de a-i pune el capăt vieții.

Singurul ordin pe care-l dăduse generalului fusese ca stațiile de radio și postul national de televiziune să repete la fiecare oră comunicatul prin care țara era înștiințată că se încercase un atentat la viața președintelui, care eșuase, dar teroriștii sioniști erau încă în libertate. Se dădeau descrierile complete ale așa-zișilor asasini, iar președintele le cerea iubiților săi compatrioți să-l ajute în căutarea necredincioșilor.

Dacă lucrurile ar fi fost mai puțin urgente, generalul l-ar fi sfătuit să nu facă publice astfel de informații, deoarece mai mulți dintre cei care îi vor întîlni pe teroriști s-ar putea să dorească să-i ajute sau, în cel mai fericit caz, să închidă ochii. Singurul sfat dat conducătorului său fusese sugestia că ar trebui oferită o recompensă mare pentru capturarea teroriștilor. Descoperise demult că egoismul interesat putea să înăbușe aproape orice scrupule.

Generalul se opri în faţa unei hărţi fixate pe peretele din spatele biroului, care acoperea temporar un portret al lui Saddam. Ochii lui trecură în revistă numeroasele linii subţiri, roşii, care se încolăceau între Bagdad şi graniţele Irakului. Erau cîte o sută de sate pe ambele părţi ale fiecărei şosele iar generalul trebuia să admită cu regret că cele mai multe ar fi fost bucuroase să-i găzduiască pe fugari.

Şi atunci, îşi aminti unul din numele pe care i le dăduse Kratz. Aziz Zeebari — un nume destul de comun, totuşi îl sîcîise întreaga dimineaţă.

— Aziz Zeebari... Aziz Zeebari... Aziz Zeebari... repetă el.

Îşi aminti. Executase un bărbat cu acest nume, care fusese implicat într-o încercare de lovitură de stat cu vreo şapte ani înainte. Era posibil să fi fost tatăl trădătorului ?

Purtătorii de poveri se opreau la fiecare cincisprezece minute să se odihnească ; îşi rearanjau sarcinile pe umeri şi plecau mai departe.

— Opriri la stand, le botezase Cohen, ca şi cum ar fi fost într-o cursă de Formula unu.

Reuşiseră să parcurgă trei kilometri şi jumătate în prima oră şi băuseră mai multă apă decît ar fi consumat orice maşină.

La amiază, cînd Scott îşi verifică ceasul, socoti că străbătuseră mai mult de două treimi din distanţa pînă la şosea ; deşi trecuse destulă vreme de cînd satul dispăruse din privirile lor, la orizont încă nu se zărea nici un semn de viaţă. Îşi continuau călătoria pe un soare tot mai copleşitor iar ritmul lor încetinea cu fiecare kilometru parcurs.

Ochii unui puştan de zece ani fură primii care să zărească o mişcare. Alergă în faţă şi arătă cu degetul. Scott nu reuşi să desluşească nimic şi mai trecură vreo patruzeci de minute pînă cînd drumul prăfuit se desenă limpede în faţa lor. Priveliştea îi făcu să iuţească pasul.

Cînd ajunseră pe marginea drumului, Aziz le ordonă să așeze cu grijă piesele mașinii pe pămînt, iar o fetiță, pe care Scott nu o remarcase pînă atunci, le împărți pîine și apă, în timp ce ei se odihneau.

Cohen se ridică primul și începu să se învîrtească în jurul plutonului său, verificînd diferitele piese. Cînd reveni la șasiu, toți erau nerăbdători să monteze mașina la loc.

Scott nu se ridicase de pe pămînt, urmărindu-i pe cei trezeci de mecanici amatori care, sub direcția sergentului Cohen, închegau bătrînul Cadillac bucată cu bucată. După ce strînseră șuruburile la ultima roată, Scott trebui să admită că rezultatul arăta a mașină, dar se întrebă dacă bătrîna carapace va fi în stare vreodată să se urnească.

Toți sătenii înconjurară masivul vehicul roz în timp ce Cohen se așeza pe locul șoferului.

Aziz așteptă pînă cînd copiii goliră ultima picătură de benzină din canistre în rezervor. Înșurubă apoi capacul mare de oțel și strigă :

— Dă-i drumul !

Cohen răsuci cheia în contact.

Motorul se învîrti încet și apoi muri. Cohen țîșni afară, săltă capota și îi ceru lui Aziz să-i ia locul în spatele volanului. Făcu o mică ajustare la cureaua ventilatorului, verifică delcoul și curăță bujiile de ultimele fire de nisip, înainte de a le înșuruba strîns. Scoase capul de sub capotă.

— Fă o încercare, kurdule.

Aziz răsuci cheia și apăsă pe accelerație. Motorul se roti ceva mai repede, dar tot nu vru să pornească. Șaizeci de ochi se uitau sub capotă, fără să ofere nici un sfat, în timp ce Cohen mai petrecu cîteva minute meșterind la delco.

— Încă o dată și trage șocul la maxim ! strigă el.

Aziz puse contactul. Motorul tuși, începu să bată și, cînd Aziz apăsă pe accelerație, își dădu drumul pe neașteptate într-un urlet — un zgomot depășit doar de urletele sătenilor.

Cohen îi luă locul lui Aziz la volan și băgă schimbătorul de viteze într-a-ntîia. Mașina refuză să se miște și se îngropa din ce în ce mai adînc în nisip. Cohen opri motorul și sări afară. Șaizeci de mîini se sprijiniră de mașină, balansînd-o înainte și înapoi, apoi cu un singur mare efort fu scoasă din troaca adîncă pe care o săpase. Sătenii o mai împinseră douăzeci de metri și așteptară următorul ordin al sergentului.

Cohen îi făcu semn fetiței care împărțise mîncarea. Aceasta înaintă rușinoasă iar el o ridică și o așeză pe bancheta din față a mașinii. Cohen îi explică prin semne că trebuie să îngenuncheze lîngă pedala de accelerație și să o țină apăsată. Fără să intre în mașină, Cohen se apleacă, verifică dacă schimbătorul de viteze se afla în punctul mort și porni motorul. Fetița continua să apese cu amîndouă mîinile și motorul tură tot mai mult. Fetița izbucni în plîns, pe cînd sătenii aclamară și mai zgomotos ca prima dată. Cohen o ridică pe fetiță și o așeză pe nisip, apoi îi făcu semn lui Aziz.

— Camarade, ai cam jumătate din greutatea mea, așa că treci înăuntru, bagă în viteza întîi și vezi dacă poți s-o faci să meargă vreo sută de metri. Dacă poți, o să sărim toți înăuntru. Dacă nu reușești, va trebui să împingem hîrbul ăsta nenorocit pînă la împuțita aia de graniță.

Aziz păși delicat în Cadillac. Așezat pe marginea banchetei de piele, ridică ușurel schimbătorul în viteza întîi și apăsă pe accelerație. Mașina se tîrî înainte și, în timp ce Scott, Hannah și Cohen sprintau pe lîngă ea, sătenii începură să aclame cu aceeași frenezie.

Hannah deschise ușa pasagerului, basculă scaunul și sări în spate în timp ce mașina continua să ruleze încet. Cohen se aruncă după ea și strigă :

— Viteza a doua !

Aziz trase schimbătorul în jos, lateral și din nou în sus. Mașina se smuci înainte.

— Asta-i a treia, kurd tîmpit ! răcni Cohen.

Se întoarse și îl văzu pe Scott alergînd cît putea de repede. Cohen se întinse ca să țină portiera deschisă și

Scott își aruncă geanta înăuntru. Apoi sări și el și Cohen îl înșfăcă de umeri. Capul lui Scott ateriză în poala lui Aziz, dar kurdul răsuci ferm volanul și mașina continuă să înainteze pe nisipul bătătorit.

— Acum îmi dau seama de ce este puțin probabil să întîlnim patrule ale armatei pe drumul ăsta, fu singurul comentariu al lui Scott.

Aziz continuă să facă slalom dintr-o parte în alta a drumului pentru a evita dunele de nisip îngrămădite de vînt. Se răsuci ca să-i privească pe sătenii care le făceau semne plini de entuziasm. Să le răspunzi doar printr-o simplă fluturare a mîinii părea inadecvat, după tot ce făcuseră. Nu le mulțumise cum trebuie, nici măcar nu-și luase rămas bun.

Sătenii nu se mișcară pînă cînd mașina nu se pierdu în depărtare.

Generalul Hamil se întoarse brusc, furios că cineva îndrăznise să intre în camera lui, fără să bată la ușă. Aghiotantul se opri în fața biroului. Tremura, conștient de greșeala pe care o făcuse. Generalul își ridică bastonul și era gata să-l lovească peste față pe tînărul ofițer, cînd acesta behăi :

— Am descoperit satul din care este originar trădătorul Aziz Zeebari, domnule general.

Hamil își coborî încet brațul pînă cînd bastonul se odihni pe umărul drept al ofițerului, cu vîrful împins înainte pînă la doi centimetri de ochiul drept.

— Unde ?

— Khan Beni Saad, răspunse terorizat tînărul.

— Arată-mi !

Locotenentul alergă la hartă, o studie cîteva clipe și puse un deget pe un punct aflat la vreo șaisprezece kilometri nord-est de Bagdad.

Generalul privi punctul și zîmbi pentru prima oară în ziua aceea. Se întoarse la birou, ridică receptorul și lătră un ordin.

Într-o oră, sute de soldaţi vor transforma micul cătun într-un adevărat furnicar.

Chiar dacă Khan Beni Saad nu avea decît două sute cincizeci de locuitori, generalul era convins că cineva, indiferent cît de tînăr, o să vorbească.

Aziz reuşi să păstreze o viteză constantă de cincizeci de kilometri pe oră, în timp ce Scott încerca să aproximeze pe hartă zona în care se aflau. De abia după aproape o oră, cînd au dat peste un indicator grosolan, vopsit manual, care zăcea în drum şi pe care scria „Khalis 25 km“, reuşi să localizeze poziţia lor exactă.

— Continuă să înaintezi, îi ceru Scott. Dar va trebui să oprim la cîţiva kilometri de marginea oraşului, să văd ce putem face ca să trecem de punctul de control.

Încrederea lui Scott în afirmaţia bătrînului şef că nu vor fi vehicule militare pe acest drum creştea cu fiecare kilometru pe care îl străbăteau. Continuă să studieze cu atenţie harta, ştiind sigur acum care era ruta pe care trebuiau s-o urmeze, dacă doreau să traverseze graniţa în aceeaşi zi.

— Deci, ce facem cînd ajungem la punctul de control ? întrebă Cohen.

— Poate că va fi mai uşor decît ne aşteptăm noi. Nu uita că ei caută patru persoane într-un camion militar greu.

— Dar noi *sîntem* patru persoane.

— Nu vom mai fi cînd vom ajunge la punctul de control, îl asigură Scott, pentru că tu şi cu mine ne vom continua călătoria în portbagaj.

Cohen îl privi strîmb.

— Fii mulţumit că-i un Caddy, zise Aziz rînjind, în timp ce se străduia să menţină aceeaşi viteză.

— Poate că ar trebui să trec eu la volan acum, presupuse Cohen.

— Nu aici, spuse Scott. Cît sîntem pe drumurile astea, e locul lui Aziz.

Hannah fu cea care o zări prima.

— Ce dracu' are de gînd ? ! exclamă ea, arătînd spre o femeie care sărise în mijlocul drumului și-și flutura disperată barțele.

Scott se sprijini de tocul geamului iar Cohen se aplecă în față, să vadă mai bine.

— Nu te opri, spuse Scott. Dacă n-ai altă soluție, ocolește-o.

Pe neașteptate, Aziz începu să rîdă.

— Ce-i așa hazliu, kurdule ? se miră Cohen fără să-și dezlipească ochii de pe femeia care stătea decisă în mijlocul drumului.

— E doar verișoara mea, Jasmin.

— Altă vară ? întrebă neîncrezătoare Hannah.

— În tribul meu toți sîntem veri, explică Aziz oprind Cadillacul în fața femeii.

Țîșni din mașină și o îmbrățișă pe tînără iar ceilalți li se alăturară.

— Nu-i rea, spuse Cohen cînd, în sfîrșit, fu prezentat verișoarei Jasmin, care nu se oprise din vorbit nici măcar cînd dăduse mîna cu Scott și Hannah.

— Dar ce tot trăncănește ? întrebă Cohen, înainte ca Aziz să traducă cuvintele verișoarei lui.

— Se pare că profesorul a avut dreptate. Soldații au fost avertizați să fie atenți la un camion militar cu patru teroriști. Dar unchiul ei a luat legătura cu ea azi dimineață ca s-o avertizeze că vom fi în Cadillac.

— Atunci, e un risc al dracului de mare să încercăm să trecem de ei, interveni Hannah.

— Un risc este, adevărat, se declară de acord Aziz, dar nu al dracului de mare. Jasmin trece prin punctul de control de două ori pe zi, în fiecare zi, ca să vîndă portocalele, mandarinele și curmalele pe care le aduce din satul nostru. Soldații o cunosc foarte bine și știu și mașina unchiului meu. Unchiul spune că ea trebuie neapărat să fie în Cadillac, cînd trecem pe la postul de control. În felul acesta, nu vor bănui nimic.

— Și dacă se hotărăsc să percheziționeze portbagajul ?

— Atunci nu-şi vor primi raţia zilnică de ţigări sau fructe pentru familiile lor, nu-i aşa ? Vezi tu, ei n-au nici o îndoială că ne ţinem de contrabandă.

Jasmin începu să sporovăiască din nou şi Aziz ascultă conştiincios.

— Spune că trebuie să intraţi toţi în portbagaj înainte ca vreun trecător să ne zărească.

— E totuşi al dracului de riscant, profesore, protestă Cohen.

— La fel de mult riscă şi Jasmin, răspunse Scott, şi nu văd ce altceva am putea face.

Împături harta, se îndreptă spre spatele maşinii, deschise compartimentul de bagaje şi intră înăuntru. Hannah şi Cohen îl urmară fără să scoată o vorbă.

— Nu-i la fel de confortabil ca seiful, spuse Hannah cînd îl îmbrăţişă pe Scott.

Aziz înghesui geanta între ea şi Cohen. Hannah izbucni în rîs.

— Înainte de a opri la punctul de control voi lovi o dată în portieră, îi preveni Aziz.

Trînti capota portbagajului. Jasmin îşi înşfăcă sacoşele de pe marginea drumului şi sări în maşină lîngă vărul ei.

Cei teri din portbagaj auziră motorul trezindu-se la viaţă şi maşina începu să avanseze mai maiestuos pe ultimii kilometri spre Khalis. Jasmin, folosi timpul ca să-l pună la curent pe Aziz cu modul în care proceda de obicei cînd trecea pe la punctul de frontieră.

CAPITOLUL TREIZECI ŞI PATRU

Şeful fu spînzurat primul. Apoi, fraţii lui, unul cîte unul, în faţa întregului sat, dar nimeni nu sufla o vorbă. Atunci, trecură la verii lui, pînă cînd o fetiţă de doisprezece ani, care spera să-şi salveze tatăl, le povesti despre străinii care stătuseră noaptea trecută în casa şefului.

Îi promiseră fetiţei că tatăl ei va scăpa dacă le spunea tot ce ştia. Ea arătă spre deşert, indicîndu-le unde îngropaseră camionul. Soldaţii săpară cam douăzeci de minute şi reuşiră să confirme că fetiţa spunea adevărul.

Luară legătura prin telefonul de campanie cu generalul Hamil. Acestuia i se păru greu de crezut că treizeci de membri ai tribului Zeebari demontaseră Cadillacul şefului şi-l căraseră bucată cu bucată prin deşert.

— O, da, îi asigură fetiţa. Ştiu că-i adevărat pentru că unul din fraţii mei a cărat o roată tot drumul pînă la şoseaua de dincolo de deşert, declară ea arătînd mîndră spre orizont.

Generalul Hamil ascultă atent informaţiile comunicate la telefon, apoi ordonă ca tatăl şi fratele fetiţei să fie şi ei spînzuraţi.

Reveni la harta de pe perete şi localiză repede unica rută care putea fi folosită de terorişti. Ochii îi alunecară de-a lungul drumeagului ce traversa o porţiune de deşert, înainte de a ieşi într-o şosea şerpuită, şi îşi dădu seama prin ce oraş trebuiau să treacă.

Se uită la ceasul de pe birou — patru şi treizeci şi nouă de minute.

— Fă-mi legătura cu punctul de control de la Khalis, îi ordonă tînărului locotenent.

Aziz văzu în depărtare o camionetă staționată, pe care o inspecta un soldat. Jasmin îl avertiză că era punctul de control și răsturnă conținutul unei sacoșe între ei, pe scaun.

Aziz ciocăni în portieră, observînd cu ușurare că la punctul de control erau doar doi soldați dintre care unul dormea într-un scaun vechi și confortabil pe partea cealaltă a drumului.

Cînd mașina se opri, Scott auzi rîsete venind de undeva din apropiere. Aziz îi strecură santinelei un pachet de Rothmans.

Soldatul era gata să le facă semn să treacă, cînd celălalt se scutură din toropeală, ca o pisică care dormise cîteva ore pe un calorifer. Se ridică, se îndreptă agale spre mașină și o privi admirativ, așa cum o făcuse de atîtea ori înainte. Începu să-i dea ocol. Cînd trecu pe lîngă portbagaj, îi trase o palmă drăgăstoasă peste capotă. Aceasta se deschise cîțiva centimetri. Scott trase încetișor de ea ca s-o închidă iar Jasmin lăsă să cadă pe pămînt, lîngă mașină, un carton cu două sute de Rothmans.

Grănicerul dovedi agilitate pentru prima oară în acea zi. Jasmin îi zîmbi și îi șopti ceva la ureche, în timp ce el recupera țigările. Soldatul se uită la Aziz și începu să rîdă cînd un camion mare, stivuit cu lăzi de bere, se opri în spatele lor.

— Dați-i drumul, dați-i drumul, strigă primul soldat cînd întrezări perspectiva unui ciubuc mult mai substanțial.

Aziz se supuse imediat și smuci mașina înainte, direct într-a doua, încît Cohen și geanta mai să fie aruncați afară din portbagaj.

— Ce i-ai spus soldatului ? se interesă Aziz, cînd se îndepărtară suficient pentru a nu mai fi auziți.

— I-am spus că ești pederast și că mai tîrziu am să mă întorc singură.

— N-ai nici un pic de mîndrie familială? întrebă Aziz.

— Sigur că am, îl liniști Jasmin. Dar și el îmi este văr.

La sfatul lui Jasmin, Aziz o luă pe drumul mai lung, care ocolea orașul pe la sud. Nu reușea să evite toate hîrtoapele și din cînd în cînd auzea gemete din portbagaj. Jasmin arătă spre o răscruce din fața lor și îi spuse lui Aziz că acolo trebuia să oprească. Își adună papornițele, lăsînd cîteva fructe pe locul dintre ei, iar Aziz opri lîngă o stradă care ducea înapoi spre centrul orașului. Jasmin sări din mașină, zîmbi și îi făcu semn cu mîna. Aziz îi răspunse și se întrebă cînd își va mai revedea vara.

Continuă să conducă spre capătul celălalt al orașului, refuzînd să-și asume riscul de a-și lăsa colegii să iasă, atîta timp cît puținii localnici din jur puteau observa ce se întîmpla.

Cînd Khalis rămase la cîțiva kilometri în spate, Aziz opri la o răscruce unde se aflau două indicatoare. Pe unul se putea citi „Tuz Khurmatu 120 km“ iar pe celălalt „Tuz Khurmatu 170 km“. Se uită în toate direcțiile, apoi ieși din mașină, deschise portbagajul și îi lăsă pe cei trei pasageri să se rostogolească pe șosea. În timp ce aceștia își dezmorțeau membrele și inspirau adînc, Aziz arătă spre panouri. Scott nu avu nevoie de hartă ca să decidă ce drum să aleagă.

— Trebuie s-o luăm pe drumul mai lung, spuse el, și să sperăm că încă ne mai cred în camion.

Hannah trînti cu sete capota portbagajului, înainte ca toți patru să intre din nou în mașină.

Aziz realiză o medie de șaizeci și cinci de kilometri pe oră pe șoseaua șerpuită, cei trei pasageri ghemuindu-se de fiecare dată cînd alt vehicul apărea la orizont, pentru a nu fi observați.

Toți patru mîncară lacomi fructele proaspete pe care Jasmin le lăsase pe bancheta din față.

Cînd trecură pe lîngă un panou care indica încă douăzeci de kilometri pînă la Tuz Khurmatu, Scott îi spuse lui Aziz:

— Vreau să opreşti puţin înainte de a intra în sat şi să te duci singur într-o recunoaştere, ca să ştim dacă putem să-l traversăm în siguranţă. Nu uita că de la sat la autostradă sînt doar cinci kilometri, aşa că locul ar putea fi înţesat de soldaţi.

— Şi pînă la graniţa kurdă ? întrebă Hannah.

— Cam şaptezeci de kilometri, răspunse Scott, continuînd să studieze harta.

Aziz mai conduse încă douăzeci de minute înainte ca, după ce trecu de creasta unui deal, să poată zări conturul unui sat cuibărit în vale. Cîteva clipe mai tîrziu, scoase maşina de pe şosea şi o parcă sub un şir de lămîi ce-i adăpostea de soare şi de privirile curioase ale celor din vehiculele care treceau. Aziz ascultă cu atenţie instrucţiunile lui Scott, ieşi din maşină şi porni într-o alergare uşoară spre Tuz Khurmatu.

Generalul Hamil fu prea furios ca să mai poată vorbi, cînd tînărul locotenent îl informă că maşina trecuse prin postul de control de la Khalis cu mai puţin de o oră înainte, şi că nici unul din soldaţii de gardă nu se obosise să verifice portbagajul.

După un minimum de tortură, unul dintre ei mărturisise că teroriştii trebuie să fi fost ajutaţi de o tînără care trecea regulat prin postul de control.

— N-o să mai treacă niciodată pe acolo, fu singura observaţie a generalului.

Tot ce reuşise să mai stoarcă de la soldaţi fu că şoferul maşinii era vărul fetei şi că era homosexual. Hamil se întrebă cum de era posibil ca ei să ştie chestia asta.

Încă o dată generalul se întoarse la harta de pe peretele din spatele biroului. Dăduse deja ordine ca o armată de elicoptere, camioane, tancuri şi motociclete să acopere fiecare centimetru de şosea între Khalis şi graniţă, dar încă nimeni nu raportase apariţia Cadillacului pe autostradă. Era pus în încurcătură, ştiind că era aproape imposibil ca teroriştii să se fi întors, pentru că ar fi căzut în mîinile trupelor lui.

Ochii lui cercetară încă o dată fiecare rută dintre postul de control și frontieră.

— Ah, mormăi el după un timp, probabil că au ales drumul printre dealuri.

Generalul urmări cu degetul o linie roșie, șerpuită și subțire, pînă la întîlnirea cu autostrada principală.

— Deci, aici sînteți, adăugă, înainte de a răcni noua serie de ordine.

Trecuse aproape o oră, cînd Cohen anunță :

— Un kurd se îndreaptă spre noi, domnule.

Pe cînd Aziz cobora alergînd panta, zîmbetul îi rămăsese întipărit pe față. Fusese în Tuz Khurmatu și putea să-i asigure că satul își vedea de treburile lui ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Doar postul de radio guvernamental difuza un avertisment, îndemnînd la atenție în privința celor patru teroriși care încercaseră să-l asasineze pe Marele Conducător, așa că acum toate drumurile principale foșgăiau de soldați.

— În regulă, Aziz, îi zîmbi Scott, trecem prin sat. Hannah, stai în față cu Aziz. Eu și cu sergentul ne vom întinde în spate. După ce ieșim din Tuz, ne pierdem în decor și, numai după ce se întunecă, ne continuăm drumul pînă la graniță.

Aziz își luă locul la volan și Cadillacul își începu călătoria fără grabă spre Tuz.

Drumul principal prin sat trebuie să fi avut vreo trei sute de metri lungime și era aproape suficient de larg pentru a permite trecerea a două mașini. Hannah se uită la micile prăvălii din scîndură și la oamenii care îmbătrîneau stînd pe trepte și sprijinindu-se de ziduri. Se gîndi că un Cadillac vechi și prăfuit, care trecea agale prin sat, era probabil pentru ei evenimentul zilei, asta pînă cînd văzu vehiculul de la celălalt capăt al drumului.

— Un jeep se îndreaptă spre noi, anunță ea calmă. Patru bărbați, unul dintre ei este așezat lîngă ceva ce arată ca o mitralieră antiaeriană, montată în spate.

— Aziz, continuă să conduci încet, spuse Scott. Iar, tu, Hannah, spune-mi tot ce se întîmplă.

Cohen arătă spre cutia de scule și înșfăcă o cheie fixă. Scott alese o cheie franceză și amîndoi se întoarseră încetișor și se sprijiniră pe genunchi.

— Jeepul ne-a blocat drumul, zise Hannah. Vom fi forțați să oprim cam în zece secunde.

— A mai apărut vreunul ? întrebă Scott.

— Nu, sînt patru, răspunse Hannah. N-am mai văzut alții.

Cadillacul se opri.

— Jeepul este la cîțiva metri în fața noastră. Unul dintre soldați coboară și este urmat de încă unul. Doi au rămas în jeep. Unul este în spatele mitralierei iar celălalt la volan. Noi o să-i atacăm pe primii doi, decise Hannah. Voi va trebui să vă ocupați de ceilalți doi care rămîn în jeep.

— Am înțeles, spuse Scott.

Primul soldat ajunse lîngă șofer în timp ce al doilea depășea bara din față a mașinii, pe dreapta lui Hannah. Aziz și Hannah aveau brațele dinspre exterior rezemate pe cotiere iar ușile erau deschise cam de doi centimetri.

În secunda în care Aziz îl văzu pe soldat aruncînd o privire în spate și încercînd să-și scoată pistolul, deschise ușa brusc și cu atîta forță, încît trosnitura genunchilor militarului răsună ca o împușcătură, iar acesta se prăbuși la pămînt. Aziz ieșise din mașină și era călare pe el cu mult înainte ca soldatul să fi avut destul timp pentru a-și reveni. Al doilea soldat alerga spre Hannah, cînd Scott țîșni din mașină. În timp ce soldatul încerca să-și scoată pistolul, Hannah îi trase o lovitură în artera carotidă și o alta la baza craniului. Un glonte nu l-ar fi omorît mai rapid. Al treilea soldat deschise focul cu mitraliera din spatele jeepului. Cohen plonjă în țărînă iar al patrulea soldat sări de la volan și alergă spre el, trăgînd cu pistolul. Cohen aruncă spre el cheia, obligîndu-l să facă un pas lateral, drept în bătaia mitralierei. Gloanțele se opriră imediat, dar Cohen îi și sărise de gît. Soldatul se prăbuși ca lovit de o tonă de cărămizi iar pistolul îi zbură în drum. Cohen îl lovi o dată la jugulară și încă o dată în ceafă; soldatul intră în spasme și începu să se zvîrcolească pe pămînt. Cohen își mută imediat atenția spre bărbatul așezat în spatele mitralierei, care își îndrepta arma spre el. Aflat la zece metri distanță, Cohen n-avea nici o speranță să ajungă la el înainte de a deschide focul, așa că plonjă la adăpostul mașinii și gloanțele ciuruiră portiera deschisă, două din ele pătrunzîndu-i în piciorul stîng. Scott alerga acum spre jeep din partea cealaltă. În timp ce soldatul rotea mitraliera spre el, Scott făcu un salt prin aer, pe capota mașinii.

Gloanțele zburau în toate părțile și amîndoi se prăbușiră neîndemînatici din jeep, Scott avînd încă în mînă cheia franceză. Se ridicară repede și Scott încercă să-l lovească peste gît cu cheia — soldatul ridică un braț ca să pareze lovitura, dar genunchiul stîng al lui Scott se înălță și îl plesni în testicule. Mitraliorul se prăbușea la pămînt, cînd a doua lovitură, cu cheia franceză, își găsi ținta și îi frînse gîtul. Zăcea răşchirat în drum, arătînd ca un înotător de bras la jumătatea strocului. Scott stătea în picioare lîngă el, hipnotizat, pînă cînd Aziz plonjă în genunchi și îl culcă la pămînt. Scott nu-și putea stăpîni tremurul.

— Întotdeauna cel mai greu este prima dată, fu singurul comentariu al kurdului.

Acum toți cercetau împrejurimile în toate direcțiile, așteptînd reacția localnicilor. Cohen se cățără nesigur în jeep, cu sîngele șiroindu-i pe picior și se așeză la mitralieră.

— Nu tragi decît dacă îți spun eu, strigă Scott verificînd drumul în sus și-n jos.

În ambele direcții nu se vedea nici țipenie de om.

— La stînga ! strigă Hannah și Scott se întoarse ca să vadă un bătrîn într-un veșmînt alb, lung, cu un fes cu pete albe și negre pe cap și o centură groasă atîrnîndu-i în jurul taliei. Se îndrepta spre ei cu pași mărunți, cu mîinile ridicate sus, în aer.

Ochii lui Scott nu-l slăbiră o clipă pe bătrîn, care se opri la cîțiva metri de Cadillac.

— Am fost trimis de bătrînii satului pentru că sînt singurul care vorbește engleza, spuse el.

Bătrînul tremura și cuvintele ieșeau poticnite.

— Noi credem că voi sînteți teroriștii care au venit să-l omoare pe Saddam.

Scott nu răspunse.

— Vă rugăm să plecați. Părăsiți repede satul. Luați jeepul și noi îi vom îngropa pe soldați. Atunci, nimeni nu o să știe că ați fost aici. Dacă nu plecați, Saddam ne va omorî pe toți. Absolut pe toți, pînă la ultimul.

— Spune-le oamenilor tăi că nu le dorim răul, zise Scott.

— Te cred, dar vă rog să plecați, insistă bătrînul.

Scott alergă spre jeep și îl dezbrăcă de uniformă pe cel mai înalt dintre soldați, în timp ce Cohen ținea mitraliera îndreptată spre bătrîn. Aziz îi dezbrăcă pe ceilalți trei iar Hannah înșfăcă geanta lui Scott din Cadillac și sări în spatele jeepului.

Aziz aruncă uniformele în jeep și apoi sări în scaunul șoferului. Motorul încă mergea. Băgă vehiculul în marșarier și întoarse într-un semicerc în timp ce Scott își ocupa locul din față. Aziz începu să se îndepărteze încet de Tuz Khurmatu. Cohen roti mitraliera în direcția satului, lovindu-și simultan piciorul stîng cu pumnul.

Scott continua să se uite în spate, urmărind cum cîțiva săteni își făceau șovăitori apariția pe drum și începeau să-i ia pe soldați de acolo, tîrîndu-i fără nici o ceremonie. Un altul se urcase în Cadillac și îl băga în marșarier pe un drum lateral. Cîteva clipe mai tîrziu, dispăruseră cu toții. Scott își întoarse privirea spre drumul care se deschidea în față.

— Mai sînt cam cinci kilometri pînă la autostradă, spuse Aziz. Ce vrei să fac ?

— Avem doar o singură șansă de a trece granița, zise Scott, așa că, deocamdată, trage sub pîlcul ăla de copaci.

Nu putem risca să ieșim pe autostradă pînă nu-i întuneric beznă.

Verifică ora. Era șapte și treizeci și cinci de minute.

Hannah simți că-i picură sînge pe față. Își ridică privirea și văzu rănile adînci din piciorul lui Cohen. Rupse imediat colțul iașmakului și încercă să oprească hemoragia.

— Te simți bine, Cohen ? întrebă neliniștit Scott.

— Nu mai rău ca atunci cînd am fost mușcat de o femeie în Tanger, replică el.

Aziz începu să rîdă.

— Cum poți să rîzi ? zise Hannah, continuînd să curețe rana.

— Pentru că din cauza lui m-a mușcat tipa, mîrîi Cohen.

După ce Hannah termină bandajul, toți patru renunțară la hainele lor, îmbrăcînd uniformele irakiene. Timp de o oră stătură cu ochii pe drum, urmărind apariția altor soldați. Cîțiva săteni pe măgari și ceva mai mulți pe jos trecură pe lîngă ei în ambele direcții, dar singurul vehicul pe care îl văzură a fost un tractor vechi care duduia întorcîndu-se în sat la capătul unei zile de muncă.

O dată cu trecerea minutelor, deveni evident că sătenii își ținuseră promisiunea și nu luaseră legătura cu nici o patrulă militară.

Cînd Scott nu mai putu zări drumul din față, își recapitulă pentru ultima oară planul. Toți acceptară ideea că posibilitățile lor erau limitate.

Cea mai apropiată frontieră era la șaptezeci și cinci de kilometri, dar Scott se convinsese acum că puneau într-un adevărat pericol oricare sat prin care ar fi trecut. Nu credea că planul lui era impecabil, departe de asta, dar nu mai puteau aștepta mult timp printre dealuri. Peste puțin timp, toată zona ar fi fost înțesată de soldați irakieni.

Scott verifică uniformele. Cîtă vreme se deplasau, ar fi fost greu pentru oricine să-și dea seama pe întuneric că nu făceau parte dintr-o patrulă militară. Dar cînd vor ajunge la autostradă, știa că nu-și vor mai putea permite să stea locului mai mult de cîteva secunde. Totul depindea de cît de aproape puteau ajunge de postul de frontieră, fără să fie identificaţi.

Cînd Scott dădu ordinul, Aziz scoase jeepul pe drumul şerpuit şi începură călătoria de cinci kilometri, pînă la autostradă. Străbătură distanţa în cinci minute şi nu întîlniră nici un alt vehicul pe drum. Dar, ajunşi la autostradă, descoperiră că şoseaua era un adevărat furnicar de camioane, jeepuri, chiar tancuri, circulind în ambele direcţii.

Nici unul nu văzu cum două motociclete, un tanc şi trei camioane ieşiră de pe autostradă şi se îndreptară cu toată viteza pe drumul spre Tuz Khurmatu.

Aziz mergea cît putea de repede, în timp ce Cohen se aşezase în spate, la mitralieră. Scott, cu bereta bine trasă pe ochi, supraveghea şoseaua din faţă. Hannah stătea dedesubtul lui Cohen, nemişcată, cu un pistol în mînă. Primul panou rutier întîlnit indica şaizeci de kilometri pînă la graniţă. Pentru o clipă, privirea lui Scott se opri pe sonda de extracţie care pompa de zor pe partea cealaltă a drumului. Nimeni nu vorbea în timp ce distanţa pînă la Kirkuk descreştea de la cincizeci şi cinci la patruzeci şi şase de kilometri, apoi la treizeci şi doi, dar, cu fiecare panou şi cu fiecare sondă nouă, traficul devenea mai aglomerat iar viteza lor începuse să scadă rapid. Singura alinare era că nici una din patrulele care treceau nu părea să acorde vreo atenţie jeepului.

În cîteva minute, sătucul mişuna de soldaţi din garda de elită a lui Saddam. Chiar pe întuneric, nu avură nevoie decît de zece gloanţe şi tot atîtea minute, ca să afle unde era Cadillacul, şi de un supliment de treizeci de gloanţe, ca să descopere mormintele încă deschise ale celor patru soldaţi ucişi.

Generalul Hamil îl ascultă pe ofiţerul superior care îi comunica la telefon detaliile. Întrebă doar care era frecvenţa radio a jeepului care fusese puţin mai devreme, în seara aceea, în Tuz Khurmatu. Generalul trînti receptorul în furcă, se uită la ceas și reglă frecvența la stația de emisie.

Sunetul monoton continuă destul timp.

— Probabil că tot mai caută un camion sau un Cadillac roz, spunea Scott în momentul în care radiotelefonul începu să sune.

Toți patru înghețară.

— Răspunde, Aziz, se decise Scott. Ascultă cu atenție și află tot ce poți.

Aziz ridică receptorul, ascultă un mesaj scurt, apoi spuse „Da, domnule“ în arabă și puse receptorul la loc.

— Au găsit Cadillacul și ordonă ca toate jeepurile să se prezinte la postul militar cel mai apropiat, raportă el.

— Cred că destul de repede își vor da seama că acest jeep nu este condus de unul din oamenii lor, interveni Hannah.

— Cu puțin noroc, am putea să mai dispunem de douăzeci de minute, zise Scott. Cît mai e pînă la graniță ?

— Cincisprezece kilometri, răspunse Aziz.

Generalul era sigur că Zeebari fusese cel care răspunsese, pentru că altfel ar fi folositul numărul de cod al gărzilor de elită.

Deci acum știau în ce vehicul erau și spre ce graniță se îndreptau. Ridică telefonul și răcni alt ordin. Doi ofițeri îl însoțiră, cînd ieși în fugă din cameră și apoi prin curtea largă din spatele clădirii. Paletele elicei elicopterului său personal se învîrteau deja.

Aziz fu cel care zări primul capătul unei lungi cozi de cisterne care aștepta să treacă așa-zisa graniță. Scott verifică banda din dreapta și îl întrebă pe Aziz dacă ar putea pilota mașina pe o fîșie atît de îngustă.

— Nu se poate, domnule, răspunse tînărul kurd. E al naibii de sigur că ne-am pomeni în șanț.

— Atunci, n-avem altă soluție decît să mergem drept pe centru.

Aziz cîrmi jeepul pe centrul şoselei şi încercă cu disperare să menţină viteza. Pentru început, reuşi să nu agaţe nici un camion şi chiar să evite şi traficul din sensul opus. Primul necaz adevărat apăru la şase kilometri de graniţă, cînd un camion militar, care se îndrepta spre ei, refuză să le facă loc.

— Să-l mitraliez de pe şosea ? zise Cohen.

— Nu, răspunse Scott. Aziz, continuă să înaintezi, dar pregătiţi-vă să săriţi şi să vă adăpostiţi printre cisterne. Apoi ne vom regrupa.

Cînd Scott era gata să sară, camionul viră brusc şi se propti în şanţul de pe partea opusă a şoselei.

— Acum ştiu toţi unde sîntem, mormăi Scott. Aziz, cît mai avem pînă la postul vamal ?

— Cinci, cel mult şase kilometri.

— Atunci, dă-i bătaie, zise Scott, deşi îşi dădea seama că Aziz mergea deja cît putea de repede.

Reuşiseră să parcurgă aproape doi kilometri, în ceva mai mult de un minut, cînd un elicopter apăru deasupra lor, îndreptînd în jos fascicolul unui reflector care lumină toată şoseaua. Radiotelefonul începu să sune din nou.

— Nu-l lua în seamă, strigă Scott, în timp ce Aziz încerca să păstreze jeepul pe centrul şoselei şi să menţină viteza.

Trecură de indicatorul de trei kilometri ; elicopterul rămase puţin în urmă, convins că-şi identificase prada, şi începu să focalizeze reflectorul direct pe ei.

— Un jeep se apropie din spate, spuse Cohen şi pivotă cu faţa spre el.

— Scapă de el, zise Scott.

Cohen reacţionă prompt, trimiţînd primele rafale de gloanţe spre parbriz, iar următoarele în cauciucuri, recunoscător pentru reflectorul care lumina de sus şoseaua. Jeepul care-i urmărea viră brusc pe şosea, ciocnindu-se cu un camion care venea din sens contrar. Un altul îi luă imediat locul. Hannah reîncărcă mitraliera cu o altă cartuşieră, care zăcea pe podea, în timp ce Cohen îşi concentra atenția asupra porțiunii de șosea pe care o lăsau în spate.

— Încă doi kilometri și jumătate, strigă Aziz, aproape ciocnindu-se de camioanele de pe ambele laturi ale drumului.

Elicopterul se stabiliză deasupra lor și începu să tragă la întîmplare, lovind vehicule ce mergeau în ambele direcții.

— Ține minte că cei mai mulți habar n-au cine urmărește pe cine, zise Scott.

— Mulțumesc că mi-ai împărtășit acest exemplu de logică, profesore, spuse Cohen. Dar am senzația că elicopterul ăla știe exact pe cine vînează.

Cohen începu să mitralieze următorul jeep în clipa în care îi intră în bătaia armei. Da data asta, jeepul încetini pînă cînd opri, determinînd mașina din spate să intre în plin în el și provocînd o ciocnire în lanț, cînd jeepurile următoare se ciocniră unul după altul de vehiculele din față. Șoseaua din spate deveni dintr-o dată liberă, ca și cum Aziz ar fi trecut utlimul pe culoarea verde a semaforului.

— Un kilometru și jumătate, strigă Aziz și Cohen pivotă din nou, pentru a supraveghea ce se petrece în față, iar Hannah băgă în mitralieră ultimul încărcător cu gloanțe.

Drept în fața lor, luminile unui pod apăreau tot mai deslușite : fortăreața Kirkuk de pe coasta dealului, de care le vorbise Aziz, semnala că postul vamal era doar la opt sute de metri. Cînd elicopterul se apropie din nou și mătură șoseaua cu gloanțe, Aziz simți cauciucul din față, de pe partea lui, făcînd pe neașteptate explozie, chiar cînd intrau pe pod.

Acum, privirea lui Scott se fixase pe postul de control kurd, care se desena clar în fața lor ; elicopterul coborî și mai jos, într-o ultimă încercare de a-i opri. O grindină de gloanțe lovi capota jeepului, ricoșînd pe armătura podului și în parbrizul mașinii. Cînd elicopterul se înălță, Scott se uită în sus și, pentru o secundă, privi în ochii generalului Hamil.

Scott își coborî iar privirea și îndepărtă cu pumnul resturile parbrizului sfărîmat, pomenindu-se că erau întîmpinaţi de două rînduri de soldaţi aliniaţi în faţa lor, cu armele îndreptate direct spre jeep.

În spatele şirurilor de soldaţi erau două ieşiri înguste, pentru cei care doreau să intre în Kurdistan şi, pe partea opusă a şoselei, două intrări pentru cei care ieşeau din Kirkuk.

Cele două ieşiri spre Kurdistan erau blocate cu vehicule staţionate, pe cînd cele două intrări fuseseră lăsate libere — deşi în acel moment nimeni nu-şi manifesta dorinţa de a intra în Irakul lui Saddam.

Aziz hotărî că singura şansă era să traverseze şoseaua şi să rişte trecerea jeepului, sub un unghi foarte ascuţit, printr-una din intrări — deşi era posibil să se întîlnească bot în bot cu un vehicul venind din sens contrar, caz în care ar fi fost prinşi în capcană. Pierdea în continuare viteză şi simţea că janta roţii din stînga faţă atingea acum pămîntul.

Cînd Cohen îi avu în raza de bătaie a mitralierei, deschise focul asupra liniei de soldaţi din faţă. Cîteva împuşcături răzleţe veniră ca răspuns, dar el reuşise să lovească destul de mulţi, înainte ca restul să se împrăştie în dezordine.

Mai aveau o sută de metri de parcurs iar viteza scădea continuu, cînd Aziz bracă brusc jeepul de-a curmezişul şoselei şi încercă să-l dirijeze spre a doua intrare. Jeepul lovi peretele din dreapta, derapă necontrolat prin tunelul scurt, întunecat şi ricoşă în peretele din stînga, înainte de a pătrunde pe fîşia de teren neutru dintre cele două posturi vamale.

— Ţine-o aşa, ţine-o aşa ! răcni Scott, cînd ieşiră din micul tunel.

Duzini de soldaţi îi urmăreau din partea irakiană.

Viteza era din ce în ce mai mică, dar Aziz manevră jeepul spre stînga şi îl îndreptă în direcţia graniţei cu Kurdistanul, aflată doar la patru sute de metri. Strivi acceleraţia cu piciorul, însă acul vitezometrului nu se clinti mult peste trei kilometri pe oră. Alt şir de soldaţi, de data asta de pe partea kurdă, le stătea în faţă cu armele îndreptate spre jeep. Dar nici unul din ei nu trăgea.

Un glonte rătăcit lovi spatele jeepului, făcîndu-l pe Cohen să se rotească spre granița irakiană, în timp ce un altul îi trecu peste umăr. Mitraliera împroșcă o nouă rafală spre trupele irakiene, iar cei care putură se retraseră repede în spatele postului de control. Jeepul se mai tîrî cîțiva metri, înainte de a se opri definitiv la jumătatea drumului dintre cele două bariere neoficiale, pe care Națiunile Unite refuzau să le recunoască.

Scott se uită spre granița kurdă. O sută de Peshmerga erau aliniați iar armele lor trăgeau continuu — dar nu în direcția jeepului. Privirea lui Scott se întoarse spre granița irakiană, urmărind cum o altă linie de soldați avansa șovăitoare. El și cu Hannah începură să tragă cu pistoalele, în timp ce Cohen dădu drumul unei alte rafale care se întrerupse brusc. Soldații irakieni începuseră să se retragă din nou, dar își dădură seama imediat că inamicul își terminase în sfîrșit munițiile.

Cohen sări din jeep și își scoase imediat pistolul.

— Hai, Aziz ! strigă el, repezindu-se înainte și ghemuindu-se lîngă ușa șoferului. Va trebui să-i acoperim, ca profesorul să poată trece granița cu afurisita aia de Declarație.

Aziz nu răspunse. Trupul lui fără viață era prăbușit peste volan iar claxonul lansa semnale intermitente. Țîrîitul continuu al radiotelefonului părea că solicită un răspuns care nu venea.

— Ticăloșii mi-au omorît kurdul ! răcni Cohen.

Hannah înșfăcă geanta de pînză iar Scott îl scoase pe Aziz din jeep. Împreună începură să-l tîrască pe ultimele sute de metri spre granița cu Kurdistanul.

O altă linie de soldați irakieni începu să avanseze spre jeep, în timp ce Scott și Hannah transportau corpul neînsuflețit al lui Aziz, aducîndu-l din ce în ce mai aproape de tărîmul lui natal kurd.

Mai multe gloanțe le șuierară pe la urechi, iar ei se întoarseră în loc, urmărindu-l pe Cohen care alerga răcnind spre irakieni :

— Mi-ați ucis kurdul, ticăloșilor ! Mi-ați ucis kurdul !

Unul dintre irakieni căzu, apoi altul, unul o luă la fugă.

Mai căzu unul, încă unul se retrase, în timp ce Cohen continua să avanseze spre ei. Dintr-o dată, căzu în genunchi dar, strîngînd din dinţi, continuă să se tîrască înainte, pînă cînd răsună o ultimă salvă. Sergentul se prăbuşi într-o baltă de sînge, la cîţiva metri de graniţa irakiană.

În timp ce Scott şi Hannah îl transportau pe kurdul mort spre pămîntul poporului său, soldaţii lui Saddam tîrau corpul evreului înapoi în Irak.

— De ce n-au fost executate ordinele mele ? urlă Saddam.

Cîteva momente, nici unul dintre cei aflaţi în jurul mesei nu scoase o vorbă. Ştiau că şansele lor de a se întoarce vii în paturile lor în noaptea aceea erau cît se poate de mici.

Generalul Hamil întoarse repede coperta unui dosar şi se uită în jos, la nota de mînă de pe prima pagină.

— Maiorul Said a fost vinovat, domnule preşedinte, declară generalul. El a permis necredincioşilor să scape cu Declaraţia şi, din cauza asta, corpul lui se leagănă în spînzurătoarea din piaţa Tohrir, expus privirii poporului tău.

Generalul ascultă concentrat următoarea întrebare a preşedintelui.

— Da, Sayedi, îşi asigură el stăpînul. Doi terorişti au fost ucişi de ostaşii din propriul meu regiment de gardă. Erau, de departe, cei mai importanţi membri ai echipei. Este vorba de cei doi care reuşiseră să scape de supravegherea maiorului Said, înainte de sosirea mea. Ceilalţi doi sînt profesorul american şi fata.

Preşedintele puse o altă întrebare.

— Nu, domnule preşedinte. Kratz era comandantul misiunii iar eu, personal, l-am arestat pe infamul şef sionist, înainte de a-l interoga amănunţit. În cursul acestui interogatoriu am descoperit că planul original prevedea asasinarea ta, Sayedi, şi am luat toate măşurile ca să eşueze, la fel de lamentabil ca şi celelalte dinainte.

Generalul nu reușise din timp să-și pregătească un răspuns pentru următoarea întrebare a președintelui și răsuflă ușurat la intervenția procurorului general.

— Ce ziceți dacă am întoarce în favoarea noastră toată această poveste, Sayedi ?

— Cum ar fi posibil, strigă președintele, cînd cei doi au reușit să scape cu Declarația, iar nouă ne-au lăsat o copie inutilă pe care oricine, care știe cum este ortografiat cuvîntul „Britanici“ pe original, o va identifica imediat ca fiind un fals ? ! Nu, eu voi fi făcut de rîsul lumii, nu Clinton.

Ochii tuturor erau acum fixați asupra președintelui.

— Nu-i neapărat nevoie să se întîmple așa, domnule președinte. Bănuiesc că americanii, atunci cînd vor vedea starea în care se află prețioasa lor comoară, nu se vor grăbi s-o expună din nou la Arhivele Naționale.

De data asta, Președintele nu îl întrerupse, așa că procurorul continuă :

— Știm, de asemenea, domnule președinte, că, datorită geniului dumneavoastră, pergamentul care este expus în acest moment la Washington unui public american nebănuitor este, ca să vă citez „o copie inutilă pe care oricine, care știe cum este ortografiat cuvîntul «Britanici» pe original, o va identifica imediat ca fiind un fals“.

Expresia președintelui era acum una de concentrare.

— Poate că a venit timpul, Sayedi, să informăm presa mondială de triumful vostru.

— Triumful meu ? întrebă neîncrezător președintele.

— Sigur că da, Sayedi. Triumful vostru, ca să nu mai vorbim de generozitatea voastră. La urma urmei, dumneavoastră ați dat ordin ca Declarația maltratată să fie înmînată profesorului Bradley, după ce gangsterul Cavalli încercase să ne-o vîndă.

Expresia președintelui deveni una de gîndire profundă.

— În vest au o zicală, adăugă procurorul, despre împușcarea a doi iepuri dintr-o lovitură.

Urmă o altă tăcere, în cursul căreia nimeni nu-și dădu cu părerea, pînă cînd președintele nu zîmbi.

PARTEA A TREIA

„... ne dedicăm unul altuia viețile noastre, averile noastre și onoarea noastră cea sacră.“

CAPITOLUL TREIZECI ȘI CINCI

La 2 iulie, guvernul irakian a dat publicității o declarație oficială în care dezmințea categoric știrea referitoare la incidentul armat de la postul de frontieră Kirkuk, care se soldase cu moartea și rănirea a multor soldați irakieni.

Conducătorii kurzi erau incapabili să exprime vreo opinie în legătură cu incidentul, pentru că singurele două rețele telefonice prin satelit din Kurdistanul irakian fuseseră monopolizate neîntrerupt de cererile de asistență din partea Departamentului de Stat din Washington.

Cînd Charles Streator, ambasadorul american la Istambul, fusese contactat telefonic și întrebat, de șeful biroului pentru Orientul Mijlociu al agenției Reuter, de ce un avion cu reacție al US Air Force aterizase la baza americană din Silope, la granița turcă, și se întorsese apoi la Washington cu doi pasageri necunoscuți la bord, Excelența Sa îi răspunsese vechiului său prieten că habar n-avea despre ce vorbea. Șeful biroului îl considera pe ambasador un om cinstit, deși era de acord că, pentru un diplomat de carieră, minciunile în interesul țării fac parte din meserie.

De fapt, ambasadorul nu închisese un ochi toată noaptea în urma unui telefon primit de la secretarul de stat care îi cerea ca unul din helicopterele lor să fie expediate urgent la Kirkuk pentru a ridica cinci pasageri : un american, un arab și trei israeliți, care trebuiau aduși înapoi, la baza de la Silope.

Ceva mai tîrziu, în aceeași dimineață, ambasadorul sunase la Washington pentru a-l informa pe Warren Christopher că, din nefericire, doar două persoane reușiseră să traverseze nevătămate granița : un american numit Scott Bradley și o femeie israelită, Hannah Kopec. Nu avea informații referitoare la ceilalți trei.

Ambasadorul american fusese total debusolat de întrebarea finală a secretarului de stat : „Profesorul Bradley avea cu el un sul de carton ?“ Ambasadorul fusese dezamăgit cînd corespondentul Reuter nu-l întrebase același lucru, pentru că i-ar fi spus numai adevărul, declarînd :

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

Scott și Hannah dormiră aproape tot timpul cît dură zborul spre America. Cînd coborîră din avion, la baza forțelor aeriene Andrews, îl găsiră la capătul scărilor pe Dexter Hutchins care aștepta să-i felicite. Nici unul nu fu surprins cînd vameșii nu se arătară interesați de geanta de pînză a lui Scott. Se îmbarcară într-o mașină a CIA, care demară în trombă spre Washington.

În drum spre capitală, Dexter îi avertiză că vor merge direct la Casa Albă pentru o întîlnire la cel mai înalt nivel și le înșiră numele celorlalți participanți.

Fură întîmpinați la intrarea de protocol a aripei de vest de către șeful personalului președintelui, care îi conduse în Biroul Oval. Scott era sîcîit de faptul că, fiind prima lui întîlnire cu președintele, ar fi preferat să se fi bărbierit cîndva, în cursul ultimelor două zile, și ar fi dorit să nu fie îmbrăcat în hainele pe care le purta deja de trei zile.

Warren Christopher îi aștepta la ușa Biroului Oval și îl prezentă pe Scott președintelui Clinton ca și cum erau vechi prieteni. Bill Clinton îi ură bun-venit acasă lui Scott și îi mulțumi lui Hannah pentru rolul pe care-l jucase în recuperarea și readucerea acasă în condiții sigure a Declarației.

Scott fu încîntat atît de faptul că-l întîlnea pentru prima oară pe Calder Marshall, cît și de reîntîlnirea cu domnul Mendelssohn și, mai ales, de a fi din nou împreună cu Dollar Bill.

Dollar Bill se înclină în fața lui Hannah.

— Acum înțeleg de ce era profesorul dispus să traverseze globul pentru a te aduce înapoi, fu singurul comentariu al micuțului irlandez.

În clipa cînd strîngerile de mînă se terminară, nici unul nu-şi putu ascunde nerăbdarea de a vedea Declaraţia. Scott trase fermoarul genţii şi scoase cu multă grijă un prosop din care extrase documentul, pe care îl înmînă celui care răspundea în faţa naţiunii de soarta lui — secretarul de stat. Christópher desfăşură solemn pergamentul. În privirile tuturor celor din încăpere se citi spaima, cînd observară starea jalnică în care se afla Declaraţia.

Secretarul de stat îi înmînă documentul directorului Arhivelor care, însoţit de custodele şef şi de Dollar Bill, se îndreptară spre fereastra care dădea spre South Lawn. Primul cuvînt pe care îl verificară fu „Brittanici", iar directorul Arhivelor zîmbi.

Dar nu trecură decît cîteva clipe şi Calder Marshall anunţă verdictul lor colectiv :

— Este un fals.

— Cum puteţi fi atît de siguri ? întrebă preşedintele.

— *Mea culpa*, mormăi Dollar Bill arătînd uşor încurcat.

— Asta înseamnă că originalul se află încă în posesia lui Saddam ? întrebă neîncrezător secretarul de stat.

— Nu, domnule, Saddam are doar copia pe care a luat-o Scott la Bagdad, răspunse Dollar Bill. E clar că era deja în posesia unui flas, înainte ca Scott să facă schimbul.

— Atunci, cine are originalul ? întrebară la unison ceilalţi patru.

— Presupun că Alfonso Mario Cavalli, răspunse Dollar Bill.

— Ăsta cine mai e ? întrebă preşedintele, în continuare nelămurit.

— Gentelmanul care m-a plătit să fac copia care se găseşte acum la Arhivele Nationale, explică Dollar Bill, şi căruia i-am dat singura copie suplimentară, pe care acum o ţin în mîinile mele.

— Dar, dacă cuvîntul „Brittanici" este ortografiat cu doi „t", de ce eşti atît de sigur că este un fals ? întrebă Dexter Hutchins.

— Pentru că, din cei cincizeci şi şase de semnatari ai Declaraţiei originale, şase au numele de botez George. Cinci dintre ei au semnat Geo, aşa cum era obiceiul timpului. Doar George Wythe din Virginia a semnat cu prenumele întreg. Pe copia pe care i-am prezentat-o lui Cavalli am făcut greșeala să scriu doar *Geo* la semnătura congresmanului Wythe și a trebuit să adaug mai tîrziu literele *rge*. Deși literele sînt perfecte, am folosit o nuanță de cerneală un pic mai deschisă. O greșeală simplă pe care numai ochiul unui expert o poate sesiza.

— Dar și în acest caz, numai dacă ar fi știut ce trebuie să caute, completă Mendelssohn.

— Ar fi fost prea obositor să-i explic toată tărășenia lui Cavalli, continuă Dollar Bill, mai ales că, după ce a verificat cuvîntul „Brittanici", părea destul de satisfăcut.

— Deci, Cavalli a păstrat originalul și i-a plasat copia lui Al Obaydi ? întrebă nesigur Dexter Hutchins.

— Bravo, adjunctule, spuse Dollar Bill.

— Iar Al Obaydi, la rîndul lui, i-a înmînat copia ambasadorului irakian de la Geneva iar acesta i-a livrat-o lui Saddam în Irak. Și pentru că Al Obaydi văzuse copia lui Dollar Bill expusă la Arhivele Naționale, cu „Britanici" ortografiat corect, a fost convins că se afla în posesia originalului, completă Dexter Hutchins.

— În sfîrșit, te-ai prins și tu, răsuflă ușurat Dollar Bill. Deși, ca să fiu cinstit, domnule, ar fi trebuit să intuiesc de ce era în stare Cavalli, încă de acum o lună, cînd v-am spus : „Nu mai există hoți de onoare ?"

— Deci, unde este originalul ? se interesă președintele.

— Bănuiesc că atîrnă pe peretele unei vile din Manhattan, oftă Dollar Bill, unde probabil că a stat în ultimele zece săptămîni.

Indicatorul luminos de pe consola telefonului din dreapta președintelui începu să clipească. Șeful personalului președintelui ridică un receptor în derivație și ascultă. Bărbatul, de obicei imperturbabil, se albi. Apăsă butonul de așteptare.

— Mă caută Bernie Shaw de la CNN, domnule președinte. Se pare că Saddam afirmă că bombardarea Bagdadului, de la sfîrșitul săptămînii trecute, n-a fost decît o perdea de fum lansată pentru a permite unui grup de teroriști americani să recupereze Declarația de Independență, pe care o bandă de mafioți încercase să i-o vîndă şi pe care el personal i-a dat-o unui bărbat numit Bradley. Saddam deplînge cu lacrimi de crocodil starea în care se află Declaraţia, dar are imagini înregistrate ale lui Bradley scuipînd-o, călcînd pe ea şi prinzînd-o în cuie pe un perete. Celui care nu-l crede, Saddam îi propune să verifice aşa-zisa Declaraţie care este expusă la Arhivele Naţionale, pentru că, observînd ortografia cuvîntului „Britanici", îşi va da seama că este un fals. Shaw întreabă dacă aveţi de făcut vreun comentariu, deoarece Saddam intenţionează să ţină mîine dimineaţă o conferinţă de presă pentru a permite întregii lumi să cunoască adevărul.

Preşedintele îşi ţuguie buzele.

— Pot să pun pariu că Saddam le-a dat celor de la CNN exclusivitatea pentru povestea asta, dar probabil că numai pînă mîine, adăugă şeful personalului.

— Treaba ta cum te descurci, interveni Hutchins, dar fă în aşa fel ca povestea să nu fie difuzată în noaptea asta.

Şeful personalului ezită un moment, pînă în clipa cînd îl văzu pe preşedinte dînd aprobator din cap. Apăsă pe butonul care permitea reluarea convorbirii.

— Bernie, dacă vrei să intri în emisie cu o poveste ca asta, reputaţia ta o pui la bătaie, nu pe a mea.

Şeful personalului ascultă atent răspunsul lui Shaw, în timp ce toţi ceilalţi din cameră aşteptau în tăcere.

— Eşti invitatul meu, fură ultimele cuvinte pronunţate de şeful personalului, înainte de a pune receptorul la loc.

Se întoarse spre preşedinte şi îl informă :

— Shaw ne asigură că mîine dimineaţă la zece, în clipa în care se vor deschide uşile, va avea o echipă de filmare în faţa Arhivelor Naţionale şi, citez, dacă cuvîntul „Britanici" este ortografiat corect, vă va crucifica.

Preşedintele aruncă o privire pendulei care stătea pe poliţa căminului sub portretul lui Abraham Lincoln. Era şapte şi cîteva minute. Îşi roti scaunul, întorcîndu-se spre directorul adjunct al CIA.

— Domnule Hutchins, spuse el, ai cincisprezece ore ca să mă salvezi de la răstignire. Dacă nu reuşeşti, pot să te asigur că pentru mine nu va exista o a doua revenire peste trei ani, ca să nu mai vorbim de trei zile.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘASE

Scurgerea de gaze începu duminică 4 iulie, dimineața devreme, în subsolul de la numărul 21, căminul familiei Preston, care se afla în vacanță la Malibu.

Cînd menajera lor mexicană răspunsese la sonerie, cîteva minute după miezul nopții, bănuise tot ce putea fi mai rău. Un imigrant ilegal, fără Carte Verde, trăiește cu frica zilnică a vizitei unui funcționar guvernamental.

Menajera răsuflase ușurată cînd aflase că erau doar funcționarii de la compania de gaze. Fără prea multe insistențe, se declarase de acord să-i însoțească în subsolul vilei și să le arate unde era gazometrul.

După ce reușiseră să intre, le fuseseră necesare doar cîteva clipe ca să-și facă treaba. Slăbirea a două valve asigurase o scurgere minoră de gaze, dar care răspîndea un miros suficient pentru a alarma pe orice profan. Expertul în explozivi își asigurase șeful că nu era nici un motiv real de îngrijorare, atîta timp cît Departamentul de pompieri al New York-ului sosea în douăzeci de minute.

Șeful echipei îi ceru calm menajerei să telefoneze la pompieri și să-i avertizeze că aveau o scurgere de gaze la numărul 21 care, dacă nu era rezolvată repede, ar putea provoca o explozie. Îi dădu codul corect pe care trebuia să-l menționeze.

Menajera formă 911 și cînd, în sfîrșit, fu pusă în legătură cu pompierii, expuse bîlbîindu-se problema adăugînd că totul se întîmpla la numărul 21 de pe Strada 75 est, între Park și Madison.

— Evacuaţi toată lumea din clădire, ordonă şeful pompierilor, iar noi vom sosi cît se poate de repede.

— Da, domnule, murmură menajera şi zbură în stradă, fără să zăbovească o clipă.

Expertul repară repede pana pe care o provocase, dar mirosul stăruia încă.

Spre meritul lor, şapte minute mai tîrziu, o maşină cu scară extensibilă a Departamentului de pompieri din New York intră în plină viteză pe Strada 75, cu sirenele urlînd. După ce şeful pompierilor inspectă subsolul imobilului de la numărul 21, se declară de acord cu funcţionarul — pe care nu-l întîlnise niciodată pînă atunci — că trebuiau efectuate verificări preventive şi la numerele 17, 19, 23 şi 25, mai ales că ţeava de gaz mergea în paralel cu sistemul de canalizare al oraşului.

Directorul adjunct al CIA se retrase pe cealaltă parte a străzii pentru a-l urmări pe şeful pompierilor cum îşi desfăşoară activitatea. Deoarece sirenele treziseră pe aproape toată lumea din cartier, nu fu prea greu ca locatarii să fie înduplecaţi să iasă în stradă.

Dexter Hutchins îşi aprinse un trabuc şi aşteptă. Imediat ce părăsise Casa Albă, începuse să formeze o echipă din agenţi de elită, toţi întîlnindu-se două ore mai tîrziu într-un hotel din New York pentru instructaj — de fapt, pentru a fi mai exacţi, un semiinstructaj. Pentru că, îndată ce directorul adjunct le explicase că era vorba de o anchetă de nivelul 7, cătanele vechi îşi dăduseră seama că li se spunea doar o jumătate de poveste, şi nu neapărat jumătatea cea bună.

Trecuseră încă două ore înainte ca şansa să le surîdă prima oară, cînd unul dintre agenţi descoperise că Prestonii de la numărul 21 erau în vacanţă. Dexter Hutchins şi expertul în explozivi sosiseră în faţa imobilului cu numărul 21 imediat după miezul nopţii. Imigranta mexicană fără Carte Verde se dovedise a fi o bonificaţie neaşteptată.

Directorul adjunct îşi reaprinse trabucul, cu ochii fixaţi pe o anume intrare. Răsuflă uşurat cînd Tony Cavalli și tatăl lui ieșiră afară în halate, însoțiți de un valet. Decise că ar fi înțelept să mai aștepte cîteva minute, înainte de a-i cere șefului pompierilor permisiunea de a inspecta numărul 23.

Întreaga operație ar fi putut fi în plină desfășurare cu mult mai devreme, dacă Calder Marshall n-ar fi privit cu reticență ideea scoaterii Declarației false din camera blindată a Arhivelor Naționale și punerea ei la dispoziția lui Dexter Hutchins. Directorul Arhivelor ceruse să îi fie îndeplinite două dorințe, înainte de a se declara de acord cu ideea directorului adjunct : dacă CIA eșua în încercarea de a înlocui copia cu originalul înainte de ora zece dimineața următoare, cererea de demisie a lui Marshall, datată 25 mai, să fie dată publicității cu o oră înainte ca președintele sau secretarul de stat să facă vreo declarație proprie.

— Și a doua condiție, domnule Marshall ? întrebase președintele.

— Să i se permită domnului Mendelssohn să acționeze în calitate de custode al copiei, rămînînd tot timpul cu directorul adjunct, astfel încît să fie prezent în momentul în care vor localiza originalul.

Dexter Hutchins își dăduse seama că nu avea altă posibilitate decît să accepte condițiile lui Marshall.

Directorul adjunct îl privi pe custodele șef, care stătea între Scott și expertul în explozivi, pe trotuarul de peste drum, chiar în fața casei cu numărul 21. Dexter Hutchins trebui să admită că Mendelssohn arăta mai convingător în calitate de funcționar al unei companii de gaze decît oricare alt membru al echipei.

Imediat ce Hutchins îi văzu pe cei doi agenți ai lui ieșind de la numărul 19, își strivi trabucul și traversă strada spre șeful pompierilor. Cei trei însoțitori ai săi îl urmau la cîțiva pași.

— Acum putem să verificăm numărul 23 ? întrebă neglijent Dexter.

— N-am nimic împotrivă, răspunse șeful pompierilor. Însă proprietarii insistă să fiți însoțiți de valet.

Hutchins aprobă pe tăcute. Valetul îi conduse pe toți patru în hol, de acolo jos, la subsol și direct la dulapul care adăpostea racordul de gaze. Îi asigură că, înainte de a se culca, la cîtva timp după retragerea stăpînilor, nu se simțise nici cel mai slab miros de gaze.

Expertul în explozivi își execută cu abilitate misiunea și, în cîteva clipe, subsolul duhnea a gaze. Hutchins îi recomandă valetului, pentru propria lui siguranță, să se întoarcă în stradă. Martin, acoperindu-și nasul și gura cu o batistă, se declară de acord, fără pic de entuziasm, și îi lăsă să încerce localizarea scurgerii.

În timp ce expertul „repara" defecțiunea pe care o provocase, Scott și Dexter începură să verifice fiecare cameră de la subsol. Scott fu primul care intră în biroul lui Cavalli și descoperi pergamentul spînzurînd pe perete, exact în locul în care Dollar Bill îi asigurase că-l vor găsi. În cîteva secunde, ceilalți doi i se alăturară. Mendelssohn privi galeș documentul. Verifică cuvîntul „Brittanici", apoi ridică binișor rama de sticlă de pe perete și o așeză pe masa din camera de ședințe. Scott trase fermoarul unei genți mari de scule, al cărei conținut fusese selectat mai devreme în acea seară de unul din agenți și cuprindea șurubelnițe de toate mărimile, cuțite de toate lungimile, dălți de mai multe lățimi și chiar o mică bormașină, de fapt tot ce i-ar fi trebuit unui profesionist pentru înrămarea tablourilor.

Custodele șef verifică spatele ramei și ceru o șurubelniță de mărime mijlocie. Scott alese una și i-o înmînă.

Mendelssohn scoase încet și metodic toate cele opt șuruburi care fixau cele două cleme mari de oțel pe spatele ramei. Apoi așeză sticla pe partea frontală. Dexter Hutchins nu se putu împiedica să gîndească că ar fi putut da dovadă de mai mult simț al urgenței.

Custodele șef, indiferent la nerăbdarea directorului adjunct, scotoci în geantă pînă cînd alese o daltă potrivită. O strecură între cele două panouri de sticlă laminată, în colțul din dreapta sus al ramei. În același timp, Scott extrase din cilindrul furnizat de Mendelssohn copia Declarației pe care o luaseră mai devreme de la Arhivele Naționale.

Cînd custodele șef ridică panoul de sticlă laminată de deasupra și îl așeză pe masa de ședințe, Scott putea paria, după zîmbetul care i se lățise pe fața domnului Mendelssohn, că era convins că are în față originalul.

— Hai odată, îi grăbi Dexter, sau vor începe să devină bănuitori.

Mendelssohn nu părea să audă îndemnurile directorului adjunct. Verifică încă o dată ortografia cuvîntului „Brittanici“ și, satisfăcut, își îndreptă atenția spre cei cinci „Geo“ și un „George“, pentru ca apoi să parcurgă, la început în fugă, apoi pe îndelete, restul pergamentului.

Fără un cuvînt, custodele șef rulă încet originalul și Scott puse în locul lui copia de la Arhivele Naționale. Scott aranjă panourile de sticlă și înșurubă strîns cele două clame de oțel la locul lor.

Mendelssohn așeză cilindrul în geantă, în timp ce Scott atîrna copia pe perete.

Amîndoi auziră oftatul adînc de ușurare al lui Dexter Hutchins.

— Acum, pentru numele lui Hristos, s-o ștergem de aici, zise directorul adjunct și, în clipa aceea, șase polițiști cu revolverele în mîini intrară în trombă în cameră și îi înconjurară.

— Nu mișcă nimeni ! strigă unul.

Mendelssohn leșină.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI ȘAPTE

Toți patru fură arestați, încătușați și li se citiră drepturile de care beneficiau în noua postură, de infractori. Fură îmbarcați separat în mașini de poliție și conduși la circumscripția a nouăsprezecea.

Interogați, trei refuzară să vorbească în absența unui avocat. Al patrulea îi atrase atenția sergentului de serviciu că Departamentul de poliție al orașului New York va primi de urgență o citație prin care va fi înștiințat că împotriva lui fusese declanșată o acțiune în justiție.

Sergentul de poliție îl măsură pe bărbatul distins, elegant îmbrăcat, și decise să nu-și asume riscuri. Marcă geanta cu o etichetă roșie și o aruncă în seif.

Același bărbat insistă asupra dreptului său legal de a da un telefon. Cererea îi fu satisfăcută, dar nu înainte ca un alt formular să fie completat și semnat. Dexter Hutchins solicită o convorbire cu taxă inversă cu directorul CIA. Era ora douăsprezece și douăzeci noaptea.

Directorul îi mărturisi subordonatului său că nu reușise să adoarmă. Ascultă atent raportul lui Hutchins și îl felicită pentru că nu-și dezvăluise numele și nu furnizase poliției detalii asupra misiunii pe care o îndeplinea.

— Nu trebuie să știe nimeni cine ești, adăugă el. Trebuie să fim siguri în permanență că președintele nu este pus într-o situație jenantă.

Se opri o clipă.

— Sau, chiar mai important, CIA să nu fie pusă într-o situație jenantă.

Cînd directorul adjunct așeză receptorul jos, el și ceilalți trei colegi ai luă fură îmbrînciți în celule separate.

Directorul CIA își puse halatul peste pijama și coborî în birou. După ce scrise un scurt rezumat al convorbirii pe care o avusese cu adjunctul, verifică un număr de telefon pe calculatorul de pe birou. Formă încet prefixul 212.

Răspunzînd la telefon, comisarul șef al Departamentului de poliție al orașului New York mormăi cîteva cuvinte bine alese, pînă cînd se trezi suficient ca să înțeleagă cine părea atît de proaspăt la celălalt capăt al firului. Atunci, aprinse veioza de lîngă pat și începu să noteze într-un carnet. Soția lui se întoarse pe partea cealaltă, nu înainte de a adăuga și ea cîteva cuvinte bine simțite.

Directorul CIA își termină partea de conversație cu promisiunea :

— Îți rămîn dator.

— De două ori, spuse comisarul. O dată pentru încercarea de a-ți rezolva problema.

— Și a doua oară ? întrebă directorul.

— Pentru că mi-ai trezit soția la trei dimineața.

Comisarul rămase pe marginea patului în timp ce căuta numărul de telefon de acasă al căpitanului care comanda circumscripția respectivă.

Căpitanul recunoscu vocea șefului său, imediat ce ridică receptorul și spuse simplu :

— Bună dimineața, comisare, ca și cum ar fi fost un apel banal din cursul zilei.

Șeful îl puse la curent pe căpitan, fără să menționeze telefonul de la directorul CIA și nelăsînd să-i scape vreo indicație în legătură cu identitatea celor patru bărbați care lîncezeau în arestul de noapte — de altfel, nici el nu era absolut sigur cine erau indivizii. Căpitanul mîzgăli aspectele esențiale ale problemei pe spatele unui exemplar din *Gospodina ideală*, la care era abonată soția sa. Nu-și mai pierdu vremea să facă un duș sau să se radă și se îmbrăcă grăbit cu hainele pe care le purtase în ziua anterioară. Părăsi apartamentul din Queens la trei și douăzeci și unu de minute și se îndreptă spre Manhattan, lăsîndu-și maşina în faţa circumscripţiei, cu cîteva minute înainte de ora patru.

Acei ofiţeri, care erau complet treji la ora aceea matinală, fură surprinşi să-şi vadă şeful alergînd pe trepte şi precipitîndu-se în holul de la intrare, mai ales că arăta neglijent, nebărbierit şi căra sub braţ un exemplar din *Gospodina ideală*.

Pătrunse vijelios în biroul locotenentului de serviciu, care îşi luă în grabă picioarele de pe birou.

Locotenentul, care doar ce terminase de interogat un plasator de droguri, păru nedumerit, cînd fu întrebat despre cei patru bărbaţi arestaţi mai devreme.

Îl chemară pe sergentul de serviciu, care li se alătură în biroul locotenentului. Poliţistul veteran, care credea că văzuse aproape tot ce putea fi văzut în timpul lungii lui cariere în forţele poliţiei, admise că-i încarcerase pe cei patru bărbaţi, dar rămînea nedumerit de întregul incident, pentru că nu putea să-i acuze de nimic — în ciuda faptului că unul din proprietari, un anume domn Antonio Cavalli, telefonase cu cîteva minute în urmă interesîndu-se dacă cei patru erau încă păstraţi în arestul secţiei, pentru că apăruse o complicaţie. Nici unul din locatari nu reclamase că i-ar lipsi ceva, deci furtul nu putea fi unul din motive. Nu puteau fi acuzaţi de spargere şi pătrundere ilegală pentru că, de fiecare dată, fuseseră invitaţi să intre în clădire. Cu siguranţă, nu era vorba de un atac, iar violarea proprietăţii nu putea fi luată în considerare pentru că părăsiseră imobilele în clipa în care li se ceruse să o facă. Singura acuzaţie, pe care sergentul o găsea cît de cît potrivită, era faptul că indivizii îşi arogaseră calitatea de funcţionari municipali.

Căpitanului îi păsa prea puţin de dilema profesională care-l nelinişte pe sergent, dacă va reuşi sau nu să găsească un motiv de acuzare. Nu-l interesa decît dacă geanta fusese deschisă.

— Nu, căpitane, răspunse sergentul încercînd să-şi amintească unde o pusese.

— Atunci, dă-le drumul pe cauțiune, pînă la apariția unei acuzații, ordonă căpitanul. De hîrțogărie mă ocup eu.

Hîrțogăria îi luă destul timp căpitanului, iar cei patru bărbați fură eliberați doar la cîteva minute după ora șase.

Cînd alergau împreună pe treptele secției de poliție, cel măruntel, cu ochelari groși, se agăța cu disperare de geanta nedeschisă.

Antonio Cavalli se trezi tresărind. Visase oare că fusese smuls din pat și tîrît în stradă în toiul nopții ?

Aprinse veioza de lîngă pat și luă ceasul. Era patru fără un sfert. Începu să rememoreze ce se petrecuse cu cîteva ore mai devreme.

Odată ieșiți în stradă, Martin îi însoțise pe cei patru bărbați în casă. Prea mulți pentru o simplă scurgere de gaze, se gîndise Cavalli. Și care funcționar al unei companii de gaze ar fuma trabucuri și și-ar permite un costum de la Saks de pe Fifth Avenue ? După ce trecuseră cincisprezece minute de cînd erau înăuntru, Cavalli devenise și mai bănuitor. Îl întrebase pe șeful pompierilor dacă-i cunoștea personal pe oamenii aceia. Șeful admisese că, deși fuseseră în stare să-i dea la telefon codul corect, nu-i întîlnise niciodată înainte. Decisese că domnul Cavalli avea dreptate să sugereze că, poate, venise timpul să facă unele verificări la compania Consolidated Edinson. Centrala companiei îi informase că în noaptea respectivă nu aveau personal în serviciu pe Strada 75. Șeful pompierilor comunicase imediat informația poliției. Cîteva minute mai tîrziu, șase ofițeri de poliție intraseră la numărul 23 și îi arestaseră pe cei patru bărbați.

După ce infractorii fuseseră duși la circumscripție, tatăl lui și cu Martin îl ajutaseră pe Tony să verifice fiecare cameră din casă, dar, atît cît își putuseră da ei seama, nu lipsea nimic. Se întorseseră în paturi la două fără un sfert.

Cavalli era acum complet treaz, totuși i se păru că aude un zgomot venind de la parter. Era același zgomot care-l trezise ? Tony îşi verifică iar ceasul. Tatăl lui şi Martin se sculau deseori devreme, dar foarte rar între orele trei şi patru.

Cavalli se ridică de pe marginea patului şi îşi lăsă picioarele pe podea. Era sigur că auzea voci.

Îşi puse un halat şi se îndreptă spre uşa dormitorului. O deschise încet, ieşi pe palier şi se iţi peste balustradă. O lumină strălucea pe sub uşa biroului tatălui său.

Cavalli coborî rapid scara, traversă tăcut holul mochetat şi se opri în faţa biroului. Încercă să-şi amintească unde era arma cea mai apropiată.

Ascultă atent, dar nu percepu nici o mişcare din interior. Apoi, pe neaşteptate, o voce gravă începu să înjure în gura mare. Tony deschise brusc uşa, găsindu-şi tatăl, în halat, stînd în faţa Declaraţiei de Independenţă, cu o lupă în mîna dreaptă. Studia cuvîntul „Britanici".

— Te simţi bine ? îl întrebă uşor neliniştit Tony.

— Ar fi trebuit să-l omori pe Dollar Bill cînd ţi-am spus eu, fu singurul comentariu al bătrînului.

— De ce ? întrebă Tony.

— Pentru că ne-au furat Declaraţia de Independenţă.

— Dar stai în faţa ei, zise Tony.

— Tocmai asta e, că nu stau în faţa ei. Nu înţelegi ce au făcut ?

— Nu, nu înţeleg, admise Tony.

— Au schimbat originalul pentru copia aia fără valoare pe care ai lăsat-o la Arhivele Naţionale.

— Dar cea de pe perete era cealaltă copie făcută de Dollar Bill, îi replică Tony. L-am văzut cînd ţi-a oferit-o.

— Nu, protestă tatăl. Eu aveam originalul, nu copia.

— Nu înţeleg, mormăi Tony, complet nedumerit.

Bătrînul se întoarse şi îşi privi fiul pentru prima oară.

— Eu şi cu Nick Vicente le-am schimbat cînd ai venit cu Declaraţia de la Washington.

Tony îşi privea tatăl cu ochi uimiţi.

— Doar n-ai crezut că am să îngădui ca o parte din moştenirea noastră naţională să cadă în mîinile lui Saddam Hussein ?

— Dar, de ce nu mi-ai spus ? întrebă Tony.

— Şi să te las să te duci la Geneva ştiind că erai în posesia unui fals, atîta timp cît tîrgul nu fusese încheiat ? Nu, planul meu era ca tu să crezi că originalul fusese trimis la Franchard et Cie, pentru că, dacă tu credeai asta, la fel ar fi crezut şi Al Obaydi.

Tony nu spuse nimic.

— Şi cu siguranţă că nu te-ai fi luptat, aşa cum ai făcut-o, ca să previi pierderea a cincizeci de milioane de dolari, dacă ai fi ştiut tot timpul că documentul pe care-l aveai era o contrafacere.

— Deci, unde dracu' este acum originalul ? se enervă Tony.

— Aş paria că undeva în birourile circumscripţiei nouăsprezece, îi răspunse tatăl. Asta, dacă presupunem că n-au şi şters-o deja de acolo. Am de gînd să mă lămuresc chiar acum, adăugă el, îndreptîndu-se spre birou şi luînd cartea de telefon.

Preşedintele onorific formă cele şapte cifre şi ceru să vorbească cu ofiţerul de serviciu. În timp ce aştepta, îşi verifică ceasul. Era patru şi douăzeci şi două de minute.

Cînd vocea sergentului de serviciu se auzi la celălalt capăt al firului, Cavalli îi explică cine era şi puse două întrebări. Ascultă atent răspunsurile, apoi aşeză receptorul la loc în furcă.

Tony ridică din sprînceană.

— Sînt încă închişi în celule, iar geanta a fost plasată într-un seif. Avem pe cineva de la circumscripţia nouăsprezece pe lista de plată ? întrebă tatăl.

— Da, un locotenent care în ultima vreme n-a prea făcut mare lucru pentru noi.

— Atunci, a venit timpul să-şi plătească datoriile, spuse tatăl său şi se îndreptă spre uşă.

Tony îl întrecu, urcînd cîte trei trepte o dată în drum spre dormitor. În cîteva minute era îmbrăcat şi coborî iar scara, gîndindu-se că va trebui să aştepte un timp apariţia tatălui său, dar acesta era deja la uşa din faţă.

Descuie uşa şi Tony îl urmă pe trotuar, depăşindu-l pentru a cerceta strada în căutarea unui taxi. Dar, la acea oră matinală, nici un şofer nu se gîndise să vireze la dreapta pe Strada 75.

— Va trebui să luăm maşina, strigă tatăl său, care începuse să traverseze strada în direcţia garajului cu program permanent. Nu ne putem permite să pierdem nici un minut.

Tony se repezi înapoi în casă şi luă cheile maşinii din sertarul măsuţei din hol. Îl ajunse din urmă, cu mult înainte ca tatăl lui să fi străbătut spaţiul de parcare.

Tony îşi fixă centura, se întoarse şi îşi întrebă tatăl :

— Dacă reuşim să recăpătăm Declaraţia, ce dracu' ai de gînd să faci în continuare ?

— Pentru început, o să-l omor chiar eu pe Dollar Bill, ca să fiu sigur că n-o să mai facă altă copie niciodată. Şi apoi... Tony răsuci cheia în contact.

Explozia care urmă trezi întreg cartierul pentru a doua oară în dimineaţa aceea.

Cei patru bărbaţi ieşiră alergînd pe treptele secţiei de poliţie. Cel mai scund dintre ei se crampona de o geantă. O maşină, al cărui motor funcţiona de o oră, traversă strada şi se opri în dreptul lor. Unul dintre bărbaţi se îndepărtă agale în clar-obscurul dimineţii, încă nelămurit la ce fuseseră necesare cunoştinţele lui de expert.

Dexter Hutchins se aşeză în faţă, lîngă şofer, în timp ce Scott şi custodele şef se prăvăliră pe bancheta din spate.

— La Guardia, spuse Dexter şi apoi îi mulţumi agentului că îi aşteptase de la miezul nopţii.

Scott se uită printre cele două scaune din faţă, la ceasul digital din bord — cifrele tocmai se schimbaseră de la şase şi unsprezece la şase şi doisprezece. Agentul viră pe banda exterioară.

— Nu depăşi limita de viteză, îi ordonă Dexter. În clipa asta, nu mai avem nevoie şi de alte întîrzieri.

Agentul se strecură înapoi pe banda centrală.

— La ce oră e următoarea cursă ? întrebă Scott.

— Delta, șapte treizeci, răspunse șoferul.

Dexter ridică telefonul și apăsă zece cifre pe tastatură. Cînd o voce de la celălalt capăt spuse „Da“, directorul adjunct comunică sec :

— Sîntem pe drum, domnule. Toți prezenți și în regulă.

Dexter puse la loc telefonul și se întoarse ca să se asigure că tăcutul domn Mandelssohn era încă cu ei. Acesta strîngea din răsputeri geanta, care se odihnea acum pe genunchii lui.

— Mai bine scoate totul din geantă, în afară de cilindru, spuse Dexter. Altfel nu vom trece niciodată de controlul de securitate.

Mendelssohn trase fermoarul și îi îngădui lui Scott să scoată șurubelnițele, cuțitele, dălțile și, în sfîrșit, bormașina, pe care o așeză pe podea, între ei. Trase la loc fermoarul.

La șase patruzeci și trei șoferul ieși de pe autostradă și urmă indicatoarele pentru La Guardia. Nimeni nu mai vorbi pînă cînd mașina nu se opri la marginea trotuarului din fața intrării terminalului Marine Air.

Cînd Dexter coborî din mașină, trei bărbați — purtînd elegante costume cafenii, cumpărate pe bani grei de la Burberry — săriră dintr-o mașină, care trăsese imediat în spatele lor și îl precedară pe directorul adjunct în terminal. Alt bărbat, într-un elegant costum gri-închis, cu o manta de ploaie pe braț, îi întinse un plic, cînd Dexter trecu pe lîngă el. Directorul adjunct preluă pachetul din mers, ca un bun alergător de ștafetă, și continuă să se îndrepte spre holul de plecare, unde-l așteptau alți trei agenți.

După ce se înregistră pentru cursa de Washington, Dexter Hutchins și-ar fi liniștit nervii, patrulînd în sus și în jos, în așteptarea îmbarcării în avion. Rămase însă pe loc, fierbînd de nerăbdare, la un metru de Declarația de Independență, înconjurată de un cerc de agenți.

— Îmbarcarea pentru cursa de Washington are loc la poarta numărul 4, anunță o voce la interfon.

Nouă bărbaţi aşteptară pînă cînd toţi ceilalţi pasageri se îmbarcară în avion. Cînd agentul care stătea lîngă poartă făcu semn cu capul, Dexter îşi conduse echipa pe lîngă tînăra care colecta biletele, în jos pe rampa de îmbarcare şi, de acolo, în avion. Ocupară locurile de pe rîndurile 1 şi 2 de la A la F. Pe 2E trona geanta, încadrată în 2D şi 2F de doi bărbaţi care cîntăreau împreună două sute cincizeci de kilograme.

Pilotul le ură bun-venit la bord şi îi avertiză că s-ar putea să aibă o mică întîrziere. Dexter îşi privi ceasul — şapte douăzeci şi şapte. Începu să bată toba cu degetele pe cotiera care-l despărţea de Scott. Stewardesa le oferi fiecăruia dintre cei nouă bărbaţi aflaţi pe primele două rînduri de fotolii cîte un exemplar din *USA Today*. Doar Mendelssohn îi acceptă oferta.

La şapte treizeci şi nouă, avionul rulă pe pistă pregătindu-se de decolare. Cînd se opri, Dexter o întrebă pe stewardesă de ce turnul de control nu le permite să decoleze.

— Traficul obişnuit de dimineaţă, răspunse ea. Căpitanul tocmai mi-a spus că sîntem pe poziţia a şaptea la rînd, aşa că ar trebui să fim în aer în zece-cincisprezece minute.

Dexter continuă să bată toba pe cotieră, în timp ce Scott nu-şi lua ochii de la geantă. Mendelssohn mai întoarse o pagină din *USA Today*.

Avionul viră pe pista de decolare la şapte cincizeci şi unu, acceleră turbinele înainte de a porni încet înainte, apoi îşi mări viteza. Trenul de aterizare părăsi pămîntul la şapte cincizeci şi trei.

Stewardesa se întoarse imediat, oferindu-le tuturor micul dejun. Nu primi nici un răspuns afirmativ pînă cînd nu ajunse la rîndul şapte. Mai tîrziu, cînd le aduse obişnuita cafea de dimineaţă celor trei membri ai echipajului în cabina de comandă, îl întrebă pe căpitan de ce rîndurile trei pînă la şase erau neocupate, mai ales că era Ziua Independenţei.

Căpitanul nu avea nici o explicaţie plauzibilă şi îi răspunse ridicînd din umeri :

— Stai cu ochii pe pasagerii din rîndurile unu şi doi.

Deveni mult mai curios în privința celor nouă bărbați așezați pe rîndurile din față atunci cînd — imediat ce anunță controlul traficului aerian că se află la o sută nouăzeci de kilometri de Washington — i se permise aterizarea neîntîrziată.

Începu coborîrea la opt treizeci și trei și ajunse în fața terminalului de debarcare conform orarului, pentru prima oară după opt luni de zile. Cînd opri motoarele, trei bărbați blocară imediat ieșirea și rămaseră acolo pînă cînd directorul adjunct și grupul lui pătrunseră în interiorul terminalului. Cînd Dexter Hutchins ieși în zona aeroportului unde erau porțile de îmbarcare-debarcare ale companiei Delta, un agent o făcu pe Ioan Botezătorul, în timp ce alți trei rămaseră în urmă, jucînd rolurile discipolilor. Dexter identifică încă patru agenți în timp ce trecea prin terminal și bănuia că cel puțin încă douăzeci erau ascunși în punctele strategice ale itinerarului său pînă la mașină.

Cînd Dexter trecu pe sub ceasul digital, numerele lui roșii marcau nouă și un minut. Ușile culisară, deschizîndu-se, iar el păși pe trotuar. Trei limuzine negre așteptau în șir, cu șoferii lîngă uși.

Imediat ce-l văzură pe directorul adjunct, șoferii primei și al celei de-a treia mașini săriră în spatele volanelor și porniră motoarele, în timp ce șoferul celei de-a doua mașini ținu deschisă portiera din spate pentru a le permite lui Scott și Mendelssohn să urce. Directorul adjunct se așeză lîngă agentul din față.

Mașina din capul convoiului se îndreptă în direcția bulevardului George Washington și, în cîteva minute, traversau podul de pe Strada 14. Cînd în față le apăru Memorialul Jefferson, Dexter se uită din nou la ceas. Era nouă și douăsprezece minute.

— Avem destul timp, remarcă el.

Mai puțin de un minut mai tîrziu erau prinși într-un ambuteiaj.

— La dracu' ! mîrîi Dexter. Am uitat că străzile vor fi blocate din cauza paradei de Ziua Independenței.

Cînd, în următoarele trei minute, avansară doar vreo opt sute de metri, Dexter îi spuse că nu mai aveau altă soluție.

— Pornește sirenele, ordonă el.

Șoferul semnală cu farurile, puse sirena în funcțiune cu putere maximă și urmări cum mașina care deschidea convoiul viră pe banda interioară și reuși să mențină o viteză constantă de șaizeci și cinci de kilometri la oră pînă ieșiră de pe autostradă.

Dexter se uita acum la ceas la fiecare treizeci de secunde, în timp ce toate cele trei mașini încercau să facă slalom de pe o banda pe alta, în ciuda unora dintre cetățenii Washingtonului care, netulburați de sirene și girofaruri, nu binevoiau să-i lase să treacă.

Mașina din față viră între două bariere ale poliției și intră pe Constitution Avenue la nouă treizeci și șapte. Cînd Dexter văzu carele alegorice aliniindu-se pentru paradă, dădu ordin ca sirenele să fie oprite. Ultimul lucru pe care și-l dorea era prezența unor ochi curioși cînd, în sfîrșit, se vor opri în fața Arhivelor Naționale.

Scott îi văzu primul. Îl bătu pe Dexter pe umăr și îi arătă cu degetul. O echipă de televiziune stătea în fruntea unei cozi lungi la ușa principală a Arhivelor Naționale.

— N-o să trecem niciodată de ei, zise Dexter. Întorcîndu-se spre Mendelssohn întrebă : mai există și alte intrări în clădire ?

— Da, o intrare de serviciu pe Strada 7, răspunse Mendelssohn.

— Excelent, se bucură Dexter Hutchins.

— Treceți de ușa principală și apoi lăsați-mă la colț, ceru custodele șef. O să traversez Constitution Avenue și voi intra pe ușa de serviciu.

— Să te las la colț ? întrebă circumspect Dexter.

— Dacă voi fi înconjurat de agenți, toți vor... începu Mendelssohn.

— Da, da, da, îl întrerupse directorul adjunct încercînd să găsească o soluție.

Ridică telefonul și le ordonă celorlalte două mașini să se retragă.

— Va trebui să riscăm, spuse Scott.

— Știu, oftă Dexter Hutchins. Dar, cel puțin, tu poți să mergi cu el. La urma urmei, n-ai arătat niciodată ca un agent.

Scott nu era sigur dacă trebuia să considere remarca drept un compliment sau nu.

În timp ce mașina rula încet pe lîngă Arhivele Naționale, Dexter își feri privirea de echipajul televiziunii care fremăta de nerăbdare.

— Cîți sînt ? întrebă el.

— Vreo șase, răspunse Scott. Cred că tipul care stă cu spatele la noi este Shaw.

— Arată-mi exact unde vrei să oprească mașina, îi ceru directorul adjunct lui Mendelssohn, întorcîndu-se spre el.

— Încă cincizeci de metri, veni imediat răspunsul.

— Scott, iei tu geanta.

— Dar... începu Mendelssohn.

Cînd văzu expresia de pe fața lui Dexter, nu se mai obosi să pronunțe și al doilea cuvînt.

Mașina trase lîngă bordură și se opri. Scott înșfăcă geanta, sări afară și ținu ușa deschisă pentru Mendelssohn. Opt agenți se plimbau în sus și în jos pe trotuar, exersînd rolul de trecători inocenți. Nici unul nu-și îndrepta privirile spre treptele Arhivelor Naționale. Cei doi tovarăși atît de nepotriviți traversară rapid Constitution Avenue și începură să alerge pe Strada 7.

Cînd ajunseră la intrarea de serviciu, Scott se trezi față în față cu un neliniștit Calder Marshall, care patrula înainte și înapoi la capătul rampei de încărcare.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, fură singurele cuvinte ale directorului Arhivelor Naționale cînd îi văzu pe Scott și pe custodele șef alergînd pe rampă.

Îi conduse în tăcere pînă la liftul de mărfuri, care îi aștepta cu ușile deschise. Urcară două etaje și alergară pe coridor pînă la scara care ducea la camera blindată. Înainte de a începe să coboare în fugă treptele — o performanță la care nici un membru al personalului său nu asistase vreodată — Marshall se întoarse să verifice dacă cei doi țineau pasul cu el. Scott gonea după directorul

Arhivelor, urmat de Mendelssohn. Nici unul nu se opri pînă nu ajunseră în fața unor uși masive din oțel.

Marshall dădu din cap iar custodele șef, cu respirația ușor întretăiată, se aplecă în față, spre cutia micuță de lîngă ușă, și apăsă cifrele ce formau codul. Grilajul de oțel se deschise încet, permițîndu-le celor trei să intre în camera blindată. Cînd pășiră înăuntru, custodele șef apăsă pe un alt buton și ușa se închise la loc.

Se opriră în fața marelui bloc de beton, special construit pentru a adăposti Declarația de Independență, cum ar fi făcut un preot în fața unui altar. Scott își privi ceasul. Era nouă cincizeci și unu. Mendelssohn apăsă pe butonul roșu și se auzi clănțănitul familiar al unor roți în mișcare, în timp ce blocul de beton se desfăcea, iar rama masivă și goală deveni încet vizibilă. Atinse iar butonul, cînd carcasa de sticlă îi ajunse la înălțimea pieptului.

Directorul Arhivelor și custodele șef înaintară, iar Scott trase fermoarul genții. Directorul Arhivelor scoase două chei din buzunarul hainei și îi înmînă una colegului său. Se apucară imediat să deschidă cele douăsprezece zăvoare situate la distanțe egale în jurul ramei groase din bronz. Cînd terminară, se aplecară și ridicară rama cea grea aducînd-o într-o poziție în care arăta ca o carte deschisă.

Scott scoase containerul și i-l trecu directorului Arhivelor. Marshall deșurubă capacul cilindrului, permițîndu-i lui Mendelssohn să extragă cu grijă conținutul.

Scott urmărea cu atenție cum directorul Arhivelor și custodele șef derulau Declarația de Independență, centimetru cu centimetru, pînă cînd pergamentul original fu în sfîrșit redat locului său de drept. Scott se aplecă și aruncă o ultimă privire cuvîntului greșit ortografiat, apoi cei doi bărbați începură să coboare rama de bronz la locul ei.

— Dumnezeule, britanicii încă au de dat socoteală pentru multe, spuse directorul Arhivelor.

Calder Marshall și custodele șef încuiară rapid cele douăsprezece zăvoare și se retraseră la un pas de Declarație. Se opriră doar o secundă, cît Scott își privi iar ceasul. Era nouă cincizeci și șapte. Își ridică privirea, urmărindu-i pe Marshall și Mendelssohn îmbrățișîndu-se și țopăind ca niște copii care primiseră un cadou neașteptat.

Scott tuși.

— Domnilor, este ora nouă cincizeci și opt.

Directorul Arhivelor reveni la blocul de beton. Se opri o clipă și apoi apăsă pe butonul roșu. Rama masivă se ridică, urmîndu-și fără grabă drumul spre galeria unde avea să fie expusă publicului nerăbdător.

Calder Marshall se întoarse spre Scott. O licărire de zîmbet îi dezvăluia ușurarea. Se înclină ca un războinic japonez pentru a-i arăta că onoarea îi fusese satisfăcută.

Custodele șef îi scutură mîna lui Scott și se îndreptă spre ușă. Tastă un cod în cutiuța de lîngă ea și urmări cum se deschide grilajul.

Marshall îl însoți pe Scott pe coridor, pe scări și în liftul de mărfuri, pînă la intrarea de serviciu.

— Mulțumesc, profesore, spuse el, în timp ce-și dădeau mîna pe rampa de încărcare.

Scott se îndepărtă cu pași lungi pe rampă iar, cînd ajunse pe trotuar, se întoarse să privească în urmă. Nu se vedea nici urmă de director al Arhivelor.

Alergă pe Strada 7 spre Dexter, care aștepta în mașină.

— Ceva probleme, profesore ? întrebă directorul adjunct.

— Nu, doar dacă faci abstracție de doi oameni cumsecade care par să fi îmbătrînit cu ani buni în ultimele două luni.

A zecea bătaie răsună la ceasul din turnul Poștei Vechi. Ușile Arhivelor Naționale se deschiseră și echipa de televiziune se repezi înăuntru.

Mașina directorului adjunct se deplasă pe banda centrală a lui Constitution Avenue, unde se trezi prinsă între carele alegorice ale statelor Tennessee și Texas. Un ofițer de poliție alergă spre ei și îi ordonă șoferului să tragă în Strada 7.

Cînd mașina se opri, Dexter coborî fereastra, îi zîmbi polițistului și spuse :

— Sînt directorul adjunct al CIA.

— Iar eu sînt unchiul Sam, îi replică polițistul, începînd să scrie procesul verbal.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI OPT

Directorul adjunct al CIA îi telefonă șefului său acasă ca să-i spună că la Arhivele Naționale treburile mergeau ca pe roate. Nu menționă amenda.

Custodele șef îi telefonă soției și încercă să-i explice de ce nu fusese acasă în noaptea precedentă.

O femeie cu o geantă cu mîner din sfoară luă legătura prin pager cu ambasadorul Irakului la Națiunile Unite și îi aduse la cunoștință că omorîse doi iepuri dintr-o lovitură. Îi dădu ambasadorului numărul unui cont la o bancă din Bahamas.

Directorul CIA îl sună pe secretarul de stat și îl asigură că documentul era la locul lui. Evită să spună „din nou la locul lui“.

Susan Anderson îl sună pe Scott ca să-l felicite pentru rolul jucat în readucerea documentului în căminul lui de drept. Menționă în trecere și trista noutate că se decisese să rupă logodna.

Ambasadorul Irakului la Națiunile Unite îi ceru domnului Dummond să transfere suma de nouă sute de mii de dolari la Royal Bank of Canada din Bahamas și, totodată, să lichideze contul lui Al Obaydi.

Secretarul de stat îl sună pe președinte ca să-l informeze despre anularea conferinței de presă programată pentru ora unsprezece în dimineața aceea.

Un reporter de la secția criminalistică a *New York Daily News* își dictă articolul, pentru prima ediție a ziarului, dintr-o cabină telefonică aflată într-un garaj de pe

Strada 75. Titlul suna „Mafia își reglează conturile în Manhattan“.

Telefonul lui Lloyd Adams nu înceta să sune, actorului oferindu-i-se la nesfîrșit cele mai diverse participări, de la spectacole de binefacere la roluri în filme.

Directorul Arhivelor nu dădu curs mesajului telefonic al unui asistent special al președintelui care îl invita la prînz.

Realizatorul de la una din echipele CNN sună la serviciul de informații al companiei ca să-i anunțe că totul fusese probabil o farsă. Da, verificase ortografia cuvîntului „Brittanici“ și numai Dan Quayle* ar fi fost în stare să creadă că într-adevăr cuvîntul se scrie cu doi „t“.

Scott îi telefonă lui Hannah și îi povesti cum ar avea el de gînd să petreacă Ziua Independenței.

---

* Danforth James Quayle — vicepreşedinte al Satelor Unite în timpul administraţiei Bush (n.tr.).

În CONGRES, 4 iulie 1776

Declarația unanimă a celor treisprezece State Unite ale Americii

Atunci cînd în cursul evenimentelor umane devine necesar ca un popor să întrerupă legăturile politice care l-au unit de un altul și să-și asume locul independent și egal printre puterile lumii, la care îl îndreptățesc Legile naturii și cele divine, respectul cuvenit opiniei umanității pretinde ca el să expună cauzele care-l determină la separare.

Noi considerăm ca adevăruri de la sine grăitoare acelea că toți oamenii sînt egali din naștere, că ei sînt înzestrați de Creatorul lor cu anumite drepturi inalienabile, că printre acestea se numără Viața, Libertatea și căutarea Fericirii. Că, pentru a garanta aceste drepturi, oamenii au instituit guverne, a căror autoritate derivă din consimțămîntul celor guvernați. Că, ori de cîte ori o formă de guvernare devine dăunătoare acestor scopuri, este dreptul poporului să o schimbe sau să o abroge, instituind o nouă formă de guvernare, bazată pe acele principii și organizată în acele forme care îi vor părea mai potrivite pentru a-i garanta Siguranța și Fericirea. Într-adevăr, prudența ne spune că guvernămintele de mult timp statornice nu trebuie să fie schimbate pentru motive neînsemnate sau efemere ; iar experiența ne-a arătat că oamenii sînt dispuși să sufere, atît timp cît suferințele sînt tolerabile, decît să-și facă dreptate, abolind formele de guvernare cu care s-au obișnuit. Dar, cînd un lung șir de abuzuri și încălcări ale drepturilor, toate urmărind invariabil același scop, vădește intenția de a-i supune sub un despotism absolut, este dreptul lor, este datoria lor să răstoarne un *astfel de guvernămînt și să se îngrijească de noi garanți ai securității lor viitoare. Așa a fost suferința răbdătoare a acestor colonii ; și așa este, acum, necesitatea care le obligă să schimbe vechiul sistem de guvernămînt. Istoria actualului rege al Marii Britanii este un șir de repetate nedreptăți și abuzuri, toate avînd ca obiectiv principal statornicirea unei tiranii absolute asupra acestor state. Pentru a dovedi aceasta, supunem faptele judecății lumii imparțiale.*

El a refuzat să aprobe legile cele mai morale și mai necesare pentru binele public.

Nu le-a permis guvernatorilor săi să adopte legi, imperios necesare și de importanță imediată, decît cu condiția de a fi promulgate prin consimțămîntul său iar, din momentul în care aceste legi erau suspendate, le-a neglijat cu desăvîrșire.

A accceptat să adopte legi pentru împămîntenirea unor mari regiuni populate numai dacă acei oameni renunțau la dreptul reprezentării lor legislative, un drept inestimabil pentru ei și de temut doar pentru tirani.

A convocat corpurile legislative în locuri neobișnuite, lipsite de confort și aflate la mari distanțe de arhivele în care își păstrează dosarele lor publice, cu unicul scop de a le istovi, astfel încît să se declare de acord cu deciziile lui.

A dizolvat în repetate rînduri Camera Reprezentanților pentru că s-a opus cu demnitate bărbătească încălcării de către el a drepturilor omului.

Perioade îndelungate, după astfel de dizolvări, a refuzat să determine alegerea altora ; din cauza aceasta, puterile legislative, neputînd fi anihilate, au fost exercitate de către poporul liber ; între timp, statul a rămas expus tuturor pericolelor generate de convulsiile interne și de invaziile din afară.

S-a străduit să împiedice popularea acestor state ; în acest scop a obstrucționat legile pentru naturalizarea străinilor ; a refuzat să adopte alte legi care să încurajeze imigrarea pe aceste pămînturi și să îmbunătățească condițiile pentru noile împroprietăriri cu pămînturi.

A obstrucționat crearea cadrului administrativ pentru funcționarea justiției, refuzînd promulgarea legilor pentru stabilirea puterilor judiciare.

I-a făcut pe judecători să fie dependenți doar de voința lui în privința duratei serviciilor și a măririi și modului de plată ale salariilor.

A înființat o mulțime de noi cancelarii și a trimis aici sumedenie de ofițeri pentru a ne hărțui poporul, transformîndu-l într-un trup golit de substanță.

A păstrat printre noi, în timp de pace, armate rezidente, fără consimțămîntul legislaturilor noastre.

Și-a exercitat influența pentru a-i face pe militari independenți de puterea civilă și superiori acesteia.

S-a unit cu alții pentru a ne supune unei jurisdicții străine de constituția noastră și necunoscută de legile noastre, dîndu-și consimțămîntul la actele lor de pretinsă legislație :

Pentru încartiruirea printre noi a unor mari corpuri de trupe armate ;

Pentru protejarea lor, printr-o pretinsă judecată, de la pedepsele pentru orice act criminal pe care l-ar comite împotriva locuitorilor acestor state ;

Pentru întreruperea legăturilor noastre comerciale cu toate părțile lumii ;

Pentru impunerea de taxe fără consimțămîntul nostru ;

Pentru că ne-a privat, în numeroase cazuri, de beneficiile pe care le oferă exercitarea judecății de către un juriu ;

Pentru că ne-a transportat dincolo de mări, ca să fim judecați pentru pretinse delicte ;

Pentru abolirea sistemului liber al legislației engleze într-o provincie vecină, stabilind astfel un guvernămînt arbitrar și lărgindu-i atribuțiile pentru a-l face totodată un exemplu și un instrument adecvat introducerii aceleiași conduceri absolutiste în aceste colonii ;

Pentru anularea Cartelor noastre, abolirea celor mai de preț legi ale noastre și transfomarea fundamentală a formelor noastre de guvernare ;

Pentru suspendarea propriei noastre legislaturi și autoinvestirea Casei Regale cu puterea de a legifera în numele nostru în toate cazurile, oricare ar fi ele.

A respins guvernarea locală, declarîndu-ne în afara protecției lui, și purtînd război împotriva noastră.

Ne-a prădat, ne-a jefuit țărmurile, ne-a ars orașele și a distrus viețile oamenilor noștri.

Chiar și acum trimite mari armate de mercenari străini pentru a desăvîrși lucrările de moarte, dezolare și tiranie deja începute în circumstanțe de cruzime și perfidie rareori egalate în timpurile cele mai barbare și în totalitate nedemne de conducătorul unei națiuni civilizate.

I-a constrîns pe concetățenii noștri, luați prizonieri pe întinderile oceanului, să ridice armele împotriva țării lor, să devină călăii prietenilor și fraților lor sau să se sinucidă.

A îndemnat la răzvrătiri interne și s-a străduit să-i aducă împotriva locuitorilor de la frontierele noastre pe sălbaticii indieni care nu au nici o milă și a căror unică regulă de război este asasinarea tuturor, în orice condiții, fără nici o deosebire de vîrstă și sex.

În fiecare stadiu al acestor opresiuni, noi am petiționat, în termenii cei mai umili, pentru îndreptare ; la petițiile noastre repetate ni s-a răspuns întotdeauna doar prin injurii. Un Prinț, al cărui caracter este astfel marcat de fiecare act care poate defini un Tiran, este nepotrivit pentru a fi conducătorul unui popor liber.

Noi n-am manifestat lipsă de atenție față de frații noștri brittanici. I-am avertizat din timp în timp de încercările legislaturii lor de a extinde asupra noastră o jurisdicție fără garanții. Le-am amintit circumstanțele emigrării și stabilirii noastre aici. Am apelat la justiția și generozitatea lor înnăscute și i-am conjurat prin legăturile semenilor noștri să dezavueze aceste uzurpări, care, inevitabil, vor duce la întreruperea legăturilor și corespondenței între noi. Dar și ei au fost surzi la vocea justiției și consanguinității. Trebuie, deci, să cădem de acord cu necesitatea de a consemna separarea noastră și de a-i trata, la fel ca pe restul umanității, inamici în război, prieteni pe timp de pace.

Noi, *reprezentanţii* Statelor Unite ale Americii *în Sesiunea Generală a Congresului, apelînd la Judecătorul Suprem al lumii pentru corectitudinea intenţiilor noastre, declarăm prin prezenta şi proclamăm în mod solemn şi public, în numele şi din însărcinarea bravului popor al acestor colonii : coloniile unite sînt şi trebuie să fie, de drept, STATE LIBERE ŞI INDEPENDENTE ; sînt absolvite de orice formă de supunere faţă de coroana britanică, iar toate legăturile politice între ele şi statul Marii Britanii sînt şi trebuie să fie integral dizolvate ; în calitate de STATE LIBERE ŞI INDEPENDENTE au deplina putere să declare război, să încheie pace, să contracteze alianţe, să stabilească legături comerciale şi să îndeplinească toate celelalte acte şi lucruri pe care statele independente au dreptul să le facă. Şi, ca suport al acestei Declaraţii, cu o încredere fermă în protecţia Providenţei Divine, ne dedicăm unul altuia vieţile noastre, averile noastre şi onoarea noastră cea sacră.*

HOȚI DE ONOARE

Anul 1993.
După războiul din Golf,
Saddam Hussein
plănuiește o revanșă
diabolică asupra Statelor
Unite. Acestea vor
răspunde, după cum era de
așteptat, cu aceeași
monedă.
Va triumfa Saddam?
Vor învinge americanii?

RAO International Publishing Company

ISBN 973-576-048-7